

SUKHANVARĀN-I-ĪRĀN

DAR 'AŞR-I-HĀZIR

Poets and Poetry of Modern Persia

Vol. I

With thirty-two portraits
and two Musical Notes

BY

M. ISHAQUE, M. A., B. Sc.

Lecturer in Arabic and Persian in the Post-Graduate
Department of the University of Calcutta;

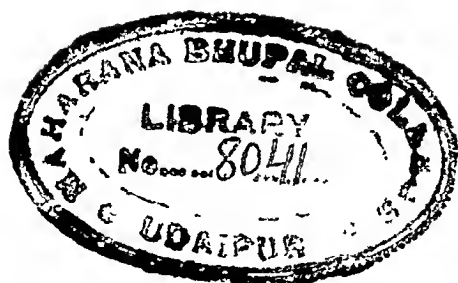
Sometime Assistant Lecturer in the Department of Arabic
and Islamic Studies of the University of Dacca.

PUBLISHED BY THE AUTHOR, CALCUTTA.

All Rights Reserved.

1933

JAMIA PRESS, DELHI.

To
My Alma Mater,
The University of Calcutta,
Whose Guiding Principle
I always take to be :

خردمند باشد طلبگار علم
که گروست پیوسته بازار علم

INTRODUCTION

The book forms the first volume of an account of the modern poets and poetry of Persia. Two other volumes will complete the projected work, *Sukhanvarān-i-Īrān Dar 'Asr-i-Ḥāzīr*, the first two including the present one giving an account of the writers in verse, and the third that of the writers in prose.

We are aware that the ancient poetic literature of the land of Iran has a great fascination for the general readers both for its antiquity and its wealth of imagination, subtlety of thought and profundity of insight. Firdawsī and Sa'dī, 'Umar Khayyām and Jalālu'd-Dīn Rūmī, Ḥāfiz and Farīdu'd-Dīn 'Aṭṭar are as widely known to-day as Homer and Shakespeare, Milton and Tennyson, Wordsworth and Coleridge. Indeed it is the literature of Persia, far more than her political independence, that eloquently speaks of the greatness of the land and people of Iran.

It needs no saying that the poetry and general literature of Persia like that of other living countries have passed through different stages forming different epochs of evolution. The earliest of these epochs is represented by the poetry of the Samanid period (874-999 A.D. or 261-389 A.H.) with Rūdagī and Daqīqī—the fathers of Persian poetry—as its two most powerful exponents.

The second epoch is represented by the poetry of the Ghaznavid period (962-1186 A.D. or 351-582 A.H.) noted for the classics of 'Unṣurī, Firdawsī, Asadī, Farrukhī, 'Asjadī and Minūchihri.

The third epoch may be taken to comprise two periods of poetic effusions, namely, of the Seljūq (1037-1300 A.D. or 429-700 A.H.) and the Khwārazmshāh (1077-1231 A.D. or 470-628 A.H.), Anwarī, 'Umar Khayyām, Sanā'ī, Sa'd-i-Salmān, Khāqānī

and Nizāmī are the universally acclaimed representative poets of this great epoch.

The fourth epoch was ushered in by the development of the diadactic and mystical poetry of Farīdu'd-Dīn 'Aṭṭar, Jalālu'd-Dīn Rūmī, Sa'dī and Ḥāfiz during the period of Mongol rule (1220-1335 A.D. or 617-736 A.H.).

The inauguration of the next epoch took place by the development of the poetry of the Qajarid period (1785-1926 A.D. or 1200-1345 A.H.) with Yaghmā of Jandaq, Qā'ānī, Surūsh and Qāyim Maqām-i-farāhānī as its chief minstrels. It is in this epoch that one can mark the beginning of the modern poetry and literature of Persia.

The living poets who find place in this work belong to the Pahlavi period i.e. the modern period, thirty-three of them being dealt with in the present volume.

It will be noticed that we have introduced them in the order of their names, as any other arrangement is sure to be embarrassing. A chronological development of poetry through the writings of these poets has been attempted nevertheless, and the results have been embodied in a dissertation reserved for Vol. III, to complete the present anthology and biographical commentary. The thirty-three poets who fill the present volume are :—

1. Adib-i-Pishāvari.
2. Adib-i-Nishāpūrī.
3. Īraj Mīrzā.
4. Badī'u'z-Zamān of Khurāsān.
5. Parvīn-i-I'tiṣāmī.
6. Pūr-i-Dāwūd.
7. Ḥabīb-i-Yaghmāi.
8. Ḥisām Zādeh.
9. Dr. Maḥmūd Khān Afshār.
10. Dehkhudā.
11. Rashīd-i-Yāsīmī.
12. Ra'dī.
13. Rauḥānī.

14. Sālār-i-Shirāzī.
15. Sayyid Ashrafu'd-Dīn of Gilān.
16. Shabāb-i-Kirmānshāhī.
17. Shūrīdeh-i-Shirāzī.
18. 'Ārif-i-Qazvīnī.
19. 'Abdu'l-'Azīm Khān of Gurgān.
20. 'Ishqī.
21. 'Aṭā.
22. Ghamām of Hamadān.
23. Furāt.
24. Farrukh of Khurāsān.
25. Farrukhī-i-Yazdī.
26. Furūghī.
27. Farhang.
28. Kamālī of Iṣfahān.
29. Muḥamad Kiṣmāī.
30. Maliku'sh-Shu'arā Bahār.
31. Nādirī.
32. Naṣru'llāh Falsafī.
33. Yāsāī.

Among this galaxy of the poets and poet-singers of modern Persia figures Maliku'sh-Shu'arā, who may be reckoned even in an official sense the Poet Laureate of Modern Persia. The list is graced also by the name of Parvīn-i-I'tiṣāmī, a poetess of fame.

We may note with pride that the poet, Adīb-i-Pīshāvarī who comes in first alphabetically is an Indian by origin. Among the rest, Īraj Mīrzā ranks as a prince; 'Aṭā as Governor of Tabrīz; Sālār was once Military Official of Qawāmu'l-Mulk; Yāsāī is the Vice-President of the Mejlis—the Persian Parliament; Furūghī stands as brother to Dhakāu'l-Mulk, the Minister of Foreign Affairs; Nādirī can trace his descent from Nādir Shāh, the great conqueror of India; Farrukhī of Yazd is a professed Bolshevik; 'Ishqī is an avowed republican shot dead by a mysterious hand; Pūr-i-Dāwūd is a trained scholar deputed by the Persian Government to the Viswa-Bharati, the institution founded by Rabindra-

nath Tagore, India's great poet; Dehkhudā is the Principal of the Tehran Law College; Ḥisām Zādeh and Ra'di are heads of two Intermediate Colleges; Ḥabīb-i-Yaghmāi who is a grand-son of the well-known Qajarid poet, Yaghmā of Jandaq; 'Abdu'l-'Azīm Khān of Gurgān, Naṣru'llāh Falsafī and Badī'u'z-Zamān of Khurāsān serve as professors; Dr. Afshār is the editor of *Āyendeḥ*, a well-known Magazine; Rashīd-i-Yāsīmī is an officer attached to the Royal Court; Adīb-i-Nishāpūrī is noted as a teacher; Shabāb-i-Kirmānshāhī is the editor of the daily *Faṣāḥat*; Shūrīdeh was a trustee of the Waqf property attached to the sepulchre of Sa'di and 'Arif passes as a spirited singer. Farrukh-i-Khurāsānī is a wealthy merchant; Muḥammad Kismāi passes his time in horticulture; Sayyid Ashrafu'd-Dīn, Ghamām and Kamālī are the editors of *Nasīm-i-Shimāl*, *Ulfa* and *Payḳār* respectively; Farhang is a Collector; Rauḥānī, the humourous poet, serves in the Tehran Municipality and Furāt is a Criminal Investigator.

These poets and poet singers may be broadly classified under four heads:—

1. Those writing in the old style and dealing with old themes. Under this class one may name Adīb-i-Pishāvarī, Adīb-i-Nishāpūrī, Badī'u'z-Zamān, Salār-i-Shirāzī, Shabāb, Shūrīdeh, Ghamām, Furūghī, Nādirī and Ra'di.
2. Those writing in the old style but dealing with new themes. Under this class one may mention such names as Īraj, Parvīn, Pūr-i-Dāwūd, Ḥabīb-i-Yaghmāi, Afshār, Dehkhudā, Rashīd-i-Yāsīmī, Rauḥānī, Ashraf, 'Arif, Farrukhī-i-Yazdī, Kismāi, Maliku'sh-Shu'arā, Falsafī, Kamālī, Farrukhī of Khurāsān, 'Aṭā, Yāsāi and Furāt.
3. Those writing in the new style and dealing with new themes. Under this class one may put down such names as Ḥisām Zādeh, 'Ishqī and Farhang.

4. Those making their mark also as composers of songs. Under this head one must mention with pride the name of 'Ārif and Maliku'sh-Shu'arā.

By the term 'Writers in the old style' we mean those among the modern poets of Persia who have followed or tried to follow the classical style of such earlier poets as Firdawsī, Minūchihri, Sa'di and Ḥāfiz, especially the style of the two last mentioned poets. And by old themes we mean such subjects or topics as women's beauty, glory and praise of exalted personages, elegies, warfare and heroism.

By 'Writers in the new style' we are to understand those among the modern poets of Persia who have departed or tried to depart from the classical style and have invented or tried to invent new metres and followed new rules of rhyming apparently under the influence of European poetry, particularly French. And by new themes we are to understand such subjects or topics as patriotism, political constitution, political condition of Persia, regeneration of Persia, the curses of seclusion of woman (*Pardah*), reforms in marriages and other social customs and modern cults of democracy, socialism, communism and the like.

The proposed classification is just meant as a sort of guidance to beginners among the readers of modern poets and poetry of Persia, and is far from suggesting any reflection on the relative merit or demerit of any poet. We say this as a caution against all hasty remarks or criticisms based more or less upon personal likes and dislikes. Under each class there are some poets of outstanding merit, though it is difficult to predict how many of them will survive to fame. We must leave that to time, for time alone is after all the best judge and discriminator. Thus we are not with those who easily incline to deny all originality because some of the poets keep to the old style and handle old themes and incline as well to think lightly of the composition because of the adoption of a new style and treatment of new themes under the influence of modern civilization. Leaving aside these side-issues, in judging the quality of poetry, one must proceed to consider it from the

very fundamentals of poetry itself, the intermingling of and contest between the old and the new styles and ideas is not peculiar to the poetry of a particular period; it is the characteristic of all periods of poetic compositions with new pulsations of life. To our view this is essential to the literature of a progressive people, especially for the maintenance of the diversity of forms. This all-important consideration makes it necessary to detect into how many kinds the modern poetry of Persia can be divided.

As for the kinds of poetry, so far as themes are concerned, we may, generally speaking observe that the compositions in the old style go to make—

1. *Ghazals* i.e. lyrics, characterized by romantic elements.
2. *Qaṣīdas* i.e. odes characterized by unwarranted flattery and sentiments of devotion.
3. *Marthiya* i.e. elegies characterized by deep and sad reflections on the separation brought about by death.
4. *Razmia* i.e. epic poem narrating the great achievements of some hero in an elevated style.
5. *Ṣūfīāna* i.e. mystic poetry dealing with obscure secrets and communication between man and his Maker through inward and spiritual perception.

Among compositions in the new style, we detect the patriotic and satirical as the two outstanding forms. The satirical elements are also present, may be more palpably, in the poetry of the old style. And that which we choose to call patriotic comes no doubt under the diadactic. The epical type is almost conspicuous by its absence. Religion is the most delicate theme which has been scrupulously avoided for reasons best known to the poets and people of Persia. The absence of it among the various themes dealt with may as well be interpreted as an indication of the growing irreligion in the country as of the preoccupation of modern Persia for political and socio-economic problems.

Whatever the intrinsic worth of the new style of compositions and the modern poetry of Persia, characterized here and there by a reckless impatience for slavish adherence to all traditions of the

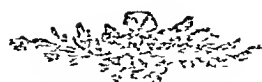
past and a rash assertion of freedom be, certain it is that through them is being moulded the idea of Persia to-day and to-morrow. Even behind and beneath all thoughtless imitation and chimerical speculation there perhaps lies unseen the methodical working of the hand of creative fervour the fulfilment and fruition of which remains yet to be seen.

One prominent characteristic of modern poetry of Persia is that there are many loan words from foreign languages, especially French. This is not certainly to be taken as a sign of poverty of the Persian language, for the Persian vocabulary has still an inexhaustible fund of words to enable the poets to adequately express their thoughts and ideas. If it is actually found that the poets of modern Persia have been making use of foreign words and expressions, we may take it to be just a passing phase and not a permanent feature. The skilled composers of Persian poetry wish perhaps to show that their poetry is neither out of fashion nor out of time with the literature of the Modern Western World, and that is all. But still we cannot avoid referring to the unnecessary use of words of European origin in Modern Persian poetry which, instead of beautifying the language spoils its sweetness. The present growing tendency of the Persian poets towards the use of foreign words if not checked now, will ruin the world-wide fame of the poetry. The Persian poets should exercise caution against the indiscriminate use of foreign words in their poetical compositions so that the tendency towards it may not grow stronger than it is to-day.

As for ourselves it was indeed a rare privilege that the journey to Persia brought us into direct contact with so many of the living poets and writers of modern Persia, an account of whose lives and poetry is being presented in this and the subsequent volumes not so much as a work of criticism but as a memento and as a very humble tribute to the God-gifted race of Iran, the message of the deathless poets and thinkers of which country has been a great solace in my life.

ديباچہ انگليسي

صفحه	سطر	غزل	صحیح
۲۸۸	۱۸	چو من هیچ قراری	چو من قراری
۲۸۸	۲۱	هیچکس	هیچکس
۳۱۱	۱۰	دو	در
۳۱۵	۱۴	خویشست	خویشست
۳۱۸	۹	بسته	بسته
۳۱۸	۲۱	دنیار	دینار
۳۴۵	۱	کی تا	نا کی
۳۴۹	۱۲	بیشتر	بیشتر
۳۴۹	۱۲	بنجوری	بنجوری
۴۰۳	۵	بی	بی
۴۰۹	۱	غم	غم

صفحه	سطر	غاط	صحیح
۸۲	۲۳	قربش	قیریش
۸۷	۱	ملا بمت	ملا بمت
۹۱	۱۹	کو	گور
۹۸	۲۲	جلال الممالك	جلال الممالك
۱۱۱	۲۱	شررای	شراری
۱۳۹	۷	ابن	ابن همه
۱۴۰	۱۲	سیمرخ	سیمرخ بودم
۱۶۹	۱۶	بو حریره	بو حریره
۱۸۵	۵	گوهر	کهر
۱۸۵	۶	بوئیره	بوئیره
۱۸۸	۱۶	تا نه نبخشندت	تا نبخشندت
۱۹۵	۸	هوّا	حوّا
۲۰۵	۱۴	جنون	جیون
۲۱۰	۶	دل	دلال
۲۲۲	۱۸	طبّاش	طبّاش
۲۲۴	۸	ء	عزّ
۲۲۶	۸	استنباط	استنباط
۲۳۱	۱۲	س	پس
۲۳۸	۱۲	نکاه	نکاح
۲۶۶	۱۲	گزر	کز
۲۷۹	۸	سنه ۱۳۶۲	سنه ۱۳۴۲
۲۸۴	۱	حقیقت	حقیقت

غلط‌نامه

(تصحیح غلط‌های مهم)

صفحه	سطر	غلط	صحیح
۳	۱۵	اشار	اشعار
۹	۹	معلقات سبعة	معلقات سبع
۹	۱۲	جمعاً	جمعاً
۹-۱۰	۱۷-۱	حقیقتاً در حقیقه	حقیقه
۱۰	۳	معلقات سبعة	معلقات سبع
۱۱	۲	نپابد نپابد	نپاید نپاید
۱۴	۲۰	بجائی	بجای
۱۵	۸	دسترس	در دسترس
۱۵	۲۴	خرابه	خرابه
۱۶	۱۲	موئی	موی
۱۷	۱۹	و گوید	گوید
۲۲	۱۰	فلاکیان	افلاکیان
۲۴	۱۴	نکشم	نکنم
۴۷	۱۹	ناشناست	ناشناست
۵۵	۲۱	وی	روی
۵۶	۷	ورنگ	اورنگ
۶۰	۱۹	توی	توئی
۶۰	۲۱	بیارید	بیارید
۶۴	۱۹	کلاسیکی	کلاسی

اسماء کتب و جراید

حضت های ایران (البديع الزمان) ٣٢،	نامه عشقی (روزنامه) ٢٢٥،
نیرنگ سیاه یا کمیزان سفید (لملك الشعرا بهار) ٣٥٩،	نسیم شمال (روزنامه) ١٤٦،
ورتر (ترجمه نصرالله فلسفی) ٤١٤،	١٤٧، ١٤٨، ١٥٧، ١٥٨،
وقت (روزنامه) ٣٥٠،	١٥٩،
وندید (وندیداد) ٣٣٩،	نسیم صبا (روزنامه) ١٤٧،
هدایت الادب (اعبدالمظیم خان)	نشاط شباب (لشباب کرمانشاهی)
٢٢١،	١٧١،
یسنما، ٥٢،	نوبهار (روزنامه) ٩٣، ٣٥٨، ٣٥٩،
بشتها، ٥٢،	٣٦٤، ٣٧٦،

اسماء کتب و جراید

مرزبان نامه (امر زبان رستم شروین)	کابل (مجله) ۳۷۱
۲۷۳	کتاب الاملاء (لعبدالعظیم خان)
مسمط نوروزیه (ارعدی) ۱۰۶	۲۲۱
۱۰۹	کلیله و دمنه، ۲۲۱
مصحف، ۱۵۷	کوشش (روز نامه) ۷۹
مطبوعات ایران (لادوارد براون)	کیمیای سعادت (لشباب کرمانشاهی)
۳۳۴	۱۷۱
مظالم ترکان خانون (لکمالی اصفهانی)	گاتها، ۵۲
۳۴۲	گل زرد (روز نامه) ۱۱۳، ۱۴۷
معلقات سبع، ۱۰	گلستان (سعدی) ۶۴، ۱۸۷
مقامات حبیبی (لحبیب یغمائی) ۶۵	لآلی الادب (لاحمد سعادت) ۶۵
مقامات حریری، ۹	لسان العاشقین (لشباب کرمانشاهی)
ملا نصر الدین (روز نامه) ۱۵۰	۱۷۱
منتخبات اشعار فردوسی (لبدیع الزمان)	مثنوی سحر هلال (لاهل شیرازی)
۳۲	۱۸۰
منتخبات فردوسی در نضائج (ارشید یاسمی) ۹۲	مجلس (روز نامه) ۱۵۰
منطق فارسی (لبدیع الزمان) ۳۲	مجموعه ادبیات (مجله) ۲۰۶
میکروسکوپ و میکروسکوپی (لحسام زاده) ۷۱	مجموعه قصاید (لشباب کرمانشاهی)
میهن (روز نامه) ۳۱۳	۱۷۱
	مخزن لآلی (لشباب کرمانشاهی)
	۱۷۱، ۱۷۴

اسماء کتب و جرابد

- شرح حال منوچهری دامغانی (لحبیب یغمائی) ۶۵،
 شرح حال یغما (لحبیب یغمائی) ۶۴، ۶۵،
 شرق نزدیک (روزنامه) ۷۹،
 شفق سرخ (روزنامه) ۱۵، ۷۹، ۳۱۳،
 شکرستان (لشبات کرمانشاهی) ۱۷۱،
 شهرنامه (افردوسی) ۲۶۴، ۳۷۴، ۳۹۳، ۳۷۵،
 شیدوش و ناهید (لمیرزا ابوالحسن خان فروغی) ۳۲۶،
 صبح سعادت (روزنامه) ۱۵۰،
 صور اسرافیل (روزنامه) ۸۶، ۸۷، ۱۴۸، ۱۵۰،
 طوفان (روزنامه) ۳۱۲، ۳۱۳، ۳۱۴، ۳۲۴،
 طوفان هفتگی (مجله) ۳۱۴،
 عارفنامه (لایرج میرزا) ۱۴، ۱۵، ۱۹، ۲۰۷، ۳۴۱،
 عزیز و غزال (لسید اشرف الدین) ۱۶۱، ۱۴۷،
 عظمت و انحطاط رومیان (ترجمه دهخدا) ۸۸،
 علم بیان (لبدیع الرمان) ۳۲،
 غزلیات غمام (لغمام همدا) ۲۷۹،
 فارس نامه ناصری (احاج میرزا حسن شیرازی) ۱۸۰،
 فرایدالادب (لعبدالعظیم بخان) ۲۲۰،
 فروغ تربیت (مجله) ۳۲۵،
 فرهنگ (روزنامه) ۳۳۴،
 فرهنگ فرانسه بفارسی (لدهخدا) ۸۸،
 فرهنگ کامل لغات فارسی (لدهخدا) ۸۸،
 فصاحت (روزنامه) ۱۷۱،
 فوق العاده (روزنامه) ۱۲۹،
 قابوس نامه (لغنصر المعالی کیکاوس) ۲۷۳،
 قرآن، ۱۵۱، ۱۵۶، ۲۶۶، ۳۳۸، ۳۸۷،
 قرن بیستم (روزنامه) ۲۲۵،
 قواعد فارسی (لعبدالعظیم خان) ۲۲۰،
 قیصر نامه (لادیب پیشاوری) ۳، ۵،

اسماء کتب و جراید

- حماسه (لافی تمام) ۱۰،
 خاورستان (روز نامه) ۳۳۴،
 خرّمشاه (لیور داود) ۵۲،
 خورده اوستا، ۵۲،
 دانشکده (مجله) ۳۴۳، ۳۵۹،
 دبستان معرفت (اشباب کرمانشاهی)
 ۱۷۱،
 در وادی فراغنه (ترجمه نصرالله
 فلسفی) ۴۱۴،
 دستور زبان فارسی (عبدالعظیم خان)
 ۲۲۰،
 دیسپل شاگرد (ترجمه رشید یاسمی)
 ۹۲،
 دیوان عارف (عارف قزوینی) ۱۹۳،
 ۱۹۵، ۱۹۷،
 دیوان عشقی (عشقی) ۲۲۶، ۲۴۹،
 رستمخیز (روزنامه) ۵۱،
 روح القوانین (ترجمه دهخدا) ۸۸،
 رهنما (روزنامه) ۱۵۰،
 ریگ وید (کتاب مقدس هندو)
 ۳۸۴،
 زادالمعاد (ل. محمد باقر مجلسی) ۲۰،
 زبان آزاد (روز نامه) ۱۸۷، ۱۸۸،
 زیور، ۱۵۷،
 زند، ۳۳۹،
 زهره و منوچهر (لابرج میرزا) ۱۴،
 ۲۱،
 ستاره (روز نامه) ۷۹،
 سخن و سخنوران (لبدیع الزمان) ۳۲،
 سرمایه سعادت (لمیرزا ابوالحسن
 خان فروغی) ۳۲۶،
 سروش (روزنامه) ۸۷،
 سلطنت قباد و ظهور مزدک (ترجمه
 نصرالله فلاغی) ۱۴۱،
 سویس (مجله) ۷۹،
 سد سرود مای و هفت آواز معطلی
 ایران (لکنل محمد نقی خان)
 ۱۹۳،
 سیاست اروپا (لدکتر افشار) ۷۹،
 شرح تبریزی ۱۰،
 شرح حال ابن یمین (لرشید یاسمی)
 ۹۲،
 شرح حال سلمان ساوجی (لرشید
 یاسمی) ۹۲،

اسماء کتب و جرابد

- تاریخ اروپا در قرن نوزدهم و بیستم
میلا دی (ترجمه نصرالله فلسفی)
۴۱۴
- تاریخ انقلاب کبیر روسیه (ترجمه
نصرالله فلسفی) ۴۱۴
- تاریخ بیهقی (لابوالفضل حسن بیهقی) ۳
تاریخ بیلوی ۴۱۹
- تاریخچه یک کنیز (ترجمه کلنل
محمد تقی خان) ۱۹۳
- تاریخ سیستان ۳۵۹
- تاریخ شعرای ایران (عبد العظیم
خان) ۲۲۱
- تاریخ مختصر ایران (ارشید یاسمی)
۹۲
- تاریخ مفصل قرن هیجدهم (ارشید
یاسمی) ۹۲
- تاریخ نادرشاه (نادری) ۴۰۴
۴۰۸
- تحفته الحسنیه (احسین قلیخان سلطانی
کلهر) ۲۵۷
- تحفته العراقرین (اخاقانی) ۴۰۴
- تحلیل ماده و قوه (احسام زاده)
۷۱
- تعلیم و تربیت (مجله) ۳۲۵
- تعلیم فارسی (احسین دانش بگ)
۳۳۵
- تمدن قدیم (ترجمه نصرالله فلسفی)
۴۱۴
- نورات ۱۵۷
- نوفیق (روزنامه) ۱۴۷
- تیر شهاب (لشباب کرمانشاهی) ۱۷۱
- جان کلام (عطا) ۲۵۸
- جلد سوم نسیم شمال (لسید
اشرف الدین) ۱۴۷
- جنگل (روزنامه) ۳۵۰
- جوهری (کتاب) ۲۰
- چشمه نوش (لشباب کرمانشاهی)
۱۷۱
- حبیب المتین (روزنامه) ۷۹
۱۵۰ ۳۵۸
- حدائق السحر (ارشید وطواط) ۱۳۷
۲۲۱
- حکم و امثال (لدمخدا) ۸۷، ۸۸

اسماء مال و قبایل و فرق

قاجار (قجر قاجاریہ) ۱۴، ۱۳، ۹
 ۲۴، ۲۸، ۵۶، ۵۷، ۵۸
 ۱۰۶، ۱۳۵، ۱۵۰، ۱۵۱
 ۱۹۱، ۱۹۹، ۲۰۱، ۲۰۷
 ۲۱۰، ۲۵۷، ۲۵۸، ۲۶۹
 ۳۵۸، ۴۱۹
 کاشغری، ۳۶۳
 کیان (کی) ۳۸، ۵۸، ۵۹، ۶۲
 ۷۳، ۷۷، ۱۴۴، ۱۶۵، ۱۸۷
 ۱۹۹، ۲۰۱، ۲۵۱، ۲۹۶
 ۳۳۳، ۳۳۷، ۳۴۳
 مغول، ۵۶، ۳۹۲
 ہخامنشی، ۷۰، ۷۴، ۲۵۰
 ہندو (ہندی) ۱۴۴، ۱۷۶
 ۳۰۰، ۳۳۴، ۳۴۱
 یونانی، ۳۷۹
 یہود، ۸۵، ۳۹۵

سامانیان، ۱۸۴، ۳۹۲
 سلجوقیان، ۱۸۴
 شیخی، ۱۶۹
 صفویہ، ۲۰
 صوفی، ۱۲، ۱۶۹
 عباسیان، ۱۸۴
 عثمانی، ۱۵۴، ۱۵۶، ۳۱۷
 ۳۳۵
 عرب، ۲، ۳، ۱۳، ۲۶، ۳۲
 ۵۲، ۱۳۹، ۱۴۰، ۲۶۹
 ۲۹۲، ۲۹۸، ۲۹۹، ۳۲۳
 ۳۵۳، ۳۶۴، ۳۹۲
 غزنوی، ۳۲، ۱۷۱
 فرانسوی، ۳۰، ۶۸، ۸۸، ۹۳
 ۱۱۶، ۱۹۳، ۴۱۴، ۴۱۵
 فرانگی، ۱۶۸، ۱۶۹، ۳۵۳

اسماء ملل و قبایل و فرق

ارمنی: ۰۳۹۵ ۰۳۱۶	بریطانی: ۰۱۰۰ ۰۲۰۲ ۰۲۲۲
آذربائی: ۰۱۴۶ ۰۷۹ ۰۱۱۱	بلشویک: ۰۱۰۹
۰۲۲۰ ۰۳۱۹	امریکائی: ۰۲
اسلام: ۰۱۱۸ ۰۶۵ ۰۳۰ ۰۲	دین: ۰۳۶۱
۰۱۵۰ ۰۱۶۶ ۰۱۷۴ ۰۲۳۰	ترک: ۰۱۸۲ ۰۱۶۰ ۰۱۴۵ ۰۵۶
۰۲۶۵ ۰۲۷۲ ۰۲۶۷ ۰۲۷۹	۰۳۰۷ ۰۲۱۱ ۰۲۱۲ ۰۲۱۴
انگلیز: ۰۶۰	۰۲۱۵ ۰۲۹۹ ۰۲۰۰ ۰۲۰۲
افغان (افغانی): ۰۳۰۰ ۰۲۹۹	۰۲۹۸ ۰۲۹۲ ۰۳۶۱ ۰۳۰۷
۰۲۰۵ ۰۳۶۳	ترکمن (ترکمن): ۰۲۰۵ ۰۲۹۲ ۰۵۶
افغان: ۰۳۰	حضری: ۰۳۶۳
کاکین: ۰۳۰۰ ۰۱۳۳ ۰۱۱۱ ۰۱۱	دیری: ۰۱۶۹
۰۲۲۷ ۰۲۰۱ ۰۲۱۲ ۰۲۱۴	روسی (روس): ۰۷۹ ۰۵۳ ۰۱۱
۰۲۳۶ ۰۲۶۰ ۰۲۶۱ ۰۲۶۲	۰۱۴۴ ۰۱۰۹ ۰۱۰۹ ۰۱۶۰
۰۲۰۷ ۰۲۹۶	۰۲۰۰ ۰۲۰۴ ۰۲۵۹ ۰۲۹۹
ایرانی: ۰۱۰۹ ۰۸۲ ۰۸۱ ۰۲	۰۲۱۴ ۰۲۱۲ ۰۲۰۲ ۰۲۰۱
۰۱۲۶ ۰۱۵۴ ۰۱۵۴ ۰۱۶۰	۰۲۶۱ ۰۲۶۰ ۰۲۵۰ ۰۲۲۶
۰۱۹۷ ۰۲۳۰ ۰۲۲۱ ۰۲۵۰	۰۲۶۲ ۰۲۶۲ ۰۲۶۲ ۰۲۷۷
۰۲۵۲ ۰۲۵۲ ۰۲۵۴ ۰۲۵۵	۰۲۰۵ ۰۲۹۸
۰۲۰۱ ۰۲۱۷ ۰۲۲۲ ۰۲۲۴	رومانی: ۰۲۷۹
۰۲۰۰ ۰۳۴۳	زردشتی: ۰۱۱
بانی: ۰۱۶۹ ۰۸۵	زند (سلسلہ زندیه): ۰۵۶
بدوی: ۰۲۶۳	سلسلیہ: ۰۶۲ ۰۱۴۴ ۰۲۳۰
برمکیان: ۰۱۸۴	۰۲۹۲ ۰۲۵۴ ۰۲۵۰

اسماء اماکن

۳۶۰ ، ۳۴۰ ، ۳۰۲ ، ۳۰۰	هالاند، ۳۶۱
۳۷۷ ، ۳۶۴ ، ۳۶۳ ، ۳۶۲	هبارن، ۱۷۹
۴۱۰ ، ۴۰۵ ، ۳۹۷	همدان، ۲۰۰ ، ۲۲۵ ، ۲۴۸ ، ۲۶۷
۳۱۱ ، ۲۸۶ ، ۲۶۷ ، ۷۹	۲۷۸ ، ۳۵۶
۴۱۹ ، ۳۱۶ ، ۳۱۳	هندوستان (هند)، ۵۱ ، ۷۹ ، ۸۳
۳۷۷ ، یمکان	۱۷۰ ، ۱۶۵ ، ۱۳۵ ، ۱۰۴
۱۸۱ ، ۱۵۴ ، یونان	۲۹۹ ، ۲۶۳ ، ۲۵۵ ، ۲۲۶

اسماء اماکن

کعبه، ۱۲، ۱۵۲، ۲۰۵، ۲۱۲	عرو دشت، ۱۲۵
۲۲۴، ۲۳۸	سکو، ۱۲۸، ۳۱۳
کلکته، ۷۹، ۱۰۵، ۲۴۹	مشهد، ۱، ۹، ۱۳، ۱۴، ۲۲، ۶۵
کنعان، ۱۴۴	۱۹۳، ۲۰۷، ۲۹۲، ۳۵۸
کمپیلوید، ۱۳۵	۳۵۹، ۴۰۴
کمرکان، ۲۱۹	مصر، ۱۴۴، ۲۷۲، ۲۹۹
کنک، ۳۷۹، ۳۸۰	مکه، ۱۸۰، ۳۳۹
کیلان، ۶۲، ۱۴۸، ۱۴۹، ۱۵۸	منچوری، ۳۶۱
۲۵۷، ۲۶۷، ۳۲۶، ۳۵۰	موصل، ۲۴۹، ۳۱۲، ۳۱۷
لامیجان، ۱۲۸، ۳۵۶	۳۶۲
لندن، ۱۱۴، ۱۶۰، ۳۶۳، ۳۶۱	مه که، رجوع شو. نه مکه.
۳۹۵	مهاباد، ۲۳۰، ۲۳۲، ۲۵۴
لنین گراد، ۳۵۰	نجد، ۲۹۹
لوزان، ۷۹	نجف، ۱۴۶، ۱۴۸، ۲۷۸، ۴۰۴
لهاور (لاهور)، ۳۰۰	نور، ۲۶۶
ماچین، ۱۲۰، ۲۶۳	نهاروند، ۳۶۶
مازندران، ۳۵۰	نیشابور، ۹، ۱۰، ۴۱۹
مداین، ۷۲، ۲۳۰، ۲۳۱، ۲۴۹	نیل (رود)، ۲۷۹
۲۵۰، ۲۵۲، ۳۳۹	واشتن، ۳۹۵
مرغاب، ۷۴	وبن (وینه)، ۸۵، ۲۳۴، ۳۹۵
مرو، ۲۰۹	هری (هرات)، ۳۶۲

اسماء اماکن

قزوین، ۸۴، ۱۴۶، ۱۴۸، ۱۵۴، ۱۶۱، ۱۹۱، ۱۹۴

قسططنطنیه، ۲۲۵

قفقاز، ۲۵۰، ۳۳۴

قم، ۶۵، ۱۲۰، ۳۵۶، ۳۵۹

قندهار، ۲۹۹

قیروان، ۳۰۴

کابل، ۱۶۵، ۲۹۹، ۳۰۰، ۳۷۱

کارون (رود)، ۸۳

کاشان، ۱۲۰، ۳۵۶، ۳۵۸

کاشغر، ۲۰۷

کاشغر، رجوع شود به کشمیر.

کجور، ۳۶۶

کربلا، ۱۴۸، ۱۵۴، ۱۵۵، ۳۱۲، ۳۳۵

کرمان، ۸۷، ۱۲۸، ۱۳۵، ۲۴۳، ۲۴۴، ۲۶۷

کرمانشاه، ۵۱، ۹۲، ۱۷۱، ۳۵۷، ۳۵۹

کرمانشاهان، رجوع شود به کرمانشاه

کشمیر، ۱۶۵، ۱۸۴، ۴۱۸

عراق، ۱۰، ۱۰۶، ۱۱۷

۱۳۷، ۲۵۸، ۲۹۲، ۲۹۸

۲۹۹، ۳۴۱، ۹۹۷

عمّان (بحر)، ۸۳، ۳۴۹

غزنین، ۱، ۲۹۹

غوربند، ۲۹۹

فارس، ۷۰، ۷۴، ۱۳۵، ۱۴۵

۱۸۱، ۲۱۴، ۲۲۴، ۳۶۶

۳۳۵، ۳۴۱، ۳۹۲

فارباب، ۱۳۹

فرات (رود)، ۲۹۹

فرانس، ۵۱، ۷۹، ۹۲، ۱۵۳

۲۱۹، ۲۲۵، ۳۲۵، ۳۵۰

۳۶۰، ۳۶۱، ۴۱۴، ۴۱۹

فرانسه، رجوع شود به فرانس.

فرخار، ۱۷۷، ۱۸۴

فرغانه، ۳۰۶

فرنگ، رجوع شود به فرنگستان.

فرنگستان، ۲۹، ۵۴، ۱۱۳

۱۱۴، ۱۱۵، ۱۴۹، ۱۵۶

۱۶۱، ۱۷۰، ۲۱۹، ۳۸۱

۳۹۵، ۳۹۷

قادیسه، ۳۸

اسماء اماکن

ستخر، رجوع شود به استخر.

سرخس، ۳۶۳

سلیس، ۳۸، ۱۵۳

سمنان، ۶۴، ۴۱۹

سمنندج، ۱۹۷

سوریه، ۵۱

سویس، ۷۹، ۸۶، ۳۳۴

سینا (وادی)، ۱۷۷

شام، ۳۷۹

شاهرود، ۴۱۹

شط العرب (دریا)، ۲۹۹

شمرون، رجوع شود به شمیران.

شمیران، ۳۱، ۱۳۰، ۱۵۸

۳۳۵، ۲۳۹، ۲۴۲، ۳۵۶

شیراز، ۷۰، ۱۳۵، ۱۳۶، ۱۳۷

۱۳۹، ۱۴۱، ۱۸۰، ۱۸۱

۱۸۲، ۳۵۶

صفاهان، رجوع شود به اصفهان.

صفین، ۲۶۱

طاق کسری، ۱۹۵

طیس، ۳۳۴

طرابلس، ۱۸۷

طور (کوه)، ۲۶۲، ۳۲۸

طوس، ۱۰، ۱۴۹، ۳۰۱

طهران، ۱، ۱۳، ۱۵، ۱۸

۳۲، ۳۸، ۵۱، ۶۴، ۶۵، ۷۹

۸۳، ۸۴، ۸۵، ۸۷، ۹۲، ۹۸

۱۰۶، ۱۱۲، ۱۱۳، ۱۳۹

۱۴۶، ۱۴۷، ۱۴۸، ۱۵۰

۱۵۴، ۱۵۸، ۱۵۹، ۱۷۰

۱۸۰، ۱۸۱، ۱۸۵، ۱۹۱

۱۹۲، ۱۹۴، ۱۹۷، ۱۹۸

۱۹۹، ۲۰۷، ۲۱۹، ۲۲۰

۲۲۱، ۲۲۵، ۲۲۶، ۲۳۲

۲۴۰، ۲۴۲، ۲۴۳، ۲۴۹

۲۵۷، ۲۵۸، ۲۸۶، ۳۱۲

۳۱۵، ۳۲۵، ۳۲۶، ۳۳۴

۳۴۱، ۳۵۶، ۳۵۸، ۳۵۹

۳۶۴، ۳۶۷، ۴۱۴

طهرزن، رجوع شود به طهران.

عبدالعظیم، حضرت - ۱، ۲۲۵

عجم، ۳۸، ۱۰۶، ۱۳۹

۱۴۴، ۱۴۸، ۱۵۴، ۱۶۸

۲۳۰، ۲۲۳، ۳۳۶، ۳۴۷

۳۶۹، ۳۹۲

اسماء اماکن

دژموخ، ۳۳۹	حبش، ۴۰۵
دستجرد (دستگرد)، ۱۹، ۴	حجاز، ۱۰، ۱۱۷، ۲۱۱
دماوند (کوه)، ۳۶۵، ۲۴۹	۲۹۹
دهلی، ۳۰۰، ۲۹۹	حسن آباد، ۸۵
رشت، ۱۵۴، ۱۴۶، ۶۵، ۵۱، ۳۸	حلب، ۲۶۹، ۲۶۸، ۲۰۷
۲۵۷، ۱۹۱، ۱۶۱، ۱۵۸	۲۹۹
روسیه، ۲۹۲، ۱۵۴، ۱۴۹، ۸۱	خارکوف، ۳۲۵
۳۶۰، ۳۵۰، ۳۲۵، ۳۱۲	ختا، ۳۱۹، ۱۸۷
۴۱۴، ۳۹۵، ۳۶۱	ختن، ۳۰۷
روم، ۴۰۵، ۳۷۹، ۳۰۳، ۲۵۲	خراسان، ۱، ۱۳، ۱۲۰، ۱۸۱
ری، ۱۸۲، ۱۳۷، ۸۳، ۵۶	۱۹۳، ۲۹۲، ۲۸۶، ۲۶۶
۲۴۸، ۲۲۵، ۲۱۵، ۲۰۲	۲۹۹، ۳۶۳، ۳۵۸، ۳۳۴
۳۷۶، ۳۶۶، ۳۶۵، ۲۹۸	۳۶۷، ۳۷۷، ۳۹۳، ۴۰۴
۴۰۹، ۳۸۰، ۳۷۷	خزر (دریا)، ۸۳، ۳۴۹
زابل، ۳۶۲	خلج، ۳۳۸
زنجان، ۳۵۶، ۱۶۰	خوارزم، ۱۸۷
زنگبار، ۳۰۳	خور، ۶۴
ژاپان (ژاپون)، ۳۶۱، ۲۶۳، ۳۹۵	خوی، ۱۵۳
ژرمن، رجوع شود به آلمان.	داراب، ۱۳۵
ژنو، ۷۹	دامغان، ۶۵، ۴۱۹
ساوه، ۶۵	دجله (رود)، ۱۷۱، ۱۸۷، ۲۹۹
سبزوار، ۱، ۴۱۹	۳۳۹

اسماء اماکن

بصره '۳۸۷' '۳۱۷'	بطررز بورک، '۳۵۰'
بغداد '۱۸۷' '۱۷۱' '۵۱' '۱۲'	بطرگراد، '۲۹۵' '۱۴۹'
'۲۴۹' '۲۱۲' '۳۱۷' '۳۵۹'	بمپی، '۳۶۶'
بلخ '۱۶۵'	پنجاب، '۲۷۹'
بلوچستان '۱۳۵'	پیشاور، '۱' '۳۰۰' '۳۳۳'
بمبئی '۲' '۵۱' '۵۲' '۶۵'	تاتار، رجوع شود به تاتار.
'۷۹' '۱۴۷'	تبت، '۳۶۲' '۳۹۵'
بنگال، '۱۰۳'	نبریز، '۱۳' '۵۹' '۶۵' '۱۰۶'
بوداپست، '۳۳۲'	'۱۰۹' '۱۲۰' '۱۲۸' '۱۶۱'
بوشهر، '۱۳۵' '۳۳۶'	'۱۹۲' '۲۰۷' '۲۱۴' '۳۶۳'
بهبهان، '۱۳۵'	تتار، '۵۶' '۱۴۱' '۱۷۲' '۱۷۷'
بیابانک، '۶۴' '۱۹۲'	'۳۳۸'
بیت المقدس، '۲۳۹'	نجریش، '۲' '۳۱'
بیروت، '۵۱'	نفلیس، '۳۵۰'
بیستون (کوه)، '۳۶' '۱۹۵' '۱۹۹'	نوران، '۴۰۵'
'۲۱۳'	نولون، '۳۶۱'
بارس، رجوع شود به فارس.	نونس، '۲۹۹'
باریس، '۳' '۵۱' '۵۳' '۸۶'	نیسفون، '۴۶'
'۱۱۶' '۱۲۲' '۲۶۳' '۲۹۲'	جندق، '۶۴' '۴۱۹'
'۳۲۱' '۳۳۴' '۳۳۵' '۳۶۱'	چهار محال، '۸۷'
بازار گاد، '۷۰' '۷۳' '۷۴' '۷۵'	چین، '۹۰' '۱۶۱' '۲۵۲' '۲۵۵'
بروس، '۳۹۵' '۳۰۱'	'۳۶۱' '۳۶۳' '۳۸۰' '۳۹۵'

اسماء اماکن

۲۴۸ ۲۳۴ ۲۳۳ ۲۳۰
 ۲۵۲ ۲۵۱ ۲۵۰ ۲۴۹
 ۲۵۶ ۲۵۵ ۲۵۴ ۲۵۳
 ۲۶۵ ۲۶۴ ۲۵۹ ۲۵۸
 ۲۷۳ ۲۷۲ ۲۷۱ ۲۷۰
 ۲۸۰ ۲۹۹ ۲۹۸ ۲۹۵
 ۳۱۳ ۳۱۲ ۳۱۱ ۳۰۲
 ۳۲۵ ۳۲۲ ۳۲۱ ۳۱۴
 ۳۳۷ ۳۳۶ ۳۳۵ ۳۳۴
 ۳۵۰ ۳۴۹ ۳۴۸ ۳۴۱
 ۳۶۲ ۳۶۰ ۳۵۹ ۳۵۸
 ۳۷۹ ۳۷۸ ۳۷۶ ۳۶۴
 ۳۹۶ ۳۹۲ ۳۹۱ ۳۸۰
 ۴۲۰ ۴۱۴ ۴۰۹ ۴۰۵ ۳۹۸
 ابطالیا ۳۶۰
 این بابویه (قبرستان) ۲۲۵
 بادکوبه ۳۳۴
 باکو ۳۵۸
 بالکان ۸۵
 بحرین ۱۳۳
 برج ایفل ۲۵۰
 برلین ۱۹۳ ۷۹ ۵۳ ۵۲ ۵۱
 ۱۹۵ ۱۹۷ ۱۹۲
 بشرویه ۳۲

الوند (کوه) ۹۳ ۳۶۶
 امام زاده صالح ۲
 امام زاده عبدالله ۱
 اندلس ۳۸
 انگلستان ۳ ۷۹ ۱۳۳ ۱۵۳
 ۲۰۱ ۲۴۷ ۳۳۴ ۳۶۰
 ۳۶۱
 ایران ۵ ۱۱ ۱۳ ۱۵ ۱۷
 ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۴ ۲۷ ۲۸
 ۳۲ ۳۵ ۳۶ ۳۸ ۳۹ ۵۱
 ۵۶ ۵۸ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۴
 ۶۵ ۶۶ ۷۱ ۷۴ ۷۵ ۷۷
 ۷۸ ۷۹ ۸۳ ۸۵ ۸۷ ۸۸
 ۹۲ ۱۰۴ ۱۰۹ ۱۱۳ ۱۱۴
 ۱۲۶ ۱۳۳ ۱۴۶ ۱۴۹ ۱۵۰
 ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۴ ۱۶۳
 ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۷ ۱۷۰
 ۱۸۵ ۱۸۷ ۱۹۱ ۱۹۲
 ۱۹۳ ۱۹۵ ۱۹۷ ۱۹۸
 ۲۰۱ ۲۰۲ ۲۰۴ ۲۰۵
 ۲۰۶ ۲۰۷ ۲۰۹ ۲۱۰
 ۲۱۲ ۲۱۴ ۲۱۶ ۲۱۹
 ۲۲۰ ۲۲۱ ۲۲۲ ۲۲۳
 ۲۲۴ ۲۲۵ ۲۲۶ ۲۲۷

اسماء اماکن

آذر بائیجان '۶۳ '۱۰۶ '۲۰۶
'۲۱۱ '۲۱۳ '۲۵۷
آذر بایگان رجوع شود به آذر
بائیجان.

آسیا '۳۵ '۷۴ '۲۵۵

آشتیان '۱۰۶

آزاس وارن '۳۶۱

آلمان '۵۴ '۷۹ '۱۴۴ '۱۵۴
'۱۵۹ '۱۹۳ '۳۱۷ '۳۶۰
'۳۶۱

آمریک رجوع شود به آمریکا.

آمریکا '۱۵۹ '۲۰۴ '۲۵۸ '۳۶۱
'۳۹۵

آمو (رود) '۱۷۱

ابرقو '۳۴۱

اتک (رود) '۳۰۰

ارپ رجوع شود به اروپا.

ارس (رود) '۲۱۴

ارم '۹۱ '۳۰۳ '۳۸۰

ارمن رجوع شود به ارمنستان.

ارمنستان '۸۳ '۲۱۶

ارمنیه رجوع شود به ارمنستان.

اروپا '۲۸ '۳۵ '۷۹ '۸۵ '۸۶
'۱۵۴ '۱۵۵ '۱۵۷ '۱۶۱ '۱۹۹
'۲۰۰ '۲۱۹ '۲۵۵ '۲۶۷
'۳۲۵ '۳۲۶ '۳۴۲ '۳۵۰ '۳۶۰
'۳۹۸ '۴۱۴

ارومی '۳۸ '۱۵۳

ارومیه رجوع شود به ارومی.

استانبول رجوع شود به اسلامبول.
استخر '۳۶ '۲۳۱ '۲۰۱ '۳۳۹
'۳۴۰

اسلامبول '۸۶ '۸۷ '۱۹۱ '۱۹۵
'۲۰۶ '۲۱۱ '۲۱۶ '۲۵۸ '۲۶۷
'۳۳۴ '۳۳۵ '۳۴۲ '۳۵۹

اصفهان '۱۸ '۶۵ '۸۷ '۱۱۷
'۱۲۸ '۱۷۰ '۲۰۲ '۲۳۵
'۲۵۲ '۲۶۷ '۲۷۹ '۲۸۶
'۳۴۱ '۳۵۶ '۴۱۹

اطریش '۱۵۴ '۳۶۰

افریقا '۳۱۷ '۳۶۱ '۳۹۵

افریک رجوع شود به افریقا

افغانستان '۱ '۳۶۰ '۳۶۲

البرز (کوه) '۸۲ '۸۳ '۳۶۶
'۴۱۶

اسماء رجال

یوسف (نبی علیہ السلام) '۱۶۴	یزدگرد '۶۲ '۲۳۲
'۲۶۷ '۲۱۰ '۱۷۸ '۱۷۶	یعقوب (نبی علیہ السلام) '۱۵۴
'۳۱۷	'۱۷۶ '۲۱۰ '۳۱۷
یوسف مسید - (یدر غمام) '۲۷۸	یعقوب '۳۸۰
یوشع (بن نون) '۱۵۴	یغما' میرزا ابوالحسن - '۶۴ '۶۵
یونس (نبی علیہ السلام) '۳۴	ابن یمین '۹۲
'۱۵۴	

اسماء رجال

نظام الدوله ميرزا حسين خان -
 ۱۹۲ '۲۰۶ '۲۰۹ '۲۲۷
 ۳۱۲ '۳۱۶
 وحيد دستگردى (مدير مجله)
 ارمغان ۱۹۰۰
 رشيد و طواط - ۱۳۷ '۳۲۱
 وليد (بكم) رخاى (نميه) ۲
 ويلسون ۳۵۸
 ويهلم (پادشاه آلمان) ۱۵۵ '۱۵۵
 ۱۵۹ '۱۶۲ '۳۰۰
 ناصر (ناصر خسرو) ۲۷۷
 ناصر الدين شاه ۱۰۶ '۱۰۶ '۱۲۵
 ۱۸۰
 ناصر الملك ۸۷
 ناک، دکتر کاليداس - ۱۰۵
 نبى، رجوع شود به احمد -
 نرسى (پادشاه) ۶۲
 نریمان، ۲۲۳، ۳۰۱
 نصر الله فلسفى ۱۵-۴۱۸
 نصر الله بن محمد عبد الحميد، ۲۲۱
 نصره الدوله، رجوع شود به فيروز
 ميرزا .

نظام الدوله - حسين قاين خان - ۱۸۰
 نظام السلطنه، رضا قاين خان - ۱۳۵
 ۱۴۵
 نظامى، ۸۸
 تريب اليك، حاج ميرزا احمد -
 ۷۰
 ديال ۱۰۳، ۱۰۴
 نوح (نبى عليه السلام) ۳۹، ۱۵۴
 ۳۶۷
 نادى، حاج ملا - ۱
 نادى، ملا (بدر عارف قزوينى)
 ۱۹۱
 نادى محمد آبادى، حاج شيخ - ۸۴
 ۸۵
 ناروت، ۱۷۹
 هاشم ميرزا (افسر) ۱۹
 ملاكو، ۱۸۷
 همرا، ۱۸۱
 هود (نبى عليه السلام) ۱۵۴
 هوکو، ۴۱۴
 ياسائى، ميرزا عبدالله خان - ۱۹-۴
 ۴۲۰

اسماء رجال

موتق الدولة، ۱۹۱	مسیح رجوع شود به عیسی.
موسی (بینمبر علیه السلام) ۹۱، ۵۵	مسیحا، رجوع شود به عیسی.
۱۴۳، ۱۵۴، ۱۵۶، ۲۶۲	مشیرالدوله، ۲۵۷
مولانا رومی، ۲۲۹	مصطفی، رجوع شود به احمد صلعم.
میلتون، ۱۸۱	مظفرالدین شاه قاجار، ۱۳، ۱۵۱
نابلیون، ۱۵۴، ۱۶۹، ۲۵۰	۱۸۰، ۱۹۱، ۱۹۸، ۲۵۷
۳۶۰، ۳۶۱	۳۵۸
نادر شاه (افشار) ۱۶۶، ۱۹۷	معاذ السلطنه، ۸۷
۱۹۹، ۲۹۵، ۲۹۹، ۳۸۰	معاون الدوله، ۸۵
۴۰۴، ۴۰۸، ۴۰۹، ۴۱۰	معزی، ۳۷۴
نادری، محمد حسین میرزا امیر الشعرا -	معن، ۱۸۴، ۳۷۶
۱۵، ۴۰۴-۴۱۳	ابن مقفع، ۲۲۱
نوذر، ۱۶۲	ملك الشعرا، رجوع شود به بهادر.
نوشروان، رجوع شود به نوشیروان.	ملك ایرج (نای ایرج میرزا) ۱۳
نوشیروان، ۱۱، ۶۲، ۱۸۵	منتسکیو، ۸۸
۲۲۳، ۲۴۹، ۲۵۱، ۲۵۲	منجو، ۳۶۱
۲۵۳، ۳۰۱، ۴۲۰	منصور (حلاج) ۱۴۳
نیکلا (شاه روس) ۱۴۹، ۱۵۴	منصور، ۳۸۰
۱۵۵، ۲۱۲	منوچهر، ۳۱۴
نیمتاج خانم سلیماسی، ۳۸	منوچهری (ابوالنجم احمد بن قوص)
واشنگتن، ۳۶۱	۳۳، ۶۵، ۸۲، ۱۸۷
وامق، ۱۳۷	منبزه (دختر افراسیاب) ۲۶۴

اسماء رجال

۸۶، ۸۵	کنته ۳۷۹
محمد ذکریا رازی ۲۳	کنه ۳۱۷
محمد علیشاه مخلوع (قاجار) ۸۷، ۸۶	کودک ۱۷۰، ۱۶۵
۲۶۵، ۱۵۱، ۱۵۰، ۱۵۸	کیو ۱۶۷، ۱۶۳، ۱۶۰، ۱۵۶
۳۷۸	۳۶۵، ۳۵۱
محمد کاکیم (پدر فرات) ۲۸۶	لایق ۱۶۸
محمد کسائی ۳۵۷-۳۵۰	لایق ۱۶۳، ۱۵۱
محمد ولایتخان (پدر رشید باهمی)	لایق ۱۵۵
۹۳	لایق ۱۶۸
محمد ولی میرزا ۲۵۷	لایق ۱۶۷، ۱۶۱، ۱۵۵، ۱۵۰
محمد (سلطان محمود غزنوی)	۱۵۵
۲۸۰، ۱۸۲	لایق ۱۵۵
مختبر اللمنه ۲۵۱	لایق ۱۶۹
مدین سید حسن ۱۹۲، ۲۱۰	مدنی (نخستین معروف) ۳۳
۲۵۷، ۲۱۵	منتخب ۳۷
مرساوس ۲۸۵	مجنون ۱۷۶، ۱۶۱، ۱۳۷
مریم (مادر حضرت عیسی) ۵	۲۰۵، ۳۱۹، ۵۰۰، ۵۱۳
مریم ۲۲۹، ۲۳۷، ۲۳۶، ۲۳۴	محمد، آخوند ۱-۱
۲۵۲، ۲۵۱، ۲۵۰	محمد ابراهیم (پدر قزحی بزدی) ۳۱۱
مزدک ۴۱۴	محمد باقر مجلسی ۲۰-۱
مستوفی المالک میرزا حسن خان	محمد خامس (سلطان عثمانی) ۱۵۰
۳۷۷، ۳۷۶	محمد خان قزوینی میرزا ۵۲، ۵۳

اسماء رجال

کشفانی (کاموس) ۱۷۹،

کنلد محمد تقی خان، ۱۹۲، ۱۹۳،

۱۹۷، ۱۹۸، ۱۹۹، ۲۰۸،

۳۲۴،

کمال السلطنه، ۱۸،

کمال الملك، ۱۰۸،

کمالی اصفهانی، میرزا حیدر علی-۱۸،

۱۹، ۳۴۹-۳۴۱،

کمبوج، ۶۲،

کوچک خان جنگلی، میرزا-۳۵۰،

کورس، رجوع شود به کورش.

کورش، ۶۲، ۷۰، ۷۴، ۲۲۳،

۳۰۱، ۳۹۲،

کوروش، رجوع شود به کورش.

کوهکن، رجوع شود به فرهاد.

کوهی، حسین-۱۴۷،

کیخسرو، ۶۲، ۲۱۴، ۳۱۵،

۳۲۲، ۳۷۹، ۴۰۵،

کیقباد، ۱۶۶، ۲۱۴، ۳۰۱،

۴۱۰،

کیکاووس، رجوع شود به کاووس.

کیومرث، ۳۷۹،

ابوالناسم میرزا (یدر نادری) ۴۰۴،

قباد (یدر نوشیروان) ۱۹۹، ۴۱۴،

قوام السلطنه، میرزا احمد خان-

۱۹۳، ۱۹۲، ۱۹۸، ۱۹۹،

۲۰۹، ۲۱۰،

قوام الملك، میرزا حبیب الله خان-

۱۳۵،

قیصر، ۱۶۲، ۲۵۳،

کاظم آشتیانی، ۱۸،

کاظم عصار، سید-۳۲،

کامبیز، ۷۴،

کاوس، ۱۳۰، ۱۶۲، ۱۶۷،

۱۷۳، ۱۸۷، ۲۶۴، ۲۹۶،

۳۰۱، ۳۱۴، ۳۷۹، ۴۱۰،

کاوه، ۳۸، ۱۷۴، ۱۹۹، ۳۱۷،

۳۳۶،

کرام الکاتبین، ۱۵۵،

کرزن، لارد-۲۴۷،

کرویانسکین، ۳۶۱،

کزرسس، ۳۱۶،

کسری، ۱۵۲، ۱۹۵، ۲۳۲،

۲۵۰، ۳۴۹، ۴۰۹،

اسماء رجال

عشقی، میر محمد رضا-۸۱، ۲۲۵-

۲۵۶

عطا، میرزا حسین خان سمیعی

ادیب السلطنه-۲۵۷-۲۷۷

بوالعلاء معری، ۳، ۲۶، ۱۸۱

۱۸۵

علی (بن ابیطالب امیر المؤمنین

علیه السلام) ۱۷۳، ۱۷۴، ۱۸۶

۳۶۷، ۳۹۲، ۳۹۵، ۴۰۸

۴۰۹

علی، شیخ-(یدر بدیع الزمان) ۳۲

علی اکبر، میرزا-(یدر عبدالعظیم خان

گرگانی) ۲۱۹

علی بیرنگ، ۲۰۰

علیشاه (جد نادری) ۴۰۴

علیخان، میرزا-(یدر سالار شیرازی)

۱۳۵

عمر (بن خطاب) ۱۸۶، ۲۳۲

عیسی (عایه السلام) ۵۵، ۱۴۳

۱۵۴، ۱۵۶، ۱۵۷، ۲۶۱

۲۶۸، ۳۶۸، ۳۸۵، ۳۹۸

عین الدواہ، ۱۹۸

علام الثقلین، خواجہ-۳۳۴

طاہر تنگابنی، میرزا-۳۲

طلعت تبریزی، ۱۵

طوس، ۱۴۹، ۱۶۲، ۳۰۱

۳۱۴، ۳۱۵

طہاسب، ۳۸۰

طہمورث، ۶۰، ۶۲، ۳۲۰

ظل السلطان، مسعود میرزا-۲۰۲

ع. سلیمی، ۲۲۶

عارف قزوینی، میرزا ابوالقاسم-۱۴

۱۵، ۱۶، ۱۸، ۱۹، ۲۰، ۸۱

۱۹۱-۲۱۸

ابن عباد، ۱۸۵

عباس، حضرت-(پسر علی بن ابیطالب)

۱۵

عباس (شاه عباس کبیر) ۱۴، ۱۳۵

۲۰۲، ۳۸۰

عباس (یدر شوریدہ) ۱۸۰

عبدالرحمان بدری، میرزا-۳۵۸

عبدالعظیم خان گرگانی، ۲۱۹-۲۲۴

عبدالقادر، شیخ-۱۶۹

عذرا، ۱۳۷

عسجدی، ۱۷۱، ۱۷۲

اسماء رجال

شوریده شیرازی، حاج محمد تقی

فصیح الملك، ۱۸۰-۱۹۰

شوستر امریکائی، ۲۰۴-۲۰۵

۳۶۳

شهل، ۳۷۶

شیروانی (مدیر روز نامه مین)

۳۱۳

شیرین، ۱۶۱، ۲۱۳، ۲۳۳

۲۴۱، ۲۴۹، ۲۵۰، ۲۵۱

۲۵۲، ۲۵۳، ۳۱۹

شیطان، ۶۸

شیفته، حسین- (بسر شوریده) ۱۸۱

صادق خرازی، حاج- ۱۹۱

صائب تبریزی، ۳۴۲

صبوری، میرزا محمد کاظم- (یدر

ملك الشعرا) ۳۵۸

ضجاک، ۱۲۶، ۱۷۴، ۱۹۹

۳۱۱، ۳۱۴، ۳۱۷

ضیاءالدین طباطبائی، سید- ۱۹۳

۱۹۸، ۲۰۹، ۲۴۸، ۲۸۷

۳۱۲

ضیغم الدولة قشقائی، ۳۱۱، ۳۱۵

سلمیان میرزا، ۳۱۳

سنلوتی، ۹۲

سیامک (بسر کیومرث) ۱۸۶

سیامک (بسر رشید باسمی) ۱۰۳

سیاوش (بسر کاووس) ۱۸۵، ۲۱۵

سیاوش (بسر رشید باسمی) ۱۰۲

سیروس، ۷۳، ۷۴، ۷۵، ۱۶۲

۱۶۷، ۲۴۹، ۲۵۱، ۲۵۴

۲۵۶، ۳۰۱، ۳۱۴، ۳۳۶

۳۴۴، ۳۴۸، ۳۴۹، ۴۲۰

شاپور، ۵۶، ۵۸، ۶۲، ۱۰۶

۳۷۹

شافعی (محمد بن ادريس) ۱۶۹

شاه شهید، رجوع شود به ناصرالدین شاه.

شباب کرمانشاهی، محمد جواد- ۱۷۱-

۱۷۹

شداد، ۹۱

شعیب (نبي عليه السلام) ۱۵۴

شفق، دکتر رضا زاده- ۱۹۳، ۲۰۶

شمر (قاتل امام حسين عليه السلام)

۱۹۷، ۲۴۸

اسماء رجال

سر ادوارد کری (وزیر امور خارجه سابق انگلستان) ۳۶۰، ۳۶۱، ۳۶۴

سردار اعتمان، ۳۱۲

سردار سپه، رجوع شود به پهلوی.

سرمد، ۲۲۵

سعد زنگی، انابک-۱۸۷

سعد سلمان، ۳۷۷

سعد وقاص، ۳۶۹

سعدی، شیخ-۶۴، ۱۰۴، ۱۴۴

۱۸۱، ۱۸۷، ۱۸۹، ۲۸۷

۳۰۷، ۳۰۹

سکندر، ۳۴، ۱۶۲، ۱۸۴، ۱۸۶

۲۱۰، ۲۹۹، ۳۰۱، ۳۳۸

۳۷۵، ۴۰۵

سلطان حسین (صفوی) ۲۹۵

سلم (پسر فریدون) ۳۱۴

سلمان ساوجی، ۹۲

سلیمان (نبی علیه السلام) ۳۴، ۴۷

۱۱۷، ۱۴۵، ۱۷۰، ۱۷۳

۱۷۶، ۱۸۴، ۱۸۵، ۲۶۳

۲۶۵، ۲۸۲، ۳۲۶

ریحان، میرزا بحیی خان-۱۴۷

زاب (پادشاه) ۶۲

زاده عاص، عمر-۳۶۹

زال (پدر رستم) ۱۷۳، ۱۸۵

۲۲۳، ۳۱۴

زرتشت (وخشور ایرانی) ۵۲

۵۵، ۷۵، ۲۰۶، ۲۰۷، ۲۱۴

۲۴۹، ۲۵۴، ۲۵۶، ۳۳۰

۳۳۱، ۳۳۹، ۳۷۹، ۳۸۴

زرتشت، رجوع شود به زرتشت.

زردشت، رجوع شود به زرتشت.

ژرژ (پادشاه انگلستان) ۱۵۳

۱۵۵، ۲۱۲، ۳۰۱

ساسان، ۲۰۱، ۲۲۳، ۲۲۴

سالار شیرازی، ناصرالدین خان-

۱۳۵-۱۴۵

سالک، میرزا-۲۵۷

سام (نیای رستم) ۶۲، ۱۸۷

سبکتگین، ۴۰۵

سپهدار، فتح الله خان-۱۴۶

سپهدار، محمد ولیخان-۱۹۶

اسماء رجال

ذکاء المالك، میرزا محمد حسین خان۔

(یدر فروغی) ۳۲۵،

ذوالکفل (نبی علیہ السلام) ۱۵۴،

رحمت للعالمین، رجوع شود به احمد

صلعم.

رستم (پہاوان) ۵، ۷، ۸۳، ۱۴۵،

۱۷۰، ۱۷۳، ۱۷۹، ۱۸۶،

۲۱۴، ۲۲۳، ۲۶۴، ۳۱۴،

۳۷۵

رسول اللہ، رجوع شود به احمد صلعم.

رشید باسمی، غلامرضا خان۔ ۹۲۔

۱۰۵

رضا (امام رضا علیہ السلام) ۱۶۶،

۳۶۳

رضا خان، رجوع شود به پهلوی.

رعدی، میرزا غلامعلی خان۔ ۱۰۶۔

۱۱۱

رفت علینشاء، حاج۔ ۱۹۴،

روحانی، میرزا غلامرضا خان۔ ۱۰۲۔

۱۳۴

روادکی بخارائی، ۱۸۱، ۲۲۱،

«اوسو» ۹۳، ۱۹۳

خیر الوری، رجوع شود به احمد صلعم.

دارا، ۵۸، ۱۱۸، ۱۶۲،

۲۲۳، ۲۲۴، ۲۶۴، ۳۱۶،

۳۷۵، ۳۷۹، ۳۹۱، ۴۰۵،

داراب، ۶۲،

داروین، ۳۷۶،

داریوش، ۶۰، ۱۳۱، ۱۵۴،

۱۶۶، ۲۱۲، ۲۲۳، ۲۴۹،

۲۵۱، ۲۵۲، ۳۱۴، ۳۱۷،

۳۴۴، ۳۴۸، ۴۰۵،

داود (نبی علیہ السلام) ۱۵۴،

داود (یدر یوز داود) ۵۱،

داور، ۲۴۸،

دخو، رجوع شود به دهخدا.

دشتی، میرزا علیخان۔ (مدیر روزنامه

شفق سرخ) ۳۱۳،

دقیقی، ۸۸، ۳۸۴،

دکتر محمود خان افشار، ۷۹-۸۳،

۳۵۱

دهخدا، میرزا علی اکبر خان۔ ۱۸،

۸۴-۹۱، ۳۴۱،

اسماء رجال

خاقان مغفور، رجوع شود به فتحعلی
شاه قاجار .

خاقانی، ۷۳، ۱۴۴، ۴۰۴،

خانم بالا (معشوقه عارف قزوینی)
۱۹۱، ۱۹۴،

خدیجه (خدیجه کبری) ۱۸۴،

خسرو پرویز، ۵۷، ۶۲، ۱۹۹،

۲۱۳، ۲۲۳، ۲۲۴، ۲۳۳،

۲۴۹، ۲۵۱، ۲۵۲، ۲۵۳،

۲۵۵

خسرو دخت، ۲۳۰، ۲۴۹، ۲۵۰،

خضر علیه السلام، ۱۵۶، ۲۱۰،

۲۱۸، ۲۲۲، ۲۷۶،

خطیه، ۳۷۳،

ابن خلدکان، ۲،

خلیل، رجوع شود به ابراهیم.

خواجه. (حافظ شیرازی) ۵۲،

۶۷، ۶۸، ۱۱۸، ۱۴۴،

خیام، عمر- ۶۷، ۱۰۴، ۲۰۳،

۳۱۳،

خیرات خان، ۹،

خیر البشر، رجوع شود به احمد صلعم

۲۱۴، ۲۶۵، ۳۱۶، ۳۹۰،

چیمال، ۱۷۴،

حاتم، ۱۲۲، ۱۸۴،

حافظ، رجوع شود به خواجه حافظ.

حبیب بغمائی، ۶۴-۶۹،

حسام زاده، میرزا بهاءالدین خان-

۷۰-۷۸،

حسام الاطبا، ۷۰،

حسان، ۳۷۳،

حسن خان سمیعی ادیب السلطنه،

میرزا- (یدر عطا) ۲۵۷،

حسن بن یوسف، رجوع شود به

مستوفی الممالک.

حسن، ملا- ۹،

حسین (امام حسین علیه السلام) ۲۰،

حسین دانش بگ، ۳۳۵،

حسین قلیخان ساطانی، ۲۵۷،

حسین کسائی، میرزا- ۳۵۰،

حسین نجم آبادی، شیخ- ۳۲،

حماد راویه، ۲،

حنبل (احمد بن حنبل) ۱۶۹،

حوا، ۱۹۵،

اسماء رجال

- بهمیار، ۱۹۳
 بیژن، ۸۳، ۲۶۴، ۲۱۷
 یاستور، ۱۱۶
 پرویز، رجوع شود به خسرو پرویز.
 پروین اعتصامی، ۳۸ - ۵۰
 یسنگ، ۳۸۰
 یطر (یطر کبیر) ۱۵۴، ۱۶۹
 ۳۶۱.
 یوانکاره (رئیس جمهور فرانسه)
 ۱۵۳، ۱۵۵
 یوراندهخت (ملکه سابق ایران) ۶۲
 یور داود، میرزا ابراهیم خان - ۵۱ -
 ۶۳
 یور عمران، رجوع شود به موسی.
 یهلوی، اعلیحضرت رضا شاه - ۲۴
 ۵۶، ۵۷، ۱۰۹، ۱۸۸، ۱۹۲
 ۲۵۷، ۲۷۲، ۲۷۳، ۳۲۵
 ۳۹۱، ۴۰۹، ۴۱۹
 بیر کنعان، رجوع شود به یعقوب.
 تارا یور والا، دکتر ا. ج. س. - ۲۴۹
 تاکور، رابندرانات - ۱۰۳، ۱۰۴
 ۳۹۶، ۳۹۷
 ندین، ۲۴۸
 نور (بسر فریدون) ۱۸۷، ۳۱۴
 نوفیق، حسین - ۱۴۷
 تولستوی، ۳۲۵
 تهمتن (لقب رستم) رجوع شود به رستم.
 تیرداد، ۳۷۹
 حانوسیدار، ۳۱۶
 جبرئیل، ۶۸
 جعفر صادق، امام - ۱۸۹
 جم (جمشید) ۵۶، ۶۲، ۱۲۶
 ۱۳۱، ۱۳۹، ۱۴۸، ۱۵۴
 ۱۶۶، ۱۶۸، ۱۷۳، ۱۸۶
 ۱۹۹، ۲۰۱، ۲۱۳، ۲۱۴
 ۲۱۶، ۲۲۳، ۲۲۴، ۲۵۰
 ۲۶۱، ۲۶۴، ۲۹۶، ۳۱۱
 ۳۱۴، ۳۱۵، ۳۱۶، ۳۱۸
 ۳۲۶، ۳۳۰، ۳۳۱، ۳۳۳
 ۳۳۶، ۳۳۷، ۳۷۹، ۳۸۴
 ۳۹۲، ۴۰۹
 جنت، ایران الدوله - ۳۸
 جهانگیر خان، میرزا - (مدیر روزنامه
 صور اسرافیل) ۱۴۸
 چنگیز، ۵۹، ۱۸۷، ۱۹۵

اسماء رجال

- اسکندر، رجوع شود به سکندر.
 اسمعیل، ۳۸۰،
 اشرف الدین، سید- (نسیم شمال) ۱۴۶-
 ۱۷۰،
 اشعری، ۱۲،
 اشعیا (نسی علیه السلام) ۱۵۴،
 اعتصام الملک، میرزا یوسف خان-
 ۱۸، ۳۸،
 اعتماد الدوله، میرزا بحیی خان فره گزلو-
 (وزیر معارف) ۸۷،
 افراسیاب، ۸۳، ۱۶۲، ۳۹۲،
 افریدون، رجوع شود به فریدون.
 اقبال آشتیانی، میرزا عباسخان- ۶۴،
 ۲۲۱،
 امام قلیخان، ۱۳۵،
 امین السلطان، اتابک- ۱۸۰،
 انوری، ۱۴۴،
 انوشیروان، رجوع شود به نوشیروان.
 اخامنشی، رجوع شود به هخامنشی،
 اهلی شیرازی، ۱۸۰،
 ایاز، ۱۸۲،
 ایرج (یسر فریدون) ۶۲، ۳۱۴،
 جلال الممالک، ایرج میرزا- ۱۱،
 ۱۳-۳۱، ۸۱، ۹۸، ۱۸۶،
 ۱۸۷، ۱۹۳، ۲۰۷، ۳۴۱،
 ایرج، رجوع شود به ایرج میرزا.
 باقر (حدیث یور داود) ۵۱،
 بقول (حضرت فاطمه زهرا) ۱۷۴،
 بدیع الزمان خراسانی، ۳۲-۳۷،
 براون، ۹۲، ۱۷۰، ۲۱۸، ۳۳۴،
 ۳۶۰، ۳۹۶،
 برهما (یکی از معبودهای هندو) ۵۵،
 ۳۸۴،
 برهمن، رجوع شود به برهما.
 بزمارک، ۳۶۱،
 بلاش، ۶۲،
 بوهریره، ۱۶۹،
 بوحنیفه (نعمان بن ثابت) ۱۶۹،
 بودلف، ۱۸۴،
 بوذرجمهر، ۱۸۵، ۲۲۳، ۲۵۳،
 بهار، میرزا محمد تقی ملک الشعراء-
 ۴، ۱۹، ۸۱، ۱۸۵، ۳۵۸-۴۰۳،
 بهرام- (پادشاه) ۶۲، ۳۷۹،
 بهمن، ۱۵۴، ۱۸۶، ۲۶۴، ۳۱۵،
 ۳۱۶، ۳۹۱،

اسماء رجال

- آدم (ابوالبشر) ۱۵۴، ۱۵۶، ۱۹۵، ۲۲۸
- آزادی، میرزا شکرالله خان - ۱۱۲
- آفرختی، میرزا محمد علیخان - ۱۰۶
- آذر هوشنگ، ۳۷۹
- آصف (وزیر سلیمان علیہ السلام) ۱۸۴، ۱۸۵
- آصف الدولہ، حاج غلامرضا خان شامسون - ۳۵۸
- آق قویونلو، ۵۶
- ابراہیم (نبی علیہ السلام) ۱۵۴، ۱۵۶، ۱۸۹
- ابوذر جمہر، رجوع شود بہ ابوذر جمہر.
- احسان، حسن - (پسر شوریدہ) ۱۸۱
- احمد (حضرت رسول صلعم) ۳۶، ۱۴۸، ۱۵۴، ۱۶۵، ۱۷۴، ۱۸۱
- ۱۸۹، ۲۱۲، ۲۱۵، ۳۲۹
- ۴۰۸، ۴۰۹
- احمد، سید - (یدر سید اشرف الدین نسیم شمال) ۱۴۶
- احمد، میرزا سید - (یدر فرخ) ۲۹۲
- احمد شاہ قاجار، ۲۴، ۲۸، ۵۶
- ۱۸۸، ۲۵۸، ۳۲۱
- ادریس (نبی علیہ السلام) ۱۵۴
- ادوارد براون، رجوع شود بہ براون.
- ادیب الممالک فراہانی، ۳۴۱
- ادیب پیشاوری، سید احمد - ۱-۸
- ۱۴۹، ۳۲۶، ۳۳۲، ۳۳۳
- ادیب نیشاپوری، میرزا عبد الجواد - ۹-۱۲، ۳۲، ۳۵۸
- اردشیر بابکان، ۶۰، ۶۲، ۲۰۱
- ۲۱۴، ۲۲۳، ۳۱۷، ۳۴۴
- ۳۷۹
- اردوان، ۶۲
- ارسطو، ۱۸۴
- ارشمید، ۳۸۵
- ارمیا (نبی علیہ السلام) ۱۵۴
- اریس، ۳۸۹، ۳۹۰
- اسدالله، حاج میرزا - (یدر حبیب یغمائی) ۶۴
- اسدی (علی بن احمد صاحب گرشاسب نامہ) ۹۲

فهرست هجائی

اسماء رجال و اماکن و ملل و قبایل و فرق و کتب و جراید و غیرها

وارد در کتاب

زلفین تو ببردن دل عهد بسته اند
 ما زانمیان بخال لبث دل نهاده ایم
 درهای خانه بر عسس حیلۀ باز باز
 ما باز هم بغفلت و سرمست باده ایم
 در عرصه سیاست ره بسته بر وزیر
 شه مات و ما ز اسب سعادت پیاده ایم
 سر نیزه کی ملاحظه دارد از بنکه ما
 نوشیروان بنواده و سیروس زاده ایم

آزادی

ایران چو بهشت اگر شود ز آبادی
 و این خلق ز غفلت بنشاط و شادی
 یکباره ز سرحد بگریزد بشتاب
 این مسکن و جهالت و شیادی
 آن زندگی قدیم از سر گیرد
 با آنهمه عز و شوکت اجدادی
 گسترده شود بساط عدل موهوم
 منسوخ شود رسوم استبدادی
 در صنعت و اختراع و در علم و هنر
 هر کس برسد برتبه استادی
 در هر بلدی کردها ملیونر
 پیدا شود از عواید افرادی
 صرافی و بانک و شرکت و نزول
 بالا رود از تصاعد اعدادی
 امنیت و انتظام حاکم گردد
 آرامش معمولی و سبک عادی
 گر گشت مشبک ز خطوط آهن
 سرتاسر و گوش تا بگوش این وادی
 تاریخ شد این فضا بدود فابریک
 آباد شد این معادن شدادی
 از قوه برق شد شب ما چون روز
 شایسته قرن بیستم میلادی
 گر بسته شود در بر انهار و جبال
 صداها سدهای محکم فولادی
 اندر بر من هیچ نمی ارزد هیچ
 گر این همه بود و می نبود آزادی

یاسائی

میرزا عبدالله خان یاسائی در ۱۳ ربیع الاول ۱۳۱۱ هجری قمری در قریه مهرجرد از قراء یزد متولد شده. ابتدای عمر در مدرسه موسوم به «خان» در یزد و مدرسه چهار باغ در اصفهان به تحصیل علوم صرف، نحو، معانی، بیان، فقه، اصول، منطق، حکمت و ریاضیات همت گماشت و بعدها نیز زبان فرانسه را آموخت.

یاسائی در سال ۱۳۳۶ هجری بخدمت وزارت عدلیه در آمد و مدتها بریاست عدلیه سمنان، دامغان، شاهرود، نیشاپور و سبزوار برقرار بود و در سال ۱۳۴۳ هجری از سمنان و دامغان بوکالت دوره پنجم مجلس شورای ملی انتخاب شد و چون قابلیت و استعداد ذاتی خود را بظهور رسانید در ادوار ششم و هفتم و هشتم مجلس نیز از سمنان و دامغان و جندق و بیابانک انتخاب گردید، فعلا نیز نایب رئیس مجلس شورای ملی است.

چنانکه در تاریخ پهلوی مسطور است مشارالیه یکی از اشخاص طرفدار انتقال سلطنت از سلسله قاجاریه بسلسله پهلوی میباشد و اول و کیلی است که در شب هفتم آبان ۱۳۰۵ شمسی بر علیه سلسله قاجاریه آغاز سخن و نطق نمود.

یاسائی در انشاء و انشاد نظم و نثر عربی و فارسی مهارتی بسزا دارد، مقالات و اشعارش در جراید درج شده و تمام آنها جنبه سیاسی دارد. اینک نمونه اشعارش انتخاب میشود:

غزل

با هر که ما ز راه وفا دست داده ایم از دست بیوفائیش از پا افتاده ایم

مجرّه چوٹ یکی باربک دیبا
 بر آف دیبا نو پنداری سراسر
 و یا چونانکه در آسوده دریا
 چوپاسی ز آف شب تار بگذشت
 چنان چون سر بر آرند از پس کوه
 بر آمد ماه چوٹ زربینه کوئی
 زمانی شد بزیر ابر ینهبان
 چنان چون میجر سوزان که او را
 شتابان بود ز آنسو چون سواری
 شدی گاه از خلال ابر پیدا
 بکردار زنی زیبا و طناز
 برون آمد پریده رنگ و لاغر
 کجا دیدی که افروغ آورد قدر
 بدیدم من که قدر ماه گردان

که از دو سو کشش تا دیده دامن
 فرو برده کسی سرهای سوزن
 اثر ماند ز کشتی گاه رفتن
 ز خاور شد برون ابری ممکن
 شب تاری گروهی دزد و رهن
 که از سقفی کنند آن گوی آن
 که هیچش دیده نتوانست دیدن
 کنی ینهبان بزیر خز ادکن
 که رانده باره تازان و نوسن
 گزیدی گاه بزیر ابر مسکن
 که در چادر کند طنازی آتر
 چنان چون شد برون از چاه بیشن
 اگر سیمین شود زربینه معدت
 بگردون یافت افزونی ازین فن

افسانه عمر

خواهم که دل از حیات بر گیرم
 وین عمر قصیر سست بنیان را
 گر مرگ بکام آدمی زهر است
 پروانه بروی گل قرارش نیست
 پرواز اگر که بال و پر خواهد
 اندر پی نام روز و شب تا چند
 وز آتش عشق این و آن تا کی

زی کشور نیستی سفر گیرم
 مردی کنم و قصیر تر گیرم
 آف زهر بکام دل شکر گیرم
 من از چه بروی گل مقرر گیرم
 از همت و مرگ بال و پر گیرم
 دنبال فضیلت و هنر گیرم
 باقوت روان ز چشم تر گیرم

و زکر بره را بود درندگی کمر بستیش گرگ بر ، بندگی
چنین است آئین گردان سپهر که جز با قوی پنجه اش نیست مهر

آسمان

چو خورشید از جهان بر چید دامن
شب تاری سر از خاور بدر کرد
ز بیم او گریزان قرص خورشید
نو گفتمی آسمان ناورد گاهیست
پس از جنگ و ستیزی ظلمت انگیز
نو گفتمی از تن خورشید خون ریخت
بر آمد آتشین ابری ز البرز
چنان چون دامن از پنبه پاک
و یا چونان که در کافور گون دود
نو گفتمی در عزای مهر تابان
چنان شد در سیاهی کوه البرز
نخست آمد عیان تابنده ناهید
چنان رخسنداده مروارید غلطاب
و یا چونانکه بینی اوفاده
سر انجام اختراش گشتند پیدا
و یا چو در مشک بارگاهی
بجست از آسباب سیمین شهابی
و یا چونان شراری جسته از سنگ

سیاهی چیره شد بر روز روشن
چو رزم آور سیاهی سر ز مکمن
بکوه باختر بگزید مأمون
که با دشمن برابر گشته دشمن
هزیمت کرد شاه نور جوشن
که شد مغرب برنگ خون ملون
که شد از رنگ او گردون مزون
که عمداً بر زنی بر آب روبون
چراغی سرخ گردد یرتو افکن
پلاستین جامه گیتی کرد بر تن
که گفتمی باشد از انگشت خرمن
ز تیره آسمان در دیده من
که آویزد زب زنگی بگردن
بروی آب گیری برگ سوسن
چنان چون صد هزاران شمع روشن
به شب مهتاب را بینی ز روزن
چنان سنگی گریزان از فلاخن
بشب کوبند اگر بر سنگ آهن

شاعر معروف فرانسویست ثراً و نظماً ترجمه کرده که چند بیتى از آن
با قصیده‌ای که اخیراً سروده است و از بهترین اشعار اوست انتخاب
و درج میکنیم:

شب

شب افکنده بر روی کردون نقاب	بتاریکی اندر شده آفتاب
ز ابر سیه روی کردون چو قیر	نه بهرام پیدا نه کیوان نه تیر
شبی در سیاهی و نمگی چو گور	ز تاریکی چشم بیننده کور
بگیتی و کردون نه بینی فروغ	تو گوئی که خود نور باشد دروغ
ز یکسو کشد ژرف دریا غریو	چو غرنده شیر و خروشنده دبو
چو دیوانگان بر لب آورده کف	جهد خشمگین موجش از هر طرف
کشد باد مردم خروشی چنان	که از تن گریزد ز بیمش روان
از آن گونه تند بر غرد ز خشم	که مردم جهد تند برفش بچشم

در نکوهش از روزگار و اینکه همیشه ضعیف مغلوب قوی است گوید

بنالد که از گردش روزگار	کز آزار مردم نگیرد قرار
ستم بر ضعیفان کند بیشتر	بدلهای خسته زند نیست
جهان را ز هر سوی تا بنگری	ستم پیشگاز را بود سروری
ضعیف از خردمند و دانشور است	قوی پنجه نادان ازو برتر است
بگیتی درونت اگر زور نیست	ترا مرگ با زندگانی بکیست
بگیتی قوی پنجه باید تو را	که تا هیچ دشمن نیابد تو را
نبودی اگر شیر مردم شکار	زمانی نیاسودی از رنج بار

نصرالله فلسفی

میرزا نصرالله خان فلسفی در شب اول ماه صفر ۱۳۱۹ هجری قمری در طهران متولد شده و تحصیلات خود را در مدرسه آلیانس فرانسه و دارالفنون پایان رسانده و بعد از ختم تحصیلات بدو در وزارت عدلیه خدمات دولتی را عهده دار شده و فعلاً در مدارس متوسطه دولتی سمت معلمی تاریخ و جغرافیا را داراست.

فلسفی یکی از ادبای جوان فکر و خوش قریحه و مستعد است و چون در زبان فرانسه و فارسی مهارت کامل دارد در فن ترجمه استاد و چندین کتاب ادبی از فرانسه ترجمه کرده که عمده آنها بیچارگان، ورنر، تاریخ انقلاب کبیر روسیه، تمدن قدیم، تاریخ اروپا در قرن نوزدهم و بیستم میلادی و همچنین چندین جلد رمان میباشد که عموم آنها بطبع رسیده و آنچه تا کنون در جراید منتشر شده و بطبع نرسیده عبارت است از: کتاب تاریخی «در وادی فراغنه» و منتخبی از آثار هوگو و لامارتین^۱ در دو جلد و کتاب «سلطنت قباد و ظهور مزدک».

ریاست کلوپ بین المللی ایران که در تمام دنیا اعضای آن پراکنده و بالغ بر یک هزار و یانصد نفر میشوند نیز با فلسفی است و این کلوپ مجله بمدیریت فلسفی دارد موسوم به «ایران» که حاوی مقالات ادبی بزبان فارسی و فرانسه و انگلیسی است و فعلاً هر سه ماه یکبار منتشر میشود.

فلسفی منظومه بیچارگان را که از آثار برجسته و یکتور هوگو^۲

^۱ Alphonse Lamartine (۱۷۹۰-۱۸۶۹م) نویسنده و سیاست مدار معروف فرانسوی.

^۲ Victor Hugo (۱۸۰۲-۱۸۸۵م) شاعر و افسانه نویس معروف فرانسوی

ناج مرصع بسر کوکنار بر سر يك پای ستاده چنار

جادوئی نرگس از آن چشم مست

برده دل عارف و عامی ز دست

بلبل گوینده بطرف چمن نادره گوهست کجا همچو من

زانکه من از مدحت شاه زمن نادره هستم بهمه انجمن

مدح شهنشاه شعار من است

روی شهنشاه بهار من است

در لب جان پرورت آب حیات

گل شده در پرده شرم از حیات

ای دل وحشی بلبای تو رام جز تو مرا نیست مراد و مرام

با من بیدل به گلستان خرام بیتو مرا سیر گلستان حرام

مقصدم از دیدن گل روی، نست

مستیم از فرگس، حادوی نست

خاک دمن بکسره رنگین شده طرف چمن بتکده چین شده

زلف سمن خم خم و چین چین شده مشک فشان جعد ریاحین شده

شانه زده زلف سمن را چمن

دست بهم، داده گل و یاسمن

فصل خزان کمنج شبستان خوش است خانه نشینی بزمستان خوش است

موسم گل سیر گلستان خوش است طرف چمن ساحت ستان خوش است

یاری و ناری و نط نادهای

صوت فرح بخش بت سادهای

سرو قد افراخته بر طرف جوی لاله رخ افروخته از هر دو سوی

گل ز پس پرده عیان کرده روی بلبل بیدل شده آشفته خوی

عاشق و دیوانه و مفتون و مست

دیدن گل پرده قرارش ز دست

باغ بهر هفت رخ آراسته همچو عروسی شده پیراسته

کمنج دمن گشته بر از خواسته سرو چمن بر سر پا خاسته

فرق سپرغم سپر غم شده

بید چو مجنون کمرش خم شده

مجمره لاله فروزان ز نار سرخ گل افروخته رخ همچو نار

تا چند بفکر خورد و خوابی	کن فکر بگفتن کستایی
تا از نو بیادگار ماند	پاینده بروزگار ماند
از خواجه چو این سخن شنفتم	این در دری بنظم سقتم

آغاز داستان ستاره هندیه و معاشرت او با نادرشاه

گفتند که شاه پنج اقلیم	نادر شه کیقباد دیهیم
بگرفت چو ملك هند با تیغ	زد رایت بخت بر سر میغ
از خسرو هند تخت طاؤس	افزود به تخت و تاج کاؤس
با تخت یکی عروس زیبا	کش تن شده زیب بخش دیبا
یا تا بسرش کرشمه و ناز	از غمزۀ سحر ساز غماز
رویش چو بهشت جاودان بود	گر حور بهشت هست آب بود
هیچش سخن از دهان نگویم	وز موی میان نشان نجویم
آن يك سخن است هیچ در هیچ	این يك گرهی است بیج در بیج
از حسن و جمال آبتی بود	از قد رسا قیامتی بود
ماهی که چنین جمال دارد	خون همه کس حلال دارد
تیر از مژه ز ابروان کمان داشت	قوس و قزحی بر ابروان داشت
ابرو چو بوسمه تاب میداد	شمشیر بزهر آب میداد
شاهش چو بروی يك نظر کرد	تیر نگهش بدل گذر کرد
ناز او که بماء و مشتری داشت	جاداشت چو شاه مشتری داشت
مشاطه چو ماه را بزك کرد	شه خال لبش ز بوسه حك کرد

در معذرت از اینکه این تاریخ را بطرز افسانه سروده اند

افسانۀ نادر و ستاره	گفتم چو ازو نبود چاره
ز آنرو که دروغ راست مانند	خالی نبود ز حکمت و بند

صهر نبی و پسر غم او	انباز بشادی و غم او
اسلام که نیستش کم و کاست	با تیغ کجش بدهر شد راست
بر دوش نبی زده قدم را	پرداخته از صنم حرم را
بر دوش نبی از آن بزد گام	کز طاق حرم بریزد اصنام
بر دوش نبی قدم نهاده	عزت بسر حرم نهاده
شد پای علیش نقش شانه	بد مهر نبوتش نشانه
مارا بولای او تو لست	کاندر دو جهان امیر و مولاست
آن مائده بخش سلوی و من	شاه در سرا ولی ذوالمن
یارب بصفای قلب پیران	مارا بولای او بمیران

در مدح اعلی حضرت شاهنشاه پهلوی گوید

در عهد خدیو ملک ایران	سر حلقه جمله دلبران
شایسته تخت و تاج و اوزنگ	دارنده رأی و هوش و فرهنگ
شاهنشاه ملک جم رضا شاه	کافراشته بر سپهر خرگاه
کسری زمانه شاه عادل	بولادین چنگ و آهنین دل
ز نو شده نام آل ساسان	شیر است ز نام وی هراسان
این ملک کهن دگر نوی یافت	این پایه ز شاه پهلوی یاد
از ختر سعد و بخت فیروز	او تالی نادر است امروز

سبب نظم کتاب

یکشب که بروز طعنه زن بود	خواجه نظارش بسوی من بود
پور ملک آنکه هست در ری	رویش چو بهار از پس دی
این خواجه مرا سرود باری	کی نازی از غنر چه داری
وقت است که در غنر بکوشی	کاسد نشده غنر خروش

آخر نه منم امیر زاده
دست من اگر نگیری از مهر
اطفال و عیال و قوم و خویشان
این سلسله را تو میرهانی
ور تو نکنی نگاه بر ما
لطف تو بحال با قرین باد
تا چند شوم ز پا افتاده
در خاک لحد نهان کنم چهر
جمعی شده بهر من یریشان
از طعنه دشمنان خانی
پس وای بما و آه بر ما
انشاءالله این چنین باد

نمونه‌ای از جلد اول تاریخ نادر شاه

ایداده ز ماه تا بهایی
ای هستی و نیستی ز تو هست
هر نامه که نام تو نگارند
از نام تو نامور شد احمد
سر خیل رسل رسول خانم
سر دفنر فرد آفرینش
گفت است بشانش ایزد پاک
آب امی مکی نهامی
فرخنده شبی که آن جهانجوی
سوده بسر سپهر و مه پای
حق هشتمه بفرقش از صفا تاج
چون خواست که روی دوست بیند
دستی ز پس حجب برون شد
کافتاد ورا نظر بناگاه
گفت این بد اگر بد خدا نیست
شمس فلک فرد معالی
بر هستی دات تو گواهی
بر درگه تو باندها یست
تاج شرفش بسر گذارند
شاهنشاه انبیا محمد
هادی سبل نبی اکرم
شمع خرد و چراغ بینش
لولاک لما خلقت الافلاک
کش داشت ملک بدر غلامی
از روی زمین شد آسمان یوی
کرده ز مکان بالامکان جای
مهربان خدا شده معراج
مغزی ز برون پوست بیند
او را بخدای رهنمون شد
بر بازو و پنجه بدالله
از دست خدا چرا جدا نیست
مولی الفقرا علی عالی

نه مسخره و نه اهل سازم
 نه مضحکدام نه شیخ شیپور
 نه مدح ز ماتم نه دشنام
 نه منصب سر کشیکی ام هست
 شهریه نه ز آسانه دارم
 نه خفیه نویس انگلیسم
 نه دوزخی و نه جنتی ام
 نه ببر علیشه پلانگم
 نه شامی ام و نه کوفی ام من
 نه زنکا دارم و نه کیجا
 نه خرمگس معرکه هستم
 نه صاحب اسب و گاریم من
 مردان ستوده را ستودن
 نه مرد کهن بجای مانده
 معدوم وفا شد و صفا هم
 هستند سبیل و ریش و بینی
 دور از تو غلاف آدمیند
 حیوان شعر و مخوانش انسان
 انعام ولایتی نخواهم
 از تو طمع صله ندارم
 کنز این گرگان آدمی خوار
 امارك مرا بمن رسانی
 از بار خدا بترسی و بس
 تا در بر حق شوی تو مقبول

نه تار زنب و نه فی نوازم
 نه بیل بدوشم و نه مزدور
 نه جیره ز دولتم نه انعام
 نه خوشگلی و نه شیکیم هست
 نه دام بکف نه دانه دارم
 نه کیسه بر و نه کاسه لیسم
 نه حیدری و نه نعمتی ام
 نه شارلاتان و نه زرنگم
 نه شیخیم و نه صوفی ام من
 نه ملحقم و نه جیم الف جا
 نه مالک برگ و برکه هستم
 نه مؤزرم و نه قاریم من
 باشد هنرم سخن سرودن
 اینك نه سخن بجای مانده
 منسوخ سخن شد و سخا هم
 و اینداف که در این زمانه بینی
 آدم نه خلاف آدمیند
 انسان که بری بود ز احسان
 تخفیف ولایتی نخواهم
 از هیچ کسی کله ندارم
 هست از تو توقع من زار
 داد من بینوا ستانی
 ترست نبود ز هیچ ناکس
 پولت نزنند چو غول ره گول

فی آنکه برای راحت خویش
ناموس رعیت بالاکش
نوشیدن باده یمیش گیرند
بر طرّه یار و بانگ ناری
صد شکر که این بلیّه شد گم
مشروطه طلوع کرد چون ماه
وز دانش مردمان دانا
این دوره که عدل راست جاری
عدلیه و سایر ادارات
افسوس ولی هزار افسوس
دردا که ز اهل دل نشان نیست
اهل صورتند از معافی
در حرف زدند همه دلیراند
روشن بود اینکه نیم کردار
عدلیه بلی روان ملک است
اوقاف اداره صحیح است
ایمان همه سبقتند و ربشند
مقتی و گروه مفت خواران
این کله او نمود آونگ
آف شانه و چانه اش بهم کوفت
بر نیزه زد آن یکی سرش را
آن يك که فزون بدش کف برد
زین فضله بد بتر ز مردار
با اینکه نجاستش شده فاش

بدهند یچنگ گرگها میش
بر باد دهند تند و سرکش
بوسیدن ساده یمیش گیرند
بخشند ولایت و دیاری
رستند ازین بلیّه مردم
شد کار جهان بوفیق دلخواه
شد پارلمان عدل برپا
کردیده شه و گدا مساوی
بخشند قلوب را بشارات
کاینات بدورنگی اند مأنوس
کس در غم ما بالاکش نیست
ناورده یچنگ ارمغانی
چون کار طلب کنی حقیرا
ارزد بدو صد هزار گقتار
دادار ندهد زبان ملک است
کار او نکنند بسی وقیح است
در فکر خود اند و ذکر خویشند
کردند بوقف تیر باران
او پهلوی این شکست از سنگ
این خانه و لانه اش ز هم روفت
این مثله نمود پیکرش را
خیرات شهری تمام را خورد
فضلی شده هر طرف بدیدار
ظاهر شده شیخ و رند و قلاش

آن يك بگرفت چو يك يكي شیر
از خسرو همد تاج بگرفت
روسی ز مهابتش گریزان
افغان بفرغان زبانگ رخشن
اسکندر و داریوش و دارا
کی خسرو عصر بد در آن عصر
در حفظ وطن بهیچ حالی
از بسکه بدی ورا نکایو
بس بود بزیر رانش بکران
نن بروریش نبود عادت
از معدلتش شنو مثالی
کی منبع غیرت و امارت
چون دید خدیو چار کشور
بخشود پچشم اشك زایش
آن پیر زنی که شیر زن بود
من جز بز خویشان نخواهم
تو شاه غیور مسلمینی
مپسند بز نر رقیبان
چون دید شه نشه جوان بخت
بر بست کمر ز بهر پیکار
از خصم هزار دست بر بست
شه چون بز برده را بدان داد
شاهان خدا پرست باری

ایران توران بضر شمشیر
از روم و حبش خراج بگرفت
از جنگ سلاح جنگ ریزان
مه تیره ز تابش درفشش
بودند غلامش آشکارا
سودش به سپهر پایه قصر
پایش نبذ از رکاب خالی
جو سبز شدی بچکمه او
چون زانوی اشتران شدش ران
تا یافت سعادت شهادت
دامانش گرفت بیز زالی
شد ماده بزی ز من بغارت
از بهر بزیش زار و مضطر
صد بز بخشید در ازایش
گفت این ندهد ز بهر من سود
من مرده و جز کفن نخواهم
برتر ز دو صد سبکتگینی
بجهد به بز ستم نصیبان
آن غیرت و آه و زاری سخت
با ترکمنان اهرمن سار
تا یکدل پیر زن ز غم دست
آن قالب رده را روان داد
این گونه کنند شهر یاری

نادرى اميرالشعرا

محمد حسين ميرزا پسر شاهزاده ابوالقاسم ميرزا عليشاهي در سنه ١٢٩٩ هجرى قمرى در مشهد تولد يافته و در ايام صباوت به نجف اشرف رفته و قريب چهار سال در آنجا مشغول تحصيل بوده پس از تحصيلات مراجعت بمشهد مقدس نموده است، بسيار طبع خوشى دارد با وجود اينكه پنج پست باعليحضرت نادر شاه افشار منتهى ميشود بسيار درويش مسلک و با همت ميباشد.

قصايد و غزليات و اشعار متفرقه زياد دارد و قريب سه سال است مشغول نظم تاريخ نادر شاه افشار ميباشد يکجلد آن که قريب هيچده هزار شعر است تا اتمام رسيده و از جلد دوم هم هشت هزار شعر گفته به بحر «تحفتهالعراقين» خاقانى شيروانى که عمماً قريب بطبع رسيده عموماً از تاريخ مذکور منتفع خواهند شد. انتخاب اشعار او از اينقرار است:

در سال ١٣٣١ هجرى در باره مطالبه حق خويش شرحى بوالى ايالت

خراسان نظماً نوشته که ما قدرى از آن انتخاب و درج ميکنيم

ايوالى اعظم خراسان	اي از تو هزار مشکل آسان
از نادرى اينزمان بکن گوش	اين قصه که ميبرد ز سر هوش
من بنده نبيره دو شاهم	پشمينه اگر بود کلام
جده بدرى من عليشاه	جده دگرم شه فلک جاه
نادر شه شير کير افشار	نادر شه بي نظير افشار
اين هر دو خديو راد عادل	بودند بسي کریم و با ذل

زاه شرر بار، این قفس را
بر شکن و زیر و زبر، کن!

بلبل بر بسته ز کنج قفس درا!
نغمه آزادی نوع بشر سرا!
وز نفسی عرصه این خاك توده را!
- پر شرر کن!

ظلم ظالم، جور صیاد،
آشیانم، داده بر باد!
ای خدا، ایفلک، ای طبیعت!
شام تاریک ما را سحر کن!

نوبهار است، گل ببار است
ابر چشم، ژاله بار است
این قفس چون دلم تنگ و نار است!
ناله بر آر از قفس ای آه آتشین!
دست طبیعت گل عمر مرا میچین!
جانب عاشق نگه ای نازه گل، از این

- بیشتر کن! بیشتر کن! بیشتر کن!
مرغ بیدل، شرح هجران، مختصر مختصر کن!

۲

عمر حقیقت، بسر شد!
عهد و وفا، بی سپر شد!

مهارت تامی دارند و اینک برای نمونه قسمتی از این سرودها انتخاب میشود:

تصنیف ماهور

ندارد	بحال زارم ، نظر	ندارد	خبر نگارم ،
ندارد	دل من از من ، خبر	من از دل خود	ندارم ،
ندارد	کجا پرد مرغ ، که پر	که دلبرش نیست	رود دل ،
ندارد	که غیر خون جگر	فغان از این عشق	امان از این عشق ،
ندارد	مگر شب ما ، سحر	همه تباهی	همه سیاهی ،
ندارد	که آه و زاری ، ثمر	منال دیگر	بهار مضطر ،
ندارد	وطن عاجی ، دگر	جز استقامت	جز انتظام و ،
ندارد	کسی که تیغ ، دو سر	سرش بکوبند	زهر دو سر بر

ایضاً

ندارد	که مه دو زلف سیه	ندارد	بمه ، رخ تو دخی
ندارد	که هیچ وجه شبه	نخوانم	قمر ، بهیچ وجهت
ندارد	که ملک دل پادشه	دل ار توانی	بیا بملک ،
ندارد	عسس نخواهد ، سیه	سیاستی نیست	قضاوتی نیست ،
ندارد	بود سبویی ، که ته	معنی	رفیق کم ظرف ، ز روی
	بآن ستمگر	بگوید ،	یکی
	ندارد	مسکین ، گنه	بهار ،

مرغ سحر

مرغ سحر ناله سر کن !
داغ مرا تازه تر کن !

ایضا

مخلوق جهان بگرگ مانند درست با قادر عاجزند و بر عاجز چیست
سستند بگیر و دار چونبازی سخت سختند بکار زار، چونبازی سست

گل لاله

از دامن کوه، لاله ناگه برجست گلگون رخی و نیشه سبزی در دست
با فرق سر دریده گوئی فرهاد از خالک برون آمد و بر سنگ نشست

گل فرگس

بر دامن دشت، بگر آن فرگس مست چشمی بره و سبز تصائی در دست
گوئی همچون، در انتظار لیلی از گور برون آمد و بر سبزه نشست

برگ گل

من برگ گلم باغ شبستان من است و آن بلبل خوش لهجه غزلخوان من است
نوباوه شب، که شبنمش میخوانند هر صبح به نیم بوسه مهبان من است

غرش توپ

رفتم بر توپ تا بگویم دشمن فریاد بر آورد که ای وای بمن
دست دگری و خانان دگری من مظلومه که میبرم بر گردن

سرود ملی

بهار در سرودن تصانیف و سرودهای ملی که قسمتی از آنها بوسیله
خوانندگان و موسیقی دانهای ایرانی در صفحات گرامافون ضبط شده

هیچکس آن چنگ نرد بر طریق
لیک تو خوش ساختی این چنگ را
هرچه زنی در ره او میزنی
طبع تو چنگ است و خرد زخمه اش
سال تو هفتاد و حیالت نو است
هرکه ز یزدان بدش نور تافت

هرکسی آن زد که بسندد فربق
یافتی آن ازدی آهنگ را
خوش یزن این ره که فکر میزنی
شعر بلندت ازلی نغمه اش
زانکه ز یزدان بدلت یرتو است
در دو جهان دولت جاوید یافت

ای قلمت هدیه پروردگار

هدیه ایران بپذیر از بهار

غزل

این غزل بسبک و طرز جدید متضمن اصطلاحات و اشارات سیاسی اوایل
مشروطیت و دارای مضامین تازه و یکی از غزلهای شیوای بهار است.

دلفریبان که بکابینه جان جا دارند
دلبران خودسر و هرجائی و روسی صفتند
گاه لطف است و خوشی گاه عتابست و خطاب
خو برویان اروپا ز چه در مردن ما
گرچه در قاعده حسن سیاست جمال
عاشقانرا سر آزادی و استقلالست
صف مژگان ترا دست سیاسی است دراز
دل مسکین من از قرض یکی بوسه گذشت
بیچه قانون سپه ناز تو ای ترک پسر
این چه ضلحی است که در داخله کشور دل
بکمیسسیون عرایض چکنم شکوه ز تو

مستبدانه چرا قصد دل ما دارند
ورنه در خانه غیر از چه سبب جا دارند
تا چه از اینهمه پلٹیک تقاضا دارند
حیل سازند گر اعجاز مسیحا دارند
مسلك آنست که خوبان اروپا دارند
کی ز پولٹیک سر زلف تو پروا دارند
با نفوذیکه بمعموره دلها دارند
با شروطی که لبان تو مهیا دارند
در حدود دل یاران سر یغما دارند
خیل قزاق اشارات تو مأوا دارند
که همه حال من بیدل شیدا دارند

کیست که این ساز بسازد کنون
 چنگ ز من پرده ز من ره ز من
 هر که نوازد بنوازم و را
 چنگ محبت چه بود جود من
 چنگ خدا گشت میان جهان
 هر کسی از روی هوس چنگ زد
 در ره دین تیزترین زخمه خاست
 نغمه یزدان دگر و دین دگر
 دین همه سرمایه کشتار گشت
 هر که بدان چنگ روان چنگ داشت
 کینه برون از دل مردم نشد
 اشک روان گشت بجای سرور
 مهر پرستی ز جهان رخت بست
 گشت ازین زمزمه های دروغ
 زانکه بیچنگ ازلیت به فن
 چنگ نکو بود ولی بد زدند
 چنگ نزد بر دل کس چنگشان
 ناکه درین عصر و زمان بیدرنک
 ذات قدیمی پی بست و کشاد
 چونکه بزد چنگ بر آهنگ راست
 ناله عشاق بر آمد ز چنگ
 جمله نواها ز جهان رخت بست
 ای تا که این چنگ که در دست تست

بهر بشر چنگ نوازد کنون
 کیست نوازنده در این انجمن
 در دو جهان سر بفرازم و را
 نیست جز این مسئله مقصود من
 ملعبه و دستخوش گمراهان
 هر چه دلش خواست بر آهنگ زد
 لیکن ازین زخمه نه آن نغمه خاست
 زخمه دگر آن دگر و این دگر
 آمد و بر دوش بشر بار گشت
 زیر لبی زمزمه چنگ داشت
 کبر و تفرعن ز جهان کم نشد
 سوگ بیا گشت بهنگام سور
 سمّ خر و گاو بجایش نشست
 مهر فلک بی اثر و بی فروغ
 راه خطا زد سر هر انجمن
 چنگ خدا بهر دل خود زدند
 قلب ترقصید بر آهنگشان
 در بر «ناگر» بنهادند چنگ
 چنگ خود اندر کف اهلش نهاد
 نغمه اصلی ز دل چنگ خاست
 پرشد از او هند و عراق و فرنگ
 نغمه عشاق بجایش نشست
 بود بیچنگ دگران از نجسیت

موقوفه بهشت برین را بنام ما
آن باغهای پر گل و انهار پر شراب
آن خانهای خلوت و غلمان و حورعین
القصه کار دینی و عقبی بکام ماست
فردا من و جناب تو و جوی انگبین
باشد یقین ما که بدوزخ رود بهار
کرده است وقف واقف جنت مکان او
وان قصرهای بی در و بی نردبان او
وان قابهای پر ز پلو زعفران او
بد بخت آنکه خوب نگشت امتحان او
وان کوثری که جفت زخم درمیان او
زیرا بحق ما و تو بد شد کمان او

تبریک است که در شصتمین سال پرفیسور ادوارد براون

سروده است

ادوارد براون دانشی ایران دوست
از مردم انگلیس بر مردم شرق
کش رای نکو روی نکو خوی نکوست
کر مکرمتی بود همین تنها اوست

ای تاگر

دست خدای احد لم بزل
بافته ابریشمش از زلف حور
نغمه او رهبر آوارگان
گفت کر این چنگ نواز بد راست
نغمه این چنگ نوای خداست
کر بنوازد کسی این چنگ را
هر که دهد گوش و مهیا شود
گرچه بود چنگ بر آهنگ چنگ
چونکه چنین چنگ خدا ساز کرد
گفت که من صنعت خود ساختم
ساخت یکی چنگ بروز ازل
بسته بر او پرده موزون ز نور
مویه او چاره بیچارگان
مهر فزونی کند و ظلم کاست
هر که دهد گوش برای خداست
کم نکند پرده و آهنگ را
بند غرور از دل او وا شود
چنگ خدا محو کند نام چنگ
چنگ زنی بهر وی آواز کرد
سوی گروه بشر انداختم

آن از دهای او که دمش هست صد ذراع
 آن کرگسی که هست تنش همچو کوه قاف
 آن رود آتشین که درو بگذرد سعیر
 آن آتشین درخت کز آتش دمیده است
 آن گرز آتشین که فرود آید از هوا
 آن چاه و بل در طبقه هفتمین که هست
 وان عقربی که خلق گیرند سوی مار
 جان میدهد خدا بگنه کار هر دمی
 از مو ضعیف تر بود از تیغ نیز تر
 جز چند تن ز ما علما جمله کاینات
 زایون و چین و ثبّت و روسیه و بروس
 بطرکرات و لندن و واشنتن و وین
 جز شیعه هر که هست بعالم خدا پرست
 و ز شیعه نیز هر که فکل بست و شیک شد
 وان کس که با عمامه سر موی سر گذاشت
 وان کس که کرد کار ادارات دولتی
 وانکس که شد وکیل و ز مشروطه حرف زد
 وانکس که روزنامه نویس است و چیز فهم
 و انعالمی که کرد بمشروطه خدمتی
 وان تاجری که ردّ مظالم بیا نداد
 وان کاسب فضول که پالان او کجست
 مشکل بجز من و تو بروز جزا کسی
 تنها برای ما و تو یزدان درست کرد
 وان آدمی که رفته میان دهان او
 بر شاخه درخت جحیم آشیان او
 وان مار هشت پا و نهنگ کلان او
 وان میوه های چون سر اهر بمانان او
 بر مغز شخص عامی و بر استخوان او
 تابوت دشمنان علی در میان او
 از زخم نیش بر خطر جان ستان او
 تا هر دمی از او بستانند جان او
 آن بل که هست بر زیر دودبان او
 هستند غرق لجه آتش فشان او
 افریک و آمربک و فرنگ و کسان او
 گبر و یهود و ارمنی و دوستان او
 در دوزخ است روز قیامت مکان او
 سوزد بنار پیکر چون برنیان او
 مندیل اوست سوی درک ریسمان او
 سوزد به پشت میز جهنّم روان او
 دوزخ بود بروز جزا پارلمان او
 آتش فقد بدقت و کلك و بیان او
 سوزد بحشر جان و تن ناتوان او
 مسکن کند بقعر سقر کاروان او
 فردا کشند سوی جهنّم عنان او
 زان گود آتشین بجهد مادبان او
 خلد برین و آن چمن بی کران او

ایضاً

تا چند ز هجران تو فرسوده شود دل ایکاش که خون گردد و آسوده شود دل
دل قطره خون شد مکش ایدوست که آنرا ترسم که به پیکان تو آلوده شود دل

ایضاً

تا بکنج لب آن خال سیه رنگ افتاد
نافه را صد گره از خون بدل تنگ افتاد
آن نه خط است بر آن عارض پر نقش و نگار
رنگ محو است که در دفتر ارزنگ افتاد
سیمب از آسیب جهان است که همرنگ تو شد
گشت نارنج ز غم زرد که نارنگ افتاد
در رخت چشم من از هفته بهفتاد کشید
در بیت کار من از گام بفرسنگ افتاد
از دل گم شده خویش فرو بستم چشم
تا مرا دامن ای گم شده در چنگ افتاد
دلم اندر دل سخت تو نکرده است اثر
نالۀ من که از او خون بدل سنگ افتاد
کرد چون همرۀ چنگ این غزل آهنگ بهار
چنگ در دل زد و نا چنگ هم آهنگ افتاد

جهنمیدار

ترسم من از جهنم و آتش فشان او وان مالک عذاب و عمود گران او

زندی و سعدی همه برباد رفت	یهاوی و آذری از یاد رفت
رفته بد از بین کلام دری	گر نگشودند در شاعری
پادشاهی بخراسان بدند	کنز گهر فرخ ساسان بدند
اهل سخن را صله پیداحتند	دفتر از اشعار دری ساختند
آنچه اثر مانده ازیشان بجا	شاهد صدقیست بر این مدعا
از پس ایشان ملکان دگر	جابره دادند باهل هنر
ربع زبان ماند از آنان بحای	ورنه نمادی اثری زان بجای
یافت ز فردوسی شهنامه گوی	شاعری و شعر و زبان آبروی

غزل

این چند غزل بسبک جدید ساخته شده که قسمتی از آنها برای اینکه
مهارت استاد درین طرز نیز معلوم شود انتخاب شد

ای ناز دانه یار سر از مهر باز کش	سیار ناز داری و بسیار ناز کش
زلفت بحیله رشته الفت دراز کن	حطت بجادوئی سر آن رشته یاز کش
فرماندهیست چشم تو ز ابرو کشیده تیغ	پیشش سپاه مژده بحال دراز کش

ایضاً

ای فرگشت بخلق در فتنه باز کن	وی سنبل تو دست تطاول دراز کن
چشمانت را حذر بود از دیدن رقیب	همچون مریضکان ز مرگ احتراز کن
الفت چگونه دست دهد بین ما و شیخ	ماکار بر حقیقت و او بر مجاز کن
ما در درون میکده صبا بجام ریز	شیخ از درون صومعه گردن دراز کن
با دشمنان ز ترس دم از دوستی زدیم	چون ملحد بخاطر مردم نواز کن
کار بهار و یار بدور اوفند که هست	دایم بهار ناز کش و یار ناز کن

بر اثر دولت سامانیان
پادشهان یکسره ترکات بدند
هستی ما یکسره پامال شد
اجنبیانی همه اهل چپو
نازی و ترک و مغول و ترکمان
نای ببستند ز مرغ سحر
گشت گل تازه این باغ و راغ
خامه قلم گشت و دفاتر بسوخت
بعد عرب هم نشد این ملک شاد
شد عرب و ترک بجایش نشست
بست عرب دست عجم را به پشت
پس مغل آمد کنشان بسته دید
اسلحه از فارس عرب کرد دور
شد وطن کورش مالک رقاب
ظلم مغل قابل گفتار نیست
بود مغول جانوری بی بدیل
باز عرب رحم و مواسات داشت
گرچه عرب زد چو حرامی بها
گرچه ز جور خلفا سوختیم
الغرض ایشاه عجم ملک جم
بصف زبان را عرب از بین برد
هر که زبان داشت بماتند شمع

آن شرف گوهر ساسانیان
جمله شبان گله گرگان بدند
دستخوش رهن و رمال شد
فرقه بردار و بدزد و بدو
جمله بریدند از ایران امان
بال شکستند ز طاؤس نر
پی سپر اشتر و اسب و الاغ
خشک و ترو باطن و ظاهر بسوخت
رسته شد از چاله و در چه قتاد
مست بیامد کت دیوانه بست
هر چه توانست از آن قوم گشت
تیغ کشید و سر ایشان برید
بعد مغول آمد و کشتش بزور
پی سپر دوده افراسیاب
شرح وی البته سزاوار نیست
بیش مغول بود عرب جبرئیل
دوستی و مهر و مواخات داشت
داد یکی دین گرامی بها
ز آل علی معرفت اندوختیم
روت و فنا گشت زبان عجم
نیم دگر لهجه بترکان سپرد
سوخت تنش ز آتش دل پیش جمع

نیاساید از برق و طوفان دمی نه در سور و شادی نه در مانی
ولی با چنین کبر و بهنآوری بدست آیدت گر بدست آوری
توای بر او دست یازی همی چو طفلان بدو لعب بازی همی
در آویزی از تار موئی نگون نشانش چون گل بزل اندرون

چشمه و سنگ

جدا شد یکی چشمه از کوهسار دره گشت ناگه بسنگی دچار
بفرمی چنین گفت با سنگ سخت کرم کرده راهی ده ای نیک بخت
کران سنگ نیره دل سخت سر ز دش سیلی و گفت دور ای پسر
نجنبیدم از سیل زور آرمای کئی تو که بیش تو جنم ز جای
نشد چشمه از پاسخ سنگ سرد بکشدن در استاد و ابرام کرد
بسی کند و کاوید و کوشش نمود کزان سنگ خارا رهی بر گشود
ز کوشش بهر چیز خواهی رسید بهر چیز خواهی کماهی رسید
برو کارگر باش و امیدوار که از باس جز مرگ نابد بکار
کرت یابداریست در کارها شود سهل پیش تو دشوارها

چهارخطابه

چهار خطابه یکی از آثار برجسته ملک الشعراء خطاب باعلیضرت بهلوی
شاهنشاه ایران که متضمن پند و اندرز و ارمان ایرانیان در اصلاح ایران
و غیره میباشد این رساله در حدود دویست بیت میشود - برای نمونه
خطابه دوم آن که مختصریست از تاریخ زبان ادبیات ایران انتخاب میشود:

یادشها قصه پاکان شنو شمه ای از حال نیاگان شنو
جمله نیاگان تو ابرانی اند جز پسر بهمن و دارا نیند

بدو گفت دل: کودکا! اندر آی
درین برف و سرما کجا بوده‌ای
لبانت چو جزع بیانی، چراست
چرا مژگان را بنجم کرده‌ای
که وقفست بر دوستان اینسرای
بدست اندرت چیست؟ تیر و کمان
که ناخورده‌ای چیز و ناسوده‌ای
رخانت چو یاقوت کافی، چراست
چرا نرگسان را دژم کرده‌ای
بترسی مگر از بد بدگمان

درین گفتگو، تا بمشکو شدند
به پستو یکی آتش افروخت دل
دو دستش بگرمی، بر آذر گرفت
کجا عشق، خوش طبعی آغازدا
بفرمی در آن ویژه پستو شدند
که دلرا بر افریخته سوخت دل
چو شد گرم، خوش طبعیش در گرفت
بلا بر دل عاشقان تازدا
خداوند عشق آستین بر کشید
دل از شوخی عشق در تاب شد
خدنگی، چو الماس افروخته
خیدنگی، همه خواری و رنج و درد
خدنگی، همه داغ و هول و بلا
خدنگی، ز زخم زبان تیز تر
خیدنگی اریس از کمان پر گرفت
خدنگش بدل خورد و نایر نشست
بفرمی در آن ویژه پستو شدند
که دلرا بر افریخته سوخت دل
چو شد گرم، خوش طبعیش در گرفت
بلا بر دل عاشقان تازدا
خداوند عشق آستین بر کشید
دل از شوخی عشق در تاب شد
خدنگی، چو الماس افروخته
خیدنگی، همه خواری و رنج و درد
خدنگی، همه داغ و هول و بلا
خدنگی، ز زخم زبان تیز تر
خیدنگی اریس از کمان پر گرفت
خدنگش بدل خورد و نایر نشست

در آن، دل مپندار، پندار زشت
ز قلب کسان قالب شاعر جداست
چو باشد دل شاعری، سوخته
دل شاعران چیست؟ دریای ژرف
که دست خدای اندر آن داغ هشت
دل شاعر آماج سهم خداست
جهان گردد از شعرش، افروخته
بر او دمبدم برق و باران و برف

ز بوی دار بآن غرقه باشد زگر
 کرم سبید بود رخت معلوم کشتن
 مرا به بینی آنجا با متعجب دادن
 و کر سیاه پینک اجل غمان دادن
 * * *

شبی گذاشت بر در امید و گفت بواست
 صباح مرگ ! بکی دار دید و میدانی
 زمام کار باشخاص کار دان دادن
 بر ازدهام چو اشکر بوقت سان دادن
 بفرقه مادر خود دید در اباس سبید
 نشاط کرد و بشد شادمانه در مرگ
 فدا و شسته دوش بگردن و جان دادن
 بکی بگفت بآن داندیده مادر زار
 چرا تو وعده آزادی بر دادی ؟
 جواب داد چو نو میدکشم این کفتم
 که بیخه 'م نخورد غم بوقت جان دادن

قلب شاعر

اریس اندر افسانه باستان
 چو کل روی و چون شاخه کل برش
 بافرشته عشق شد داستان
 کفنی و نیری بدست اندرش
 * * *

شبی بود نرفته و بیدرخش
 بیا که در خانه دل زدند
 سیاهی و برف اندر آفاق بخش
 بدیوانگی رام عاقل زدند
 همانکه اریس اندر آن پرکشاد
 دو مرکب ز سرما فتاده بهم
 رخشان چو فیروزه نابود
 چو شاخ کل تازه در نوپهار
 که مهبان را خوانده خواهی همی
 به دل گفت در آن سیاهی همی

میداد شیخ درس "ضلال مبین" بدو
 دختر نداشت طاقت گفتار خرف ضاد
 میداد شیخ را به "دلال مبین" جواب
 گفتم بشیخ راه ضلال این قدر میوی
 بهتر همان بود که بایند هر دو ان
 و آهنگ ضاد رفته باوج کمال خویش
 با آن دهان کوچك غنچه مثال خویش
 وان شیخ مینمود مکرر مقال خویش
 کاین شوخ منصرف نشود از خیال خویش
 او در دلال خویش و تواند در ضلال خویش

فرزند محکوم

شنیده ام پسری را جنابتی افتاد
 قضاة محکمه دادند حکم قتلش را
 بدست و پای در افتاد مادرش که مگر
 بود علاقه مادر بحالت فرزند
 از آنکه بود مقصر جوان و دشوار است
 بصورتش دم تیغ آشنا نگشته خطا است
 بهار زندگیش نا شگفته حیف بود
 ولی دریغ که قانون حرام میدانست
 بود شکستن قانون گناه و نیست گناه
 فقیر بود زن و ناله اش نداشت اثر
 همه رسوم و قوانین حواله بر فقر است

وسيله ای بضمير زن فقير گذشت
 گرفت رخصت و در صبحكه پسر را دید
 بگفت غم مخور ای نور دیده کسانست
 برهن داده ام اسباب خانه را امروز
 که باید آنرا یاد جهانیان دادن
 چه مشکل است تسلّی در آن مکان دادن
 ترا نجات ازین بحر بیکران دادن
 که لازم است تعارف باین و آن دادن

گوید حدیث قارون و افسانه مسیح
 کاین رنج برد و آندگری گنج آگنید
 عیسی چه بد؟ مروت و قارون چه بود؟ حرص
 کاین در زمین فرو شد و آن با آسمان پرید
 کشت «ارشمید» را سپه «مرسلوس» لیک
 شد «مرسلوس» فانی و باقی است «ارشمید»
 چون عاقبت برفت بیاید ازین سرای
 آزاد مرد آنکه جناب رفت کان سزید
 دردا گر از نهیب نو آهی ز سینه خاست
 غنا گر از جفای نو اشکی - بره چکید
 بستر گر از نو کردی بر خاطری نشست
 برکش گر از تو خاری در ناخنی خلید
 چین جبین خادم و دربان عقوبتی است
 کاز وی عذار دلکش - بخدوم پشمرید
 کی شد زمانه غافل گر دعویی نکرد
 کی خفت شیر شرز که مژگان بخوابنید
 محنت فرا رسد چو ز حد بگذرد غرور
 سستی فزون شود چو ز حد بگذرد نبید
 یاد آر از آن بدی زمستان که دست ابر
 از برف و یخ بگیتی نطعی بگسترید
 درخیم وار بر زبر نطع او بخشم
 آن زاغ بر جنازه گلها همی چمید
 و اینک نگاه کن که ز اعجاز نامیه
 جانی دگر به بیکر اشجار بر - دمید

سال هزار و سیصد و هشت از میان برد
 سال هزار و سیصد و نه از کران رسید
 سالی دیگر ز عمر من و تو بیاد شد
 بگذشت هرچه بود اگر تلخ اگر لذیذ
 بگذشت بر توانگر و درویش هرچه بود
 از عیش و تلخکامی و وز بیم و از امید
 ظالم نبرد سود که يك سال ظلم کرد
 مظلوم هم زیست که سالی جفا کشید
 لوحی است در زمانه که دروی فرشته ای
 بنمود نقش هر چه زخلق زمانه دید
 این لوح در درون دل مرد پارساست
 و آن گنج بسته راست زبان و خرد کلید
 جام جم است صفحه تاریخ روزگار
 مانده بیادگار ز دوران جمشید
 آنجا خط مزور نباید همی بکار
 کایزد ورا ز راستی و پاکی آفرید
 خوب و بد آنچه هست نوبسند اندر او
 بی گیر و دار منهی و اشراف و باز دید
 تقویم کهنه ایست جهنده جهان که هست
 چندین هزار قرن ز هر جدولش پدید
 هر چند کهنه است بهر سال نو شود
 کهنه بدین نوی بجهان گوش کی شنید
 هست اندر آن حدیث برهما و زردشت
 هست اندر آن نشانی اوستا و ریگ وید

☆ ☆ ☆

نیک بنکر تا چرا پیدا شدند این اختران
 گر بدانستی توانی دعوی نیک اختر
 عشق آتش زد نخست اندر نخستین مشعله
 مشعله زان مشعله شد سرگرم آذو گستری
 عشق حرکت بود و از حرکت حرارت شد پدید
 و آن حرارت کرد در کالای کیهان اخگری
 ساقی آتش پاره بد و آتش بساغر در فکند
 هم در اول دور سرها خیره ماند از داوری
 اختراک جستند اندر این فضای بیفروغ
 همچو آتش بازگاف در دکه آهنگری
 آن یکی نبتون شد، آندیکر اورانوس، آن زحل
 و آندگر بهرام و آن یک نیر و آن یک مشتری
 و آن مجرّه کشت ناباب بر کمرگاه سپهر
 همچو تیغی بر کمر در دست مرد لشگری
 ذره ذره کرد شد پس گونه کون تفریق شد
 نیز کرد آیند و هم پیراکنند از ساحری
 عامل این سحرها عشق است و جز وی هیچ نیست
 عشق پیدا کن و کر پیدا نکردی خون گری

پند پند

نوروز و اورمزد و مه فرودین رسید
 خورشید از نشیب سوی اوج سر کشید

آسمان تا بنگری ملك است و آفاق است و نفس
حیف باشد گر بر این آفاق و انفس ننگری
مردم چشم تو زین آفاق و انفس بگذرد
خود تو مردم شو کزین آفاق و انفس بگذری

سرمری بر پا نگشته این بنای با شکوه
هان و هان تا خود نپنداری مر آنرا سرسری
هست کیهان پیکری هشیار و ذرات و بند
این همه اختر که بینی بر سپهر چنبری
ذره‌ای از پیکر کیهان بود جرم زمین
با همه زور آزمائی با همه پهناوری
جرم غبرا ذره و ما و تو ذرات وئیم
کرده یزدانهاں پدید از راه ذره پروری
باز اندر پیکر ما و تو ذرات دگر
هست و هر يك کرده ذرات دگر را پیکری
بین ذرات وجود ماست از روی حساب
فسحتی کاف هست بین ماه و مهر خاوری
پیکر کیهان اعظم نیز بیشك ذره‌ایست
ز آن مهین پیکر که هم حزوی است زین صنعت‌گری
این همه صنعت‌گریها ای پسر بهر تو نیست
چند ازین نخوت فروشی چند ازین هستکبری
تو یچشم اندر نیائی بیش ذرات وجود
ای سراسر شوخ چشمی ای همه خیره سری

بن هر چاه فرو برده به پشت ماهی
 سر هر قصر بر آورده بر اوج خرچنگ
 رستنی رسته بهر مزرعه دشت اندر دشت
 بارها بسته بهر دهکده تنگ اندر تنگ
 نکته ها کرده ز بر مرد و زن از گفت بهار
 عوض گفته تازی و روایات فرنگ
 تا جهان است بود دولت مشروطه پیدای
 جیش ما غالب و شاهنشاه ما با فرهنگ

کیهان اعظم

با مه نو زهره تابان شد ز چرخ چنبری
 چون نگین دانی جدا از حلقه انگشتری
 راست چون نیاوفر بشگفته بر سطح غدیر
 سر زدند انجم ز سطح گنبد نیلوفری
 گفتمی از بنکه برون جستند رت النوعها
 با کمرهای مرصع با قباهای زری
 برق انجم در فضای تیره گفتمی آتشی است
 باره باره جسته در نیلی پرند شستری
 کهکشان گفتمی همی پیچیده گردون بر میان
 دبیه زربفت زیر مشعری خاکستری
 تافته عقد پرن نزدیک راه کهکشان
 همچو مجموعی گهر پیش بساط گوهری
 یا یکی آویزه ز لباس کش گوهر فروش
 گیرد اندر دست و بگمارد بچشم مشتری

ملك منصورى از درى تا در چين
 ملك محمودى او از در چين تا لب گنگ
 لشكر دولت يعقوبش بسپرد بگام
 از خط باغ ارم تا چين پور پشنگ
 داشت فرهنگ هزاران ز ملك اسمعيل
 هم ز طهباسب شمش بود هزاران فرهنگ
 بگه دوات عباس شمش روز و شبان
 بيكى جاى غنودند بهم گور و بلنگ
 گرچه بد دولت ايران بگه نادرشاه
 همه تبغ و همه تير و همه رزم و همه جنگ
 ليك از آف رزم بد ايران را آسايش بزم
 هم از آف جنگ بد ايران را آرايش و هنگ
 هر كجا يكره يكران ملك پاى نهاد
 از سر فخر بر افراشت سر از هفتو رنگ
 دشمنش خير ندیده است جز از دست اجل
 خصم او كام نبرده است جز از كام نهنگ
 هست ايران چو گران سنگ و حوادث چون سيل
 طى شود سيل خروشان و بجا ماند سنگ
 بينم آفرز كه از فرّ بزرگان گردد
 ساخت ايران آراسته همچون اوزنگ
 كارگاهى ز پى كاوش در هر معدن
 ايستگاهى ز ره آهن در هر فرسنگ
 مردمانى همه با صنعت و با فخر و غرور
 كه ز بيكارگى و تن زنى آبدشان تنگ

مهره تعبیه بشتاب سوی دشت نبرد
 چون بدشت اندر آهو و بکوه اندر رنگ
 آهوئی چون تو ندیدستم کاندر پیکار
 بدرد پهلوی شیر و بکنند چشم بانگ
 جز تو هرگز که شنید آهو با درع و کمان
 جز تو هرگز که شنید آهو با تیر و خدنگ
 آهوئی ایکن پرورده آب دشت که هست
 آهوانش را امروز بشیران آهنگ
 خطه ایران، منزله شیران که خدای
 نام پیروزی بنگاشته بر هر سر سنگ
 کشوری جای مه آبادی و شاهان مدی
 مهنرانی چو کبوتر و چو آذر هوشنگ
 آنکه جمشیدش بر کرد ز کدوان دهبیم
 و آنکه کاوشش بنهاد بگردون اورنگ
 شاه کیخسرو او برد حشم تا در شام
 شاه گشتاسب او راند سپه تا در گنگ
 شاه دارای کبیرش ز خط وادی قیل
 تا خط وادی پنجاب در آورد یچنگ
 تیردادش زد بر دیده یونانی تیر
 اردشیرش زد بر تارک رومانی سنگ
 بست شاپورش دست ملک روم به پشت
 کرد بهرامش بر پای مهران پالاهنگ
 چند گه کیش ز راتشش آراست بروی
 زان سپس دوات اسلامش نو کرد برنگ

در عرصه گیر و دار آزادی فرسود بتن درشت خفتانم
 تیغ حدثاث گسست پیوندم بیمکان بالا بسفت ستخوانم
 گفتم که مگر بنیروی قانون آزادی را بتخت بنشانم
 و امروز چنان شدم که بر کاغذ آزاد نهاد خامه بتوانم
 ای آزادی خجسته آزادی از وصل تو روی بر نگردانم
 تا آنکه مرا بنزد خود خوانی یا آنکه ترا بنزد خود خوانم

قصیده

در موقع حمله محمد علی شاه مخلوع بایران این قصیده
 حماسی را فرموده است

می فرو هل ز کف ای ترک و بیکسو نه چنگ
 جامه جنگ فرو پوش که شد نوبت جنگ
 باده را روز بیفسرد، بنه باده ز دست
 چنگ را نوبت بگذشت بنه چنگ ز چنگ
 رخ بر افروز و رخ خصم بیندای بقیر
 قد بر افروز و قد خصم دو تا ساز چو چنگ
 از بر دوش تفنگ افکن و آسوده گذار
 لختی آن دو سر زلف سیه غالیه رنگ
 نه که آن زلف تبه گردد از گرد مضاف
 نه که آن روی سیه گردد از دود تفنگ
 زلف تو مشک است از گرد نفرساید مشک
 روی تو ماه است از دود نگیرد مه رنگ

زیرا بلطائف و شداید هم
 این است گناه من که از هر گام
 بیهوشم ازین گروه خود گوئی
 با دزدان چون زیم که نه دزد
 نه مرد فریب و سخره و زرقه
 چون آتش روشن است گفتم
 بر فاحشه نیست پایه فضل
 از مغز سر است توشه جسم
 بس خامه طرازی ایعجب گشته است
 بس راه نوردی ای دریغا هست
 نه دیر غمخوده اند افکارم
 زین گو نه گذشته سالیان بر هفت
 گه خسرو هند سوده چنگالم
 از نعمت دشمنان آزادی
 و امروز عمید ملک شاعن شاه
 فرخ حسن ابن یوسف آن کز قهر
 تا کام معاندان روا سازد
 وین رنج عظیم تر که در صورت
 نا کرده گناه معاقب گوئی
 عمری بهوای وصلت قانون

معطوب و رواق و گرد میدانم
 ناکام جو یور سعد سلمانم
 من ناصر و ری است بیگانم
 با کشخان چون یوم نه کشخانم
 نه مرد ربا و یکد و دستام
 چون آب منزله است دامنم
 واز سخره نیست پاره نانم
 واز رنج تن است راحت حاتم
 انگشتان چون سطر سوهانم
 دو پاشنه چون دو سخت سندانم
 نه سیر بخته اند چشمانم
 کاندو تعب است هفت ارکانم
 گه قیصر روس کنده دندانم
 گه در ری و گاه در خراسانم
 بسته است زبان گوهر افشانم
 افکنده نگون بچاه کنعانم
 بسپرد بکام گرگ حرمانم
 اندر شعر فلان و بهانم^۲
 سبانه مردم بشیمانم
 از چرخ برین گذشت افغانم

۱ اشاره بمیرزا حسنخان مستوفی المالك است.

۲ مراد آنست که در آن زمان تمام جراید پایتخت توقیف شد و فلان و بهان اشاره بمصاحبان بعض جراید است.

بث الشكوى

این قصیده را در موقع توقیف روزنامه «نوبهار» در فروردین ۱۳۳۶ هجری در زمان ریاست وزرائی مستوفی المالك فرموده است:

تا بر زیر ری است جولانم	فرسوده و مستمند و نالانم
سخره است مگر سطور اوراقم؟	یاوه است مگر دلیل و برهانم؟
یا خود مردی ضعیف تدبیرم؟	یا خود شخصی نحیف ارکانم؟
یا همچو گروه سفلگان هر روز	از بهر دو نان بکاخ دوانم؟
پیمانه کش رواق دستورم؟	دربوزه گر سرای ساطانم؟
اینها همه نیست پس چرا در ری	سیلی خور هر سفیه و نادانم؟
جرمی است مرا قوی که در این ملک	مردم دگرند و من دگر سامانم؟
از کید مخنثان برنجیم من	زیراک مخنثی نمیدانم
نه خیل عوام را سرآهنگم	نه خوان خواص را نمکدانم
بر سیرت رأد مردمان زبندروی	در خانه خویشمن بزندانم
یک روز کند وزیر تبعیدم	یک روز زند سفیه بهتانم
دشنام خورم ز مردم نادان	زیراک هنرور و سخندانم
زیرا بسخن یگانه دهرم	زیرا بهر فرید دورانم
زیراک به نقش بندی معنی	سیلابه روح بر ورق رانم
زیرا پس چند قرن چون خورشید	بیرون شده از میان اقرانم
زیرا بخطابه و بنظم و نثر	خورشید فروغ بخش ایرانم
زیرا بحماست و سماحت نیز	مانده معن و شهل شبانم

مکالمات مملوک و مملواریت در میان
عمده قریحه فردوسی است بی نام و نیست

برون پرده جهانی ز خلقت است و هنر
درون پرده بیکم شایر ستوده انوار است

به تخت ملک فریدون به پیش صف رستم
بناجشام سکندر به معرفت داری است

بگام بوزش خاک و بگام بوشش تن
بوقت هدایت آتش بوقت اهل بیت داری است

بوقت رأی زدن به ز مد هزار و وزیر
که هر وزیر دارای مد هزار و ده است

بیزم سازی مانند یادم خوش اندام
بیارسائی چون عرق مستجاب داری است

بگام خوف مراقب بگام کین بداند
که نبات چو گدازه و که عسل در داری است

بحسب حال کجا بشمرد حکایت مویش
حدیثهای سرچشش نوی ز روی ز داری است

بزرگوار فردوسی! بجای تو من
بانت تو هر و فیروست گشت تو گدازد و داری است

ترا نه گفتم و منی نه بوی دلم هر دم
همی سگم بآتش دلم و مستم داری است

تو را بشیم نشین دنیا بسته دلم به دلم
چه شاهنامه است بی تو هر دم داری است

کمال شیخ «معزی» ز فکر اوست بدید
 شهامت «متنبی» ز شعر او بیداست
 نشان خوی «دقیقی» و خوی «فردوسی» است
 تفاوتی که بشهنامه‌ها به بینی راست
 بلی تفاوت شهنامه‌ها بمعنی و لفظ
 درست و راست بهنجار خوی آندو گواست
 جلال و رفعت و گفتارهای شاهانه
 نشان همت فردوسی سخن آراست
 عتابهای غیورانه و شجاعتها
 دلیل مردی گوینده است و فخر او راست
 محاورات حکیمانه و درایت هاش
 گواه شاعر در عقل و رای حکمت زاست
 صریح گوید گفتارهای او کاین مرد
 بهت از امرا و بحکمت از حکماست
 کجا تواند یکتا دو گونه کردن فکر
 جز آنکه گوئی دو روح در تنی تنهاست
 بصد نشان هنر اندیشه کرده فردوسی
 نعوذ بالله پیغمبر است اگر نه خداست
 درون صفت بازی یکی نمایشگر
 اگر دو گونه نمایش دهد بسی والا است
 یکی بیمنه شهنامه بین که فردوسی
 بصد لباس مخالف بیازی آمده راست
 امیر کشور گیر است و گرد لشکر کش
 وزیر روشن رای است و شاعری شیدا است

غزل و رسمی

سخن بزرگ شود چون درست باشد و راست
 کس از بزرگ شد از گفته بزرگ رواست
 چه جدا چه هزل در آید بازعایش کج
 هر آن سخن نه بیوست با معانی راست
 شنبیدی که بیک بیت گفته ای بنشست
 شنبیدی که ز یک شعر کینه ای برخاست
 سخن کر از دل دانا نخواست زیبا نیست
 کوش قوافی مطبوع و انظها زیباست
 کمال هر شعر اندر کمال شاعر اوست
 صانع دانا افکاره دل داناست
 چو مرد گشت دنی قوای اوست دنی
 چو مرد والا شد گفته های او والا است
 سخاوت آرد گفته شاعری که سخنی است
 گدائی آرد اشعار شاعری که گداست
 کلام هر قوم افکاره سرائر اوست
 اگر فریسه کبر است یا شکار ریاست
 نشان سیرت شاعر ز شعر شاعر جوی
 که فضل کابن در فضل آب و خاك و هواست
 درست شعری فرع درستی طبع است
 بلند رختی فرع بلندی بالاست
 بود نشانه خبث خطیله گفته او
 چنانکه گفته «حسن» دلیل صدق و صفاست

بزدرگك نر سر از شاخ خشك بر از مشك شد زلفك بيد مشك
 دوسه روز شب گشت و شب روز شد گل پیش رس گلشن افروز شد
 نگار بهار و خدیو چمن گل یاسمین زبور، انجمن
 بیکماه از آن پیش کایام اوست بر آمد ز مغز و بروشد ز پوست
 بخندید بر چهر خورشید روز شب خفت پیش مه دلفروز
 گمان برد مسکین که خورشید و ماه بر او مهر ورزند بیگاه و گاه
 ندانست کاینك نه هنگام اوست که برجای می زهر در جام اوست

* * *

بناگاه طبیعت بر آمد ز خواب فروخت خورشید و بر شد سحاب
 بغرید باد از بر کوهسار بیفتاد ناز و خم شد چنار
 زمانه خنك طبیعی آغاز کرد طبیعت بسردی سخن ساز کرد
 بیفتاد برف و بيفسرد جوی سیه زاغ، در باغ، شد بذله گوی
 سراسر بيفسرد و پژمرد باغ همان پیشرس گوهر شبچراغ
 شکرخند نازش بکنج لبان بيفسرد و دشنامش اندر زبان
 چنین است پاداش زود آمدن بامید باطل فرود آمدن

* * *

من آن پیشرس غنچه نازه ام که هرجا رسیده است آوازه ام
 من آن نوگل برگ جان خورده ام بغفلت فریب جهان خورده ام
 سبك راه صد ساله پیموده ام به بیگاه رخساره بنموده ام
 بخون گرمی روز بشگفته ام ز دم سردی شب بخون خفته ام
 ز بی آبی عرف پژمرده ام ز سرمای عادات افسرده ام
 نبوده در ایام بکروز شاد نخندیده در باغ بك بامداد

چیست هستی؟ افقی بس تاریك و اندران نقطه شکی مشهود

☆

☆ ☆

بجز آن نقطه نورانی شك نیست در این افق تیره فروغ
عشق بستم بحقایق يك يك راست گویم؟ همه وهم است و دروغ

☆

☆ ☆

غیر و همیم نیابد بنظر غم و شادی خوش و ناخوش بد و خوب
نکند کوکبه صبح دگر در برم جلوه نه نشیوع غروب

☆

☆ ☆

فکر عصیان زده مستأصل محو گرداب یکی روح عظیم
چون یکی کشتی بشکسته دکل بیش امواج حوادث تسلیم

☆

☆ ☆

خاق را کرده طبیعت ز ازل بدو قانون پلید ارزانی
سر تأثیر وراثت اول رمز تأثیر تعلم ثانی

☆

☆ ☆

روح من گر ز نیاکان من است العجب پس من بد بخت که ام؟
وگر این روح و خرد زان من است بسته بند وراثت ز چه ام؟

☆

☆ ☆

يك نیا عابد و عارف مشرب يك نیا لشکری و دیوانی
بدرم شاعر و من زین سه نسب شاعر و لشکری و روحانی

هر محرومی عالمی فقیر ناچیز
 همچو بر خیل عجم نیزه «سعد وقاص»
 عالمی عامیگی را کند از روسه مست
 این بجان کندن و آن بك بتفتن رفاص
 عالم رند نباید بهزاران تدبیر
 عامی ساده بکوشد بهزاران اخلاص
 از پی مخزن خاصان کهر و در باید
 چه غم از در شکم بخر بهمیرد غواص
 عامیان را همه سو رانده بیاتند رومه
 خلق در زحمت و او در طلب زر خلاص
 در صف ساده دلان شور و شرافکنده ز کید
 خود ز صف خارج و در فهمه چون زاده عاص
 دسته ها بسته و صد تفرقه افکنده بمکر
 تا که خود در حرم قدس شود خاص الخاص
 طالب عافیت نوع مباشد دگر
 بشریت را بستند ره استخلاص

افکار پریشان

از اشعار اخلاقی و فلسفی است

از بر این کره بست حقیر
 زیر این قبه مینای بلند
 نیست خورسندکس از خرد و کبیر
 من چرا بیهوده باشم خورسند

✱

✱ ✱

شده ام در همه اشیا باریک
 رفته تا سرحد اسرار وجود

داد از دست عوام	در خدائی بنمودند بگوساله سلام
آه از این قوم عنود	بهوای نفسی جمله نمایند قعود
داد از دست عوام	بطنین مگسی جمله نمایند قیام
شرزه شیرند ولی	پیش خیل عقلا ز ابلهی و تیره دلی
داد از دست عوام	پیش سیر عقلائی حشراند و هوام
همچو غولان برمند	عقل ار بسمله خواند بهوایش - نجمند
داد از دست عوام	غول اگر قصه کند گردد شوند از در و بام
نام این بی ادیان	عقل آن به که همه عمر نیارد بزبان
داد از دست عوام	که درین قوم نه عقلست و نه فنگست و نه نام
بند گیرید ز من	پیش جهال ز دانش مسرائید سخن
داد از دست عوام	که حرام است و حرام است و حرام است و حرام
نه مقالات بهار	نه بر این قوم نماید نفس عیسی کار
داد از دست عوام	نه نسیم سحری بگذرد از سنگ رخام

داد از دست خواص

داد از دست خواص	از خواص است هر آن بد که رود بر اشخاص
داد از دست خواص	کیست آن کس که ز بیداد خواص است خلاص
بخدا بدنام اند	داد دانا ز عوام است که «کالانعام» اند
داد از دست خواص	که خرابی همه از دست خواص است خواص
ایمن از حبس و جزا	خیل خاصان بهوای دل خود هرزه درا
داد از دست خواص	ور عوامی سقطی گفت در افتد بقصاص
اندر افتد بخطر	عامی از بی خبری خیر ندانسته ز شر
داد از دست خواص	عالیان در بی تحصیل ملاذند و مناص

عوام - خواص

داد از دست عوام

این دو مستزاد که اوّلی در سال ۱۳۳۲ در خراسان و دومی در سال ۱۳۳۳ در طهران گفته شده نیز از اشعار شیوا و دلنشین آقای ملک الشعرا بهار است و پیداست که آمدن شاعر بطهران و معاشرت با خواص بی اخلاص پایتخت چه تحریک حقیقی در ایشان نموده است.

از عوام است هر آن بد که رود بر اسلام	داد از دست عوام
کار اسلام ز غوغای عوام است تمام	داد از دست عوام
دل من خون شد، در آرزوی فهم درست	ای جگر نوبت تست
جان بلب آمد و نشنید کم جان کلام	داد از دست عوام
غم دل با که بگویم که دلم خوت نکند	غم افزون نکند
سر فرو برد بچاه و غم دل گفت امام ^۱	داد از دست عوام
سخنی پخته نگفتم که نگفتند بمن	چند ازین خام سخن
سوختم سوختم از سردی این مردم خام	داد از دست عوام
ز آنچه پیغمبر گفته است و در او نیست شکی	نپذیرند یکی
وحی منزل شمرند آنچه شنیدند از مام	داد از دست عوام
همگی خفته و آسوده ز نیکی و بدی	خواب مرگ ابدی
چه توان کرد، علی گفت که «الناس نیام» ^۲	داد از دست عوام
در نبوت بگرفتند ره نوح نبی	آه از این بی ادبی

۱ امام مراد علی بن ایطالب است که گاه نگاه سر خود را در چاه کرده و از دست مردم ناله میفرمود.

۲ الناس نیام فاذا ماتوا انتبهوا.

از آتش دل برون فرستم	برقی که بسوزد آن دهان بند
هن این کنم و بود که آید	نزدیک تو این عمل خوش آیند
آزاد شوی و بر خروشی	مانده دیو بسته از بند
هرای تو افکند زلازل	از نور و کجور تا نهانند
وز برق تنورهات بتابد	ز البرز اشعه تا به الوند

✱

✱ ✱

ای مادر سر سفید بشنو	این پند سیاه بخت فرزند
برکش ز سر آن سپید معجز	بنشین بیکی کبود آورند
بگرای چو ازدهای گرز	بخروش چو نره شیر ارغند
ترکیبی ساز بی مهال	معجونی ساز بی همانند
از نار سعیر و گاز و گوگرد	وز دود و حمیم و صخره و گند
از آتش آه حلق مظلوم	وز شعله کفر خدائوند
ابری بفرست بر سر ری	بارانش ز هول و بیم و ترغند

✱

✱ ✱

بشکن در دوزخ و برون ریز	بادافره کفر کافری چند
ز آنگونه که بر مدینه عاد	صرصر شرر عدم پراکنند
چونانکه بشارسان (پمپی)	ولکان اجل معلق افکند
بفکن ز پی این اساس تزویر	بگسل ز هم این نژاد و پیوند
برکن ز بن این بنا که بایست	از ریشه بنای ظلم برکنند
زین بی خردان سفله بستان	داد دل مردم خردمند

این قصیده را بمسابقه گذاردند که هر کس باین روال قصیده بهترین بگوید پنهان اشرافی باو تقدیم شود و با اینکه بعضی از شعرا استقبال کردند هیچ يك از عهده بر نیامدند :

ای گنبد کیتی ای دماوند	ای دیو سفید پای در بند
ز آعن بمیان یکی کمر بند	از سیم بسر یکی کله خود
بنهفته بابر چهره دل بند	تا چشم بشر نه بندت روی
وین مردم نحس دیو مانند	تا وارهی از دم ستوران
با اختر سعد کرده پیوند	یا شیر سپهر بسته پیمان

❖

❖ ❖

سرد و خفه و خدوش و آوند	چون گشت زمین ز جور گردون
آن مشت توئی تو ای دماوند	بنواخت ز خشم بر فلک مشت
از گردش قرنهای پس افکند	تو مشت درشت روزکاری
بر «ری» بنواز ضربتی چند	ای مشت زمین بر آسمان شو
ای کوه نیم ز گفته خورسند	نی فی تو نه مشت روزکاری
از درد ورم نموده بکچند	تو قلب فسرده زمینی
کافور بر آن ضماط کردند	تا درد و ورم فرو نشیند
و آن آتش خود نهفته میسند	شو منفجر ای دل زمانه
افسرده مباش خوش همی خند	خامش منشین سخن همیگوی
زین سوخته جان شمر یکی پند	پنهان مکن آتش درون را
سوزد جانت بجانت سوگند	گر آتش دل نهفته داری
بر بسته سپهر نیو پر فند	بر ژرف دهانت سخت بندی
ور بگشایند بندم از بند	من بند دهانت بر کشایم

هله گر مشرق ما امن بود تا بشمال
 سپه روس چرا مانده بدین بی ثمری
 گر چه خود بی ثمری نیست که این جیش گزین
 سفری کردن خواهند بصد ناموری
 سفر ایشان هند است و نمناشان هند
 هند خواهند بیل نرم تنان خزری
 ویرنه گر پای بیفشاری تا از خط روس
 خط آهن بسوی هند کند رهسپری
 بعدو خط ترن ره را نزدیک کند
 تا تو دیگر فروی راه بدین پر خطری
 سد بس معتبری ایران بد در ره هند
 وه که برداشته شد سد بدین معتبری
 باد نفرین بلجاجت که بلجاجت برداشت
 برده از کار و فرو بست رخ پر هنری
 بلجاج و بغرض کردی کاری که بدو
 طعنه راند عرب دشتی و ترک تری
 حیف از آن خاطر دانای تو و آن رای رزین
 که درین مسئله زد بیهده خود را بکری
 نام نیکو به ازین چیست که گویند بدهر
 هند و ایران شده ویران ز سر ادوارد گری

دماوندی

این قصیده نیز از شاهکارهای ملک الشعرا بهار است در بدبینی از محیط
 اجتماعی طهران و بمناسبتی که در روزنامه «نو بهار» درج است شاعر بزرگوار

افلاکیس آن ضروری را که ازین بیاب برد
 تو ندانستی و داند بدوی و حضری
 نه همین زیر پی روس شود ابراف پست
 بلکه افغانی و براف شود و کاشغری
 و در همی گوئی روس از سر بیاب نرود
 رو بتاریخ فکر تا که عجایب نگری
 در بر نفع سیاسی نکنند بیاب کار
 این نه من گویم کاین هست ز طبع بشری
 خاصه چون روس ده او شیفته باشد بر هند
 همچو شاهین که بود شیفته بر کبک دری
 و در نه روس از پی یک نامه^۱ چرا در ابراف
 راند قزاق و نهاد اسر بیدادگری
 در خراسان که همین رهرو هند است چرا
 کرد این مایه قشوق بی سببی راهبری
 فتنه‌ها از چه بپا کرد و چرا آخر کار
 کرد نستوده چنان کار بدان مشتمری^۲
 سپه روس ز تبریز کمنوف تا نه سرخس
 بیش از بیست هزارند چو نیکو شمری

۱ مراد ازین نامه اتمام حجتی است که دولت روس در سال ۱۹۱۱ م. مطابق ۱۳۲۹
 هجری بدولت ایران فرستاد و تشکیلات مالی ایران که بدست شوستر امریکائی
 دایر شده بود ارهم زده شوستر اخراج شد و مجلس ملی بسته و احرار ایران تبعید و
 مقتول شدند.

۲ مراد انقلابی است که در خراسان بدست مرتجعین بیا کرده و عاقبت گنبد و قبر امام رضا
 را بتوپ بست و هفت صد نفر یگناه را در صحن و حرم امام بقتل آورد.

انقلابیون بر شاه نگشتند جری
 و ر بدی فکر تو دایر بحیات ایران
 این همه ناله نمی ماند بدین بی اثری
 مثل است ایفکه چو بر مرد شود تیره جهان
 آن کنند کش نه بکار آید از کارگری
 تو بدین دانش افسوس که چون بی خردان
 کردی آن کار که جز افسوس از وی نبری
 بر گشادی در صد ساله فرو بسته هند
 بر رخ روس و نترسیدی از در بدی
 بچه گرگ در آغوش پیروردی و نیست
 این مهماشات جز از بیخودی و بی خبری
 بیخودانه به تمنای زبردست حریف
 در نهادی سر تسلیم زهی خیره سری
 اندر آن عهد که با روس به بستی زین پیش
 غبنها بود و ندیدی تو ز کوتاه نظری
 تو خود از تبت و ایران و ز افغانستان
 ساختی پیش ره خصم بنائی سه دری
 از در موصل بگشودی ره تا زابل
 وز در تبت تسلیم شدی تا بهری
 زین سپس بهر نگهداری این هر سه طریق
 چند ملیون سپهی باید بحری و بری
 بیش از فائدت هند اگر گردد صرف
 عاقبت فائدتنی نیست بجز خون جگری

سوی لندن گذر ای پاک نسیم سحری
 سخنی از من بر گو به سر ادوارد کری
 کای خردمند وزبری کف نپوروده^۱ جهان
 چو تو دستور خردمند و وزیر هنری
 نقشه بطر^۲ بر فکر تو نقشی بر آب
 رأی بزمارك^۳ بر رأی تو رائی سپری
 ز تالون^۴ جیش ناپلیون نگذشتی گر بود
 بر فراز هرمات نام تو در جلوه کری
 داشتی پاریس از عهد تو در کف نشدی
 سوی آژاس و لرت^۵ لشکر آلمان سفری
 انگلیس از ز تو میخواست در آمریکا مدد
 بسته میشد به واشنگتن^۶ ره^۱ پر خاشخوری
 با کماندر چیف اگر فر تو بودی همراه
 به بویر^۷ بسته شدی سخت ره حمله کری
 و به منچوری پلتیک تو بد رهبر روس
 نشد از ژاپون جیش کرویانکین^۸ کهری
 بود اگر فکر تو با عائله^۹ منچو^۹ بار

۱ Edward Grey وزیر امور خارجه سابق انگلستان .

۲ Peter, the Great (۱۶۷۲-۱۷۲۵م) پادشاه سابق روسیه .

۳ Prince Otto E. L. Bismarck (۱۸۱۵-۱۸۹۸م) وزیر امور خارجه سابق آلمان .

۴ Toulon بندر مهم فرانسه و ایستگاه کشتیهای جنگی .

۵ Alsace-Lorraine یکی از ایالات فرانسه .

۶ George Washington (۱۷۳۲-۱۷۹۹) نخستین رئیس جمهور امریکا .

۷ Boers باشندگان هلاند که در مستعمره افریقای جنوبی سکونت پذیر اند .

۸ General Kuropatkin (۱۸۴۵-۱۹۲۳م) فرمانده قشون تزاری .

۹ خانواده مانچو یا منچو آخرین سلسله پادشاهی چین بودند که در انقلاب جمهوری از

نظم من آوازه بکشور فکند نثر من آئین کهن بر فکند
درس نویسی بوطن داده‌ام درس تو این است که من داده‌ام
راه اغراق را نه پیموده است چه در فن نظم و نثر شیوا نهایت مهارت را
دارد و مبدع و مبتکر و پیشرو ادبیات جدید ایران است.

دیوان اشعارش جمع آوری شده و دارای بیست هزار شعر از
قصیده و غزل و قطعه و رباعی و مثنویات است اما هنوز چاپ نشده
است لیکن غالبی از اشعار او در جراید و مجلات فارسی منتشر شده
است ما نیز جزوی از اشعار او انتخاب و در اینجا ثبت مینمائیم :

پیام به سردار دگر

بعد از ناپلیون کبیر (Napoleon Bonaparte ۱۸۰۸-۱۸۷۳) و جنگ ۱۸۷۰ م بین آلمان و فرانسه که موازنه سیاسی اروپا بهم خورد و بعد از عهد نامه اتحاد میان آلمان و اطریش در سال ۱۸۷۹ م که در سال ۱۸۸۲ م ایتالیا هم بآن اتحاد ملحق شد در مقابل در سال ۱۷۹۴ م عهدنامه اتحاد مابین روسیه و فرانسه باعضا رسید و در سال ۱۹۰۷ م انگلیس درین اتحاد داخل شد و با روسیه راجع بایران و افغانستان معاهداتی کرد که بموجب آن ایران بدو منطقه تقسیم و روس را به هندوستان نزدیک میکرد این قصیده از شاهکارهای ملک الشعرا بهار در انتقاد از معاهده مزبور و سیاست سردار دگر و وزیر امور خارجه انگلستان توضیحاً اینکه این اشعار در کتاب پرفسور ادوارد براون مغلوطاً چاپ شده است و ما نسخه صحیح آنرا بدست آورده مینویسیم.

پیچید، شاعر مذکور در راه مشروطه و آزادی ملت زحمتهای کشیده و رنجها برده است یکدفعه یکسال و دفعه دیگر شش ماه نیز تبعید شده دو دفعه اخبار «نو بهار» در مشهد دایر و هر دو دفعه به بهانه از طرف ارنجاعین توقیف شده است و خسارتهای مالی بسیار بر او وارد آمده و در بعضی مورد خطر جانی هم داشته است.

در سال ۱۳۳۴-۱۳۳۵ که مهاجرت تاریخی ملیون ایران از طهران بقم و کرمانشاهان و بغداد و استانبول شروع شد بهار نیز شامل بوده، مجدداً روزنامه «نو بهار» در طهران منتشر ساخت و چهار دوره نیز وکیل مجلس شورای ملی بوده و پس از چهار دوره وکالت دست از امور سیاسی کشیده و منزوی شد و بامور معارفی پرداخته در نشر آثار ادبی خود و تدوین آثار ملی و تهیه کتب مفیده مشغول است.

دوره یکساله مجله ادبی «دانشکده» و یکساله «نوبهار» هفتگی دو کتاب پر منفعت ادبی و تاریخی است که از زیر دست بهار بیرون آمده و یک رمان كوچك بنام (نیرنگ سیاه یا کمیزان سفید) نوشته و در یاورقی «ایران» یومیه که سه سال در تحت مدیریت بهار منتشر میشد طبع شده، چند تألیف ادبی دیگر هم دارد که هنوز بچاپ نرسیده و اخیراً کتاب تاریخ سیستان که از آثار قدیم ادبی و تاریخی فارسی است نسخه منحصر بفرد آن بتوسط بهار تصحیح و تنقیح شده و اکنون در تحت طبع میباشد.

بهار بدون اختلاف امروز از بزرگترین شعرا و نویسندگان محسوب و اگر نسبت بخود اظهار عقیده کرده و فرموده
شعر دری گشت ز من نامهچوی یافت ز نو شاعر و شعر آبروی

ملك الشعرا بهار

میرزا محمد تقی ملقب بملك الشعرا متخلص به «بهار» پسر میرزا محمد کاظم ملك الشعرا متخلص به «صبوری» است، اصلاً اجدادش از کاشان بخراسان در اوایل دولت قاجاریه مهاجرت کرده‌اند بهار در سال ۱۳۰۴ هجری قمری در مشهد متولد شده و در آن بلده بتحصيل علوم ادبیه از فارسی و عربی اشتغال داشته و فنون نظم و نثر را در نزد صبوری پدرش که از اجله شعرا و معارف خراسان بود کسب کرده و پس از مرگ پدرش که در سال ۱۳۲۲ بوقوع پیوست از تلامذ دري مرحوم ادب نیشاپوری بوده و نیز در خدمت اساتید دیگر از قبیل میرزا عبدالرحمان بدری که از حکما و ریاضیون معروف مشهد بود تحصیلات خویش را دنبال کرده و نیز بعد از پدرش مورد تربیت مرحوم حاج آصف الدوله غلامرضا خان شاهسون که از امرای بزرگ ایران و در خراسان بایالت منصوب بود قرار گرفته و از طرف مظفرالدین شاه بلقب ملك الشعرائی و اجرای مستمری و مقرری سالیانه دولتی که رسم آن دوره بود کامیاب گردید.

در ۱۳۲۴ که آغاز مشروطیت ایران بود بهار بتشویق منسوبان خود که از تجار معتبر مشهد بودند داخل در زمره انقلابیون و مشروطه خواهان شده و تا ۱۳۲۷ که سال فتوح مایون ایران بود در انقلابات سیاسی خراسان داخل و از ردیف اول احرار قرار داشت و در همین اوان بنوشتن مقالات و اشعار سیاسی و انقلابی پرداخته و در روزنامه جبل‌المبین و جراید باکو و طهران و خراسان آثار ادبی مشهور او گاه با امضا و گاه بی امضا منتشر گشته سبب شهرت فراوان او گردید.

در سال ۱۳۲۹ روزنامه «نو بهار» در مشهد در تحت مدیریت وی دایر گردید، شهرت نظم و نثر شاعر از خراسانهم تجاوز کرده بتمام ایران

اصل -	اونم مره زیر جلی	نشان دهه انه اونه
ترجمه -	او هم من را مخفیانه	نشان میدهد اینرا و آنرا
	داد فریاد از عیال	ای عیال

تلخ و بی مزه عیال

ترجمه -	صورت دور خسار مثل خون است	برق میزند غیب او
اصل -	جخو جیب بیرون اوره	اسکناس دونه دونه
ترجمه -	از جیب خود بیرون آورد	دانه دانه
اصل -	وا پرسم کی تو را فاده	نشان دهه خو خاله جان
ترجمه -	میپرسم که تو را داده است	میدهد خاله جانرا
اصل -	مره اره نوی خیال	
ترجمه -	خودم اینطرف در خیال	ای بلال
	شور با مزه بلال	

اصل -	که بگم کویا بشم	مگر لاجان بهتره؟
ترجمه -	به که بگویم کجا بروم	لاهیجان بهتر است
اصل -	قم بشم کاشان بشم	مگر طهران بهتره؟
ترجمه -	قم بروم کاشان بروم	بهرتر است
اصل -	یا بشم مره شیراز	او یا جشمیران بهتره؟
ترجمه -	یا بروم خودم شیراز	آنجا از شمیران بهتر است
اصل -	اصفهان یا همدان	مگر زنجان بهتره؟
اصل -	ای گرفتار عیال	ای عیال

تلخ و بی مزه عیال

اصل -	زن وقتی چادر اوته	چی دانم ان کی زن
ترجمه -	میگذارد	چه میدانم آن زن کیست
اصل -	نقابیه منکه نشناسم	می خاخور یا فی زن
ترجمه -	نقاب دارد	خواهر من یا زن تو است
اصل -	دینم ان دیگرئی امرا	اما نانم می زن
ترجمه -	می بینم این دیگری همراہ	اما نمیدانم زن من است

ترجمه -	ای دَرتِ ای دَرت	نمکین و با مزه دَرت
اصل -	من جصبح تا مغرب	هی زخم داد هی چانه
ترجمه -	من از صبح تا شام	هی داد میزنم و هی کوشش
اصل -	تصر تا خلاص بم	مثل مرغ شم بلانه
ترجمه -	تا عصر که خلاص میشوم	مانند مرغ میروم بخانه
اصل -	نه حصیری نه لحاف	بیج ننا اینا دانه
ترجمه -		برنج نیست یکتا دانه
اصل -	هی کنم فکر و خیال	ای بلال

شور با مزه بلال

اصل -	بیج هینم ذوغال هینم	با دوسه نه مرغانه
ترجمه -	برنج میخرم ذوغال میخرم	دانه تخم مرغ
اصل -	فو زخم آتش گیرم	با ادای شکرانه
ترجمه -	یف میزنم آتش روشن میکنم	
اصل -	وقتی حاضر بکودم	همیه کار خانه
ترجمه -	وقتیکه حاضر کردم	همه
اصل -	ساعت چهار کی به	زن ایه خوره سلاّنه
ترجمه -	که شد	زن می آید برای خودش
اصل -	من مره شم بخيال	ای بلال
ترجمه -	من خود میروم بخيال	

شور با مزه بلال

اصل -	انی سر اطلس چادر	سر پشت ایتا شانه
ترجمه -	سر او چادر اطلس	پشت سرش یکتا شانه
اصل -	دیم کولان مثل خونه	برق زنه انی ارزانه

گوئیا آن زن بیچاره خریداری اوست
 بس کن ای شیخ که این کار تو زشت و نه نکوست
 شیخنا را که دگر با ضرب کاری نیست
 در خم مخرج ضادش دگر آزاری نیست
 بر سر و شانهاش از علم دگر باری نیست
 بر يك و پوزش از پشم دگر تاری نیست

شده آزاد ز افسار خرافات و ز بند
 چشم بد دور! بریزید بمجمهر اسپند
 شیخنا نوبت تحصیل زنان است امروز
 بانوی فاضله يك ركن جهان است امروز
 صحبت از شرکت در پارلمان است امروز
 چادر و پیچه دگر نقص زنان است امروز

شیخنا عفت با داشتن چادر نیست
 یا اگر هست پس آن قحبه با چادر کیست

ای بلال

بطور نمونه چند بند از اشعار گیلکی که برای نایشی^۱ ساخته با ترجمه
 آن انتخاب و درج میشود

اصل - ای بلال ای بلال شور با مزه بلال

۱ در این نایش يك صفحه تخته که عبارت از چهار زرع مربع بود روی آن تصویر يك
 بلال فروش و لوازم کارش را گوبنده این اشعار (محمد کسائی) نقاشی کرده فقط محلی
 که بایست سر بلال فروش نقاشی شود سوراخ باندازه يك سر طبعی نموده از پشت تخته يك
 آرنجست سر خود را بیرون آورده و این کلمات را با آهنگ مخصوص میسرود بهمان آهنگ
 هم از پشت تخته ویالون مینواختند.

ابضاً راجع بحجاب گفته که چند بندی از آن انتخاب میشود

شیخنا دیدی آخر بسرت رفت کله
شیخنا دیدی عمر تو چطور گشت تبه
شیخنا دیدی هر چاه کن افتاد به چه
با فکل دیدمت آخر چه عجب به به به

گرچه با این یز و این شکل دگر نقص نیست

لیک در کوچه و بازار دگر رقص نیست

شیخنا گرچه فرنگی شدند آسان شد
رشته تحت الحنك با فکلت یکسان شد
شیخنا دوش عرب بود کنون انسان شد
لیک کج رفت ز میخانه و می پرسان شد

بنخالش که ایده آل فرنگی جام است

شیخ ما نازه فرنگی است ازینرو خام است

شیخنا صورت خود ساخته ای نیک کنون
در پی سیرت خود باش همیکوش که چون
ظاهر و باطن اگر مختلف آید بیرون
پیش من هیچ نیرزد نه این تو نه آن

نه عصای کج و کول و نه سبیل کم تو

خسر الدنیا والآخرة شد همدم تو

شیخنا گرچه لباس متجدد دارد
لیک افکار پریش و متردد دارد
در تواضع حرکات متعید دارد
باز در خانه عیال متعدد دارد

گر قرین تو خیانت کرو بد شد چو همه
 باده در شرع خرد چونکه حرام است منوش
 آخرین مایه امید تو باشد هنرت
 تا نگیرد ز تو دستور همایون پست
 آنچه گفتم همه از مهر و وفا بود بدان
 مرگ اولاد من و جان تو جان پدرت

ایضاً راجع به تساوی حقوق زن و مرد گفته

در مملکتی که زن بقانون
 کر مردش بیست زن بگیرد
 با مرد حق سخوف ندارد
 او جرئت چه و چون ندارد
 تا یا نهد از رحم به بیرون
 حقی بجز اندرون ندارد
 در موقع عقد بستن او
 اصلاً حق این و آن ندارد

دیگر چه تساوی حقوق است آقای مقاله ساز بس کن

اندر بر عنکبوت خونخوار کمتر تعریف از مگس کن

در مملکتی که زن اسیر است
 در مملکتی که زن چو اشیاء
 و اندر کف سیاه ملفوف
 در بیع آید بشرط موصوف
 در مملکتی که می فروشند
 در مملکتی که زن بجنس است
 در کودکی از سرای مألوف
 و ان حاجی ربش چرمه مکشوف

راجع به تساوی حقوقش عیب است دگر دهن کشادن

موضوع صداق و مهر موهوم آوردن و در میان نهادن

زن چیست؟ کجا است؟ کو؟ چرا پس
 زن نیست درین دیار ورته
 در کوچه و شهر خودنما نیست؟
 گر هست چرا بشهر ما نیست
 که گه در کوچه يك سیاهی
 می بینم ليك جز دو یا نیست
 او هم اگر آدم است گویا
 پس بحث صداق حقّ ما نیست

اوپنی بحقوق خود نبرده است، کر زنده بود بحکم مرد، است

اولی است بر او نیاز میت تا پی بحقوق خود نبرده است

برای نمونه قسمتی از اشعار او که راجع بکشف حجاب فرموده اند درج میشود.

در خصوص حجاب سروده^۱

دختر! پرده بیفکن ز رخ چون قمرت
 تو کم از مرد نه ای فخر جهانی هشدار
 این حجابی که تو از مادر خود برده ارث
 سوره نور بخوان آیه سی از بر کن
 خوبی تونه همان خال و خط و زلف و قد است
 لب تو غنچه گل نیست اگر علمت نیست
 آلت لعبت رندان غزالخوان نشوی
 کول عشاق حیل باز و حلال ساز مخور
 که پس از زاد و ولد نوبت «شلفت» رسید
 زن گرفت و سرو کردن بجای رفتک نمود
 خیز و مردانه بمیدان عمل پای بنه
 نوبت خوشگلی و نوبت شادابی تو
 خوار و بیچاره و عربان و پیرشان نشوی
 بدر خانه قاضی نشوی سر گردان
 چشم بد بیشتر آنجاست زمن بمند بگیر
 عصمت را نکنند حفظ بجز علم و کمال
 بتو میگویم در مدرسه طب عمل
 از تو میپرسم گر دکتر دندان بشوی
 چونکه فارغ شدی از کسب کمال و صنعت

ز چه میترسی اگر افتد از کس نظرت
 نکنند رند مقدس نمکی در شکر
 نیست در شرع نه این پیچه نه رو بند سرت
 بهترین تیغ جدال است و قوی تر سپرت
 کاین همه هیچ نیرزد چو نباشد هنرت
 نیست زلف تو بجز رشته افسار سرت
 گاه تعریف ز چشم تو و گاه از کمرت
 یاد کن زندگی مادر و عشق پدرت
 بعد «طلقت» اگر خوب بیاید نظرت
 پرس از مادر خود تا که چه آمد بسرت
 کسب صنعت کن چون دور شدی از پدرت
 بگذرد از سر همتای بدت یا دگرت
 نکنند چادر عفت تلف و در بدرت
 نکنند چاره نه نفرین نه دعای سحرت
 دیده ام من چو خطاهاش کنم با خبرت
 علم و صنعت ندهد راه بهر رهگذرت
 چادر و پیچه دگر جای ندارد بسرت
 کندن ریشه کجا پیچه و غمض بصرت
 عاقبت فکر ز ناشوئی افتد بسرت

۱ این اشعار بر ضد عقیده دکتر انصار مدیر مجله آینده گفته است.

(رجوع شود بصفحه ۸۱ همین کتاب).

محمد کسائی

میرزا محمد کسائی برادر مرحوم میرزا حسین کسائی^۱ در سنه ۱۲۹۴ هجری قمری در ایالت گیلان متولد شده از سن هفت تا هیژده سالگی به تحصیل زبان فارسی و عربی اشتغال داشته پس از تکمیل مقدمات در دارالفنون و تحصیل زبان فرانسه و نقاشی از راه ما زندران بروسیه رفته و به تحصیل نقاشی و مجسمه سازی پرداخت و پس از اخذ تصدیقنامه از مدرسه دولتی تفلیس پیترزبورگ «لنین گران حالیه» رفته برای تکمیل نقاشی زحمت کشید و پس از تحصیل دیپلم نقاشی بایران مراجعت نمود.

چون در آنوقت در ایران صنایع مستظرفه چندان مورد توجه نبود مجبوراً در اداره راه شوسه که در دست روسهای قدیم بود بخدمت مشغول گردید و چندی بعد هم در سفارت روس بشغل مترجمی روزگاری گذراند و بالاخره بفلاحهت یعنی «مقدس ترین کسبها» پرداخت و فعلاً هم بهمان کسب مشغول است.

محمد کسائی اشعار فارسی میگوید ولی چون زبان محلی او گیلکی^۲ است باین زبان برای آگاهی مردم مخصوصاً راجع بکشف حجاب زنان ایران اشعار دلکش بسیار انتشار داده است چه کسائی در رفع حجاب و تساوی مردان و زنان عقیده ای تندتر از ایرانیان متجدد دارد.

۱ میرزا حسین کسائی (۱۲۸۸-۱۳۳۹) یکی از عاشقان سعادت و آزادی ایران بوده بعد از استقرار مشروطیت به نگارش روزنامه «وقت» پرداخته و در موقعیکه مرحوم میرزا کوچک خان جنگلی طالع کرد از اروپا بایران آمده و در این انقلاب شرکت جست و مدیریت روزنامه جنگل را بهعهده گرفت و نه شماره آنرا انتشار داد (شماره نهم آن نزد نگارنده موجود است) و از شماریکه بزبان گیلکی شعر گفته و اشتیاری دارند یکی حسین کسائی است.

۲ زبان محلی ایالت گیلان است.

کشور سیروس گشته ملعبه چند
 ریخت بڅاک آبروی خانه کسری
 يك ده آباد در کنار خزر نیست
 رفت بتاراج مرز و بوم کشاورز
 بالله اگر دل نهی بکاخ زراندد
 ملك خراب این چنین ز ما و شگفتا
 از پی آمید يك دو روز وزارت
 تا که به بینی همه دلیر به تهمت
 آخر ازین حزب و دسته‌های سیاسی
 بهره چه بردیم ما و ملك چه دیده است
 ملت اکنون به تیره بختی ما نیست
 بیشتر از آن که این اساس بخوری
 باید ازین دسته‌ها یکی بگشاید
 گیرد از آن پس بدست دولت و راند
 عهده کند کارهای ملك و نگردد
 یانه باید که راد مردی آگاه
 از پی اصلاح کار آخته شمشیر
 با قلبی سخت تر از آهن و فولاد
 در همه حالی چو کوه ثابت و محکم
 ورکه بجا نیست این چنین هنری مرد
 باش کمالی صبور زانکه نباشد

فاسد و جاهل بفرد و مغرض و نادان
 رفت بیاد افتخار بنگه ساسان
 گر تو به بینی درست تا لب عثمان
 زو اثری نیست غیر کلبه ویران
 گر تو به بینی سیاه خانه دهقان
 دست نداریم باز ما ز سر آن
 چشم بیوشیم از خدا و ز وجدان
 تا نگری جمله چیره دست به بهتان
 کز پس هم می نهند پای بمیدان
 غیر نفاق و خلاف هان بنما هان
 گر تو به بینی در آشکار و به پنهان
 هستی ما بر کند ز بیخ و ز بنیان
 دست و دگر دسته را بکوبد دندان
 در همه ملك بی معارض قومان
 از شتم و قبح عمر و زید پریشان
 داهی و خسرو پرست خیزد از ایران
 بهر رهائی ملك برزده دامان
 کش نتوان دست یابد آجده سوهان
 کان نشود وقت کار هیچ هراسان
 تا برهاند مر این سفینه ز طوفان
 دردی در روزگار ناشده درمان

من نیز بینمی که ازین خون بهیچ روی
باشندگان کشور سیروس و داریوش
اخلاق فاسد از همه سوبسکه موجزن
گیتی جدید گشته و ما همچنان ز جهل
ما از زمانه پند نگیریم اگر فرا
این کهنگی بمرگ کشمان علی الیقین
تا خود چه اختیار نمائی برای خود
ترسم که سر ز خواب بر آریم آنزمان
پنجاه نار گردش کردون بمن گذر
کاخر سیاه بختی ما کی سر آبدی
پس آسمان دخیل نباشد بکار ما
هر تخم کان بکشته همان نیز بدرویم
خفتیم ما و راه بریدند دیگران
با مفت خوار و جاهل و بیکاره آن کنند
بر خیز مرد وار میان بند اگر حیات
آنها که مهر و درد وطن نیست گویمیر
اصلاح کن نخست تو خود راز عیب و پس
کوتاه کن کمالی و لب از سخن به بند

در عرق مردمان تو نتوان نمود یاب
افسرده ماند و فاسد از شیخ تا بشاب
چون تشنه است طالب اصلاح در سراب
در خواب غفلتیم و نگیریم ازان حساب
خود را چنو عوض ننمائیم با شتاب
مرگی کز آن گریز نباشد بهیچ باب
من گفتم آنچه بود و نمودم ره صواب
کز جانب دگر زده سر باشد آفتاب
کرد و ز من شنید گهی ناله گه عتاب
مویم سپید کرد و ندادم یکی جواب
راحت اگر یریم بگیتی و گر عذاب
بیرون هما نیابد از بیضه غراب
وین طرفه ترکه هیچ نداریم اضطراب
مردان کار کان بنمایند با دواب
خواهی و پاگذار دلیرانه در رکاب
زان کش بمغز رای و خرد نیست رو بتاب
اصلاح ملک خواه شوی تا که کامیاب
وز چهره حقایق چونین مکش نقاب

کوراف نشسته اند به بزم اندر و چه سود
آید اگر که شاهد مقصود بی حجاب

منظوم

چند بیاید نشست و بود نگهبان دید بوبرانی و خرابی ایران
و که تحمل ز حد گذشت و صبوری بیشتر از این نگاه کردن نتوان

ز این نغمه بهر گرسایند حلقوم ترا به تیغ فولاد
زی مهر و سوی وفا گرایند از سر بنهند رسم بیداد
پیرانه به پند لب کشایند چون مرد کهن بطفل نوزاد
مشنو که غمی بغم فزایند از این سخنان سست بنیاد
پوشند بخار پرنیاف را

نو پی نبری بکنه گیتی ز اسرار وجود هر چه خوانی
طفلی که کند هنوز نانی داند چه رموز آسمانی
در سیر بشر بملک دینی این کش مکش است جاودانی
با غائله حیات آری رمزی است نهان که تو ندانی
زین فکر عبث مکاه جان را

غزل

نیست غم گر بدل از عشق غباری برسد کز پس کرد بناچار سواری برسد
بکمین در پس هر سنگ بیاید بودن نا مگر روزی ازین دشت شکاری برسد
دعوی عشق کند بلبل و من در عجبم نالد از گل گرش آسیب ز خاری برسد
گر همه سردهم از دست نخواهم دادن دست بازم گر ازان طره بتاری برسد
عمر ما دستخوش دی شد و ایام خزان بایدی عمر دگر تا که بهاری برسد
چرخ در کار خود از ما و نوسرگشته تراست میر امید کز او در تو قراری برسد
پیر گشتیم کمالی بخدا زین هستی بود آیا که بما وقت فراری برسد

چکامه وطنی

ای کشور عجم نه چنان گشته خراب کابادی تو کس بتوان بیندی بخواب
گویند اهل فکر که اصلاح حال تو شاید ولیک نیست طریقی جز انقلاب

چون شاهد دل کشش ببازار
در جلوه بیابوری همی چون
ای کاش که پرده میشد از کار
تا چند زنی تو نعل وادون
پوشی به چه رنگ آسمانرا

ای هیئت اجتماعی آوخ
آغشته بخون دیده‌ها رخ
نه کار نکو نه رای فرخ
در لب شکنیم این کهرها
پس خوب به بندیم زبانرا

هر چند ز کبر بر کشی سر
دشمن بتو من شوم فزوتتر
نه من که هزارها هنرور
این خشم و ستیزها بدفتر
و اسرار جهان همه بچوئی
تا راه بدین طریق یوئی
خشمند ترا ازین دو روئی
آوند و نمی‌خواند که شوئی
داغیست که نیست مرهم آرا

گر نیک بخویش بشگری هان
بینی ز نم‌دست درخشان
وحشی منشی‌گزین که چندان
با این رخ خوب و لعل خندان
با فکر عمیق و رای روشن
داری تو چه لک‌ها بدامن
غم نیستش از برهنگی تن
بس خون که گرفته بگردن
ز آشوب بهل دمی زهانرا

ای مرغ اگر چه‌ای خوش آواز
جز طبع کمالی سخن ساز
با تو نبود کسی هم آواز
بگذار ز سر هوای پرواز
ز این نغمه ترا برند حنجر
کاف نفع تمیز ندهد از ضر
بیهوده مکن بروت سر از پر
کاین راه مخوف هست و دیگر
نرسم که نه بینی آشیان را

انتہائی باید آخر باید این غم چند و کی تا
 عشق و مهر ما ز یکسو قهر و کین او ز یکسو
 ما کمالی بنده بیگانگان خواهیم بودن
 تا که نبود علم یکسو قوت بازو ز یکسو

خوانند بهار مهر گانرا

ای عصر جدید ای که خود را
 از انصار خجسته میشاری
 انصاف بده که گویمت تا
 از عدل جوی خبر نداری
 در ما بقدم و عهد وسطی
 هرگز نبند این سیاهکاری
 آون که بعنف یا بعمداً
 کر عمر بدین نمط گذاری
 وحشت کده کنی جهانرا

بر خود ز تمدن ار چه نامی
 بگذاشته بصد خط و خیال
 دانا همه داند اینکه دامی
 در آن تو نهاده بهر حال
 چون ساقی خوب رو که جامی
 بر کف بودش ز زهر قتال
 الله که بجادوئی تمامی
 گفتار نکو و زشت افعال
 زین راه کشی تو کی عنانرا

کر چه بقرون پیش داند
 این فتنه و شور در بشر بود
 آخر نه ز سادگی در آیم
 که پرتو مهر روی بنمود
 آن مهر گرفته ترک عالم
 وین طرفه که عالمی است خوشنود
 وه دل بشکافدم ازین غم
 کاین عهد گرفته اند مسعود
 خوانند بهار مهرگان را

يك وادی هولناك غدار
 كس تغذیه نیستش بجز خون
 با نام حقوق و عدل رخسار
 آراسته برنگ و افسون

در کار خویش اگرچه نه بینی
بر جانت اینقدر ز چه ترسی
بر خیز و پا گذار بمیدان
میکوش آنقدر که نگویند
آخر چه رفته است که ما را
مائیم مردگان که دگرمان
ورنه دماغ و مغز زمانه
سیروس و داریوش ز گیتی
تو یادگار آن یدرانی
بر خیز و در جهان هنری کن
باشد که از من و تو شود یاد
بر گیتی ات مگر که نظر نیست ؟
از مرگ عاقبت که گذر نیست
مردن از این حیات بتر نیست
در این گروه رای و فکر نیست
سودای سود و فکر ضرر نیست
بیم زوال و شوق خطر نیست
امروز ازین خیال بدر نیست
رفتند و اردشیر اگر نیست
در عرقت از چه خون بدر نیست
ز آن پیش کت میجال هنر نیست
روزی که از من و تو اثر نیست

غزل

چشم او از ما برد یکسو دل و ابرو ز یکسو
ده گرفته تیغ از یکسو بها جادو ز یکسو
تا چه زین پیکار خیزد مشکل آمد کار بر ما
فتنه گردون ز سوئی آن بت بد خو ز یکسو
سوخت ما را گرچه مستی زندگانی داد از تو
دوری دیدار یکسو نکبت آن کو ز یکسو
مرغ دل آزاد چون برد که باشد در کینش
ناوك مرگان ز سوئی حلقه گیسو ز یکسو
صبر ما تاراج کرد و دین و دل را نیز یغما
جلوه آنرو ز یکسو پیچش آن مو ز یکسو

خواهی ز مرد کار گهر بدهمت نشان
آن است مرد کار که گاه عمل چو کوه
احکام قاهرانه براند بملک ایک
بکشایدی دهن بخلافش کس از بکاید
نگذاردی بکار کس الا که مرد کار
کیرد ز دست بی هنر ان کارهای ملک
نا بی هنر بداند کش نیستی بها
بدهد سزای رهزن و کذاب تا بملک
از چنگ رشوه دامن کشور کند و عا
حکام با درایت و عادل کند کسبل
کشور سوی علوم و صنایع برد کشان
با عقل دور بین و تفکر صلاح ملک
داند که غیر نام نهند از او بجای
موقع شناس و عادل و قانون گذار و راد
روشن کند سیاست خود همچو آفتاب

کر مرد کار را توانی شناختن
نهراسد از دسیسه و نندیشد از فتن
با قلب همچو آئینه و طینت حسن
بامش آهنبش فرو کوبدی دهن
نگمزدی بهیچ فن الا که مرد فن
جای فرشتگان نگذارد باهر من
کیرد بی هنر اگرش بایدی نمن
چندین فزون نکردد کذاب و راهزن
چونانکه گفته است خداوند ذوالمنن
در ملک نا بملک نیاید چنین شکن
وین سوك خانه را بدر آرد ازین حزن
بشناسد و بدید کند مار از رسن
زان پس که گشت جانش با مرگ مقفرن
بردوست نیک بین و بید خواه تیره ظن
با تیغ بیش عالم و با حرف بیش من^۱

حیات در جنگ با دشمن است

این قصیده را نیز در سیاست و تشویق به جنگ با کمال حرارت
سروده است باین عنوان

ملک کیان بخواب اگر نیست
هان زندگیست در کنف تیغ
پس چون بجنگ راهسپر نیست
ور نیست در طریق دگر نیست

دیوان اشعار کمالی در اسلامبول بطبع رسیده اما حاوی تمام اشعار او نیست و همچنین قسمتی از اشعار و مقالاتش در جراید و مجلات مختلفه انتشار یافته از تألیفات او کتابی است بنام «مظالم ترکان خاتون» و دیگر منتخبات اشعار «صائب» که هر دو بطبع رسیده است. منتخبات اشعارش از اینقرار است :

سیاست

این قصیده را راجع باصلاح امور مملکت و طرز اجرای آن گفته است

صد بار ازین طریق فزون گفته ام سخن	تا کی ز ملک پرسی و اصلاح آن ز من
باور مکن که ملک رها گردد از محن	تا داهیستی بدست نگیرد زمام کار
زیرا که ناتوان نبود هیچ صف شکن	تدبیر رزم صعب ز رای قوی طلب
معارش او نباشد دانا و ممتحن	این بار هم نه بیند تعمیر این سرای
و افتاد کارمان همه در دست خویشتر	روزیکه رخت بست ستبداد ازین دیار
رشد اروپا گردد از سعی ما وطن	گفتیم ملک ما شود آباد ازین سپس
افزون تر است علت و رنجور تر بدن	سال از دوازده بگذشته است و ملک را
در علم و در لیاقت ایرانی کهن	بنگر که چون شکست بداده است امتحان
در پیش چشم مردم دنیا ز مرد و زن	دانی که ما چنین ز چه واپس برفته ایم
نه مرد کار باز گزینیم ز انجمن	ز آئرو که ما نه خود بجهانیم مرد کار

بقیه حاشیه صفحه قبل

دست چپ او چرخ همارا بدان شکست
دست تو را بکین کشی راستان شکست
حوزا دوتا شد و کمر کهکشانش شکست
خنجر بدل خلب و بچشم استخوان شکست

جز راستی نداشت چو در ساحت تو راه
نی نی که چرخ دشمن خونین راستی است
چون شاعران نگویم پشت فلک خمید
لیکن تو نیک دانی کاحباب را ز غم

کمالی اصفهانی

حیدر علی کمالی اصفهانی در شوال ۱۲۸۸ هجری قمری در ابرقو که یکی از شهرهای بزرگ ایران بوده ولی فعلاً قصبه‌ای بیش نیست متولد شده پدرش بدون اینکه او را به تحصیل بکامدود بدو بمسکری و بعد از چندین یادگیری که داشت در ۱۵ سالگی از اصفهان بطهران رفته در ۲۲ سالگی بامنهان مراجعت و بعد از هشت سال با عیال و اولاد بطهران معاودت کرد و از آن تاریخ تاکنون در طهران مقیم است.

در ۲۳ سالگی شوق و ذوق خواندن و نوشتن در وی یدبدار شد و بدون اسناد پیش خود شروع به تحصیل کرد و باندک مدتی خواندن و نوشتن را فرا گرفت و بگفتن شعر نیز میپرداخت در آغاز مشروطیت ایران در طهران جزو آزادشواهان بود و وقتی هم روزنامه «بیکار» را که نشر اوکار اجتماعیه بود بمدیریت خود تأسیس کرد و اکنون هم بدون اینکه خود را منسوب بحزب یا دسته‌ای نباید عقیده بی‌آلایش خود را نسبت بوطن و مملکت حفظ کرده است.

اشعار کمالی با اینکه دارای سبك اشعار شماری فارس و عراق است معیناً از حیث لطافت و دقت فکر با بهترین اشعار سبك هندی برابری دارد و اسانید سخن از فیض ایرج میرزا^۱ و مرحوم ادیب‌الممالک فراهانی^۲ و میرزا علی اکبر خان دهخدا^۳ از او ستوده اند.

۱ رجوع شود بمقدمه ۱۸ همین کتاب در شرح حال ایرج میرزا و اشعار عارفانه.
۲ قطعه که ادیب‌الممالک (۱۲۷۷-۱۳۳۵ هجری) بکمالی گفته اینست:

او الکیال کمالی خدابکان - سخن	به بیکر قلمت جای کرده جان - سخن
اگر نه کلک تو طرح - سخن در افکندی	بر او فتادی ازین مملکت نشان - سخن
نوامی که طبع تو همواره ارمغان آورد	مطابق طبق کل - سوری ز بوستان - سخن

۳ کمالی وقتی از اسب بر زمین افتاده دستش بشکست میرزا علی اکبر خان دهخدا این اشعار برایش نوشته است:

- ۱۰ -

ما مرده شما زنده چمنین ملک نباید
آن شوکت و آف عزّت و رفعت همه شد هیچ
این خواب که مرگ است ازین بیش نشاید
ترسم شودت ناله مادر هله پا بیچ
یکباره بهوش آئی و بینی که اسیری
از هند تو عبرت کن اگر مرد دلیری

- ۱۱ -

خنیاکر^۱ و اولی^۲ و چانی^۳ گل و لاله
بر گرد چمن سوخته از آتش بیداد
پیرامن استخر سیه پوش ز هاله
خوانند ز فرهنگ همین جامه^۴ و سر داد^۵
بارند بر آتشکده ها اشک چو ژاله
ریزند بخاک آبروی می ز بیاله

۱ مطرب ۲ شاعر ۳ ساقی ۴ قصیده ۵ شعر

- ۴ -

حمراء - شده بر لاله و عَنَاب تو ایماء
خضراء - ز چمن زار تو بک رمز و کنایه
بیضاء - ز تو بر قَبَّة خضرا متالاء
صفراء - بدل و چهرهٔ خصم تو پدیدار

جاوید زئی و شاد زئی ای آیت پندار
پاینده ز تو موطن ما مطلع انوار

- ۵ -

ما احسنک التبرته ما اجودک الماء
در شاف تو چون سورهٔ قرآن بود آیه
بر دوست نعم گوئی و بر خصم دغا لاء
شاهان جهان جمله ترا بتمده بدر بار

مردان تو فانج همه در عرصهٔ پیکار
هم باحکذار خدمت خلّج و تاتار

- ۶ -

ای کعبهٔ دل، قبلهٔ جان، مظهر اشراق
ای موطن مردان هنر پیشهٔ مشهور
خاکم بدهان سوزدت این سینه ز احراق
زان آتش اسکندری اندر شب دیچور

یا روسپیان زیور تو برده بتاراج
بشکسته شد اورنگ و بهم برزده شد تاج

خاك ايران

بسبك ادبيات باختر (مغرب زمين)

- ۱ -

تا بنده چو خورشيد و فروزان چو ستاره
در صحنه پهناور اين چرخ محدب
اي آئينه شرق پديد از تو هماره
فرزند بلند اختر و مردان مهذب
از خلد برين خوبترى اى چمن عشق
كهواره علم و هنرى اى وطن عشق

- ۲ -

اى لطف و عطاي تو بما باقى و دائم
محروسة علم و مدنيت ز تو مشهور
مظلومه افلاك ز بنيان تو قائم
خود مادر مائى تو و ما هم بتو مغرور
فرمان تو ديوان قضا دفتر تقدير
حكيم تو در آفاق روان با دم شمشير

- ۳ -

زهار ده كوى تو هر كشور و اورنگ
اين طاق شبستان فلك از تو مرصع
از دفتر نست آنچه شده زينت ارژنگ
قاموس جهان گشته بنام تو ملمع
ارزانى تو نخت كى و افسر جمشيد
از كوى تو تايد بجهان مشرق خورشيد

در زد و خورد عقل و حس و خيال هانف غيب باز گفت بمن

کار کن در وطن نه جز اغیار

ليس في الدار غيره دیار

آخر ای آسمان بخت عجم از چه کردی پریش کشور جم
خاك ايران ز سم اسب عدو بایمال است و ما دچار الم
و کلامان دچار بهت و خيال وزرا داده سر بزانوی غم
شده در باغ و گلستان وطن غنچه پژمرده خشك شاخ قلم
صفحه مملکت پر از آشوب جنگ جاری و محو صلح و سلم
مگر این مملکت نبود که دی از جهانی گرفت باج و خدم
پس چرا گشته بی کس و غمخوار قد او بیش بار حادثه خم
کاوه کو تا نباید اندر ملك کاویانی درفش خویش علم
دست خونینی از ورای حجاب ناگهان زد بروی صفحه رقم

کار کن در وطن نه جز اغیار

ليس في الدار غيره دیار

قام ای مونس شکسته دلان قلم ای جوهر وجود جهان
قلم ای بلبل حدیقه ملك قلم ای معجز بیان و بنان
باش شاهد به پیشگاه وطن که ز ایران رسیده کار بیجان
اجنبی رو بکشور سیروس دست دارد دراز و تند زبان
مرکز مملکت چو دشت مزار جوی خون در تمام ملك روان
وزرا غرق خواب خرگوشی و کلا خفته در بهارستان
ز آنطرف انمکلیس در بوشهر روس حاکم بخطه گیلان
ثروت ملك سر بسر معدوم خانه بر دوش خلق بی سامان

در وطن کار کن نه جز اغیار

ليس في الدار غيره دیار

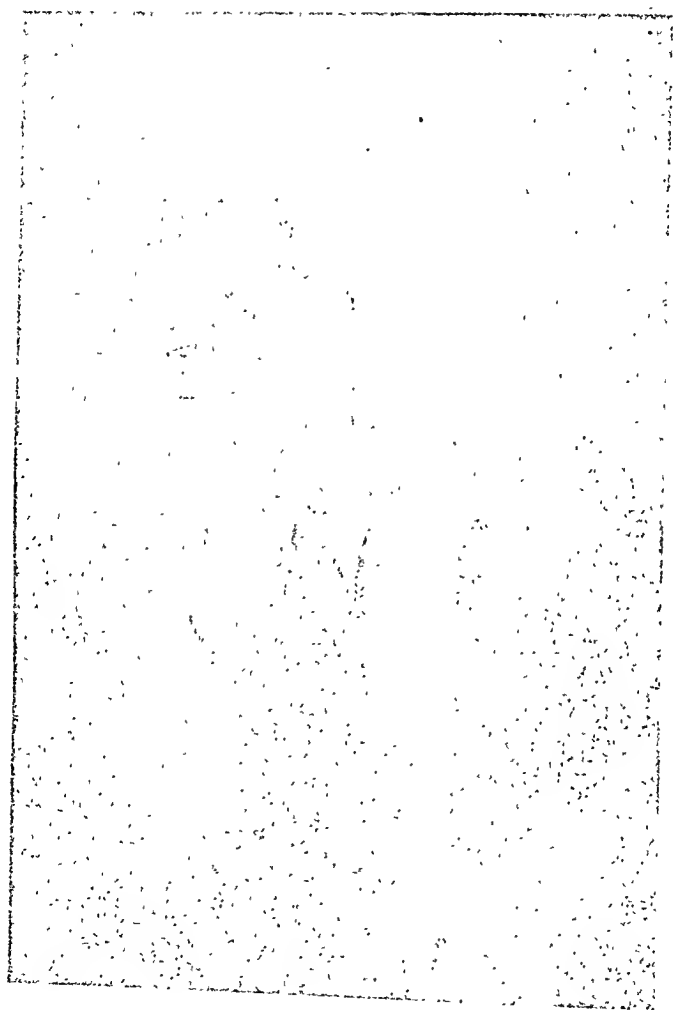
ایران در اسلامبول مأمور و مجدداً بخدعت معاونت هیئت وزرا رجوع کرده است و فعلاً قاضی دیوان محتاکات وزارت مالیه است.

فرهنگ صاحب طبیبی روان و فکری جوان است و دارای سبک پسندیده میباشد در سرودن شعر. قسم شعر مہارتی بسزا دارد و در اشعارش جنبه وطن پرستی بیشتر مشاهده میشود اشعار و آثار وی غالباً در مطبوعات عثمانی و یاریس و ایران منتشر شده است و ما قسمتی از اشعار مشارالیه را انتخاب و بطور نمونه درج مینمائیم.

منظوم^۱

مرتضی خان فرهنگ از شعرای جوانی است که بر اثر انقلاب اخیر ایران ظهور کرده است و امروز در قید حیات است و اشعار و ظنایات او خیلی پسندیده است از جمله منظومه ذیل از نقطه نظر سلاست و رقت حسن و تأثیر که شایسته تذکار است

کار کن در وطن نه جز اغیار	لیس فی الدار غیره دیار
دوش گریبان بروز کار وطن	بود کاشانه ام چو بیت حزب
زانو اندر بغل گرفته بریش	کز چه در ملک رو نموده قن
چاره جو در وطن مگر کس نیست	یا که ابراف شده دچار عنن؟
از جراید شکسته خامه چرا؟	ناطقین را که بسته است دهن؟
سیل خون از چه در وطن جار بست؟	از چه شد فارس کربلای وطن؟
از وزیر و وکیل و مات ما	شد قلم از چه کند و نطق الکن؟

ترجمان الممالک فرہنگ

فرهنگ

میرزا مرتضی خان متخلص به «فرهنگ» ملقب بترجمان الممالك فرزند مرحوم میرزا محمد صادق فلك المعالى كه اهل طبس (خراسان) و در سلك روحانيت بود در ۱۴ شعبان ۱۳۰۱ هجرى قمرى در طهران تولّد يافته، در سنّ هفت سالگى پدرش فوت كرد و تا شانزده سالگى بتحصيلات متداوله قديمه ايران پرداخته و در موقع ظهور معارف جديده از شاگردان طبقه اول شد در ابتدائى مشروطيت ايران در سلك مجاهدين قرار گرفت و شهرتى بسزا يافت روزنامه‌هاى «فرهنگ» «خاورستان» و «پاى تخت» را انتشار داد چنانچه پرفسور ادوارد براون در كتابى (Press and Poetry of Modern Persia) كه راجع بمطبوعات ايران نوشته آنها را نام برده است مرحوم خواجه غلام الثقلين هندى در سياحت نامه خود در ضمن اخبار انقلاب ايران مكرّر اسم و اشعار او را ذكر نموده است ..

فرهنگ مدّتى در يادكوبه در شعبه نشر معارف مسلمين قفقاز معلّمى كرده و از آنجا بطارف اسلامبول، بودابست، وينا، سويس، و پاریس مسافرت نمود و مدّت چهار سال در پاریس در مدرسه السنّه شرقيه (École des langues orientales) بمعلّمى اشتغال داشت و ضمناً باكمال تحصيلات نيز پرداخت و دوره دارالمعلّمين ورساى (École Normale de Versailles) را پايان رسانيد و چندی نيز در انگلستان بمعاونت ادوارد براون در كمبريج زيسته پس از مراجعت بطهران در وزارت امور خارجه مستخدم و پانزده سال نيز مدير دارالترجمه و معاون كابينه هيئت وزرا بوده مدّت يكسال هم بكفالت قونسول ژنرالى

چو آن نظم استاد صافی گهر
که پیشاور از نام وی شد بزرگ
همی خواند با من از آن شسته لب
بهر جا که ویرانه بینی بتاب
کشنده ز هر لفظ صد جام شد
بر از موج دیدم در ایوان کی
فروزنده رخسار خورشید را
نشسته بر آن خسروی ارچند
فروزنده تر دارد از خور کلاه
نیاشفت ازین خسرو نیک بخت
رها کرد و گفت ای فروغی بگیر
هم از گفت دانشور نغز گوی
جهانی است بنشسته در گوشه

یکی با می آغشته شیرین شکر
سرخ سنج دانا ادیب سترگ
بمی شست لبهای مه چون رطب
«بیاموز خوی بلند آفتاب
شنیدم من و گوش من کام شد
شدم مست چونانکه دریای می
بدیدم سر و تاج جمشید را
يك اورنگ دیدم بپرخ بلند
تو گفتمی که خورشید تخت است و شاه
ز مستی منش دست بردم به تخت
یکی گوهر از تاج روشن بزر
چو بگرفتم این بیت دیدم بر او
«هر آن کو ز دانش برد نوشته

این رباعی نیز از بهترین اشعار فروغی است

جمعی دگرم بحسن ظن مدحت گوست
صد آه که این نیم که میخواند دوست

خلفی است مرا بغیبت افتاده به پوست
صد شکر که آن نیم که میگوید خصم

خوبش چو زند دل که دگر جان بفشانیم
ناچار همان آتش باید بنشانیم
جان باز نیارد شد جز مرد سرافراز

ای نازه گهرها که درین کان جهانید
چون غنچه بدان پرده آئنده نهانید
چون از پی ما پای بر این خاک فشانید
این نیرگی از دوره ما بر مستانید
آن نور بجوئید که بوده است در آغاز

چون آتش بی نور ز زشتی منش خاست
شد اهرمنی دودش در چشم هنر راست
با این همه شمعی گر ازین ظلمت شب کاست
آن برق شهابی ز سماء هنر ماست
هان پند بگیرید ز بشنیدن این راز

زان پس که نهاند بجهان هیچ اثر ما
در خاک شود پی فکن خلق سر ما
تاج سر ما گردد این خاک در ما
زهار مگیرید ز ما جز هنر ما
باقی همه عفریت فغا را بود انباز

در تضمین دو بیت از ادیب مرحوم

دو بیت منظور بین پرانتر مضاعف است

ز ساقی که می بیش دارد مرا شکر خواستم کز لب آرد مرا

کی دین هری کینه ز زردشت ستاند
 ور آب چو آتش اثر نیک نداند
 ز آنست که این آب به پستی بکشانند
 زین پیش تو گوئی یچه پستی برساند
 کامروز رسیدیم ازین دهر سبک تاز

از جم چو نشانی بجز از جام نمایند است
 با جام بسازم که سر انجام نمایند است
 هر چند ز مردان بجز از نام نمایند است
 در خاطر ما جز طلب کام نمایند است
 نا کام تو پس آتش خرم بتن انداز

گر بار دگر طرح سر انجام بیابم
 در ترك می سرخ و لب جام شتایم
 امروز بده باده که بی باده خرابم
 من بنده که چون ذره نه در جزء حسابم
 خورشید بکف دارم و شرمند ز ابراز

بر کشور ما نیرگی آورد چنان دست
 کامروزه ره هور بیاید بجهان بست
 ای باغ شهبان کت قدم خار و خسان خست
 آغاز چنان عالی و انجام چنین پست
 این سحر چنان خاست از آن کوکب اعجاز

ما ناخلفانیم از آن تیره نشانیم
 از راستی اینک بکجی خیمه کشانیم

بولای شاه مردان که گدائی است خوشتر
 مگر این حدیث دانی تو که مختصر ندارم
 شه اولیا نماید چو هم بکیش مردی
 ز قبول این ولایت ره خوبتر ندارم
 نظر فروغی ما چو بکیش اوست گفتا
 من ازین متاع دنیا بجوی نظر ندارم

این مخمس در زمستان آخرین سال جنگ بین‌المللی و
 دلتنگی از بدی اوضاع گفته

آمد دی و بهمن سخن اینست با بجاز
 روزی است که گل را نکند نامیه اعزاز
 در ماند بشخ غنچه دهن می نکند باز
 هر مرغ بصحرای دگر گیرد پرواز
 ای مرغ روان هم تو خود این خانه پرداز

این خانه پرداز و بیاغ دگری شو
 و راه بدان باغ نداری بدی رو
 کش بهره برد هم خور و هم خار ز پرتو
 باشد که به بخشند ترا پرتوی از نو
 وان ساقی خورشید رخم گردد دمساز

در آئینهٔ جام رخ جم بنگارد
 در جام جم آن خون سیاوش فشارد
 آن آب که چون آتش زردشت بیارد
 وان مایهٔ جام بکف مشت گذارد
 یعنی که منه دامن زردشت ز کف باز

ایضاً

من ازین متاع دنیا بجوی نظر ندارم
 در سروری نکویم سر درد سر ندارم
 تو و کوشش زیادت من و عزات و قذاعت
 که تو درد سر پسندی و من این هنر ندارم
 نه ریا و زهد سالوس و نه کوس عیش و عشرت
 که امید کامرانی ز فسوف و شر ندارم
 من اگر بذکر تسبیح نجات خود نجویم
 نه که غافل از خدایم که ز خود خبر ندارم
 بخدا پناه از خود که بر از گناهم از خود
 بجز اعتراف زشتی هنر دگر ندارم
 چکنم اگر تنالم ز شکسته بالی خود
 چو هوای سدره ام هست و لیک بر ندارم
 صنما جمال خوبی بی اختفا نباشد
 تو بجلوه آی و منگر که من آن بصر ندارم
 تو بیا که هر که آید بجز از تو خوب ناید
 که درون چشم گریبان چو تو یک گهر ندارم
 لب تو لطیفه آموز خرد بود و گر نه
 طمع عمل نبندم هوس شکر ندارم
 ز کشاکش چه حاصل چو بی هلاک عاشق
 بکمر زنی تو دامن و رهی کمر ندارم
 چو ز کیمیای عشقت خبری بگویم آمد
 نمر از گهر نه بینم نظری بزر ندارم

عزت نفس

این قطعه نیز یکی از قطعات اخلاقی است که در کتب

کلاسی ضبط شده است.

بر آتم که دست از جهان باز دارم جهان با جهانجوی غافل گذارم
 مرا برده غفلت از دیده یکدم گرفتند زان پس تنعم ندارم
 چه بدم بداف نعمت شوم دلرا که از کشته اش پشته ها بر شمارم
 مرا هیچ گل نشکند پیش خاطر جز از خار کز خسته پائی بر آرام
 ز گردون همه رنج زاری کشیدن از آن به که تزدیک دونان بزارم

غزل

از پرده دری غنچه این بار چو خوی آرد خون دل ما را گل خواهد که بروی آرد
 خونی است که با سرخی شامه مشک آورد کش جام بدل گیرد غنچه بگلوی آرد
 ایکاش گلوی ما در میکده خناری خود حاق سبو گیرد چون می بسبوی آرد
 ایدلبر آتش خود در طور گلستان گل از خوی تو روی آورد از موی نو بوی آرد
 از رقت دلجوئی امروز نشان ار هست اشکی است که کهساری از چشمه بجوی آرد
 موقوف پریشانی است مهرنگی زلف تو ور سنبل مشکین بوی صدخرمن موی آرد
 می جوش زند درخ تافتنه چه خواهد کرد این پردگی اردهقان از خانه بکوی آرد
 جز اندوه ناکامی از جستن کامت نی شاد آنکه گذشت از کام تا نام نکوی آرد
 درعین صفار مزی است از عزت مجبویی هنگام شگمتن گل گریک دوسه نوی آرد
 با چرخ چه خواهد کرد آن زخمه چو گانش نا پا کدل را این خاک در دست چو گوی آرد
 سودای جنون را تو تا سلسله جنبانی دیوانه دلی عاشق خود ساسله جوی آرد
 گفتار فروغی بین برهان پریشانی کاشفته چو موی نو در هجر تو خوی آرد

فروغی صفت با کسی یار باش که با اهل دانش ورا همدی است
بود تا جراحات نقص وجود بدان دم رسد کاندرو مرهمی است

عزم و همت

این قطعه نیز یکی از قطعات شیوا و ادبی فروغی است با عباراتی حکیمانه

خوش آن کش بر آسودگی رای نیست ز هر مشکش هیچ پروای نیست
دراز آبدت راه در چشم عزم ازیرا که در رفتنت رای نیست
اگر پای همت بود مرد را سراسر جهان جای یکپای نیست
فراخ است کیتی ز هر سو که تو نگوئی بی جنبش جای نیست
نه کز فرط رامش نشینی که پای روانم بر این ژرف پهنای نیست
برین دایره ژرف گیتی محیط جز از عزم جانهای والای نیست
همان کرسی ایزد این جان تست که وسعش کران را پذیرای نیست
ز امکان سیر تو عکسی در اوست مکان را بن ار هیچ پیدای نیست
شد این پهن کیتی یکی کارگاه نشسته برش جز تو جولای نیست
پرندی برش باید آراستن که جز تو بر او چهره آرای نیست
تو هر نقش زیبا که بینی بباغ جز از خلق آن چشم بینای نیست
به بینش در است آفرینندگی که بی دیده خود نقش زیبای نیست
همان چشم بینای کیتی نوئی عجب کت کهر روشنی زای نیست
از آنی تو بیکار چون چشم کور که ساده دلت همت افزای نیست
جز از کار بینش نیفزایدت جز از بینش کار فرمای نیست
فروغی که در نام دارد فروغ بدین نام نازنده بیجای نیست
جهان بی فروغ خردمندیت جز از بستر خار و خارای نیست
خرد جز یکی نور بینش فزای که همت کشد سوی بالای نیست

با بزرگان و علمای اروپا از نزدیک آشنا شده بعد از مراجعت بطهران چون ریاست دارالمعلمین مدرسه عالی را قبول نکرده و در منزل منزوی شده و وزارت معارف بیاس احترام ایشان نا کمون از تعیین رئیس مدرسه خود داری کرده است.

فروغی بهادریات و مراتب عارضی خیلی بی اعتناست و از جهات اخلاقی با مرحوم ادیب پیشاوری که خیلی با هم مانوس بوده اند شباهت تام دارد از آثار و نوشتجات ایشان غیر از جزوات منطق و فلسفه و تاریخ که در مدرسه تدریس فرموده اند که هیچیک بطبع نرسیده قسمت‌هایی در جراید و کتب درسی طبع شده که نمونه از آن انتخاب میشود، یکی از داستانهای باستانی را نیز موسوم به «شیدوش و ناهید» بطرز نمایش شعر در آورده اند که با مقدمه راجع بادبیات بطبع رسیده و همچنین رساله بنام «سرمایه سعادت» و کتابی موسوم به «اوراق مشوش» از ایشان طبع شده است و ما قسمتی از اشعار مشارالیه را بطور نمونه درج مینمائیم.

انسانیت

این قطعه شامل نصایح و اندرز با بیانی حکیمانه فرموده است

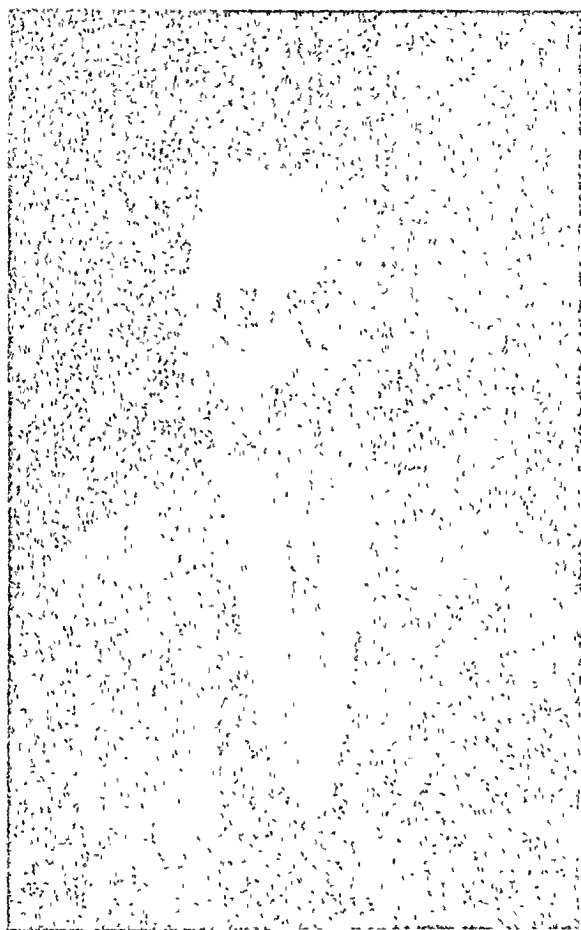
اگر دیده بی نور دیده بود	هم این آدمی بیخرد آدمی است
چو خود بی خرد نیست مردم کسی	تو چونت به بیدانشی خرمی است
خرد را بدانش شناسد خرد	ترا هم خرد معنی مردمی است
نیاز از بدانش نداری مناز	به بیشی خود ک آنچه داری کمی است
چه نازی که در حلقه روزگار	چو مردم منم خود مرا خانمی است
نکین خرد نیست درشت تو	سلیبانیت چون و چونت جمی است

فروغی

میرزا ابوالحسن خان فروغی دومین پسر مرحوم میرزا محمد حسین خان ذکاء‌الملک فروغی اصفهانی شاعر و نویسنده و ادیب معروف قرن ۱۲ هجری و برادر کبیر آقا میرزا محمد علی خان فروغی ذکاء‌الملک نویسنده و ادیب معاصر است که یکی از مهمترین و پاک ترین رجال سیاسی دوره پهلوی و وزیر امور خارجه کنونی ایران است.

میرزا ابوالحسن خان فروغی را نمیتوان جزو شعرا محسوب داشت چه مقام علمی و ادبی مشارالیه والا تر از اینهاست و حقاً در ردیف حکماء و فلاسفه دنیا قرار دارد و در مملکت ایران بی نظیر است.

فروغی در سنه ۱۳۰۱ هجری قمری در طهران متولد شده و تحصیلات ادبی فارسی و عربی و فرانسه را در خدمت برادرش میرزا محمد علیخان فروغی و مدارس معموله آندوره بانجام رسانده و در ادبیات و تاریخ دنیا مخصوصاً در ادبیات فرانسه نهایت قدرت و مهارت را دارد چندی بتدریس تاریخ و جغرافیا و علوم ادبی و طبیعی در مدارس طهران اشتغال ورزیده و پس از تأسیس دارالمعلمین عالی بریاست این مدرسه نازل آمده و ضمناً يك سال مجله «تعلیم و تربیت» و «فروغ تربیت» را انتشار داده و در سال ۱۸۹۷ میلادی برای معالجه بارویا رفته و در سال ۱۸۹۸ میلادی برای شرکت در جشن تولستوی^۱ نویسنده روسی که از روسیه نماینده از معارف ایران خواستند معظم له بدین سمت انتخاب شد و در سال ۱۸۹۹ میلادی برای کنفره متشرقیین از طرف دولت ایران به خارکوف (Kharkof) رفته و

میرزا ابوالحسن خان غزنوی

ایضاً

با علم و عمل اگر مهیا نشویم همدوش بهر دمان دنیا نشویم
نادانی و ندیگست توام بخدای ما بنده شویم گر که دانا نشویم

راجع بصلح عمومی گفته

هرگز دل خود را بعث تنگ مکن تا صلح بود بجنگ آهنگ مکن
هرچند که نیست زندگی غیر از جنگ با مرگ بساز و با کسی جنگ مکن

بمناسبت قتل مرحوم کلنل محمد تقی خان گفته

روزی که شهید عشق قربانی شد آغشته بخون مفخر ایرانی شد
در مانم او عارف و عامی گفتند ایام صفر محرم نانی شد

در موقعیکه روز ناه طوفان از توقیف خارج شده گفته

طوفان که ز توقیف برون میآید جان در تن ارباب جنون میآید
زین سرخ کلیشه کن حذر ای خائن این جاست که فاش بوی خون میآید

گر چه من قاتل دلرا نشناسم اما
 دیده ام در کف آن چشم سیه خنجر سرخ
 کی بیام تو یری باز کند بال و یری
 هر کبوتر که ز سنگ تو ندارد پر سرخ
 پرسش خانه ما را مکن از کس که ز اشک
 خانه ما است همان خانه که دارد در سرخ
 خون دل خورده ام از دست تو بس در پس مرگ
 سر زند سبزه سر از تربت من با سر سرخ
 شب ما روز نگردد ز مه باختری
 تا چه خورشید بخاور تزییم اختر سرخ
 تاخت مرگان تو بر ملک دل از چشم سیاه
 چون سوی شرق فرمان قضا لشکر سرخ
 فرخی روی سفید آنکه بر چرخ کبود
 با رخ زرد ز سیلی بودش زیور سرخ^۱

رباعی

در بدست آوردن آزادی از طریق انقلاب

آنانکه ز خون در دست رنگین کردند آزادی حق خویش تامین کردند
 دارند در انظار ملک حق حیات آفتوم که انقلاب خونین کردند

ایضاً

در مرز عجم ذات ایرانی بین در ملک عرب محو مسلمانی بین
 داریم سر سروران ایرانی را پامال تجاوز بریتانی بین

غزل

هر آنکه سخت بمن لاف آشنائی زد بروز سختی من دم ز بیوفائی زد
 ز بینوائی خود شد دلم چو فی سوراخ دمی که فی بنوا دم ز بینوائی زد
 مقام شانه بسر شد از آنکه سر تایای همیشه دست بکار گره گشائی زد
 بروز گار و رضا هر که را که من دیدم هزار مرتبه فریاد نارضائی زد
 بناخدائی ابن کشتی شکسته منازل که ناخدا نتواند دم از خدائی زد

ایضاً

در کهن ایران ویران انقلابی تازه باید
 سخت از این سست مردم قتل بی اندازه باید
 تا مگر از زرد روئی رخ بتابیم ایجریفان
 چهره ما را ز خوب سرخ دشمن غازه باید
 نام ما در پیش دنیا بست از بی همتی شد
 غیرتی چون پور کیخسرو بلند آوازه باید
 میکند تهدید ما را این بنای ارنجایی
 منهدم این کالج را از صدر تا دروازه باید
 فرخی از زندگانی تنگدل شد در جوانی
 دفتر عمرش بدست مرگ بی شیرازه باید

ایضاً

چمن از لاله چو بنهاد بسر افسر سرخ
 پای گل زن ز کف سبز خطان ساغر سرخ
 اشک چون سیم سپیدم شد از آن خون که ز خلق
 زرد روئی کشد آنکس که ندارد زر سرخ

با سر افرازی بهم پا در طریق انقلاب
 انقلابی چون شوم دست من و دامن خون
 خیل دیوان را بدیوانخانه دعوت میکنم
 میگذارم نام دیوان خانه را دیوان خون
 کارگر را بهر دفع کار فرمایان چو تیپ
 با سر شمشیر خونین میدهم فرمان خون
 کلبه بی سقف دهقانرا چو آرم در نظر
 کاخهای سر بکیوانرا کنم ایوان خون
 فرخی را شیر گیر انقلابی خوانده اند
 زآنکه خورد از شیر خواری شیر از پستان خون
 بمناسبت توقف احمد میرزا سلطان مخلوع در پاریس گفته
 سر پرست ما که مینوشد سبک رطل گران را
 میکند پامال شهوت دسترنج دیگران را
 بیکر عربان دهقانرا در ایران یاد نارد
 آنکه در پاریس بوسد روی سیمین بیکران را
 شد سیه روی جهان از لگه سرمایه داری
 باید از خون شست یکسر باختر تا خاوران را
 انتقام کارگر ایکاش آتش بر فروزد
 تا بسوزد سر بسر این توده تن پروران را
 غارت غارتگران گردید بیت المال ملت
 باید از غیرت بغارت برد این غارتگران را
 نوک کلک فرخی در آمه خون شد شناور
 تا که طوفانی نماید این محیط بیکران را

رخت بریست ز دل شادی و هنگام وداع
 با غمت گفت که با جای تو یا جای من است
 جامه را که بخون رنگ نمودم امروز
 بر جفا کاری تو شاهد فردای من است
 چیزهایی که نبایست به بیند بس دید
 بخدا قائل من دیده بینای من است
 سر تسلیم بخرخ آنکه نیاورد فرود
 با همه جور و ستم همت والای من است
 دل تماشائی تو دیده تماشائی دل
 من بفکر دل و خلقی بتماشای من است
 آنکه در راه طلب خسته نگردد هرگز
 پای پر آبله بادیه پیمای من است

این غزل متفمن عقاید سیاسی و جنبه ادبی آن نیز قابل توجه است

ای دوده طهمورس دل یگدله باید کرد	یک سلسله دیوان را در سلسله باید کرد
تا این سر سودائی از شور نیفتاده	در راه طلب پا را پر آبله باید کرد
با جامه مستحفظ در قافله دزدانند	این راه زنان را طرد از قافله باید کرد
این کشمکش گیتی ناشی زدوئیت شد	جمعیت عالم را یک عائله باید کرد
مابین بشر شد سد چون مسئله سرحد	زین بعد ممالک را بی فاصله باید کرد

غزل انقلابی

گر خدا خواهد بجوشد بحر بی پایان خون
 میشوند این ناخدا یان غرق در طوفان خون

آبرو هرگز ندارد آنکه در هر صبح و شام
 بیش دو نان پشت را بهر دونان خم میکند
 چو ز غم بی چاره گردی باده باشادی بنوش
 کاین اساس شادمانی چاره غم میکند
 نکیه بر عهد جهان هرگز مکن کاین بیوفا
 صبح عید عاشقانرا شام مانم میکند
 زورمندانرا طبیعت کرده غارت پیشه خلق
 آفتاب از این سبب تاراج شبنم میکند
 فرخی آسودگی در حرص بی اندازه نیست
 میشود آسوده هرکس آز را کم میکند

ایضاً

شب چو در بستم و مست از می نابش کردم
 ماه اگر حلقه بدر کوفت جوابش کردم
 دیدی آن ترک ختا دشمن جان بود مرا
 گرچه عمری بخطا دوست ختابش کردم
 غرق خون بود و نمی مرد ز حسرت فرهاد
 خواندم افسانه شیرین و بنجوابش کردم
 خانه مردم بیگانه چو شد خانه چشم
 آنقدر گریه نمودم که خرابش کردم
 زندگی کردن من مردن تدریجی بود
 آنچه جان کمند نم عمر حسابش کردم

ایضاً

گرچه مجنونم و صحرای جنون جای من است
 ليك دیوانه تر از من دل شیدای من است
 آخر از راه دل و دیده سر آرد بیرون
 نیش آف خار که از دست تو در پای من است

ای شجنه بکش دست ز مردم که درین شهر
غیر از تو کسی نیست که آشوب نماید
سلطان حقیقی بود آنکس که توانست
خود را ببر جامعهٔ محبوب نماید
هر کس نکند تکیه بر افکار عمومی
او را خطر حادثه مغلوب نماید
کو دست توانا که بگازار نمذن
هر خار و خسی ریخته جاروب نماید
بر فرخی آورد فشار آنچه مصائب
او را نتوانست که مرعوب نماید

آزادی

قسم بعزت و قدر مقام آزادی
که روح بخش جهان است نام آزادی
به پیش اهل جهان محترم بود آنکس
که داشت از دل و جان احترام آزادی
هزار بار بود به ز صبح استبداد
برای دستهٔ پا پسته شام آزادی
بروزگار قیامت بپا شود آروز
کنند رنجبران چون قیام آزادی
اگر خدای بمن فرصتی دهد یکروز
کشم ز مرتجعین انتقام آزادی

غزل

این غزل متضمن اشعار خوب فرخی است

هر گز دلم برای کم و بیش غم نداشت
آری نداشت غم که غم بیش و کم نداشت
در دفتر زمانه فتد نامش از قلم
هرملتی که مردم صاحب قلم نداشت
در پیشگاه اهل خرد نیست محترم
هر کس که فکر جامعه را محترم نداشت
با آنکه جیب و جام من از مال و می تهی است
ما را فراغتی است که جمشید جم نداشت
انصاف و عدل داشت موافق بسی ولی
چون فرخی موافق ثابت قدم نداشت

ایضاً

هر شرارت در جهان فرزند آدم میکند
بهر کرد آوردن دنیار و درهم میکند

سر بسر آنرا بزور پای فشاری	دست نواز بن گرفت و کند ز بنیاد
در مائه بیستم که زنگی افریک	گشته ز زنجیر و بند بندگی آزاد
خواجۀ ما دست بسته پای شکسته	یکسره ما را بقتلگاه فرستاد
همتی ای ملت سلالۀ قارن	غیرنی ای مردم نبیره کشواد
تا نشود مرز داربوش چو بصره	تا نشود کاخ اردشیر چو بغداد

مستزاد

این مختص ترکیب مستزاد را که دو قسمت آن انتخاب میشود در هنگام
مهاجرت و مسافرت بموصل راجع بدوری از اجانب گفته

ای وطن پرور ایرانی با مسلك و هوش	هان مکن جوش و خروش
یمندهای من با تجربه بنمای بگوش	گر توئی پند نیوش
اجنبی گر بمثل عید عدت ساغر نوش	نوش نیش است منوش
وز بی خستن او در همه اوقات بگوش	تا توان داری و نوش
که عدو دوست نگردد بخدا گرنبی است	اجنبی اجنبی است
من سرگشته چو پرکار جهان گردیدم	زنجیها بکشیدم
یا برهنه ره دشت و دره را ببریدم	دست غم بگزیدم
حالت ملت عثمانی و ژرمن دیدم	خوب و بد بشنیدم
باز برگشته و از اجنبیان نومیدم	حالیا فهمیدم
که اگر شیخ خورد گول اجانب صبی است	اجنبی اجنبی است

غزل

این غزل از اشعار شیرین و روان فرخی است

گر یوسف من جاوه چنین خوب نباید	خون در دل نو باوه یعقوب نباید
خونریزی ضحاک درین ملک فزون گشت	کو کاوه که چرمی بسر چوب نباید

بگمانش که در امروز مجازانی نیست
یا بفرداش بر این کرده مکافانی نیست
تاخت در یزد چنان خنك ستبدادی را
کز میدان برد بیکبارگی آزادی را
کرد پامال ستم قریه و آبادی را
خواست تا جلوه دهد مسلك اجدادی را
زانکه میگفت من از سلسله چنگیزم
بی سبب نیست که چنگیز صفت خونریزم

غزل

ابن غزل راجع بقرار داد و ثوق الدوله گفته است

آن دست دوستی که در اول نگار داد با دشمنی بخون دل آخر نگار داد
دیدم که باغبان جفا پیشه عاقبت بر باد آشیانه چندین هزار داد
میخواست خون ز کشور دارا رود چو جوی دستی که تیغ کید بجانوسیار داد
با اختیار تام کند طرد و قتل و حبس ای داد از آنکسی که باو اختیار داد

قصیده ۴

این قصیده نیز در انتقاد از قرار داد و ثوق الدوله است

داد که دستور دیو خوی زبیداد کشور جم را بیادبی هنری داد
داد قراری که بیقراری مات زان بفلک میرسد ز ولوله و داد
کاش یکی بردی این پیام بدستور کی ز قرار تو داد و عهد تو فریاد
چشم بدت دور و چه خوب نمودی خانه ما را خراب و خانه ات آباد
کاخ کز رسس که بود سخت چو آهن باره بهمن که بود سخت چو فولاد

این مسمط مفصل است تا آنجا که حاکم را مخاطب قرار داده میگوید

خود تو میدانی نیم از شاعران چایپلوس
کز برای سیم بنمایم کسی را یای بوس
یا رسانم چرخ ریزی را بچرخ آبنوس
من نمیکویم توئی درگاه هیجا همچو طوس

لیک گویم گر بقانون مجری قانون شوی
بهمن و کیخسرو و جمشید و افریدون شوی

مسمط دیگر

بعد از آنکه ضیغم الدوله دهان او را دوخت این مسمط را ساخته بآراد بخواهان
و دموکراتهای طهران فرستاد که مختصری از آن اقتباس میشود

ای دموکرات بت با شرف نوع پرست
که طرفداری ما رنجبران خوی تو هست
اندرین دوره که قانون شکنی دلها خست
گر ز هم مسلک خویشست خبری نیست بدست

شرح این قصه شنو از دو لب درختم
تا بسوزد دلت از بهر دل سوختم

ضیغم الدوله چو قانون شکنی پیشه نمود
از همان پیشه خود ریشه خود تیشه نمود
خون یاک ملت غارت زده در شیشه نمود
نی ز وجدان خجل و نی ز حق اندیشه نمود

خور باد داشت است قوت طبع او در سرودن اشعار است و بسا دیده شده که
بفاصله ده دقیقه غزلی لطیف ساخته است ' غزلهایی که در طوفان درج است
عموماً بالبدیهه ساخته شده زیرا گرفتاریهای روزنامه و اداره کردن
امور آن مانع ازین بوده است که مدتی صرف وقت نماید طوفان هفتگی ادبی نیز
یکی از یادگاریهای فرخی است - اینك قسمتی از اشعارش انتخاب و ثبت
میشود:

مسمط وطنی

این مسمط ایست که در عید نوروز راجع بآزادی گفته و در مجمع
آزادیخواهان خوانده و موجب دوختن دهان وی شده است .

عید جم شدای فریدون خو بت ایران پرست
مستبدی خوی ضحاکي است این خونه ز دست
حالیا کز سلم و تور انگلیس و روس هست
ایرج ایران سراپا دستگیر و پای بست

به که از راه تمدن ترك بی مهری کنی
در ره مشروطه اقدام هنجوچهری کنی

این همان ایران که منزلگاه کیکاووس بود
خوابگاه داریوش و مأمن سیروس بود
جای زال و رستم و کودزد و گیو و طوس بود
فی چنین پامال جور انگلیس و روس بود

این همه از بی حمی ما بود کافرده ایم
مردگان زنده بلکه زندگان مرده ایم

دشتی^۱ شیروانی^۲، سلیمان میرزا^۳ بمسکوه دعوت شدند و بازده روز در آنجا بودند فرخی پس از مراجعت بایران سفرنامه خود را با قلمی شیرین متضمن اشعار بکه در آنجا ساخته بود در طوفان انتشار داد ولی روزنامه از طرف دولت وقت توقیف گردید و سفرنامه نا تمام ماند در دوره هفتم مجلس ۱۳۴۷-۱۳۴۹ هجری قمری به نمایندگی مجلس از یزد (مسقط الراس خود) انتخاب شد و تنها او در اقلیت بود زیرا تمام وکلا طرفدار دولت وقت بودند و گذشته از اینکه فحش و ناسزا می شنید گاهی مورد حمله نیز واقع میشد نسبت بدوره وکالت خود گوید:

چو تیر راست رو در راستی ضرب المثل بودم

مجمعی کجروان همچون کمان پیوسته ام کردی

خلاصه فرخی را میتوان از آزادبخواهان واقعی دانست زیرا با اینکه شاید میتوانسته مثل همقطاران دیگر خود دارای تمول و ثروتی بشود و وکالت مجلس یا شغل دولتی را برای خود ناعین نماید نام نیک را بر اینها ترجیح داده است و از هر گونه علائق، زن، خانه، تمول، دوری جسته است فرخی را شاید بیش از بیست هزار بیت باشد و از آنجمله آنچه را در چند سال اخیر گفته و در روزنامه «طوفان» درج شده است محفوظ مانده و بقیه اگرهم بطبع رسیده باشد پراکنده است اشعار فرخی خیلی سلیس و روان و دارای فکر و مضامین تازه است، رباعیات او در عالم سیاست کم وزن تراز رباعیات خیام در عالم عرفان و فلسفه نیست، در فرخی چیزیکه خیلی دقت و توجه و مخصوصاً در

۱ میرزا علیخان دشتی مدیر روزنامه «شفق سرخ» و نویسنده معروف.

۲ شیروانی مدیر سابق روزنامه میهن و وکیل مجلس در دوره ششم فعلاً وکیل عدلیه است

۳ شاهزاده سلیمان میرزا محسن یکی از آزادبخواهان معروف ولیدر حزب سوسیال ایران که چند دوره از وکیل مجلس بوده و وقتی هم وزارت معارف را داشته است.

در حدود سال ۱۳۲۸ بطهران رفت و اشعار و مقالات مؤثری در آزادی انتشار داد یکی از آنها بمطلع :

دوش ابران را بهنگام سحر دیدم بخواب
وہ چه ایرانی سراسر چون دل عاشق خراب

و متضمن اسامی تمام آزادیخواهان است و در آتموقع فوق‌العاده مورد توجه گردیده و از طرف ملیون کراراً بطبع رسیده است.

در دوره جنگ بین‌المللی به بغداد و کربلا مهاجرت کرد و چون مورد تعقیب انگلیسها واقع شده بود با پای پیاده از بیراهه از کربلا بموصل رفت و از آنجا بایران آمده گرفتار قشون تزاری روس گردید و مدتها محبوس بود و همچنین در طهران چند تیر بار شلیک کردند و لی باو اصابت نکرد در دوره ریاست الوزرائی و ثوق‌الدوله بر ضدّ قرار داد اقدامات و مخالفت‌ها کرد و بر اثر آن مدتها در نظمیة بحس نمره يك افتاد و همچنین در دوره ریاست الوزرائی سید ضیاء‌الدین طباطبائی در باغ سردار اعتماد محبوس گشت.

در سال ۱۳۴۰ هجری قمری روزنامه «طوفان» را انتشار داد و با اینکه این روزنامه کراراً توقیف گردید و مرتباً منتشر نشده سال هشتم خود را بیابان رساند روزنامه «طوفان» رامیتوان از بهترین جراید ایران دانست چه در قسمت آزادی خواهی خیلی تند و صریح‌اللهجه است و در قسمت ادبی نیز مقامی مهم دارد زیرا دو ثلث از کلیه نمرات هشت ساله آن دارای يك غزل و يك رباعی سیاسی و اجتماعی روزانه اثر طبع خود فرخی است.

برای جشن دهمین سال انقلاب روسیه از طرف دوات شوروی فرخی،

فرخی یزدی

میرزا محمد متخلص به «فرخی» پسر محمد ابراهیم یزدی در سال ۱۳۰۶ هجری قمری در یزد متولد شده و چون از طبقه متوسط و رنجبر بوده اوایل عمر را پس از تحصیلات مقدماتی فارسی بکارگری مشغول و بزرگت گذرات میکرده است و در همان زمان از قریحه تابناک و ذوق سرشار خود اشعاری با مضامین تازه میفرموده است.

در طلوع مشروطیت ابران و بیدایش حزب دموکرات در ابران «فرخی» از دموکراتهای یزد و جزو آزادیخواهان آن شهر بوده و چون در آن دوره معمول بوده است که در اعیاد شعرا قصایدی ساخته و در مدح حکومت دو دارالحکومه میخوانده‌اند فرخی بر خلاف معمول در نوروز ۱۳۲۲ هجری قمری مسملی بمطلع:

عید جم شادای فریدون خوبت ابران پرست مستبدی خوی ضحاکست این خونه زدست
ساخته و در مجمع آزادیخواهان خوانده است، موجب غضب و سخت
ضیغم الدوله قشقائی حکومت یزد واقع و امر داده است تمام معنی دهان
او را بانج و سوزن بدوزند این خود سری و عمل قبیح که نمونه کامل استبداد
در دوره مشروطیت است، در مجلس شورای ملی در دوره اول مورد استیضاح
از وزارت داخله وقت گردید، ولی وزیر داخله تکذیب کرد در صورتیکه در
همان موقع فرخی در نظمیه یزد محبوس و لب و دهان او مجروح
بوده است.

۱ اثر جراحات لب و دهان فرخی هنوز هست و بهمین مناسبت بخوبی نمیتواند تکلم کند و نگارنده مخصوصاً مشاهده کرده است.

فرخی یزدی

چون صبح دمید و عقل شد چیره نخست آنکس که بکوبد در میخانه هم
 ** **

دور از تو صبوری نتواند فرخ بیتو شب و روز خود نداند فرخ
 خواهی تو اگر زنده به بینی بازش زود آی که بس دیر نماید فرخ
 ** **

افسرده درین بهار چون دی دل من شادی نسرشتند - مگر در گل من
 گویند گل آید چو بهار آید باز چون شد که بهار آمد و نامد گل من
 ** **

بر فرخ فرخنده چو دل باخته ام دیگر شب و روز خویش نشناخته ام
 هم اسم من است و گر بود همدم غیر گو باش که من باسم هم ساخته ام

یا خود از لطف بنه یا بسرایم روزی
یا بده اذن بکویت بسر آیم روزی
تا حدیث غم عشقت بسرایم روزی
من ازین دلق مرقع بدر آیم روزی
تا همه خلق بدانند که زناری هست

فرخ از خرمیت طبع برضوان ماند
سیخت چون سخن شیخ غزالخوان ماند
وین حدیث تو و عشق تو بدانسان ماند
عشق سعدی نه حدیثی است که پنهان ماند
داستانی است که بر هر سر بازاری هست

اخلاقی

مکن ظلم ایدوست در اقتدار که ظلمت پشیمانی آرد بیار
بخوابد بشب چشم های تو لیک نه مظلوم خوابد نه پروردگار

رباعیات

گفتی که نصیحت بپذیرد فرخ دیگر ره عشق نو نگیرد فرخ
نشید و کنون بجرم این خیره سری بگذار که در غمت بمیرد فرخ

دردی و تبی که برده بود از تو شکیب چون از تو جدا گشت مرا گشت نصیب
صد شکر که بر خلاف دیدار رخت درد تو نصیب من شد آخر نه رقیب

شب چونکه ز باد شور در سر فکنم از باد ز فرط بی خودی توبه کنم

یا که در خانه دل غیر تو دیاری هست
 مشنواید دوست که غیر از تو مرا یاری هست
 یا شب و روز بجز فکر توام کاری هست

همه دانند که غیر از تو مرا یاری نیست
 همچو من در خم زلف تو گرفتاری نیست
 گر دلی هست مرا غیر تو دلداوی نیست
 گر بگویم که مرا با تو سروکاری نیست
 در و دیوار گواهی بدهند کاری هست

از همه لاله رخاں من بتو دلدادم و بس
 من بدبدار تو در هر دوجهان شادم و بس
 گر خرابم ز توام هم ز تو آبادم و بس
 بکنند سر زلفت نه من افتادم و بس
 که بهر حلقه زلف تو گرفتاری هست

گفته جور و جفا من بتو دیگر نکنم
 وعده وصل بمن دادی و باور نکنم
 من هم از لطف تو با غیر گله سر نکنم
 صبر بر جور رقیبت چکنم گر نکنم
 همه دانند که در صحبت گل خاری هست

ای خوش آن صید که در خم کمند تو بود
 زهی آزاده اسیری که به بند تو بود
 خرم آندل که گرفتار و نثرند تو بود
 من چه دریای تو ریزم که پسند تو بود
 سرو جان را نتوان گفت که مقداری هست

محرم دل‌های ما دیوانگان دیوانگیست

عقل و دانش در دل ما عاشقان نامحرم است

گریه و افغان ز هجر او مکن فرخ که هست

گریه در این راه غماز و فغان نامحرم است

ایضاً

هر که از زنجیر زلف دلبری دیوانه نیست

در بر ما سلسله باله که او فرزانه نیست

خانه دل در خور سکناى جز دلدار نیست

نیز مردلدار را در خور تر از دل خانه نیست

جز بدلهای خراب ما مجو دلدار ما

ز آنکه گنج شایگان را جای جز ویرانه نیست

عاشقی آشفته چون من در همه میخانه نی

شاهدی گل چهره چون او در همه فرغانه نیست

کار ما در گیتی از افسانه شد نبود شگفت

کار عشق است این و کار عاشقی افسانه نیست

بس شنیدستی سخن در وصف باغ و بوستان

بشنو از فرخ که جائی خوشتر از میخانه نیست

ایضاً

چه بهار است که يك لاله بگلزاری نیست خرم از سبزه نو خواسته کمساری نیست

آهو و كبك خرامنده بدشتی نبود بلبل و قمری خواننده بگلزاری نیست

نشووی نغمه‌ای از نغمه سرایان چمن بانگی از هست جز از مرغ گرفتاری نیست

عاشقی بیدل و آشفته نه بینی در شهر در خور عشق چونیکو نگری یاری نیست

با این و آن بگوی که پندم چه میدهند کارجنون من دگر از این و آن گذشت
بگذشت بر به بیمده چندی ز عمر من هان خوشدار نا که بگویم چسان گذشت
نیمی مرا بگوید کی اندر گذشت عمر نیمی دگر بعشق رخ کودکان گذشت

ایضاً

هر کس که دل بآن بت نا مهربان دهد چون من بخیره بر سر این کار جان دهد
عاشق که عاقبت بره عشق جان دهد آن به که در ره صنمی مهربان دهد
چون دل نسوزدم که بمن در بهای جان بوسی نداد و بر دگران رابکان دهد
از ناز و عشوه جان برساند بلب مرا یکبار آثر دو بوسه ام از آن دهان دهد
فردا بهر وسیله بکوبش کنم رهی امشب اگر مرا غم هجرش امان دهد
فرخ ز کودکان دبستان عاشقی مشکل کسی بخوبی نو امتحان دهد

ایضاً

سر عشق ایدل میرس از جان که جانف نا محرم است
بر زبان ناور که در سرها زبانف نا محرم است
خاوت دل را مکاف باید و رای لامکاف
کاندرین خلوت همه کون و مکان نا محرم است
راز دل با قاصد جانان مگو زهار نیز
با قلم منویس کاین بیگانه آن نا محرم است
در خرابات مغاف مست ار نه ای داخل مشو
هوشیار اندر خرابات مغاف نا محرم است
پاک دل باید شدن زی آستان عشق پاک
که دل ناپاک در این آستان نا محرم است

گیرم که بخود ره ندند دل غم ایام با این غم جان سوز نو جانا چکند دل
 بستند بهجرت دل و جان عهد صبووی جان صبر نیارست کند تا چکند دل
 وی آنکه دهی پند بصبر و بمدارا زین بیش دگر صبر و مدارا چکند دل
 دل سخت فرو مانده بکار غم دالدار آخر تو بگو فرخ شیدا چکند دل

ایضاً

از برم دلبر من رفت و نیامد خبرش نشد از وی اثری هرچه شدم بر اثرش
 رفتم از قهر ز کوشش که ببینم اثری میکند دوری من درد دل همچون حشرش
 بیوفا بین که نرسید پس از رفتن من که کجا رفت و چرا رفت وجه آمد بفرش
 بارب آنکس که بدیوانگیم طعنه زند در غم عشق ز من ساز تو دیوانه ترش
 آنکه از هجر رخ یار چنین سوخت دلم ز آتش هجر آلهی که بسوزد جگرش
 فرخ آن شوخ بر بروی ملک خوی مگر مادرش حور بهشتی بد و غلمان پدرش

ایضاً

ز شام تا بسحر من ستاره می شمردم مگر طالع کند آن ستاره سحرم
 بروز مرگ مرا داده وعده دیدار بروز مرگم از آن روی روز می شمردم
 ز باده ساقی من هرچه حاضر است بیار که من بخوان جهان میهمان ماحضرم
 خراب و عاشق و دیوانه و قلندر و رند ز فیض پیر مغان صاحب بسی هنرم
 مبین بکمرهی من که در طریقت عشق بسا کسا که منش رهنما و راهبرم
 بخورد سالی من نیز ای پسر مگر که پیر دیرو خرابات را مبین پدرم

ایضاً

در راه عشق دوست توانم ز جان گذشت لیکن ز عشق دوست کجا میتوان گذشت
 صیت جمال او بهمه قیروان رسید و آوازه جنون من از قیروان گذشت

ایضاً

بوی مشک از آفت دو زلف مشکبار آید همی
 گوئی از آنزلف مشکین مشک بار آید همی
 چون بینشاند برخ آنزلف بر چین گوئیا
 کاروانی سوی روم از زنگبار آید همی
 گر نقاب از چهره روشن بیکسوی افکند
 در نظرها آفتاب و ماه نار آید همی
 در بفصل مهرگان بر طرف بستان بگذرد
 بوستان در جلوه خرم بهار آید همی
 خوشگوار آید بکامم زهر از دستش ولی
 بیرختن در کم شهم ناگوار آید همی
 دست شویم از جهان وز دوستان گیرم کنار
 ' تکر مرا روزی نکار اندر کنار آید همی

ایضاً

خدا کند که دگر بار ما جفا نکند
 وفا بوعده نکرد از هزار يك آری
 وگر کند برقیبان کند بما نکند
 بیوسه ز لبش تا مرا رضا نکند
 هزار وعده خوبان یکی وفا نکند
 اگر که نرگس بیمار تو دوا نکند
 رضا نمی شوم از او ز خون ناحق دل
 که سر ز جان و دل اول قدم فدا نکند
 بدرد خویش دوا جویم از کدام طبیب
 فدائی ره جانان نباشد آن فرخ

ایضاً

بی روی تو با لاله حرا چکند دل
 بی تو همه نعمت دنیا چکند دل
 با روی تو با لاله حرا چکند دل
 مقصود دل از هستی تو وگر نه

نماید ز ایشان یکتن بلی نماید که خصم چنین شده است با چیره و بدینسان اوس
 ز دیر باز مر ایران چنین نبوده و نیز چنین نماید فرخ هلا مشو مأیوس

متفرقات

آمد سحر مرا بسر افزای
 بنهاد پای بر سر من از لطف
 یا للعجب که ترك بدین خوبی
 هنگام صبحدم بچمن بلبل
 کای فرخ فگار بنال ار هست
 من از وصال این گل نو نالم
 ای همچو زادگان بریطانی
 وی چون بتان مهرخ پارسی
 وی کرده خو چو روس ببد خوئی
 اندیشه دار از آنکه برم شکوه ات

ایضاً

صبح شد ای دلفریب ترك حصاری
 خسرو خاور فراخت پرچمی از نور
 چون سپه هند از عساکر ترکان
 خواب بس ایامه دگر که پرنو خورشید
 خیز و نظر کن که دسته دسته بهر سوی
 جلوه این آب صاف بین که چگونه
 سر بفلک بر کشیده سرو و سپیدار
 گوش فرادار و بین که بر سر هر شاخ
 خیز که شد بازگاه باده گساری
 بر زیر کوهسار و سطح برای
 لشکر شب شد زجیش صبح فراری
 گشت پراکنده بر جبال و صحاری
 زیر درختان همی چمند جواری
 ساری و جاری است ز آبشار و مجاری
 راست چو قد نوای نگار مجاری
 بلبل بیدل فغان نماید و زاری

زیام سنگ فکندند و نیز از روزن
 بکند خشم دل مرد خشمگین از جای
 شنیدم آنکه زنی پیش شه شکایت برد
 که بر درید یکی کوش من سپاهی و برد
 بامر شاه بلشکر منادی آوا داد
 یکی سپاهی آورد پیش و شه پرسید
 جواب داد که چون خواستم ربود این نیز
 غریو کوس امان شد بلند از در شاه
 نفاذ امر و نظام سپاه بود چنین
 سرود فرخ این چاه آینه آنکه بگفت
 فسانه گشت و کهن شد حدیث اسکندر

ز یکن از امرا تیرشان بخت جگر
 بقتل عام اشارت شد از بی کیفر
 گرفته در کف یکنای کوشوار گهر
 که امان تو زین کوشواره نای دگر
 که کوشواره فراز آرد آنکه برد ایدر
 که از چه بردی این يك نبردی آند بگر
 مجال غارت و بغما بناگاه آمد سر
 ز وی بداشتم آزیده چنگ غارتگر
 که بد مقدمه پیش او همیشه ظفر
 حلیه فرخی آن اوستاد دانشور
 سخن نو آر که نورا حالونی است دگر

در سال ۱۳۳۴ سرود است

دریغ و درد که آباد کشور سیروس
 بیوستان وطن بر فراز شاخه گل
 کسان شدند با چیره که نیاکانشان
 شده است تاختگاه خصم ملک ما و همز
 نشسته لشکر ژرژ اندرون ملک ستخر
 بمرز طوس گرفته است جای حبیش تزار
 کجاست یکن مرد از نژاد ایرانی
 چه شد جهاننداری چو شاه نوشروان
 کجاست پور نریان که کینه خواهی را
 کجاست گیو که لشکر همی بیاراید

تبه شد از ستم انگلیس و کینه روس
 بیجای بابل زاغ و زغن نموده جلوس
 بیک بای نیاکان ما زدندی بوس
 فسانه کوئیه از جنگ روس و حبیش پروس
 که بود تخت گه کیقباد و کییکاؤس
 که بود مدفن سلطان طوس و مأمّن طوس
 که کینه باز ستاند ز دشمن سالوس
 کجاست شاهی مانند کورس و سیروس
 کمر به بندد و کوبد بفرق خصم دپوس
 کجاست طوس که بر پشت پیل بندد کوس

بهفته شش مر کوتوال کابل را
براند توسن از آنجا برام پیشاور
گروه کوه نشینان وحشی افغان
گریوه بود همه راه و خصم بر سر کوه
بهفت هفته که بس رنج برد و پای افشرد
گرفت شهر پیشاور نیز و با خود داشت
براند سوی لهار ز روی رود اٹک
در آن زمین غوکوس و خروش توپ افکند
به پیش صف همه جاشهریار راندی اسب
چهار فرسنگ آن دشت جنگ دامنه یافت
تنی فتاده بجائی و جانبی مرکب
ز خیل هندی هفده هزار تن افتاد
بسوی لشکر خود باز گشت خسرو شرق
فزوده در دل بدخواه هیبتی بی حد
سپاه هند هزیمت شده بخانه شدند
عیان بدیده ز صولات نادری دیدند
بمرد روز دگر يك تن از اکابر هند
ز مردن وی و نیز از شکست دی گشتند
بصبح دیگر کز خواب خواست خسرو هند
بزینهار فرستان سوی شاه پیام
سپس بدلی راندند تا بیاساید
گشود لشکر چیره بجور و بغا دست
نهاد شاه برون از سرای پای و بدید
بمسجدی شد و بر وی گروه گرد آمد

گرفت یافت غنیمت فزون ز حد شمر
نه راه بلکه همه کوه و دره و کردر
گرفت آنره و دشوار گشت کار عبر
فکند سنگ و بیارند تیر از سنگر
گذر گرفت از آن تنگنا بزور و بزر
سوار زبده در آن حمله ده هزار نفر
نگه نکرد که ژرف است یاکه پهناور
غریو و اوله همچون در آسمان تندر
بکف گرفته یکی خون چکان برند آور
همه زمین شده از خون جنگجویان تر
سری فکنده بدین سوی و آنطرف مغر
بخاک و زایران یانصد سوار کنند آور
بباختر چو گرائید خسرو خاور
نموده از بنه خصم غارتی بیمار
همه شکسته صلاح و همه گسسته کمر
از آنچه می بشنیدند پیش ازین بخبر
که داشت زخمی از روز پیش بس منکر
شکسته دل سپه هند و راهجوی مفر
زیمی از حشر خویشان ندید اثر
ز شاه با دل خوش باز شد پیام آور
سپاه ایران ز آسیب جنگ و رنج سفر
ز دیر باز چنین بوده است خوی بشر
بسی سپاهی در خون طپیده در معبر
بی نصیحت بنهاد پای بر منبر

نمها همین عراق نه هرجا عربکده
نجد و حجاز و نونس و مصر و حلب مباد
هرگز بغیر خون پلید عرب روان
از دجله و فرات بشط العرب مباد
هرگز بجز که دزد و سیه روی و نابکار
بر این قبیله نام و نشان و لقب مباد
و آنکو بامر اجنبیان شد امیرشان
جز بعد مرگ نام وی اندر خطب مباد

قصیده فتح دهلی

چونکه خیلی مفصل بود قدری از آن انتخاب و درج میشود

خدا یگان خراسان و خسرو خاور
سپهر رتبه خداوندگار فتح و ظفر
خدایو خطه ایران و هند نادر شاه
بزرگ مایه جهان بهاو جهان داور
چو تافت کوب اقبالش از کرانه شرق
جو آفتاب بر افروخت روی این کشور
نماید سرکشی اندر همه سراسر ملک
که ماند او را سودای سرکشی در سر
بتازیانه تأدیب خیل افغان را
بداد کفر گردنکشی و راند از در
بروس و ترک پیاموخت درسی از عبرت
که دارد آنرا جمله جهان هنوز از بر
بفر و نیروی مردی گرفت کشور هند
نه همچو صاحب امروز او بهوک و مکر
حدیث او بجهان در فسانه شد چندانک
فسانه گشت و کهن شد حدیث اسکندر
بکار نامه آن فتح این چکامه شنو
که می بخوانمت ابدون همی ز روی سیر

چو عزم راسخ او حصن قندهار گشود
از آن سپس که ده و هشت ماه ماند بدر
همای همت او سوی هند بال گشود
که در هواش سیمرغ و هم ریزد پر
چو داشت بر هنر خویش ایمنی ناورد
صعوبت ره و ناورد بر خطر بنظر
ز غروبند و ز غزنین بحمله ای بگذشت
ولیک کابل بر او بیست راه گذر

همه عشق بودی نه زرق و فرب .	نبدشان دمی بیرخ هم شکیب
نمانده بجز چند روزی ز دی	بباغی به نزدیکی شهر ری
نیاورده گل مرگ آورد بار	نهال جوانی آن هر دو بار
یکی از پی دیگری خویشان	شمیدم که کشتند آن هر دو تن
در آن گفته شد گفتنی ها بسی	دژم گشت ازین داستان هر کسی
اگر خود کشی کرد کاری نکوست	یکی گفت کاین يك پس از مرگ دوست
که بادانش این کار ناید درست	چرا آندگر گشت خود را نخست
تو را نیست از کار عشق آگهی	بدو گفتم ای جفت روزت بهی
ز اطوار خوبان نه ای با خبر	مر این راز را بر تو بسته است در
که بر غیر عشاق بنهفته است	بدین داستان در یکی نکته است

زمن پرس کان خود کشی بهر چیست
همانا که نوعی ز عاشق کشی است

قصیده ۸

در سنه ۱۳۴۵ هجری که شاعر بمراق عرب مسافرت کرده بود مصاف
بود با موقعیکه در محافل و جراید آنجا تبلیغات جسارت آمیز نسبت بایران
پیشه کرده بودند اشعار ذیل که خلاصه يك قصیده است بر اثر رنجش از آن
جسارات اعراب سروده شده .

یارب عرب مباد و دیار عرب مباد	این مرز شوم و مردم دور از ادب مباد
زین خلق دیو سیرت و زین خاك دبو ساز	سرسبز و سبز يك نفر و يك وجب مباد
این قوم دون دزد کدا را ز کردگار	جز لعنت و عذاب و بلا و غضب مباد
این پا و سر برهنه گروه پلید را	غیر از کفن بر آن تن تیره سلب مباد
بر دست و پا و گردن و تن این گروه را	الا که بند و سلسله و تیغ و تپ مباد

پند باشد تلخ و در چوین مصیبت پند صبر
 تلختر باشد که بس شیرین زبان بود اخترت
 چیره شد بر جان ما گر يك جهان اندوه نیز
 جای حیرت نیست چون جان جهان بود اخترت
 چندی اندر منظر ما سر کشیده شاخه
 از سر دیوار گلزار جهان بود اخترت
 طایر خلد آشیانی بود و در این خاکدان
 همچو مرغی دور مانده ز آشیان بود اخترت
 باغبان خلد بازش سر بسوی باغ برد
 کز برای منظر کرّو بیان بود اخترت
 بهر این دعوی که انسان از پری زیبا تر است
 بهترین برهان و نیکو تر نشان بود اخترت
 راستی در آسمان عصمت از حسن و جمال
 رفته النوع تمام اختراش بود اخترت
 بر تو زان تابنده اختر آسمان میبرد رشك
 زانکه رشك اختراش آسمان بود اخترت
 ناگهانش از تو برود آسمان پیر و برد
 آه و افسوس و درینا نوجوان بود اخترت

حکایت

دو تازه جوان دل نهاده بهم بیکدیگر آن هر دو بفریفته ندانست کس شان بجهت تمام	بعهده و وفا دست داده بهم دل هر یکی بر دگر شیفته کدام است معشوق و عاشق کدام
--	--

مرثیه

هر بهاری را ز بی ناچار خواهد بود دی
 ناگزیر از موت میباشد هر آنکو گشت حی
 هرگز از مرگ خود و مرگ کسان انده نخورد
 آن خرده‌مندی که بر اسرار مردن برد بی
 مردن آزادی ز غم باشد ز آزادی چه غم
 زود اگر خواهی رهی از غم کن این ره زود طی
 از چه در رنجی که روزی رفت خواهم زین جهان
 آنکه در گیتی بماند او خود کجا بوده است و کی
 یا چه غم باید ز مرگ بابت ای مسکین که مرد
 با همه فرّ و حشم جمشید جم کاؤس کی
 خانه کو اندرین گیتی که از وی بر نشد
 که فغان و ابا و گه خروش یا بنی
 هیچ استناد تبعیض اندرین مورد نبود
 هالك الا وجه اطلاق شد بر کلّ شئی
 لیک با این جمله گاه از مرگ یاری مرد را
 غم چنان گیرد که می توان شکیبائی ز وی
 و اندرین مه شد کسی کز ماتم او سالها
 فی نوا از فی کنم احساس و فی مسق ز می

تسلیمیت بیگی از محترّمات

بانوا از مرگ اخترگر شد آرامت ز جان
 کس ملامت ناردت کآرام جان بود اخترت

چو این داوری مرغ از وی شنف
بگفت ار بتندی ز من برتری
از آن قوه تا هست در تو اثر
ولیکن چو نیروی او در تو کاست
من ار کند تر از تو پویا شوم
تو آنکه که پرواز گیری ز شست
شوم من بدخواه خودره گرای
کسی را که بالذات باشد قیام
بباید بجا تا بر آید غرض

نگر تا مر او را بیاسخ چه گفت
چه نازی که نیروست از دیگری
توانی گرفت اوج بی بال و پر
بیفتی بدانجا که ذوالقوه خاست
ولی هر کجا خواهم آنجا شوم
ندانی کجایت بباید نشست
تو رانیست در پویه از خویش رای
بهر کار دشوار بنهاد گام
نباید ولی قائم بالغرض

اندر

کار بزرگ و رتبه عالی کورت هوست
فکر بزرگ و همت عالی ببایدش
بسیار دیده ایم و شنیده که نا کسی
پستی گرفت رتبه عالی ازو و لیک
امر خطیر پست کند عامل حقیر
در هر زمانه مسند ایران شهنش یکی است
چون مرد پست یافت بر این پایگاه دست
و این دستگاه بذروه اعلا نهاد پای
هست این مقال روشن و خواهی اگر گواه
باش آنچنان که جای بر او رنگ اگر کنی
نه آنچنانکه گر بگیری شوی کسان
بسیار بوده اند شهن کدای طبع
کار بزرگ هیچ بزرگی نه بخشدت

با فکر پست و همت دون این هوا خطاست
آنکو در آرزوی بزرگی و اعتلاست
بر بود رتبه که نه آن رتبه را سزاست
نفوذ رتبه هیچ بر او بلکه نیز کاست
و آن کار پر بها شود ار مرد را دهامت
این پستی و بلندی ادوارش از چه خاست
هم شده مقام پست و هم او کآتمقام خواست
چون این مقام گشت بمرد بزرگ راست
سلطان حسین و نادر روشن ترین گواست
گوید جهان بجای تو کاین جا نور سزاست
گویند فاکس است و نه این پایه اش رواست
درویش نیز هست که بالطبع پادشاست
خود را بزرگ کن چو بزرکیت مدعاست

حرف مفتی پیش من جز حرف مفتی پیش نیست
 فاش گویم هر چه میخواهند تکفیرم کنند
 با فقیهان دارم آهنگ جدل ترسم از آنک
 چونکه در منطق فرو مانند تعذیرم کنند
 هیچ ندهم گوش هر گز بر فسون و اعظان
 چون نیم احمق که تا این قوم تسخیرم کنند
 ناصحان غیر مشفق ز آن کشند سوی شیخ
 تا بدین تقریب دور از حضرت پیرم کنند
 آبتی از عشقم و فارغ ز کفر و دین ولی
 کافر و مسلم بمیل خویش تفسیرم کنند
 در بهای ساغری بخشم^۲ متاع کفر و دین
 گرچه یاران منع از این اسراف و تبذیرم کنند
 شورها دارم بسر فرخ که گر عنوان کنم
 اهلان دیوانه‌ام خوانند و زنجیرم کنند

مرغ و تیر

رها شد یکی چوبه تیر از کمان فرو رفت در سینه آسمان
 در آن ژرف پهنه پریدن گرفت ببالید و بر خویش دیدن گرفت
 یکی مرغکی گرم پرواز دید مرا و را بخود بر سر ناز دید
 خروشید بر وی که ای مرغ زار چه نازی به بال و پر نابکار
 که گر من نه مانند تو طایرم پرواز از تو سبک رو ترم
 سپارم بیک چشم برهم زدن و هی را که دیریت باید شدن
 به پرش نه‌ای تو هم‌اورد من نیایی به پرواز جز گرد من

بادب خمش نشستن بودت پسندۀ داتم
 چه کنم که در حضورت بتوانم آرمیدن
 بودم گمان که داری نظری قهات سوی من
 که تو را ز جمع بر من دگر است طرز دیدن
 بود آنکه با تو فرخ بمراد دل نشیند
 نه که ما کجا و امید بآرزو رسیدن

ایضاً

این مرغ جان بخون دل اندر طپیدن است
 نه بخت آنکه جان دهم و وارهم زغم
 در هجرت آن گذشت بمن که من و تو را
 نه تاب گفتن و نه توان شنیدن است
 خندان ز دور چهره نماید بیا بهار
 هنگام روی دوست ز نزدیک دیدن است
 تنگ است دل چو غنچه درین فصل دلگشاد
 ای گل بیا بیا که گه بشگفیدن است
 برچین بساط هجر که ای مایه نشاط
 وقت بساط بر زبر سبزه چیدن است
 آهوی آرزوی وصال تو روز و شب
 در مرغزار فکرت من در چیدن است
 آواره تا بچند توان بود از دیار
 باز آ که گاه رخت بمنزل کشیدن است
 فرخ نیارمید می بی تو در وطن
 چندی بغربت از چه ترا آرمیدن است

ایضاً

زاهدان خواهند اسیر دام تذویرم کنند
 من نه آن صیدم که با این دام نخجیرم کنند
 روح من یاغی است با این بی حقیقت واعدی
 از حقیقت قوه باید که ندبیرم کنند

فرخ خراسانی

میرزا سید محمود جواهری متخصص به «فرخ» پسر میرزا سید احمد معروف باقای جواهری که یکی از معارف فضایی خراسان بشمار میرود در ۲۳ جمادی الثانی ۱۳۱۴ هجری قمری در مشهد تولد یافته و در کنف تربیت پدر خود به تحصیل ادبیات عربی و فارسی پرداخته و اکنون در مشهد به تجارت و ملاکی اشتغال دارد.

در سال ۱۳۴۵ هجری سفری بمراق عرب نموده و در سال ۱۳۴۸ هجری سفری نیز از راه روسیه و برلین بپاریس کرده و مراجعت بوطن نموده است، جوانی نیک سخن و بفنون شاعری ماهر و در عتفوان شبایش شهرت استادان سخن را دارد و شعر بسیار روان و دلکش و با معانی نیکو و الفاظ پسندیده میسراید و طبعش به تتبع شعرای ترکستان بیشتر مایل است انتخاب اشعارش از اینقرار است:

غزل

همه شب ز روی حسرت برخت ز دور دیدن
 نبود برنج کمتر ز مفارقت کشیدن
 نشدن بسوی بستان و ندیدن رخ گل
 به از آنکه رفتی اما گل آرزو نچیدن
 چه بلطف و دلبزائی چه بقهر و بد ادائی
 سخنیست آرزویم ز دهان تو شنیدن
 تو که ذوق بنده داری شناسی و نداری
 ز چه این گران بها بنده بیایدت خریدن

ایضا

جور است و ستم بیشه آن یار و دگر هیچ
 برگریه من خنده زد اندر همه عمر
 با آنهمه امید شدی عاقبت کار
 از يك نظر آرام و قرار ازل و جان برد
 هر سو که نظر میکنم اندر همه عالم
 مردم بغم ثروت و مالند گرفتار
 شد حاصل دل زاینهمه نعمت که جهانراست
 دل رفت و ز اسرار مرا پرده برافزاد
 تلخ است مرا عیش و امیدم بود از بخت
 این است دواي غم دیرینه بگلزار
 یاران همه رفتند ز پیش من و غم ماند
 هر کس پی کار بست ولی زاهد خود بین
 در شعرو غزل هر چه نظر میکنم این دور
 باید که فرات از پی احیای سخن بود
 این است دلازار مرا کار و دگر هیچ
 این بود بجا مرحمت یار و دگر هیچ
 زان خرم گل قسمت ماخار و دگر هیچ
 این بود مرا حاصل دیدار و دگر هیچ
 رخساره یار است پدیدار و دگر هیچ
 مائیم عشق تو گرفتار و دگر هیچ
 اندوه و غم و محنت بسیار و دگر هیچ
 کو بود مرا محرم اسرار و دگر هیچ
 يك بوسه ازان لعل شکر بار و دگر هیچ
 از دست گهای بادیه گمانار و دگر هیچ
 این است مرا یار وفادار و دگر هیچ
 دائم بود اندر پی انکار و دگر هیچ
 الفاظ و معافی شده تکرار و دگر هیچ
 چون کالبدی مانده ز اشعار و دگر هیچ

این رباعی در انتقاد از تعدد زوجات گفته

مردیکه دو زن گرفت دلخون گردد
 هر کس که بدل مهر دو لیلی بگزید
 حالش زغم و غصه دگر گون گردد
 آشفته تر از هزار همچون گردد

رباعی

نا آمده رفت از بر ما ماه صیام
 چون دید که مردم نگر رفتندش رفت
 این مه بنظر چه زود کردید تمام
 آری برود نوسن بگسسته لگام

در اهل صومعه نبود ز صدق و سوز اثر
 دمید از افق عالم آفتاب کمال
 بود بنای ادب استوار و بس ایدل
 اگر که طالب گنجی بعلم و صنعت گوش
 بجهد در پی اصلاح کارباران باش
 بدار خاطر خود را بنצל و دانش شاد
 ز دوستان دو رو دل بود غبار آلود
 ز بیوفائی یاران سست عهد فرات

در آئینه مگر رند باده خواری نیست
 بیا که در پی این صبح شام ناری نیست
 دگر بعالم بنیان استواری نیست
 که غیر از این بجهان گنج یا بداری نیست
 که هیچ بهتر از بن در زمانه کاری نیست
 مدار غم اگر ت یار غمگساری نیست
 و گرنه او را از دشمنان غباری نیست
 گان برم که در این روزگار یاری نیست

ایضاً

امشب دگر برون برد خواب از سرم خیالی
 از خواب رستم اکنون دمساز با خیال
 دل را ملول کرده است اندیشه های دنیا
 ساقی بیا و امشب از بهر حرمت می
 پیر مغان بجای کام مرا روا کرد
 خواهم بملك شادی پرواز کرد لیکن
 گر آتشیت بر جان باشد ز عشق بلبل
 آنکس که خاطر ما از هجر او ملول است
 با آنکه لعلت ایشوخ سرچشمه حیانت
 عقل است مات و حیران در صورت بدیعت
 ابروی دلفریبت بالای روی خوبست
 گر آفتاب خواندم روی تو را مکن عیب
 خواهی عزیز باشی اندر جهان طلب کن
 هر کس که گشت آگاه بر نقص خود بعالم
 کردم نثار جانان با صد شغف دل و جان

یارب مباد کس را اینگونه روز و حالی
 کاین پنج روز گیتی خوابست یا خیالی
 کو بانگ چنگ و تازی کو باده زلالی
 زان لعل نوش خندم ده بوسه حلالی
 بی زحمت کلامی بی منت سوالی
 پرواز چون تواند مرغ شکسته بالی
 چون من چرا نگرئی چون من چرا انتالی
 یارب مباد هرگز بر خاطرش ملالی
 عشاق جان سپردند از حسرت وصالی
 زیرا ندیده در دهر چشمی چنین جمالی
 یا کرده عرض اندام در پیش خور هلالی
 زین خوبتر ندیدم بهر رخت مثالی
 سرمایه قناعت بی منصبی و مالی
 می شاید او کند فخر بر این چنین کمالی
 گشتم فرات دمساز با عیش بی زوالی

اشکی بریز در گه مستی و بیخودی تا شوید از ضمیر غبار گناه را
در شیخ نیست صدق و صفا بعد ازین فرات بر مسجد اختیار کنم خانقاه را

ایضاً

صبا یکعقدۀ از زلف تو را کرد	ولی صد عقدۀ اندوکار ما کرد
غم عشق نو ای یار ستمکار	نمیدانی که با دلها چها کرد
ز من بیگانه گشت آتشوخ لیکن	مرا با محنت و غم آشنا کرد
چرا نالم ز دور چرخ گردون	که دور چشم او کرد آنچه را کرد
خرد هم شد چو من در کار حیران	ز بس در کار دل چون و چرا کرد
دل ما را چه ذوق از عیش و عشرت	که عمری با غمش نشو و نما کرد
بگفت آتش ز من بر جانت از غم	خوشم کاخر بعهده خود وفا کرد
ز عشقش منع کردم ناصح و خویش	سرو جان بر سر این مدعا کرد
چقدر ای شمع سوزان سخت جانی	به بین پروانه چون جان رافدا کرد
دل دیوانه را کردم ملامت	چو آن زنجیر زلف از کف رها کرد
بگفتا ای فرات ایندام محکم	رها از دست من دست قضا کرد

ایضاً

خوش آنکه تنگدل از فرقت نگاری نیست	بمحنت و الم از رنج انتظاری نیست
بجلوه ای دگر آن یار رفته باز آمد	که گفت در عقب این خزان بهاری نیست
اگر چه دور فلک سخت بقرارم ساخت	خوشم که دور فلک را چو من هیچ قرار نیست
فراغتی ز جهان اختیار خواهم کرد	بدست اگر چه مرا هیچ اختیاری نیست
چو اعتبار بدور نشاط و عیش نبود	بدور محنت و غم نیز اعتباری نیست
نچیده هیچکس از باغ روزگار کلی	که روزگاری یابست زخم خاری نیست

قطعه

این قطعه را در سال ۱۳۳۹ هجری بمناسبت ریاست وزرائی

سید ضیاءالدین گفته است

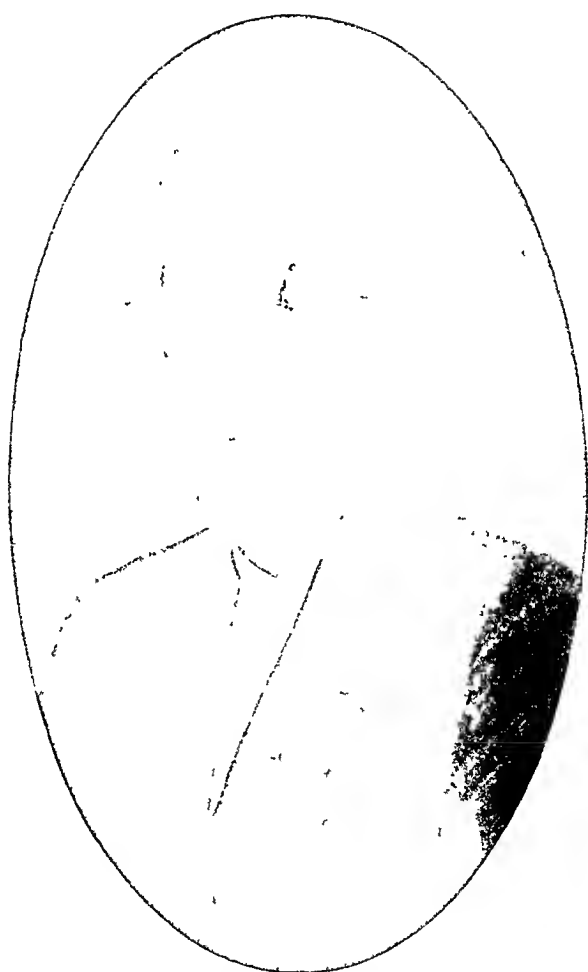
سیدی شد بر اسب بخت سوار و اندرین جلگه چند روزی تاخت
چون سواری نکرده بود او را اسب در حین تاختن انداخت
نا بلد بود و اندرین بازی اولین وحله نقد هستی باخت
خانها را خراب و ویران کرد^۱ گفت «باید عمارت نو ساخت»^۲
دید از عهده بر نمیآید «رفت و منزل بدیگری پرداخت»^۳

غزل

از رخ چو بر فشاند دوزلف سیاه را در هم شکست رونق خورشید و ماه را
مردم ز روی شمش و قمر مانده در شکفت من در عجب ز روی تو صنع اله را
قد تو را بسرو و صنوبر مثل زنند کوتاهی نظر نگر و اشتباه را
ای پادشاه حسن ز عشاق سر میبچ سلطان ز پیش خویش نراند سپاه را
آتش زدی بخرم دلدادگان ز عشق از يك نگاه گرم بنازم نگاه را
روزم ز دود آه ز شب شد سیاه تر دیگر مگو که هیچ اثر نیست آه را
زهاد نیز بر سر شوق آمدند و شور تا کیچ نهاده آن بت مهوش کلاه را
در هر قدم براه طلب دام و داندایست آگاه کن هر آئینه مردان راه را

۱ اشاره بخرابی عدله و اصلاح بلدیت که سید ضیاء الدین درین دو قسمت مخصوصاً نظر داشت که کاملاً اصلاح شود.

۲ و ۳ این دو بیت از حضرت سعدیت که در اینجا تضمین شده اصل انیست
«هر که آمد عمارت نو ساخت رفت و منزل بدیگری پرداخت»

فرات یزدی

فَرات

میرزا عباسخان متخلص به «فَرات» پسر آقا محمد کاظم یزدی در سال ۱۳۱۲ هجری قمری در یزد تولد یافته و پدرش از طبقه متوسط یزد بوده فرات پس از تحصیلات مبادی علوم ادبیه در یزد برای تکمیل تحصیلات باصفهان و خراسان رفته است؛ در سال ۱۳۳۵ هجری قمری در طهران رحل اقامت افکنده و تحصیلات پنج ساله متوسطه را در مدرسه دارالفنون بیابان رسانید و در خلال این احوال از علوم ادبیه و خط بهره‌ای شایسته یافت.

فَرات شاعریست کلاسیک که بطرز متقدمین اما با مضامین تازه شعر میگوید در سرودن غزل مهارتی بسزا دارد؛ اشعارش بیش از هفت هزار بیت است که قسمتی از آن در جراید و مجلات مختلفه بطبع رسیده منتخبات اشعارش ازینقرار است:

غزل

در مردمان نشانه مهر و وداد نیست
در هیچ فرقه اثر از اتحاد نیست
دلها پر از نفاق و درونها پر از شقاق
زینرو بدوستی کسی اعتماد نیست

جمعند مردمی همه خوش روی و خوش بیان
اما در آئینه یکی خوش نهاد نیست
صدق و صفا چه شد؟ بکجا رفت اتفاق؟
کاندر زمانه غیر نفاق و عناد نیست

در بین جمع خسته دلی گفت با فرات
خلوت گزین که هیچ به از انفراد نیست

گر گشاده است جهان در نظر خلق چه سود
 نیکنامان همگی بسته نامند و هنوز
 راه عشاق زن ای مطرب از آنسانکه زدی
 از چه رخساره جانان نتوانی دیدن
 نتوان گفت که چند از ره او طی کردم
 گر گدای تو شدم شاه جهانم ورنه
 خشم او پیشرو خیل رضا بود غلام
 زین فراخی که فرح بخش دل تنگی نیست
 می ندانند که آزاد شدن تنگی نیست
 کز نوای تو دگر خوب تر آهنگی نیست
 گر بر آئینه جان از غم دل زنگی نیست
 زانکه در راه طلب میلی و فرسنگی نیست
 در دل من هوس تاجی و اورنگی نیست
 زانکه شیرین نشود صاحبی اگر جنگی نیست

ز حقیقت آدمی را در سود بر گشاید
 همگی فسرده جانند نه بلکه مردگانند
 پی آدمی نبود دل آدمی نجوید
 گهی آدمیت توان گفت که آدمی بخوای
 تو بهر دیار و موطن که کنی مقام و مسکن
 مگر آدمیت آید بسخن غم روزی
 که پرستش خیال است زبان آدمیت
 مگر آنکه زنده باشد بروان آدمیت
 مگر آنکه زنده گردید بجان آدمیت
 به ازین نمیتوان داد نشان آدمیت
 بخدا قسم که آنجا است مکان آدمیت
 که صفات خود بگوید بزبان آدمیت

ایضاً

امروز در این خاک غم انگیز کسی نیست
 بدریده کلاوی همه از شدت افغان
 گر قافله‌ای رفته از اینجا بچه علت
 ناصح که دو صد حرف زند از پی پندم
 بیهوده زند اهل طمع لاف کیلمی
 نگشود دلت تا بکمون از دم و اعظ
 دانی سخن عشق چرا در تو نگیرد
 گر کور نباشی ز تکبر بچه علت
 وقتی که تو را دیده گشایند به بینی
 مانند غمات نظری نیست و گر نه
 کز خوی بدش درد دل و جان غصه بسی نیست
 دردا که درین مرحله فریاد رسی نیست
 در ره اثر یائی و بانگ جرسی نیست
 یکبار نه بیند که درین خانه کسی نیست
 کورند مگر وادی امن و قبسی نیست
 دیدی که درین طایفه صاحب نفسی نیست
 زیرا که ترا غیر هوا ملتسمی نیست
 در چشم تو سیمرخ بقدر مگسی نیست
 غیر از تو در این گلشن بی خار و خسی نیست
 از پیش تو تا گلشن مقصود بسی نیست

ایضاً

در بیابان طلب پارچه سنگی نیست
 راستی آئینه عقل شکستن دارد
 که بر آن سنگ ز خون دل من رنگی نیست
 حیف کاندر خور این کار بکف سنگی نیست

شیخ را بنکر که جز خود را نمی بیند مقام
 در سر کوئی که هیچ از زاهد آنجا نام نیست
 لاله و گل با خیار آلودگان گویند فانی
 باده جز خون دل در ساغر آیام نیست
 بخته شو تا واره می از سوزش حرص و هوس
 ز آنکه کار آتش سوزنده جز با خام نیست
 دوست جز با دوست نشینند بخاوتگاه انس
 محفل اهل محبت جای خاص و عام نیست
 خیل مرغان را بشارت ده ز طرف بوستان
 کاندربن باغ و گلستان دانه هست و دام نیست
 در لب نست از مرا کام دلی باشد نصیب
 ورنه هرگز از جهانم انتظار کام نیست
 در جهان کر هست آرام دلی یا بوده است
 پس چرا در هیچیک ز اهل جهان آرام نیست
 هر چه ناکامی به بینی جرم نادانی نست
 چرخ کجرفنار نبود بخت بد فرجام نیست
 دل بدل پیوستگی دارد چو جان و تن غم
 در میان جان و جانان حاجت پیغام نیست

ایضا

اگر آدمی بیاید ز جهان آدمیت بزبان تواند آورد بیان آدمیت
 نو بهالم خیالی رخ آدمی نه بینی که برون از اینجهان است جهان آدمیت

بمعلم زنده جاوید میتوانی شد بدان که هیچ به از عیش جاودانی نیست
مراد از آب بقا فیض صحبت دانا است و گرنه در ظلمات آب زندگانی نیست
بکوش تا بدیار معانیت بکشند و گرنه لذتی از صورت معانی نیست
مباش بی خبر و نکته سنج همچو غم که در مقام نظر جای نکته دانی نیست

ایضاً

بنای خاک بر آبست و آب برباد است چه اعتماد بر این خاک سست بنیاد است
خرابه ایست جهان پیش عقل دانشمند و چشم بیخردان این خرابه آباد است
بموسست عیش تو بخود از این و آن مطلب ولی گشودن این عقده کار استاد است
مخوانش آدم خاک کی که این گل خود رو ز جویدار بهشتی بعالم افتاد است
بکار دیو و پری دل منه که آخر کار اگر بساط سایانی است برباد است
شکار گاه غریبی است این جهان که یکی بدام دیگری افتاده است صیاد است
مگر ز خویش مهیا شود ترا کامی که هیچ گاه جهان کام کس نمیداد است
تو آن نه ای که بدو نیک خویش بشناسی هنوز چشم ترا روزگار نگشاد است
همه بلای تو از خویشتن پرستی تست خوشا کسی که بکلی ز خویش آزاد است
ستم مگوی که بیداد یارو عجز غم عدالت است ولیکن بشکل بیداد است

ایضاً

در نهان بزمیست رندانرا که هیچش نام نیست
و ندران بزم نهانی باده همت و جام نیست
از شب و روزم چه میپرسی که من بایار خویش
در دیاری زندگی دارم که صبح و شام نیست
اول و آخر ندارد داستان عاشقی
هر چه را آغاز نبود همچنان انجام نیست

در این جهان بجز غم و بیچارگی نبود خرم کسیکه پای در این خاکدان نهشت
رویت بسوی قبله و دل غافل از خدای زهار ازین نماز که مسجد کند کزشت
از مدعی صلاح توقع مکن غم خوبی چگونه سرزند از طبع بدسرت

ایضاً

گر تو در آئی ز در بدین قد و قامت عالم دنیا بدل شود به قیامت
مقصد عالم توئی که دیدن رویت عزم مسافر بدل کند باقامت
غنچه گل شد فدای آن لب خندان سرو سهی شد فدای این قد و قامت
چشم ملامت گر از جمال تو بیند در نظرت میبرد زبان ملامت
هر که بهجر تو مبتلا شده باشد خوب شناسد عذاب روز قیامت
تا تو مرا بار دلتواز نباشی روز و شب نگذرد بخیر و سلامت
حاصل عمر کسی که عشق نورزد سوخته خواهد شدن ز برق ندامت
همدم رندان از آن شدم که ندیدم جز غم خویش از جناب شیخ کرامت
کر ببری هستی غم و بسوزی از تو نخواهد به هیچ روی غرامت

ایضاً

بیا که روی زمین جای زندگانی نیست بر آ بهالم عقلی که پست و فانی نیست
بزیر چرخ مجو کام دل بنادانی که روی خاک سیه جای کامرانی نیست
سفید گردد و زرد و سیاه آخر کار همیشه روی تو گل رنگ و ارغوانی نیست
بهرزه صرف مکن نقد عمر خود ز بهار بصره خرج کن این نقد را که فانی نیست
بعیش بیهوده ضایع مکن جوانی را که عیش بیهوده هرگز به از جوانی نیست
نخواستی که بعیب خود افکنی نظری و گرنه زشتی خوی بدان نهانی نیست
ز علم و جهل بود خوی نیک و بد هشدار که فهم این سخن از کارهای آئی نیست

ایضاً

بر کن ز سینه ریشه فکر تباها
 با مردم بزرگ مزین لاف همسری
 شرط است علم و عزم و عمل و انگهی نبات
 خود را بزرگ دیدی و یا مال غم شدی
 تقصیر خود ببین چو فتادی که در جهان
 تا میتوانی آتش دلها خاموش کن
 پیوسته خیر خواه غنی و فقیر باش
 مالت فزون و جاه فزونتر شود اگر
 این جاه و سروری و توانا نیت خدای
 دیری نمیکشد که گدائی کند بشهر
 بهر چراغ کلبه درویش بر فروخت
 جز محنت و عذاب نه بینی بعر خویش
 داند غمّ محنت عالم که در جهان

ایضاً

ساقی بیار باده که بوی خوش بهشت
 از سرو و گل مگوی که دهقان و روزگار
 شاید اگر فرشته رحمت بخوانمت
 از دیگران گسیخته شد تار الفتم
 روی نکو چو خوی نکو داشت دل برد
 در ملک دل مقام گزین شو که هیچ نیست
 در کار نیک کوش که نیکی بری سزا

میآیدم ز سایه بید و کنار کشت
 دلکش تر از نهال قدت در جهان نکشت
 کز پرتو جمال تو دوزخ شود بهشت
 تا روزگار رشته پیوند دوست رشت
 بی حاصل است صورت زیبا و خوی زشت
 جاوید خانه که ز گل می کنند و خشت
 اکنون که اطلاع نداری ز سرنوشت

مواعظ و حکمت در اشعارش که گنججیده خواننده را با يك زبان ساده شیرین بمصالح خود آگاه میسازد.

این شاعر اگرچه سعی کرده است از سختی‌ها و رنج‌های فراوانی که در مدت عمر خود دیده است در اشعارش ذکری از آنها بمیان نیاورد ولی در بعضی مواقع نتوانسته است خود داری نماید و در برخی جملات دردهای خود را ظاهر میسازد و آنچه از اشعار غم‌ناکمون بطبع رسیده است در دو مجلد است جلد اول آن دارای ۲۱۳ صفحه و مشتمل بر ۲۴۹ غزل میباشد که اغلب غزلیاتش مرکب از یازده شعر است در سنه ۱۳۶۲ و جلد دوم که آنهم دارای ۱۴۶ صفحه و مشتمل بر ۱۳۶ غزل است در سال ۱۳۴۶ در اصفهان بطبع رسیده است و ما اینک چندی از غزلیات او را انتخاب کرده بطور نمونه در اینجا درج میکنیم.

غزل

بیافرید خداوند لم یزل ما را	که لایزال اطاعت کنیم دانا را
مباش در پی کشف رموز دانایان	که هیچ حلّ نتوان کردن این معما را
ز فهم گفته همچون خودی شوی عاجز	چگونه فهم کنی گفته‌های دانا را
تو آن نه که شناسی فضیلت انسان	مگس چگونه تواند شناخت عنقا را
بکار اهل نظر کار خود قیاس مکن	که فرقه‌هاست ز هم مرده و مسیحا را
چسان ز سر نهان آگهند زندانی	که خوب و بد نشاسند کار پیدا را
اگرچه باد درخت کهن کند از بیخ	ز جای خود نکند کوه پای بر جا را
کسی که روی پری را ندیده کی داند	که حال چیست دل درد مند شیدا را
نه غصه شکری خورده و نه حسرت قند	چه غم ز حال مگس طوطی شکر خارا
غریق بهر بلا را چه سود خواهد بود	از اینکه در و گهر هست قعر دریا را
غم عیب فراوان خود نمی بینی	مگر بدیده کشی خاکبای بینا را

غلام همدانی

محمد یوسف زاده متخلص به «غلام» فرزند مرحوم حجت‌الاسلام آقا سید یوسف در ماه رجب ۱۲۹۲ هجری قمری در نجف اشرف تولد یافته و تا سن یازده سالگی در بین‌النهرین بوده و تحصیلات ابتدائی خود را در آنجا پیاپیان رسانده و بعد باتفاق پدر خود که در آنجا تحصیل میکرده بهمدان آمد و در آنجا علوم متداوله آنزمان را از ادبیات فارسی و عربی، فقه، اصول و فاسفه تحصیل کرده و بعد مشغول تجارت گشت و چندی در ادارات دولتی هم خدمت کرده است.

غلام در اوایل مشروطیت در عداد آزادیخواهان و یکعامل مؤثر در انتشار عقیده آزادیخواهی بوده و درین راه رنجها برده و مشقتها کشیده و انجمنی بنام انجمن اتحاد برای پیشرفت مقاصد آزادیخواهی در همدان تأسیس کرده و نیز در سال ۱۳۲۵ روزنامه‌ای موسوم به «الفت» انتشار داده است و انجمن مزبور تا سنه ۱۳۲۷ دایر و تکیه‌گاه آزادیخواهان همدان بوده بالجمله حیات سیاسی او از سال ۱۳۲۴ شروع و سال ۱۳۳۰ خانمه پیدا کرده یعنی همیشه اساس مشروطیت بر قرار و مستحکم شد او نیز از امور سیاسی کناره‌گیری اختیار کرده است و از آن به بعد اگر هم‌گاهی دخالتی در امور سیاسی میکرده موقتی بوده.

غلام از شعرای غزل‌سرا می‌باشد و از سایر اقسام شعر در میان اشعارش دیده نمی‌شود اشعارش چون همه از روی عواطف و احساسات محبت‌آمیز بر خواسته لذا تمام غزلیاتش ساده و شیرین و دلنشین است و حتی‌الامکان از الفاظ مغلق و کلمه قلمبه و لغات غیر مانوس احتراز کرده و الحق میتوان گفت که در فن غزل سرائی استاد کاملی است و در ضمن جملانی مبنی بر

ناکهان آمد بگوش اندر صدائی دهشت افزا
 اضطرابی دست داد از آن صدای ناکهانم
 جستیم از جای و شتابان سوی در رفتم که بینم
 کیست کاندو نیم شب بر در همی کوبد چنانم
 باز پرسیدم که باری کیستی اینجا چه جوئی
 دشمن بیگانه‌ای یا آشنای مهربانم
 گفت در بگشا که خود بیگانه اینجا ره ندارد
 مشفق دیرینه‌ام از دوستان باستانم
 هین دل از من بد مکن وز من مرم بکشای در را
 گر چه خود ناخوانده میباشم غریب میهانم
 چون صدایش آشنا دیدم برویش در گشودم
 اندر آمد گرم در آغوش چون روح روانم

غزل اخلاقی

بیا کزین قفس تنگ خاکدان برویم	گشوده بر بتمشای گلستان برویم
دل از ملازمت تنگنای تن بگیرفت	خوشادمی که بخلوت سرای جان برویم
برای پرورش روح ما مکان تنگ است	بیا بعرضه میدات لامکان برویم
درین محیطه نیایی مقام امن بیا	بکوی میکده در سایه امان برویم
خوشا مصاحبت اهل حال و مجلس انس	که مهربان بنشینیم و مهربان برویم
دو روز عمر تمتع نمیدهد بر خیز	که همچو خضر پی عمر جاودان برویم
نتیجه معرفت است از وجود ما حیف است	چنانکه آمده بودیم همچنان برویم
خوش آن بود که گذاریم در جهان اثری	بیان کار از آن پیش کز جهان برویم
دلیل اهل سعادت نشان بندگی است	بداد اگر ازین نشاء بی نشان برویم

من ابن وظیفه ز هر چیز دوست ندارم مرا همیشه همین بود پیشوا و امام
 ازین بیان ملوکانه نیک دریا بند ممیزان سخن معنی ملوک کلام
 زهی بلند نظر یادش که باد بر او نظر ز دادگر ذوالجلال والا کرام
 سیاس گویم او را که خوش بما آموخت که عیب کار کدام است و راه خیر کدام
 چه نیکبخت بود ملتی که یزد ملک بکار بندد و تکلیف خود دهد انجام
 که یزد و موعظه ای سودمند تر نبود از آنچه گفت ملک والسلام خیر ختام

قصیده عرفانی

دوش اندر کنج عزلت خلوتی بود از جهانم
 فکرتی میرفت در تحقیق اسرار نهانم

علوی و سفلی نکردی در ضمیرم ره که بودی
 انصراف از آن و اینم انقطاع از این و آنم

سیر من در حیز امکان نگنجیدی که کردی
 توسن همت تکاپو در فضای لامکانم

از حدود مشرق و مغرب برون بودم که بودی
 مشرق دل پیشوایم مغرب جان پشتوانم

در هوای عشق پروازی همی کردم ز هر سو
 تا مگر راهی گشاید سوی بیسو، زان میانم

ناله های آتشین از سینه بیرون میکشیدم
 تا که یکران کرم جولان کرده اندر زیر رانم

محو قدرت بود عظم غرق حیرت بود فکرم
 کرم لذت بود قلبم مست وحدت بود جانم

پس از تأمل و تحقیق ژرف دانستم
 یگانه چاره ما ترك خویهای بد است
 گناه اینكه دو چیز است كز دكر اخلاق
 نخست آنكه چو در حق ظالمی خائن
 بر او بسوزد دلها و هر كس از طرفی
 وزین حقیقت غافل كه رحم بر بدكار
 بچان و مال كسان ناختن اجازت داد
 دلت بظالم اكر سوخت وای بر مظلوم
 دكر ازان دو كه گفتم رقابت و حسد است
 اكر ز جامعه یكنن بزور بازوی خویش
 حسد برند - فرومایگان بر او كه چرا
 ز هر طرف پی بی آبرویش بر ناب
 بعیب جوئی ز اخلاقتن این شود غماز
 كنند سعی بتهوین قدر او كه مگر
 حسد بر اهل همر خود نشان بی همری است
 بر آنكه قائم بالذات شد چه بحث بود
 تراچه صورت زشت است و قدنا موزون
 رقابت آنكه نيكو بود كه وا دارد
 لیاقت و همر و فضل و دانش و تقوی است
 بسمی خویش توان شد بزرگ ورنه حسد
 همین رذایل اخلاق شد سبب كه نشست
 من این صفات ندانم سزای ملبت خویش
 بود وظیفه شناسی بزرگتر صفتی

كه از مفاسد اخلاق خیزد این آلام
 و كرنه نتوان زی عافیت شدن يك كام
 فساد جامعه را بیشتر كند الزام
 شود جزائی لازم بحكمی از احكام
 پی رهایی او سعی دارد و اقدام
 بود منافی عدل و مخالف اسلام
 کسی كه كرد حمایت ز دزد خون آشام
 بگرگ رحمت بی رحمی است بر اغنام
 بمردمان همرمند از گروه لئام
 هنر نمود و بشایستگی گرفت مقام
 بصدر خواجگی او رفت و ما بمانده غلام
 شود به نهمت و بهتان هزار گونه سهام
 بخورده گیری ز اعمالش آن شود تمام
 شود بقیمت همسنگ سنگ نقره خام
 سیاه طعنه زند بر جمال آئینه فام
 اكر نیارد فالج چو او نمود قیام
 مگیر عیب ببنقاش و خورده بر رسام
 ترا بسمی و عمل ورنه كشت رنج مدام
 كه مرد را ببزرگی همی بر آرد نام
 بجای شهید ترا زهر ریزد اندر جام
 بر آبكینه جان كرد ظلم و زنك ظلام
 سترد باید از لوح خاطر این ارقام
 كه هادی ملل است و مربی اقوام

نمونه نامه قابوس و مرزبان نامه است ولی چه رفت ندانم که دور ماند ایران بجای پادشهان بزرگ در این ملک هنروران و خرد پیشگان دانشمند بکنج عزت و خاموشی اوفتاده بدند دگر نصایح بیرون نیامدی ز افواه مزیت هنر اندر مزاح بودی و هزل تملقات در اخلاق پادشاهان داشت هم اندك اندك از مهتران سرایت کرد چو پیشرو قدمی کج نهد مسلم دان مگر خدای بر احوال مملکت بخشود ز مهد جامعه مردی بزرگ پیدا شد بیای تا سر این مملکت تکانی داد ز هر گسسته زمامی برید بند امید بسی نرفت که ایرانیان بدو دادند دوباره نوشت آن یادگارهای کهن دوباره جمع شدند اهل فضل از هر سوی فرامش ار شد گفتار خسروان قدیم نصایحی که شهنشاه پهلوی يك روز ببار یافتگان گفت و داد پندی چند چه گفت گفت که من خود همیشه داشته‌ام بدین سبب همه بودم بر آنکه دریابم تفکر همه این بود کز چه در ایران باخطاط و زبونی چرا قتاد این ملک

کزان تمتع کامل برند اولوالافهم بسالیان دراز از چنان زوات کرام همی حکومت کردند جمعی ازدو دام که مملکت را بودند داروی اسقام نهفته روی چو ماهی نهفته زیر غلام دگر حقایق ظاهر نگشتی از اقلام فضیلت و ادب اندر فضیحت و دشنام نعوذ بالله تاثیر زهر در اجسام بزیر دستان اخلاق بد چو رنج جذام که پیروان و را کج رود همه اقدام که در نوشت بهم آن بساط نا فرجام جوشیرشرزه که ناگه برون جهد ز کنام که سرکشان را افتاد لرزه بر اندام بدست پهلوی افتاد ناگهان چو زمام بیادشاهی از هر طرف درود و سلام دگر خجسته شد احوال و تازه شد آیام که روزگار بفرجام گشت و کار بکام نو گوش بگشا تا بشنوی درین هنگام که در حضور همایونش بود باری عام که تا بملت از پادشه برند پیام به نیک بختی این مملکت علاقه نام وسیله‌ای که بدان زود ز رسم بمرام ترقیات چنین ناقص است و کند خرام که روز او همه شب گشت و صبح او همه شام

با دیدن این جمله هرج و مرج و آرام گرفتن خیانتی است
 یک مرد نباشد که یک قدم بردارد تا وقت و فرصتی است
 ورنه بخدا رفع این عیوب گرمرد بود کار ساعتی است

کلام الملوک

این نیز یکی از قصاید شیوای عطا است که در مدح اعلیحضرت

بهلولی گفته

شنیده‌ام که کلام ملوک را خواندند
 درست باشد زیرا که از مقام بزرگ
 بسرگذشت سلاطین و گفته‌های ملوک
 ز یادشاهان بس نکته‌های نغز مدبغ
 یکایک از شمرم آنچه خسروان گفتند
 هم آشکار بود کز شهبان ایران ماند
 بگوش مردم گفتار یادشاهان داشت
 از آنکه شاه به نیکوئی و بداد گری
 میان جامعه بودیش جای چون پدری
 ملی کسی که نیکوئی بجای مردم کرد
 نصایحش همه جوید میان حان منزل
 اثر بهاند از او در جهان به نیکوئی
 بملک ایران زینگونه چند تن بودند
 بهاند از آنان آثار سودمند بجای
 ز فکرهای حکیمانه کاخها هشتند
 بقدر و جاه بزرگان ما ملوک کلام
 سخن بزرگ بر آید کند نفوذی تام
 چونگری همه پنداست و حکمت است و نظام
 بجای ماند که گیتی ازان گرفت قوام
 نیارمش بهزاران کتاب کرد تمام
 اثر فزون تر اندر صحیفه ایام
 همان نفوذ که در وحی بود بالهام
 فرا کشیدی دلهای مردم اندر دام
 میانه زن و فرزند شاد و شیرین کام
 بدو گرایند آن مردم از خواص و عوام
 اوامرش همه گیرد درون دل آرام
 چنانکه نستردش دست شهر و اعوام
 که میبرند به نیکی هنوز ازیشان نام
 که داشت خواهد با عمر روزگار دوام
 چنانکه ماند بجای از ملوک مصر اهرام

کانون خطائی و رشونی است
 شانی و شکوهی و شوکتی است
 رنجی و بلائی و محنتی است
 منزلگه بیمی و وحشتی است
 جولانگه فحشی و تهمتی است
 انبائه ظلمی و ظلمتی است
 در نطق و بیان گوی سبقتی است
 حاصل همه شتمی و لعنتی است
 فی حرف ز بانگی و شرکتی است
 همدوح ترین خوی و سیرتی است
 شایسته ترین دأب و عادتی است
 مبری و وفا و محبتی است
 خنگی و نزاع و خصومتی است
 وز فحش و فضاحت قیامتی است
 گوئی که دران فحش لذتی است
 گوئی که گوارنده شربتی است
 در بودن این وضع حکمتی است
 مبنی بقضا و مشیّتی است
 هرگز نتوان گفت ضنّتی است
 زائیده جهلی و غفلتی است
 زین وضع فجیعش شکایتی است
 پنهان شده درکنج عزلتی است
 بر عهده هر یک وظیفتی است

هر يك ز ادارات كشوريش
 آرا كه خيانت كند بملك
 وارا كه بخدمت قدم زند
 هر محفل و هر انجمن كه هست
 هر قسمتی از روزنامه جات
 هر كَلّه روشن كه بنگری
 بنگر خطبا را كه هر كسّيش
 گویند ز هر در سخن ولیك
 فی بحث ز راهی و معدنی
 غمّازی و دزدی و مفسّدی
 رندی و دو روئی و ده دلی
 تا منفعتی در میانه هست
 اما چو شد آن منفعت تمام
 در جان هم افتاده جفاگی
 این فحش دهد وان بجان خرد
 شیرین شود از هرزه كامشان
 كفر است كه گویم خدا برا
 یا ذلت ایران و اهل آن
 زیرا كه خداوند را بخلق
 اینها همه چون نيك بنگریم
 بر هر كه نظر میکنی بدل
 اما همه خاموش و هر كسی
 گوئی كه تصوّر نمیکنند

هر جا که شود مجمعی بیای
 هر نامه که می یابد انتشار
 چون پرده بر افتد ز روی کار
 گر نامی از ایران کسی شنید
 بنداشت که این مرز و بوم نیز
 یا قاعده کارها در آن
 یا بهر نظامات داخلی
 یا در بدن اهل مملکت
 یا در طبقات عدیده اش
 یا مدرک رجحان و امتیاز
 یا مردم دانش پتروه را
 یا اهل صواب و صلاح را
 یا آنکه کسی را درین محیط
 یا از مدنیت شبانه روز
 یا جانب خیر و صلاح خود
 یا از پی بهبود مملکت
 یا از بد و نیک گذشتگان
 یا طایفه نیک بخت را
 یا از پی هر کار اجرئی
 یا بهر خطا هیچ کیفری است
 سر تا سر این مملکت بر است
 فی هیچ بجائی تناسیش
 هر يك ز مقامات ملیش

گویم که بخیر جماعتی است
 گویم که در آن حسن نیتی است
 بینم که تمامی فضیحتی است
 کاو را نه از این ملک خبرتی است
 جائی و در آنجای ملتی است
 بر اصل و اساس سیاستی است
 قانونی و طرز حکومتی است
 روح ادب و خون غیرتی است
 تمیزی و علمی و صنعتی است
 تقوی و صلاح و فضیلتی است
 بر زمره نادان مزبّتی است
 در جامعه قدری و قیمتی است
 دردی و ازان درد زحمتی است
 در حوزه اصحاب صحبّتی است
 کس را ز همه خلق رغبتی است
 فکری و تلاشی و همتی است
 در مردم آینده عبرتی است
 بر زمره بد بخت شفقتی است
 یا در پی هر رنج راحتی است
 یا جایزه ای بهر خدمتی است
 از چهل و خود این چهل آفتی است
 فی هیچ بملکی شباهنی است
 انبار فساد و شهونی است

اگر پای بر سنگ آید رواست که علت فراموش کاری ماست
مرا غفلت این بس که اندر سرای بنجسم نخسبد به بیرون گدای

نیز در حلب بر سیال مطایبه گفته

عربی دوره گرد و شیر فروش طوف کردی بکوچهای حلب
داشت صوتی کریه و جان فرسا داشت احنی غریب و مستعجب
میزدی نعره حلیب حلیب مانده یاسی هنوز از آخر شب
خواب و آرام را بخلق حرام کردی آن شیر خام خورده عرب
چون بر آوردی از گلو آواز اوفتادی بخلق هول و هرب
چند روزی که در حلب بودم بود با وی مرا نشاط عجب
نعره او میزدی که آی حلیب ناله من میزدم که آه حلب
گرچه شیرم زیاد در خور بود بهر اصلاح حال و بستن تب
لیک با آن خشونت حنجر که رسانید جان خلق بلب
در گذشتم ز شیر و شیر فروش که نه شیر شتر نه روی عرب

در اواخر دوره سلطنت قاجاریه بمناسبت آشفته‌گی اوضاع مملکت

گفته است

در دیده من نقص و علتی است یا منظره هارا نقیصتی است
هر چیز که آید بچشم من بینم که بنا خواه صورتی است
اشیاء همه بر رنگ دیگرند کیتی بدگر گونه حالتی است
بر حال طبیعی نمانده وضع یا فوق طبیعت طبیعی است
هر صورت زیبا که بنگرم گویم که نشان از حقیقتی است
هر گفته شیرین که بشنوم گویم که بیان نصیحتی است

همین بود که کند اختراع آلانی
 کسی در اینجا گر اختراع نازه کند
 که اختراعی ازان به کنند و بستانند
 رقابت دو سه تن پیر سالخورده فکند
 تو گوئی از پی اعدام نا توانان داد
 همانکه بود طرفدار حفظ حیوانات
 بهیچ خانه زن و دختری نمائد بجای
 بکودکان یتیم و زنان بیوه چرا
 بس است اینهمه خونریزی و جهلانگیری
 سزد که بر در قصابخانه بشری
 بنالهای جگر سوز بیکسان رحمی
 اگرچه قافیه لختی نه بر صواب شده است
 که جنگ قافیه را تنگ کرده بر عالم

در سفر مهاجرت هنگام توقف در حلب سروده

شبی ناله کودکی در حلب
 که جوع اندر آورده بودش ز پای
 مرا طاقت از ناله اش گشت طاق
 برفتم شتابان بسوی پسر
 دران لحظه بگرفت دیوم عنان
 که نیت چنین ساختی بی درنگ
 بدین حیل میخواست تا در وحل
 چو در یافتم سر گفتار دیو
 بزرق تو کردار خود حق پرست

ربود از سرم خواب نا نیم شب
 شکم هشته بر خاک و رو بر خدای
 سراسیمه بیرون شدم از وثاق
 بلغزید پایم فتادم بسر
 چو میدید کاشفته حالم چنان
 چه باید که یایت در آید بسنگ
 بلغزاندم پای وقت عمل
 بگفتم بدو کای همه مکر و ریو
 و گر سر رود باز نهد ز دست

دانشی از چیست چو ساطنت را
 به به ازین ساطنت که حکم ملک را
 آخر ازین حبس خانه پای برون نه
 ملت خود را به پیش خود کنش و بنواز
 یوسف خود را ز چاه ظلم بر آور
 با مرشی سخت دولت نو دچار است
 تا نگذشته است وقت زو و عقی است
 گفتیم و بشنو و گره از سر اخلاس
 نه بهنایان پذیره اند و نه گیلان
 نه همدان بشنود نه یزد و نه کرمان
 بنشین بر تخت عدل و آتش بنشان
 کینر مظلوم را ز ظالم بستان
 تنی ندزیده گویک حیلست اخوان
 و اکفون او را رسیده نوبت بحران
 بر سرش آور طبیب و دارو درمان
 بر خود و بر ملک خویش فتنه برخوان

جنگ بین المالی

در بحبوحه جنگ و هنگام توقف در اسلامبول سروده است

ز قرن بیستم این بادگار بس ما را
 سعادت بشری خواهی او بدانی چیست
 به بین که از پس قری کثیر نازه نمود
 برای حفظ حقوق و بنام راحت نوع
 چه خوش نمودند ارباب حاکم و عقد عیان
 ترا اگر که بود میل فهم این اسرار
 که حق بازی اهل سیاست امروز
 بسی کتاب نوشتند در حقوق ملل
 چه خلقهای مهیج چه حرفهای متین
 همه نصایح شیرین دایذیر وایک
 تمدن بشری که نتیجه اش این است
 نتیجه نظر فیاسوف و عقل حکیم
 که جنگ و فتنه ز باد فکند دنیا را
 بای بیافکار صفحه اروپا را
 سیاست مدنیون قرون اولی را
 زدند برهم آرام پیر و برنا را
 درین مجاربه اسرار این معما را
 بیا بجنگ و ببین صفحه نایا را
 چگونه زیر و زور کرد کار فردا را
 هم آن جراید آزاد روح بخشا را
 که هوش برد ز سر مردمان دانا را
 بزهر ناب بیاننده مغز حلوا را
 درود باید درندگان صحرا را
 که عهده دار بود اجتماع دنیا را

خواست از اول بعدل بنهد بنیان
 رحم نکردند بر جوانی سلطان
 یاره چو دیدند رشته طمع و نان
 رای ملك را بمکر و حيله و دستان
 بوالعجبی ها است در طبیعت انسان
 گاه چنین دشمن مهمیمن سبحان
 ورنه نبودى ملك مخالف قرآن
 ای بتو زینده تخت و افسر و ایوان
 چند توانی گرفت گوشه حرمان
 چند توان چشم دوخت بر روش آن
 مانده ام اندر تو سخت واله و حیران
 تسات بخاك سیه نشانند اینسان
 دشمن جان تو اند و لایق زندان
 نه بخدا معتقد نه جنت و نیران
 اینهمه افروختند آتش سوزان
 کابن وزرایت از آن بدند گریزان
 مجلس شوری کند بخلق نمایان
 بیش فروغ جمال مهر درخشان
 عدل بود ماهتاب و اینان کتان
 سود نبخشدت جز ندامت و خسران
 در بر استاد عقل و قاضی وجدان
 چند ببايد گرفت و بود هراسان
 ورنه چه فرق است بین خسرو و دهقان
 چیستی ار فارس شد ز دست و خراسان

ما همه دیدیم و شاهدیم که این شاه
 ليك دریغا که این جماعت بی پیر
 بسته چو دیدند راه فایده و دخل
 وسوسه کردند و ساختند دگرگون
 تا همه کرد آنچه کرد الله الله
 گاه چنان حق پرست گردد و عادل
 زین ده و دیوان بد این مخالفت شوم
 ایملک ای وارث ملوک گذشته
 چند توانی نشست ساکت و خاموش
 چند توان گوش بست بر دهن این
 مملکت از دست رفت و کار تبه شد
 کز چه چنین خامشی و هیچ نگوئی
 این ده و دیوان بخاك پای تو سو گند
 نه غم تو میخورند و نه غم مردم
 ورنه چرا در میان مات و دولت
 اینهمه غوغا برای يك کلمت بود
 آن کلمت چیست عدل و داد که آنرا
 آری خفاش چون تواند دیدند
 عدل بود آفتاب و آنان چون برف
 رأی وزیران نابکار تو آخر
 خود تو بیندیش و کار خود بمیان نه
 کابن روش نایسند و مسلک ناخوش
 سلطنت یادشه بملت و ملك است
 تو بخراسان و فارس شاهی اگر نه

پند

هنگام سرنگونی مجلس شوری ملی بدست محمد علی شاه مخاوع و

توقف او در باغ شاه سروده است

شاه چو باشد خدا پرست و مسلمان	خلق در امنیتند و ملک بسامان
شه چو مسلمان بود حذر کند از ظلم	می نکند کار جز بعدل و باحسان
شه چو مسلمان بود کسی نتواند	تافت سر از ربقه اطاعت سلطان
شاه مسلمان ودیعتی است گرامی	در بر مات ز یاک داور یزدان
تا که برافت میان خلق کند کار	باشدشان یار و غمگسار و نگهبان
می نگذارد که زبردستان افتند	قوم زبردست را به پنجه خذلان
ورنه چو شه بی خبر بود ز رعیت	در بر او ظلم و عدل باشد یکسان
نیست مسلمان و این چنین کس ناچار	دوات اسلام را نباشد شایان
شکر بدرگاه کردگار گذاریم	زانکه مسلمان بود شهنشه ابران
لیک دریغا که اختیار ربودند	از کف شه دیو سیرتان کران جان
پره زده گرد تختگاه شهنشاه	همیچون دیوان بگرد تخت سلیمان
قومی خونریز تر ز مردم چنگیز	جمعی گمراه تر ز فرقه شیطان
جمله بد اندیش عدل و مردمی و داد	جمله هواخواه نهب و غارت و تالان
ریخته در خوب و زشت ملک بشهوت	ناخته بر جان و مال خالق بطغیان
ایران چو لاشه فتاده و این قوم	همچو سگان تیز کرده بر وی دندان
اینش بسوئی کشید و آتش بسوئی	خوش بدریدندش پهل و شکم و ران
هرچه در آن گوشت بود و پوست بخوردند	تا که ازان ماند چند یاره ستخوان
اینک ازان نیز دست باز ندارند	تا که بستخوان چه کرد خواهند اینان
شه چه سگال ز دست این همه بدجنس	شه چه تواند میان این همه نادان

هوا بر حسّ ما مستولی آمد
 همه تن پروریم و روح فرسا
 طریق رستگاری داده از دست
 گرفته کاخ و ایوان را بزیور
 بشب پهلوی زده بر بالش زر
 بساط افکنده گه بر کوه و صحرا
 غزل خوانده گهی بر لاله و گل
 گهی سر هشته در پای فلان طفل
 مقابل کرده گه روئی بخورشید
 بعشرت مولعیم و غافل از چرخ
 چنین مخمور و مست افتاده تا کی
 نظر انداختن بر گاستانی
 وطن الحق بمعشوقیت اولی است
 کدام است این وطن ایران که گردید
 عروس محفل جمشید و کاؤس
 چنین بت را که معشوق جهان است
 خهی بیچارگی و شور بختی
 بدین گلشن نورزیم آنقدر عشق
 و کر بینیم نشناسیم ویرا
 نه در بر باستانی جامه دارد
 نه در پایش بجا مانده است خاخال
 دریغا کاین منیره ناز پرورد
 نهمن باید از بهر خلاصش

دگرگون گشت مارا داب و دیدن
 ز بیموده هوسها مغز آگن
 ندیده دزد را پنهان بمکمن
 نموده خانه و در را مزین
 سحرگه کرده در بر خزادکن
 نشاط افزوده گه در باغ و گلشن
 لغز بسته گهی بر سرو و سوسن
 گهی دل بسته بر روی فلان زن
 نظیر آورده گه موئی بلادن
 که دارد سنگها اندر فلاخن
 یکی هم چشم باید باز کردن
 که مارا مولد پاکست و موطن
 که بود از دیر گه ما را نشیمن
 بسی شهنامه ز آثارش مدون
 حریف مجلس دارا و بهمن
 پرستیدن نباید چو بر بهمن
 که رفت این دایر از یاد تو و من
 که گلخن تاب را باشد بگلخن
 ز بس آمد دگر کون و ملون
 نه بر سر باشدش دیرینه گر زن
 نه اندر دست او دست آورنجن
 بچاه ذلت افتاده چو بیشن
 خداوند کی آید این نهمن

همانا شد بر ایشان کشف مقصود
 ز برق که شکاف خاره یبیا
 چنان در لمحهای با وجه اکمل
 خبر گیرند از ماچین بپاریس
 که گوئی قائل است و مستمع را
 بصبح از حال شام هند آگاه
 و گر خواهیم ز اسباب دگر گفت
 نه آخر این هنرها را بشر کرد
 چرا آن يك چنان وین يك چنین است
 سبب جز غفلتی نبود که در ماست
 که ما در خواب او بیدار و در کار
 گرفته ما بکف جنگ او زده جنگ
 بدام آورده او مرغ شرف را
 علوم او را مسلم شد ز هر باب
 گذشته عمر ما در خوشه چینی
 هزاران جامه خوشنبحتی او دوخت
 من اینها هم که میگویم گرافه است
 سخن باید که اندر جان کند جای
 تو گوئی باد پدایم بغربال
 همانا مادر بخت و سعادت
 ز انگشت سلیمان خردمان
 چراغ افتخار ما که از دی
 کنون خاموش گردیده است و ماهیچ

ز ازلنا الحديد از قول ذوالمن
 چه آیتها بر آوردند مقن
 چنان در لحظه ای با طرز احسن
 سخن گویند با ژاین ز لندن
 حضور یکدگر ماوا و مسکن
 شب شان کار روز چین مبرهن
 بیان ماند قصیر و نطق الکن
 نه هم مائیم از این جنس معین
 چرا آن زیرك و این است کودن
 نظریك ره بر آن همسایه افکن
 نشسته ما بر زن او بیرزن
 بتار عشق و گشته ارغنون زن
 ولی ما سر فرو برده در اوزن
 نه ابجد ما بدانسته نه کلن
 ولی او منعم و دارای خرمن
 فرو تا برده ما يك نخ بسوزن
 به بیهوده گشودم قفل مخزن
 سخن باید که بر دل گردد آن
 تو گوئی آب میسایم بهاون
 میان ملت ما شد سترون
 ربود انگشتی زشت آهریمن
 منور بود صحن و بام و روزن
 نمیخواهیم در وی ریخت روغن

مملکت در حال نزاع و ما گرفتار نزاع
 پای ما در کنده و ما گرم کندوی عسل
 موسی ما میزند فریادمان از کوه طور
 باز ما در تبه حیرت در پی نوم و بصل
 کاش سوزد ما خس و خاشاک را رق فنا
 کاشکی ما کوسفندان را درد گرک اجل
 ما اگر بودیم اندک هوشیار و دور بین
 کی چنین در مانده میگشتیم و عاجز زین قبل
 دزد چون اندر محلت راه یابد؟ گر بود
 یاسبان شب بر سر بام و عس اندر محل
 مرگ و استقلال نصب العین ما باید از آنک
 بهترین هر کلامی هست ما قل و دل

از خواطر روزگار جوانی است

باید داشت مارا سوگ و شیون	چنان کاندر غم مرگ جوان زن
بر این حال نژند و روز ناریک	سزاوار است بالله سوگ و شیون
اجانب از غم ما در خرو شدند	و ایکن ما نشسته شاد و ایمن
نوگوئی این تباهیها نه ما راست	و گر ما راست باید هشت گردن
مگر همسایگان خوبشتر را	نمی بینیم با این چشم روشن
که چون بردند از میدان بدرگوی	که چون شد رامشان از علم توسن
مسلم کشته در هر صنعت و علم	مظفر گشته در هر پیشه و فن
نهشته هیچ نا بیموده دریا	نمانده هیچ نا بگشوده معدن
بس آثار بزرگ و همت ژرف	نمودند آشکار از جرم آهن

بالله از دیدار این احوال نا هنجار زشت
 عقل را خیزد ملال و چشم را گیرد حول
 دعوی انسان پرستی وانگهی آزار نوع
 ادعای حق شناسی وانگهی بت در بغل
 پیروان دین عیسی را چرا از فکر روح
 این چنین یکباره شد خاطر بدنیا مشغول
 زنده میشد مرده از انفس پاك عیسوی
 هم شفا می یافت کنگ و اعرج و کور و کچل
 ليک اکنون بین که شاگردان عیسی در جهان
 غیر خود را کس نمیخواهند حی و مستقل
 هر کجا چشمی است بینا میکنندش زود کور
 هر کجا پائی است یویا افکنندش در وحل
 الله الله چشم میدارند تا برهم زنند
 ملك جمشید و فریدون را زهی طول امل
 این همه بد بختی از آثار غفلتهای ما است
 که فرو رفتیم در اغراض و امراض و علل
 ما بجای آنکه بر بندیم بر خود راه شر
 یا شویم آماده دفع فساد محتمل
 خود بجان هم در افتادیم و کوشیدیم سخت
 گوئی اینجا جنگ صفین بود و غوغای جل
 تا یکی یابد خطاب اشرف و عنوان قدس
 تا یکی جوید مقام ارفع و شأن اجل

کاش این بیچاره جنس آدمی را خود هنوز
 حشر بودی با بهائم جای بودی در قتل
 تا نمیدید این تمدن را عذاب دلخراش
 تا نمیجست این تونس را بلای جان گسل
 راه نارفقن به از راهی که باشد ناصواب
 علم تا خواندن به از علمی که باشد بی عمل
 اف بر این وجدان و این حس تف بر این انصاف و عدل
 آه ازین جور و تعدی داد ازین مکر و حیَل
 حیلهای علمی است این یا دساتیر دروغ
 فصلهای عهدی است این یا اساطیرالاول
 خوان تعلیمات را خونخوارگی شد ما حضر
 رفیع تحصیلات را مردم کشی شد ما حصل
 فیلسوفان بزرگ و نکته سنجان دقیق
 خوش معمای وجود آدمی کردند حل
 لیک پیش اهل حل و عقد عصر ما کمون
 جمله تحقیقاتشان افسانه گردید و مطلق
 هر کسی را گر بود حقی مسام پس چراست
 هر چه بیزور است پیش زورمندان مبتذل
 مزد بازوی توانا نقص حق نانوائ
 ناز شست اکثریت خوردن خون اقل
 ناله يك ملتى گر کر کند گوش فلک
 نشنود هرگز ز يك دولت جواب لا و بل
 گر اساس دولتی را دولتی برهم زند
 ناید آواز از سیاستون بجز لیت و لعل

قصیده ۸

این قصیده در سال ۱۳۲۹ در موقعی که دولت روس بدولت ایران اولتیماتوم داده بود انشاد شده است

یارب این نیرنگ و افسون چیست وین مکر و دغل
 کاین چنین رایج بود در پیش ارباب دول
 وین عجب باشد که زیر نام انسانیت است
 هرچه نیرنگ است و افسوس و مکر است و دغل
 عهد ما را عصر نورانی همی خوانند و من
 غیر تار بکی نمی بینم بکوه و دشت و تل
 خلف وعد است و خلاف عهد و ابطال حقوق
 کر حقوقی لازم الاجرا بود بین المال
 حسن استعمال قول مردمی یعنی دروغ
 حفظ استحکام عهد دوستی یعنی خلل
 حوزهای اجتماعی چیست بکانون فساد
 حیل‌های دیپلوماسی^۱ چیست قانون دول
 قصه ترک سلاح آنگاه شهیر سلاح
 کنگره^۲ صلح و صفا آنگاه آغاز جدل
 و بچک ای عصر تمدن کز پس قرنی کثیر
 روزگار بربریت را شدی بشس البذل
 سخت نازبا و مکر و هی و زشت و ناپسند
 گرچه داری صورتی زیبا و چشمی مکتحل

عطا در سن دوازده سالگی وقتیکه مشغول آموختن عروض و قافیه بوده شعر گفتن را آغاز نهاده که از آنها چیزی دستیاب نشد و بعد غالب اشعار او در روزگار جوانی و بعضی از آن در طی سنوات هرج و مرج دوره‌های بدبختی مملکت و برخی در ایام انقلاب ایران و قسمتی هم در سفر مهاجرت انشاد شده و از چندی سال باین طرف بسبب مشاغل کثیره نتوانسته است چیزی بگوید و رویهمرفته شماره منظومات او خیلی کم است.

از تألیفات او یکی رساله‌ایست موسوم به «جان کلام» که بعد از فتح طهران بدست ملایون در نصیحت پادشاه وقت (احمد شاه قاجار) تلقیق نموده است دیگر رساله‌ایست در صرف و نحو زبان پارسی که هنگام تدریس در مدرسه علوم سیاسی برای شاگردان نوشته است سه دیگر منظومه‌ایست که در موقع متارکه جنگ بین المللی و ملاحظه ۱۴ ماده پیشنهادی مستر ویلسون (W. Wilson ۱۸۵۶—۱۹۲۴ م) رئیس جمهوری امریکا در اسلامبول بفارسی و عربی انشاء و طبع شده و رساله دیگر نیز در ادبیات و طرز انشاء در درست دارد که هنوز نا تمام است.

عطا منشی زبردست و شاعر توانائی میباشد و مدتهای مدید رئیس انجمن ادبی ایران بوده و چون مرد خوش طینت افتاده ایست در میان شعرای طهران بسیار محبوب است و در شاعری بیشتر یدرو سبک شعرای عراق است و در شعر مضامین دقیق و کلمات دقیق بسیار دارد و رویهمرفته شاعر بسیار حسّاس و رقیق القلبی میباشد و طبع او بعرفان نیز مایل است و اینک برخی از اشعار او که بدست آورده‌ایم در اینجا انتخاب آنرا درج میکنیم:

عطا

میرزا حسن خان سمیعی ادیب السلطنه متخلص به «عطا» فرزند میرزا حسن خان سمیعی ادیب السلطنه که از خانواده^۱ بسیار بزرگ و معروف کیلان میباشد در حدود سال ۱۲۹۳ هجری قمری در رشت تولد یافت .

عطا در سن چهار سالگی با اتفاق پدر خود از رشت بتهران و بعد از توقف پنجسال با پدرش بکرمانشاهان رفته است و بیشتر تحصیلات خود را در کرمانشاهان پایان رسانیده علوم عربیه و ادبیّه را از مرحوم ابوالنقراء اصفهانی و علم عروض و قافیه را از استاد بزرگ مرحوم میرزا سالدک کرمانشاهانی فرا گرفته و در اوایل سال ۱۳۱۰ هجری قمری بتهران مراجعت کرده و در محرم ۱۳۱۸ پدرش میرزا حسن خان سمیعی ادیب السلطنه در تهران برحمت ایزدی پیوسته و ابتدای خدمتش بدوات در زمان سلطنت مظفرالدین شاه قاجار در وزارت امور خارجه بوده و در عثمانیا ملّی مراتب خدمت مینموده بعد از بانزده سال یعنی در صدر مشروطیت بوزارت داخله رفته و مدیر کلّ اداره ایالات و ولایات بوده و در دوره سیم از طرف اهالی رشت بوکات مجلس شورای ملّی انتخاب و بمجلس رفته چونکه آقام جنگ بین المللی بوده و ناپسندگان و حزب دموکراتی مجبور بمهاجرت شدند عطا نیز برفاقت رفقای پارلمانی خویش هجرت نموده است بعد از پنج سال که متارکه جنگ شده بتهران مراجعت و در کابینه «مشیرالدوله» بمعاونت وزارت داخله منصوب گشت و پس از اندک مدتی وزیر فوائد عامّه شده و دو مرتبه حکومت طهران نیز با او بوده در سال ۱۳۴۶ هجری در کابینه «مخبر السلطنه» وزیر داخله شده تا در سال ۱۳۴۹ هجری در وزارت برقرار و بعد بامر اعلیحضرت پهلوی مأمور ابالت جلیله آذربائيجان شده و فعلاً آن ابالت جلیله با اوست .

۱ رجوع شود به رساله «دخنة الحسنیه» منقّه حسین قلیخان سلطانی کلهر .

میرزا حسین خان اسمعی ارب السلطنه (عطا)

از همین گهواره تا ، چند دگر فرزند چند
 سر بر آرد سر بسرا ایران از ایشان سر بلند
 بعد از این اقبال ایرانرا دگر افسوس نیست
 لکه در سرنوشت کشور سیروس نیست
 من ابر اهریمن ایزانیان غالب شدم
 حافظ ایران بود یزدان و من غایب شدم

در پایان اپرا میفرماید

آنچه من دیدم در این قصر خراب بد به بیداری خدایا یا بنحواب
 پادشاهان را همه اندوهگین دیدم اندر ماتم ایران زمین
 تنگ خود دانندمان اجدادمان اینجا دیگر برس بر دادمان
 وعده زرتشت را تقدیر کن دیده عشقی خواب و تو تعبیر کن

پرده می افتد

کار نیک و گفت نیکو و دل پاک این نداد
 کوش ایرانی به بد بختی امروز اوفتد
 ای جوانمردان عالمگیر خفته در مغاک
 نامتان رخشنده در آفاق و خود در زیر خاک
 جای دارد هرچه دلتنگید از ابران کنون
 زمین پسرهای در آورده پدر از خود برون
 حیف نبود زادگان خسرو کشور گشای
 دست بر شمشیر نا برده در آیندی ز پای
 خیرگی بنگر که در مغرب زمین غوغا پیاست
 این همی گوید که ایران از من آن گوید زماست
 اپکروه پاک مشرق هند و ایران ترک و چین
 بر سر مشرق زمین شد جنگ در مغرب زمین
 در اروپا آسیا را لقمه بپنداشتند
 هر يك اندر خوردنش چنگالها برداشتند
 بیخبر کآخر نگنجد کوه در حلقوم کاه
 گر که این لقمه فرو بردند روی من سیاه
 یاد از آنهدی که در مشرق تمدن باب بود
 وز کرات شرق نور معرفت پرتاب بود
 پادشاه رفته هفت هنگام در مغرب زمین
 مردمی بودند همچون جانور جنگل نشین

 در همین کهواره خفته نطفه آیندگان
 نطفه این مردگانی را که بینی زندگان

من در این مملکت عروسم من عروس پور سیروسم
من بر شاهنشاهان ناموسم آن بودم این شد آخر من

ایران ای خاک عالمی بر سر من
ایکاش این همه سلاطین به زرتشت منزّه آگین
درودی به آگین پیشین فرستند و بر رهبر من
ایران ای خاک عالمی بر سر من

همه سلاطین متفقاً درود بر روان پاک شت زردشت میخوانند

زردشت ایران خرابست؛ ای روان پاک زردشت؛ این کشتی در گردابست
حیف؛ از این آب و خاک - زردشت

آب و خاکی است که یکوجب ویرانی در آب نبوده هیچ عصر و زمانی
خاکی که مهد عزت دنیاست پرورده دست و مرد شمشیر ماست
اکمون چنان روی بویرانی نموده؛ بویرانی نموده

که کس نگوید این ویرانه ایران بوده؛ ویرانه ایران بوده
ای بیمبر آسمانی - زردشت تو بر ایران و ایرانی؛ بیک نهانی زردشت
دست ما بدامان پاک تو حقیقت یزدان؛ سر به پوش نهیم بر خاک تو
سعادت ایران - ایران

از ستوده روان تو ما خواهانیم

تجلی روان شت زردشت

من روان پاک زرتشتم که بستودید هاب
پیش آهنگ همه دستوربان و موبدان
من سخن آرای دستور مهابادم همی
آنچه باید داد داد رهبری دادم همی

کو تخت و کو تاج و کو نگین؟ در بارگه شوهر من

ایران ای خاک عالمی بر سر من

کو آن سرداران قشونی همه با تیغ و دست خونی

وان سپاه ملیون ملیونی ایران ای مهد و منبر من

ایران ای خاک عالمی بر سر من

کو خسروان عالم گیرت کو چون بوذرجمهر وزیرت

قبصر بد کترین اسیرت ای حجله و ای بستر من

ایران ای خاک عالمی بر سر من

شد دربار انوشیروان مداین مهد ساسانیان

سیه پوش عزای ایران بسان جامه بر من

ایران ای خاک عالمی بر سر من

جهانگیران ایران یکسر اندر مصیبت این کشور

چو من خاک ریزند بر سر هر يك گوید کو کشور من

ایران ای خاک عالمی بر سر من

انجرا به نشین ایرانی باد از عهد گیتی ستانی

آف يك زمان اینهم زمانی چه شد خسرو همسر من

ایران ای خاک عالمی بر سر من

من شیرین عروس ایرانم عروس انوشیروانم

من ملکه این سامانم کو آن زینت و زیور من

ایران ای خاک عالمی بر سر من

با چه روئی دگر زنده‌اید از روی من فی شرمند‌اید

زیر پای خصم افکنده‌اید استخوان‌های پیکر من

ایران ای خاک عالمی بر سر من

داریوش

چین تا به رم بود مسخر چو مردم نصف کره خاک بر اخلاف سپردم
کنوت رفته بغارت گرفتار اسارت
حیف ازین جهانگیر اقلیم نك نمانده از صد بکش نیم
این خرابه قبرستان نه ایران ماست این خرابه ایران نیست ایران کجاست

انوشیروان

ایوای که ویرانه شد آن مملکت پیر کس روی زمین کشور خون خواندی و شمشیر
به نیروی دلیران مهین بیری ابران
بد بلند در روم و در چین بر فراز قصر سلاطین
این خرابه قبرستان نه ابران ماست این خرابه ایران نیست ایران کجاست

خسرو

به آهنگ بدایات اصفهان

معلوم نیست مرده و یا آنکه زنده اید ای قوم خواجه اید شما یا که بنده اید
این زندگانی است شما میکنید؟ مرگ زین زندگی به است برای چه زنده اید
اجداد تان بحال شما گریه میکنند کز چه میانه ملک اسباب خنده اید
ایرانی از قدیم مهین بود و سر بلند آیا چه گشته است شما سر فکنده اید
جانش بلب رسید ز دست شما مگر دل از نگاهداری این ملک کنده اید

شیرین

ای خاک پاک ایران زمین ابران ای حجله گاه شیرین

این خرابه ایران نیست ایران کجاست	این خرابه قبرستان نه ایران ماست
ایقوم بیزدان قسم این ملک نه این بود	در عهد من این خطه چو فردوس برین بود
جوان مردان ایران	چه شد گردان ایران
بکنظر بر ایران نمائی	تاجدار خسرو کجائی
این خرابه ایران نیست ایران کجاست	این خرابه قبرستان نه ایران ماست
خیز از لحد و باخبر از کشور خود شو	هان ای پدر تاجور غمزده خسرو
همه اهل قبور است	سرای همه گور است
زنده و زندگی ندارند	مردۀ برون از مزارند
این خرابه ایران نیست ایران کجاست	این خرابه قبرستان نه ایران ماست
ریزند بسر خاک غم از مانم ایران	اجداد من از تاجوران کی و ساسان
مصیبت زده سیروس	همه در غم و افسوس
در عزا انوشیروان است	داریوش بر سر زنان است
این خرابه ایران نیست ایران کجاست	این خرابه قبرستان نه ایران ماست
وانگاه دگر دستش بلند است به نفرین	دستی بسر از مویه همی بر زده شیرین
به تنگ آلوده از جهل	که ای اولاد نا اهل
شرمتان پس از ما زنان باد	شرمی ز بزرگان و اجداد

سیروس

این خرابه ایران نیست ایران کجاست	این خرابه قبرستان نه ایران ماست
شرم من از ارواح سلاطین اسیر است	ایداد اگر من سرم از شرم بزیار است
کنوت طعنه ز نددم	که بودند به بندم
حال اسارت ملک خود بین	کای اسیر تو ما سلاطین
این خرابه ایران نیست ایران کجاست	این خرابه قبرستان نه ایران ماست

زین سفر گر جان بدر بردم دگر	شرط کردم ناورم نام سفر
اندرین بیراهه وین تاریک شب	کردم از تنهائی و از بیم تب
گرچه حال از دیدن این بارگاه	شد فراموشم تمام رنج راه
این بود کهواره ساسانیان	بنگه تاریخی ایرانیان
قدرت و علمش چنان آباد کرد	ضعف و جهلش همچنین برباد کرد
ایمداين از تو ای قصر خراب	بایدايرانی ز خجالت گردد آب

بعد از خواندن این مثنوی دست به پیشانی گذارده و با آواز سه گاه قفقاز این غزل را میخواند:

ز دلم دست بدارید که خون میریزد	قطاره قطاره دلم از دیده برون میریزد
کنم اردد دل از تربت اهخامنشی	از لحد بر سر آن سلسله خون میریزد
آبروی و شرف و عزت ایران قدیم	تکبت و ذلت ایران کنون میریزد
مکن ایرانی امروز بفرهاده قیاس	شرف لیدر احزاب جنون میریزد
تکبت و ذلت و بد بختی و آثار زوال	از سر و پیکر ما ملت دون میریزد
برج ایفل ز صنادید گل و گلوا گل	بر سر مقبره نابالئون میریزد
نحت جمشید ز بی حسی ما بر سر جم	خشت با سرزنش از سقف وستون میریزد
در مدائن که سلاطین همه ماتم زده اند	تسلیم از فلک بوقلمون میریزد
برده ماتم شاهان سلف عشقی دید	کأنچه در پرده بد از پرده برون میریزد

خسرو دخت

این خرابه قبرستان نه ایران ماست	این خرابه ایران نیست ایران کجاست
ای مردم چون مرده استاده ایران	من دختر کسرایم و شهزاده ایران
ملك زاده دیرین	جگر گوشه شیرین
غصه شما قوم رنجور	مرده ام برونکرده از گور

۱ گل و گلوا فراسویان قدیم را گویند.

این طبع تو عشقی بخدائی خداوند
از کوه دماوند محکم تر و معظم تر و آتشکده تر بود
دیدنی چه خبر بود^۱

ایرا

رستاخیز سلاطین ایران^۲

«این گوینده سنه ۱۳۳۴ در مسافرت از بغداد بموصل مخروبه بعضی از قصرهای حوالی خرابه‌های شهر معظم (مداین) را زیارت نمود تماشای ویرانه‌های آن گهواره تمدن دنیا مرا از خود بیخود کرد و این ایرای رستاخیز نشانه‌های قطرات اشکی است که بروی کف‌های محزون‌های نیاگان بد بخت ریخته‌ام».

«عشقی»

اشخاص ایرا

خواننده اول - میرزاده عشقی با لباس سفر در خرابه‌های مداین
خواننده دوم - خسرو دخت با کفن
خواننده سوم - داربوش
خواننده چهارم - سبروس
خواننده پنجم - افوشیروان
خواننده ششم - خسرو برویز
خواننده هفتم - شیرین ملکه قدیم ایران
خواننده هشتم - روان شت زردشت

(پرده بالا میرود)

مسافر به آهنگ مثنوی

این در و دیوار دربار خراب چیست یارب وین ستون بی‌حساب

۱ نقل از «دیوان عشقی» چاپ طهران صفحه ۱۸۳.

۲ دکتر ا. ج. س. تارا یور والا (Dr. I. J. S. Taraporewala) ترجمه ایرای رستاخیز را بزبان انگلیسی در سال ۱۹۲۵م در کلکته چاپ نموده و انتشار داده است.

سر چشمه پستی و خداوند تلوت
 این از داور بتر بود
 آقای اساف ار عر و تیز و لگدی داشت
 چون چاره اش آسان دوسه من بنجه تر بود
 میخواست ملك خود برساند بوزارت
 افسوس که عمامه برایش سر خر بود
 سرمایه بد بختی ابران دو قوام است
 يك ملتى از این دو نفر خون بیگر بود
 با آشتیانی ز چه این مرد کم از زن
 ای کاش که برگردن این هر دو تبر بود
 آن کس که زند این تبر آن سید ضیاء بود^۱
 بر مردم ابران بنجدا نور بصر بود
 آن مرد که خر که وکیل همدان است
 يك پارچه کوف از این یا تاپس سر بود
 ای ری تو چه خاکی که چه ناپاك نهاده
 از شر تو يك مملکتی پر ز شرر بود
 شمر از پی تو جد مرا کشت چنان زار
 صد لعن بدر نیز که رنجش بهدر بود
 ای کاش که بکروز به بینم درین شهر
 در هر گذری لخته خون تا بکمر بود

آقای تدبیر
 دیدی چه خبر بود
 خوب این چه بدی داشت
 دیدی چه خبر بود
 با زور سفارت
 دیدی چه خبر بود
 این سکه بنام است
 دیدی چه خبر بود
 شد دست برگردن
 دیدی چه خبر بود
 او دست خدا بود
 دیدی چه خبر بود
 دیدی که چسان است
 دیدی چه خبر بود
 تو شر و فسادى
 دیدی چه خبر بود
 لعنت بتو صد بار
 دیدی چه خبر بود
 از خون همه پر شهر
 دیدی چه خبر بود

اوصاف مجلس دوره چهارم

این مستزاد عشقی متضمن هجو و ذم اشخاص است و دارای اصطلاحات و کلمات زننده برای اینکه ازین قسمت هم نمونه باشد، اشعار ذیل را که نسبت بوکلای مجلس شوری در دوره چهارم گفته است انتخاب کردیم.

این مجلس چارم بخدا تنگ بشر بود	دیدی چه خبر بود
هر کار که کردند ضرر روی ضرر بود	دیدی چه خبر بود
این مجلس چارم، خود ما نیم، ثمر داشت؟	والله ضرر داشت
صد شکر که عمرش چو زمانه بگذر بود	دیدی چه خبر بود
دیگ و کلا جوش زد و کف شد و سر رفت	باد همه در رفت
ده مرده که عمر و کلا عمر سفر بود	دیدی چه خبر بود
دیگر نکند هو ^۱ نزند جفت مدرّس ^۲	در سالون ^۳ مجلس
بگذشت دیگر مدّتی از محشر خر بود	دیدی چه خبر بود
آن شیخک کرمانی زر مسلک ربّو	کم مدرک و پر گو
هر روز سر سفره اشراف دمر بود	دیدی چه خبر بود
شهرزاده فیروز ^۴ همان جانی خائن	با آن یز چون جن
هم صیغه کرزن ^۵ بدو هم فکر ددر بود	دیدی چه خبر بود
خواهر زن کرزن که محمد ولی میرزاست ^۶	مطلب همه این جاست
چون موش مدام از پی دزدیدن زر بود	دیدی چه خبر بود

۱ هو کردن، یعنی غوغا کردن است.

۲ یکی از وکلای آندوره.

۳ Salon نالار پذیرائی.

۴ فیروز میرزا نصرت الدوله معروف.

۵ Lord Curzon (۱۸۵۹-۱۹۲۵ م) وزیر امور خارجه انگلستان.

۶ برادر فیروز مبرز.

عمو تمام ادارات مرده شو خانه است
وزین ره است که این کهنه ملک ویرانه است
ز من نمی شنوی رو بچشم خواش ببین

برو بهالیه تا آنکه چیزها بینی
که مرده شوها در پشت میزها بینی
برو به نظمیه تا آنکه چیزها بینی
برو بعدلیه تا بی تمیزها بینی
چه بی تمیز کسانی شدند میز نشین

به پشت میز کس از مرده شو نباشد نیست
کسیکه با او عمرنگ و بو نباشد نیست
کسی که همسر و هم کار او نباشد نیست
کسی که بی شرف و آبرو نباشد نیست
همی ز بالا بگرفته است تا پائین

بغیر من چه بسا کس که مرده شو دارد
که تیره بختی خود را همه از او دارد
تو هر کدام به بینی يك آرزو دارد
باین خوش است که دنیا هزار رو دارد
شود که گردن يك روز روز کفر و کین

تمام مملکت آن روز زیر و رو کرد
که قهر ملت با ظلم رو برو کرد
بخائنین زمین و آسمان عدو گردد
زمان کشتن افواج مرده شو گردد
بسیدل خاك ز خون پلیدشان رنگین

حکومت آنچه بمن گفت کفتمش بی جا است
که این عمل نه سزاوار بندگان خداست
باو چو گفت تو گوئی که از خدا میخواست
جواب داد که البته این وظیفه ماست

من آن کم که بگویم بر این دعا آمین

برفت زود در آغاز دخترش را برد
چو سرد گشت ازو رفت خواهرش را برد
برای آخر سر نیز همسرش را برد
چو خسته گشت ز زنها برادرش را برد

نثار کرد بر او هر چه داشت در خور جبین

بدین وسیله بر حکمران مقرب شد
رفیق روز و هم آهنگ خاوت شب شد
بکار دولتی آن مرده شو مجرب شد
خلاصه صاحب عنوان و شغل و منصب شد

به بخت نیک، ز نیروی تنگ گشت قریب

به آن سیاه دل از بسکه خلق رو دادند
پس از دو ماه مقام مرا بدو دادند
زمام مردم کرمان برده شو دادند
تعارفات باو از هزار سو دادند

قبالهائی از املاک و اسبها بازین

مگر که ذهن تو از این محیط بیگانه است
گمان مدار که این مرده شوی بکدانه است

برو بجوی که جوینده است یابنده
 بگفتمش که خود این کار ناید از بنده
 برای من بود این امر حکمران توهمین

قسم بمردی من مردم و نه نامردم
 به آبروی در این شهر زندگی کردم
 جواب داد که قربان مرد میگردم
 من این سخن پی شوخی به پیش آوردم
 مرنج از من ازین شوخی و مباحث غمین

چو دید آب ز من گرم می نشاید کرد
 میانه اش پس از آتروزگشت با من سرد
 پس از دو روزی روزی بهانه آورد
 مرا بداد فکندند لخت و تا میخورد
 زدند بر بدن من چماقهای رزین

نمود منفصلم از مشاغل دیوان
 برای من نه دگر رتبه ماند و نه عنوان
 بین شرافت و مردانگی درین دوران
 گذشته زانکه ندارد عمر دهد خسران
 بسان صحبت نادان و جامه چرمین

بشهر کرمان بدنام مرده شوئی بود
 که بین مرده شو آن شسته آبروئی بود
 کریه منظر و رسوا و زشت خوئی بود
 خلاصه آدم بی شرم و چشم روئی بود
 شبی به نزد حکومت رفت آن بیدین

بیرمرد - زیر خاک سیه فام مریم ای مریم
 چه خوب خفته آرام مریم ای مریم
 برستی از غم ایام مریم ای مریم
 بخواب دختر ناکام مریم ای مریم
 بخواب تا ابد ابد دختر اندرین بستر

تابلمو سوم

سرگذشت بدر مریم

... ..

من اهل کرمانم و اندران خجسته دیار
 قرین عزت بودم نه همچو اکمنون خوار
 که شغل دولتم بود و دوات بسیار
 بهر وظیفه که بودم بدم درست و امین

هزار و سیصد و هجده ز جانب طهران
 بشد جوانك جلفی حکومت کرمان
 مرا که سابقه ها بد بخدمت دیوان
 معاونت بسپرد او بموجب فرمان
 ز فرط لطف مرا کرده بد بخوبش رهین

پس از دو ماهی روزی بشوخی و خنده
 بگفت دخترکی خواهم از تو زیبنده

همی ز اول شب کند جان سحرگه مرد
ز مرگ خویش پدر را و خویش را آزد
ز گریه نیمه شده پیر مرد خون بجزگر

همی نالد و بغضش گرفته است گلو
بزور میکند آنرا درون سینه فرو
خلاصه تا نبرد کس ز اهل شمران بو
بر این قضیه بی عصمتی دختر او
نهان ز خلق مر او را نهد بچاک اندر

غرض نکرد خبر هیچکس نه مرد و نه زن
ز بانگ صبحدم این پیر مرد با شیون
خودش بداد ورا غسل و هم نمود کفن
خودش برای وی آراست حجله مدفن
مگر بمردم طهران خدا دهد کیفر

پدر نشسته و ناخوانده هیچکس بر خویش
نهاده نعش جگر گوشه در برابر خویش
گاهی فشاند يك مشت خاک بر سر خویش
گاهی فشاند مشتی بروی دختر خویش
ای آسمان بستان انتقام این منظر

چو آن سفید کفن خورده خورده شد پنهان
بزیر خاک سیاه و ازو نماند نشان
نهاد پیر یکی تخته سنگ بر سر آن
سپس بچشم خدا حافظی جاویدان
نگاه کرد بر آن گور داغدیده پدر

همینکه گفت چنین منگه ناب به آف منگام
 خبر نبودم کاف مردك سپاه آفام
 بروی خاک چه کاری عمر دهم انجام
 نظر نمودم و دیدم که دختری ناکام

بزیور خاک سپه میرود بدست بدر

جوانك فنگلی ای بشیطان اسناد
 دو سال در پی این دختر جوان افتاد
 که تو ز خوبی شیرین شدی و من فرهاد
 نو کام من بده و من ترا نمایم شاد
 فرستم از پی تو خواستگار و انگشتر

چو گفته بود باز مریم آخر ای آقا
 مرا شکم شده بر بس چه شد عروسی ما
 جواب دك بدو من ازین عروسی ها
 هزار گونه دهم وعده کسی دهم اجرا
 بین چه بدم بدو داده بود آف کافر

که کر ز من شنوی رو بشهر نو بنشین
 نما تو چند صبا زندگانی رنگین
 نفو بروی جوانان شهری تنگین
 ندانم آنکه خود اینگونه مردم بیدین
 چه میدهند جواب خدای در محشر

همینکه دید که بر تنگ او بدر پی برد
 غروب ترباك آورد خانه و شب خورد

نکنده اند یکی کور قامت مریم
 بخفته است در آن تیره خوابگاه عدم
 هنوز سنگ نهشتند روی آن دلیر

نشسته بر لب آن کور پیر مردی زار
 فشاند اشک همی روی خاکهای مزار
 ولی عیان بود از آن دو دیده خونبار
 که با زمانه گرفته است کشتی بسیار
 جبینش از ستم روزگار پر ز اثر

بگور خاک همی ریزد او ولی کم کم
 تو گو که میل ندارد بزبر گل مریم
 نهان شود «پدر مریم است این آدم»
 بعید نیست نو شناسی اش اگر من هم
 گرفته‌ام همین الساعه زین قضیه خبر

خمیده پشت زنی پیر لند لند کنان
 دو سه دقیقه پیش آمد و نمود فغان
 که صد هزاران لعنت بمردم طهران
 سپس نگاهی بر من نمود و گشت روان
 بدو بگفتم از من چه دیدی ای مادر

جواب داد که ما مردمان شمرانی
 ز دست رفتیم آخر ز دست طهرانی
 ازین میان یکی آن پیر مرد دهقانی
 به بین بگور نهد دخترش به پنهانی
 تو مطلع نه ای از ماجرای این دختر

فتاد دیده یروین و ماه نامحرم
ستاره ها همه دیدند و آسمانها هم
که نیمی از تن مریم برون بد از پاچین

تابلو دوم

روز مرگ مریم

دو ماه رفته ز یائیز و برگها همه زرد
فضای شمران از باد مهرگان پر کرد
فضای در بند از قرب ماه آذر سرد
پس از جوانی پیری بود چه باید کرد

بهار سبز یائیز زرد شد منجر

بتازه اول روز است و آفتاب بنواز
فکنده در بن اشجار سایه های دراز
روان بروی زمین برگها ز باد ایاز
بجای آن شبی ام بر فراز سنگی باز

نشسته ام من و از وضع روزگار پیکر

بیاد آن شب مه افقی ار در این ایام
گذشته زان شب مهتاب پنج ماه تمام
خبر ز مریم اگر پرسی اندرین هنگام
بجای آن شبی اش اوفتاده است آرام

ولی سرا پا پیچیده است آن پیکر

یدك سفید کتانی ز فرق تا بدم
چو تازه غنچه پیچیده پیکرش محکم

خلاصه کرد باصرار نرم یارو را
 بزور رو ز رو برد نازنین رو را
 نمود بر لب وی آشنای دارو را
 خوراند آخر کار آن نمیخورم گو را

نه دو بیاله نه سه نه چهار بل چندین

پس از چهار دقیقه ز روی شنگولی
 شروع شد بسخن های عشق معمولی
 تصدقت بروم به چقدر مقبولی
 تو از تمام دواهای حسن کیسولی

قسم بعشق توشیرین نری ز ساخنین

سرخ گهی هم در ضمن شوخی و خنده
 بد از عروسی و عقد و نگاه زیبنده
 شریک بودن در زندگی آینده
 پس آن جوان بی تفریح پنجه افکنده

گرفت در کف از آناه گیسوی پر چین

از آن به بعد بدیدم که هر دو خوابیدند
 خدای شکر که آنها مرا نمی دیدند
 بهم چو شهد و شکر آن دو یار چسپیدند
 بروی سبزه بسی روی هم بغلطیدند

دگر زیاده بر این را نمی کنم تبیین

در آن دقیقه که آنها جدا شدند از هم
 بعضو پردگی و محرمانه مریم

جوان - بخور که نیست ازین به شراب اندر دهر
 مریم - برای من که نخوردم بتر بود از زهر
 شراب خوب است اما برای مردم شهر
 که هست خوردن نان از تنور و آب از نهر

نشاط و عشرت ما مردمان کوه نشین

جوان - ولم بکن کم ازین حرفها بزن ده بیا
 مریم - نمیخورم والله (جوان) بخور بخدا
 مریم - ای ولم بکن آقا

خودت بنوش از این تلخ باد تنگین

جوان - بخور صدق بادام چشمهات بخور
 فدای آن لب شیرین تر از نبات بخور
 ترا قسم به تمام مقدسات بخور
 ترا قسم بخداوند کائنات بخور

مریم - بی شراب کم اسم خدا ببر بیدین

جوان - ترا قسم بدل عاشقان افسرده
 بغنچه های سحر نا شگفته پثرمرده
 بمرک عاشق ناکام نوجوان مرده
 بخور بخور ده بخور نیم جرعه یک خورده

چو دید رام نگردد بحرف ماه جبین

همی نمود پر از می پیاله را وان پس
 همی نمود به لبهاش او همی زد پس
 دل من از تو چه پنهان نموده است هوس
 که کاش زین همه اصرار قدر بال مگس

من شدی که بزودی نمود می نمکین

در آن قیافه گهی شادمان و گه محزون
بصد دلیل بد آثار عاشقی مشحون

ز شور عشق نشانها بر آن لب نمکین
سیاهی ای بهمین دم ز دور پیدا بود
رسید بیش جوانی بلند بالا بود
ز آب و رنگ همی بد نبود زیبا بود
ز حیث جامه هم از مردمان حالا بود

کلاه ساده و شلوار و جاکت و یونین
جوان - سلام مریم مه یاره (مریم) کیست ابوائی
جوان - منم مفرس عزیز از چه وقت اینجائی
مریم - توئی عزیز دلم به چه دیر میآئی
سپس در آن شب مه آن شب تماشائی

شد آن جوان بر آن ماهیاره جای گزین
دگر بقیه احوال بررسی و آداب
به ماچ و بوسه بجا آمد اندر آن مهتاب
خوش آنکه بر رخ یارش نظر کند شاداب
لبش نه جنبد و قلبش کند سوال و جواب

برای من بخدا بارها شده است چنین
بس از سه چار دقیقه به برد دست آنمرد
دوشیشه سرخ ز حبیب بغل برون آورد
از آن دوائی که آتش بدردشان میخورد
نخست جام باآنها رو تعارف کرد

هزار مرتبه گفتم نمیخورم من ازین

مریم -

قسمتی از تابلو اول شب ماهتاب

اوائل کحل سرخ است و انتهای بهار
 نشسته‌ام سر سنگی کنار يك دیوار
 جوار درّه در بند دامن کپسار
 فضای شعراں اندك ز قرب مغرب نار
 هنوز بد اثر روز بر فراز اوین
 جو آفتاب پس کوهسار پنهان شد
 ز شرق از پس اشجار مه نمایان شد
 هنوز شب نشده آسمان چراغان شد
 جهان ز پرتو مهتاب نور باران شد
 چو نو عروس سفیدآب کرد روی زمین
 نشسته‌ام به بلندی و پیش چشم باز
 بهر کجا که کند چشم کار چشم انداز
 فتاده بر سر من فکریهای دور و دراز
 بدان سرم که سوی آسمان کنم پرواز
 فغان که دهر بمن بر نداده چون شاهین
 چو زین سیاحت من یکدو ساعتی بگذشت
 ز دوز دختر دهقانی ای هویدا گشت
 قدم بناز بکافوروش زمین می هشت
 نظر کنان همه سو بیم ناک بر درو دشت
 چو فکر از همه مظنون مردمان ظنین
 نقش نهفته پچادرناز آبی کون
 بیرون فتاده از آن برده چهره‌ای کلکون

بجز از مذهب هر کس باشد
سخن این جای دیگر بس باشد

- ۵۹ -

با من اریك دوسه گوینده هم آواز شود
کم کم این زمزمه در جامعه آغاز شود
با همین زمزمه‌ها روی زنان باز شود
زن کند جامه شرم آر و سرافراز شود
لذت از زندگی جمعیت احراز شود
ورنه تا زن بکفن سر برده
نیمی از ملت ایران مرده

ایده آل^۱ عشقی

ایده آل يك نفریبر مرد دهقانی در سه تابلو^۲ - تا بلو اول شب ماهتاب
تابلو دوم روز مرگ مریم^۱ تا بلو سوم، سرگذشت یدر مریم و ایده آل او

این اشعار داستان پیر مردیست که دویسراودر راه آزادی و مشروطیت
ایران کشته شده و دخترش «مریم» نیز در نتیجه هوسرانی جوانی
از اهل طهران خود را مسموم کرده است در ضمن این داستان عشقی با
منتهای بد بینی اوضاع اداری و اجتماعی ایران را شرح میدهد ما قسمتی
از آنها انتخاب نموده درج مینمائیم.

۱ Ideal ارمان، کمال مطلوب.

۲ Tableau لوحه، برده نقاشی.

بزیانی ملکه میگوید

- ۴۸ -

من بویرا نه ز ویران شدن ایرانم
 من ملك زاده این مملکت ایرانم
 آوخ از بخت من غمزده آوخ
 دختر خسرو شاهنشہ دیرین بودم
 ناز پرورده در دامن شیرین بودم
 حال این مقبره مسکین شده آوخ

- ۴۹ -

خانه اول من گوشه ویرانه نبود
 چه حرم خانه اجداد من این خانه نبود
 باد رفته از این دهکده آوخ
 دخت شاهی که زیم مملکتش تا قاف است
 شده ویرانه نشین آن ملك این انصاف است
 سرد شد آتش آتشکده آوخ
 در پایان داستان گوید

- ۵۸ -

شرم چه مرد یکی بنده و زن يك بنده
 زن چه کرده است که از مرد شود شرمنده
 چیست این چادر و روینده نازیبنده
 گر کفن نیست هلا چیست پس این روینده
 مرده باد آنکه زنان زنده بگور افکنده

گفت آن قلعه که مخروبه آبادی ماست
دیر گاه نیست که ویران شده و باز بیاست
ارگ شاهنشهی و بنگه شاهان شاست
این مهاباد بلند ایوان است
که سرش همسر با کیوان است

- ۱۱ -

سینمایی از تاریخ گذشته

آنچه در پرده بد از پرده بدر میدیدم
پرده کز سلف آید بنظر میدیدم
وندران پرده بسی نقش و صور میدیدم
بارگه‌های پر از زیور و زر میدیدم
يك بیک پادشهان را بمقر میدیدم
همه بر تخت و همه تاج بسر میدیدم
همه با صولت و با شوکت و فر میدیدم
صف بصف لشکر با فتح و ظفر میدیدم
وز سعادت همه سو ثبت اثر میدیدم
وان اثرها ثمر علم و هنر میدیدم
بزدگرد آخر آن پرده پکر میدیدم
شاه و کشور همه در چنگ خطر میدیدم
زان میان نقش از آن پس ز عمر میدیدم
سپس آن پرده دیگر زیر و زیر میدیدم
ته ز کسری خبری فی طاقی
وان خرابه بخرابی باقی

در حوالی مداین بدعی

ده تاریخی افسانه گمی

که بدامان یکی تپه یناه آورده

گرد تاریک وشى بر نون خود گسترده

چون سیه پوش یکی مادر دختر مرده

کلبه هایش همه فرتوت و همه خم خورده

الغرض هیئتی از هر جهتی افسرده

کاروان چونکه بده داخل شد

هر کس اندر صدد منزل شد

هر کس از قافله در منزلی و من غافل

بیش از اندیشه منزل به تماشا مایل

از سیر و تماشای بسی الحاصل

عاقبت بر لب استخر نمودم منزل

خانه بیوه زنی تنگ تر از خانه دل

باری آتخانه بدو يك باره

داد آنهم بمنش یکباره

خانه جز بیوه زن و کهنه جلی بیش نداشت

بیوه زن رفت و فقط کهنه جلی باز گذاشت

پیر مردی ز کسانش بحضورم بگماشت

خانه بی شمع و سیه پرده و تاریکی چاشت^۱

خانه آباد که اندک مهتاب

سر زد از خانه آتخانه خراب

- ۸ -

آن خراب ابنیه کز پنجره بیداست کجاست؟

خیره بر پنجره شد پیر و بزانو بر خواست

کفن سیاه

سرگذشت يك زن باستانی «خسرو دخت»

و سرنوشت زنان ایرانی

کفن سیاه نیز یکی از آثار برجسته عشقی است که حجاب زنهای ایرانی را انتقاد میکنند در طی این حکایت خیالی میگوید: در حوالی خرابه‌های مداین بدهی رسیدم و بخانه ویرانه‌ای وارد شدم در نتیجه احساسات درونی شب را در این خرابه‌ها گردش میکردم ناگهان به بقعه‌ای داخل شدم که زنی با کفن سیاه بد آنجا پناه برده بود پس از گفتگوها خود را معرفی میکنند که ملکه ایران و از زمان انقراض سلطنت عجم کفن سیاه پوشیده‌ام صبح که عشقی از خرابه‌ها بیرون آمده تمام زنهای ایرانی را بهمان شکل و با همان لباس دیده. یعنی زنهای ایران در دوره ساسانیان حجاب نداشته‌اند و حجاب در دوره اسلام بایران آمده و پس از انقراض سلاطین ساسانی زنهای ایرانی سیاه پوش و عزا دار شده‌اند این حکایت دارای ۵۹ بند است که قسمتی از آن بدو ترتیب انتخاب و درج میشود:

هنگام ورود به‌مهاباد

در نگابوی غروب است ز گردون خورشید
 دهر مبهوت شد و رنگ و رخ دشت برید
 دل خونین سپهر از افق غرب دمید
 چرخ از رحلت خورشید سیه می پوشید
 که سر قافله با زمزمه زنگ رسید

پس آنگاه آروز تا شب دوید که تا بر دهی نیمه شب در رسید
 بشد در سرای خداوند ده که: «چیزی مرا ای خداوند ده
 که تا پوشد اندام خود این غلام» بد اندر دهانش هنوز این کلام
 که آنخواجه خدمتگذاران بخواست بگفتا «کنون کاین غلامی ز ماست
 سحرکه ببازارش اندر برید فروشید و نقدینه اش آورد»
 چو آن بینوا این سخن بر شنفت سر از جیب حیرت برون کرد و گفت
 بگفتم غلام که تن بوشیم نکفتم غلام که بفروشیم

✱

✱ ✱

دلم بس بکردار آن خواجه سوخت که ما را بنام غلامی فروخت
 نوشتم من این قصه را یادگار که تا یاد دارد ورا روزگار

احتیاج ای احتیاج

این منظومه در موضوع احتیاج گفته و این سبک و طرز در ادبیات
 فارسی تا کنون سابقه نداشته و مخصوص عشقی است .

هر گناهی آدمی عمداً بعالم میکند
 احتیاج است آنکه اسبابش فراهم میکند
 ورنه کی عمداً گناه اولاد آدم میکند
 یا که از بهر خطا خود را مصمم میکند
 احتیاج است آنکه زو طبع بشر رم میکند
 شادی یکساله را یکروزه مانم میکند
 احتیاج است آنکه قدر آدمی کم میکند
 در بر نامرد پشت مرد را خم میکند

کشتی ما فتنه بگرداب ای خدا يك ناخدا که تا بردش برکنار نیست
بی چاره نیستم من و در فکر چاره ام بیچاره آنکسی است که در فکر چاره نیست
ای گول شیخ خورده قضا و قدر مطیع بر جفت و طاق و خوب و بد استخاره نیست
من عاشقم گواه من این قلب چاک چاک در دست من جز این سند پاره پاره نیست

درین غزل پریشان حالی خود را بیان کرده است

هزار بار مرا مرگ به ازین سختی است
برای مردم بد بخت مرگ خوش بختی است
گذشت عمر بجان کندن ای خدا مردم
ز بعد این همه جان کندن این چه جان سختی است
رسید جان بلبم هر چه دست و پا کردم
برون نشد دگر این منتهای بد بختی است
رجال ما همه دزدند و دزد بد نام است
که دزد گردنه بد نام دزد پانختی است
زنان کشور ما زنده اند و در کفند
که این اصول سیه بختی از سیه رختی است
بمیر عشقی ار آسایش آرزو داری
که هر که مرد شد آسوده زنده در سختی است

ملت فروش

این مثنوی را در ذم رئیس الوزراء وقت میرزا حسنخان وثوق الدوله
که عاقد قرارداد ایران و انگلیس بوده است سروده
یکی را ز تن جامه در دزدگاه بکنند از کفش پا تا کلاه

جرايد طهران و ساير ولايات در خصوص اين واقعه فاجعه مقاله‌ها درج و اظهار تأسف نمودند و نوحه سرائي‌ها کردند از آن جمله فرخی يزدي ماده تاريخ شهادت عشقي را به نيكوترين وجهي سروده است كه عينا در اينجا درج ميشود:

ديومهيپ خودسري چون زغضب گرفت دم امنيت از محيط مارخت به بست و گشت كم
 حربه وحشت و ترور كشت چو ميرزاده را سال شهادتش بخوان «عشقي قرن بيستم»
 ۱۳۴۲

معلومات عشقي اگرچه كامل و وسيع نبود ولي اگر تاكنون زنده ميبود يكي از شاعران درجه اول محسوب ميشد چرا كه از آثار او چنين استنباط ميشود صاحب طبعي روان و سرشار و داراي سبك مخصوصي بوده بنوعيكه مورد توجه خاص و عام واقع شده، اشعارش خيلي مختصر چرا كه مرگ بيش از اين امانش نداده كلاً بالغ بر پنجهزار بيت ميشود كه قسمت كفن سياه، سه تا بلو، ايراي رستاخيز سلاطين ايران وغيره از آنجمله است كه ما از هر کدام بهترين نمونه‌هاي آنها انتخاب و در اينجا درج مينماييم. قسمت كفن سياه در هندوستان و قسمت عمده اشعارش بنام ديوان عشقي بوسيله ع. سليمي جمع آوري و در سال ۱۳۴۸ هجري در طهران بطبع رسيده و خيلي هم مقبول واقع شده است.

غزل

اين غزل داراي سبك و اصطلاحات جديد است

در هفت آسمان الا يك ستاره نيست نامي ز من پيرسندل^۱ اين اداره نيست
 بي اعتنا به گيت كابينه فلك گرديده ام كه يارقي^۲ ام يكستاره نيست

۱ Personnel اعضا اداره .

۲ Parti طرفدار .

عشقی

میر محمد رضا متخاصی به «عشقی» فرزند حاجی سید ابوالقاسم کردستانی در تاریخ ۱۲ جمادی الثانی ۱۳۱۲ هجری قمری در همدان متولد شده و در مکتب خانۀ محلی همدان تحصیل ابتدائی فارسی نموده و زبان فرانسه نیز در مدرسه آلیانس فرا گرفته و بعد از آن مدتی در اصفهان و طهران اسر برده است در اوایل جنگ بین الامالی با اتفاق مهاجرین ایرانی بقسطنطنیه رفته و چند سال در آنجا اقامت داشته و ضمناً گاه گاهی در شعبۀ علوم فلسفه و اجتماعیات دارالفنون باعالمی حاضر میشده و درك فیوضات میکرد، بعد از آن بهمدان و سپس وارد طهران شد.

عشقی در سال ۱۳۳۳ هجری قمری در همدان جریده «نامه عشقی» را انتشار داد و بعد در سال ۱۳۳۹ هجری روز نامۀ «قرن بیستم» را منتشر کرد ولی عمر جریده مؤخرالذکر بسیار کوتاه بود یعنی بعد از اشاعت هفده شماره تعطیل شده. مشارالیه چند سال بعد مجدداً یکشمارۀ آنرا نشر نمود اما بمناسبت مخالفتی که با رژیم جمهوریت کرده بود توقیف شد و بلافاصله خود او نیز بوسیله دو نفر مجهول الهویه در پنج شنبه آخر ماه ذیقعدۀ مطابق ۱۲ تیر ماه ۱۳۴۲ هجری قمری بواسطه گلوله بقتل رسید و جسد او را با کمال احترام در ابن بابویه در جنب قصبه حضرت عبدالعظیم دفن کردند^۱ و ناچند روز

۱. نگارنده در مسافرتی که بایران کرده مخصوصاً بزیارت مقبرۀ عشقی در ابن بابویه واقع در جنوب خرابه های ری رتقم رباعی ذیل که از سرمد است بر سنگ قبر آن مرحوم نقبده محکوک است :

در سلخ عشق جز نکورا نکشند لاغر صفتان زشت خورا نکشند
گر عاشق صادقی ز کشتن مگریز مردار بود هر آنچه او را نکشند
شهادت مرحوم میرزاده عشقی ۵ شنبه آخر ذیقعدۀ الحرام ۱۳۴۲ هجری .

زان پیرستیم خاک فارس که ما را کعبه مقصود و قبله دل و جان است
 هموطنان سعی و جد کشید از ایراک شیوه و آئین قوم زنده چنان است
 خوردن و خفتن بغافل و جهالت کار ستوران و عادت حیوان است
 سستی و تن پروری فرو بگذارید کاین نه ره و رسم راه مرد جوان است
 راستی و پاکی و دیانت و تقوی پیشه بیاید که راه ناموران است
 زیور مردان مرد خوی نکویست خوی نکو را سعادت دوجهان است

سرود بیرق ایران

درفش ایران ز ما سلامت باوخ و شرف مقامت
 زمین مطیعت سپهر رامت همیشه نامت بلند بادا
 تو یادگاری ز کشور جم ز تست پشت سپاه محکم
 سعادت و فخر ترا مسلم ز تو پریشان صفوف اعدا
 چه مملکتها که تو گشودی همیشه گوی ظفر ربودی
 جهانیا ترا همه نمودی جلال خسرو شکوه دارا
 چو بر فرازی بچنگ قامت شود ز پیکار پیا قیامت
 ز خصم بدرود کند سلامت ز هیبت تو بروز هیجا
 ز باس شیرت جهان بتابست دل اعادی دراضطرابت
 ظفر ترا همراه رکابست امارت فتح ز تست پیدا
 نوای خجسته درفش ایران ز فخر سر سوده ای بکیوان
 بیاد آری تو عهد ساسان ز فرّ و جاهی که بود ما را
 در مذمت شراب فرماید

چو آدمی بخرد برتر از ملک آمد کجا رواست خرد در سر شراب کنی
 چگونه شرمت ناید که آدمت نامند تو باده نوشی و خور همسر دواب کنی

کشور ایران که رشك جنان بود بنگر اكنون ز جهل چون شده ویران
 بین چه زیباها از این گروه ددان دید بارگه داریوش و بنگه ساسان
 تا ندمد آفتاب علم و معارف تا نکند شرق و غرب ملك درفشان
 کار نگردد بكام و عیش بدلخواه ملك نگیرد نظام و رونق و سامان

وطن

این سرود وطنی را برای اطفال مدارس فرموده و اخیراً نیز بوسیله
 صفحات گرامافون منتشر شده است

کشور ما کشور ایران بود مسکن شیران و دلیران بود
 پادشاهش کورس و دارا بود چون جم و خسرو شه والا بود
 جایگه شاه جهان اردشیر آنکه گه جنگ بدی همچو شیر
 پادشه عادل انوشیروان گشته پر آوازه ز عدلش جهان
 سام نریانش یل زورمند زال زر آن نامور ارجمند
 رستم دستان جهان پهلوان یست از او گشته سر سروران
 بود حکیمش چه ابوذرجمهر از دل روشن چو یکی ماه و مهر
 ای وطن ای حبّ تو آئین من دوستیت کیش من و دین من
 بیتو وجود من یکدم مباد سایه تو از سر من کم مباد
 دولت و اقبال تو پاینده باد نام بلندت بجهان زنده باد

ایران

کشور ایران یاک رشك جنان است بهتر و برتر ز جمله ملك جهان است
 منبع فرهنگ و دانش است و فضیلت مظهر قدر و شکوه و شوکت و شان است
 کار بزرگانش زیب دفتر دهر است مردی شیرانش نقش لوح زمان است

ای وطن

(از دشتی)

نویسنده نت علی اکبر شریف متخلصی

مدرسه عالی موسیقی - طهران

کلام میرزا عبدالعظیم خان گرگانی

موزیک

D. C.

ولی کترین بسرودن اشعار پرداخته و احیای زبان و ادبیات ایران را بر سرودن شعر ترجیح نهاده؛ اینک نمونه از اشعار معظم‌له را مینگارم و برای بافتن آثار نظم‌ی و نثری مشارالیه خوانندگان را بکتاب وی حواله می‌دهد.

در ستایش خدا بفارسی سره

بنام خدا داور داد پاك	پدید آور آدم از آب و خاک
فروزنده اختر و ماه و مهر	فرازنده لاجوردی سپهر
بزرگی که در تن روان آفرید	سخن در سخنگو زبان آفرید
خرد داد و دانائی و هوش و رای	که ما را به نیکی بود رهنمای
دل و جان بشوئیم از ریمنی	ز خوی و ز کردار اهریمنی
سوی داد و دانش بیازیم چنگ	میان پرستش به بندیم تنگ
نجوئیم جز نیکی و مردمی	کنیم آنچه شاید ز هر آدمی
بگیریم هر يك ره راستی	بداریم دست از کم و کاستی

در فضیلت علم و تقوی فرماید

چند به نسبت کنی تو فخر بر اقران	فخر و بزرگی بکسب علم و ادب دان
برتری مردمان بدانش و تقوی است	ورنه چه انسانی و چه صورت ایوان
هست گرامی تر آن بنزد خداوند	کاست به تقوی فزون ز مردم دوران
نیست گر این باورت رعت بنامم	رو تو ز تنزیل آن اگر کمم خوان
آب حیات است علم در طلبش کوش	خضر صفت زنده کن بدان تو تن و جان
آنکو دانا بود بکار تواناست	هرچه ترا مشکل است پیش وی آسان
قدر و فرونی نصیب مات دانا	عجز و زبونی قربن مردم نادان
حشمت مغرب نگر ز دانش آنان	ذلت مشرق به بین ز غفلت اینان
جز سیهی نسبت کار مردم جاهل	جز تباهی چیست خوی جله حیوان

پس از این موفقیت شایان مشارالیه بتألیف کتب دیگر پرداخت که از آنجمله است «کتاب الاملاء» مشتمل بر سه جلد که مرکب است از آثار نویسندگان و منشیان و انشاء خود مشارالیه و دیگر رساله‌ای در علم بدیع و کتاب موسوم به «هدایت الادب» که همه بطبع رسیده است و آنچه بطبع نرسیده عبارتست از تاریخ مفصل و جامع شعرای ایران، رساله‌ای در فن عروض و قافیه، رساله‌ای در فن انشاء و دبیری و غیره گذشته از اینها غالب دواوین شعرا و کتب ادبی ایران را از نظر تحقیق و انتقاد گذرانده و باصلاح و تهذیب آنها کوشیده و هم از آنجمله است کتاب معروف «کلیله و دمنه» که پس از تصحیح با مقدمه جامعی که متضمن شرح حال رودکی و ابن مقفع و نصرالله بن محمد عبدالحمید نویسنده آنست در سه سال قبل بطبع رسیده است و حواشی و تعلیقات آن نیز جداگانه بطبع خواهد رسید.

میرزا عبدالعظیم خان متوالیاً سی و سه سال بتدریس اشتغال داشته و اینک نیز با اینکه در نتیجه زحمات بسیار فرسوده و ضعیف شده است در مدرسه عالی نظام بخندمت مشغول شده است معلمینی که امروز در مدارس متوسطه و عالیّه بمعلمی اشتغال دارند غالباً از تربیت یافتگان وی اند^۱ اشاره باین نکته نیز لازم است که مشارالیه از حیث اخلاق و صفات ممتاز است و به تعلیمات مذهبی کاملاً معتد است و بهمین نظر در آثار و اشعار وی برخلاف کلیه شعرا نای از می و معشوق و غیره نیست مشارالیه دارای قریحه عالی و طبع موزون است

۱ میرزا عباس خان اقبال آشتیانی کتاب «حداائق السحر» رشید و طوطا را که اخیراً با حواشی و تعلیقات بطبع رسانده تقدیم او داشته و گوید: «این اوراق بمقدار را بیشگاه استاد فاضل ارجمند خود حضرت آقای آقا میرزا عبدالعظیم خان قریب گرگانی دام اجلاله که سرمایه گرانهای عمر خوش را وقف احبای زبان و ادبیات فارسی کرده و از این راه خدماتی فراموش نشدنی باساس قومیت ایرانی نموده اند تقدیم مینایم» (حداائق السحر چاپ طهران صفحه اول).

بر اثر این اندیشه در نتیجه چند سال زحمت و صدمه فوق‌العاده ابتدا سه جلد کتاب در صرف و نحو موسوم به «قواعد فارسی» و بعد چهار جلد کتاب دیگر موسوم به «دستور زبان فارسی» متدرجاً تألیف نموده انتشار داد و برای تنبّه هموطنان این رباعی را در سرلوحه کتاب خویش قرار داد:

آنکو بزبان خویش در ماند نادان بود ار دو صد زبان میداند
فرزند وطن بهر زبان ره جوید دستور زبان فارسی گر خواند

سپس يك سلسله كتاب قرائتی مشتمل بر شش دوره موسوم به «فرائدالادب» تألیف و طبع نمود. دوره فرائدالادب متضمن بهترین قطعات نظمى و نثرى نویسندگان و شعرای بزرگ ایران و شرح حال آنها که با کمال دقت و حسن انتخاب و رعایت تناسب سنوات تحصیلی تألیف شده و مکرر بطبع رسیده و در تمام مدارس ایران و ممالک فارسی زبان تدریس آن عمومیت دارد و شاید باین زودبها نظیر آن تألیف نشود در سر لوحه این کتاب نیز توجه افراد را بادیات فارسی باین قطعه شیوا جلب مینماید:

گنج سخن دولت پاینده است نام سخنور ز سخن زنده است

مردم دلانرا بسخن جان دهند آنچه دهد آب حیات آن دهند

در نتیجه انتشار این کتب که بطرز کتب اروپائی تألیف گشت و با سمت استادی و آموزگاری که میرزا عبدالعظیم خان در مدارس عالیّه طهران (دارالمعالمین، دارالفنون، مدرسه علوم سیاسیه، مدرسه عالی نظام و غیره و غیره) یافت و بالاخر در نتیجه استقامت و کار دانی معظم له زبان و ادبیات فارسی رفق و روحی تازه یافت و میرزا عبدالعظیم خان نه تنها در ردیف نویسندگان و شعرا بلکه در صف خدمت گذاران و فدائیان واقعی مملکت قرار گرفت.

عبدالعظیم خان گرگانی

میرزا عبدالعظیم خان قریب پسر مرحوم میرزا علی اکبر در رمضان ۱۲۹۶ هجری قمری در قصبه کرکان متولد شد و مقدمات فارسی و عربی را در آنجا فرا گرفته است.

در سنه ۱۳۱۱ هجری از کرکان بطهران مسافرت نمود و به تحصیل و تکمیل سرف، نحو، منطق، معانی، بیان، نقد و ریاضی پرداخت و زبان فرانسه را نیز بیاموخت و مخصوصاً در ادبیات فارسی و درک دقایق آن و نیز فرادان برد بطوریکه در این فن متبحر و یکی از اساتید مسلم گشت و پس از تشکیل مدارس جدید، در سال ۱۳۱۲ در مدرسه علمیه که در تحت نظر انجمن معارف اداره میشد به تدریس وارد گردید.

چنانکه در مقدمه اشاره شد پس از انقلاب مشروطیت و تجدید حیات سیاسی ایران کلیه تشکیلات مملکت بر پایه و اساس تمدن اروپائی قرار گرفت و رسوم و آداب و اخلاق اروپائیان رواج و انتشار یافت تشکیل مدارس بطرز مدارس فرنگ و تدریس السنه بیگانه و مخصوصاً زبان فرانسه بطوری در معارف ایران نفوذ یافت که زبان و ادبیات فارسی را تحت الشعاع قرار داد.

میرزا عبدالعظیم خان که در اینموقع معلم زبان و ادبیات فارسی بود اندیشید که هرگاه قواعد صرف و نحو زبان فارسی تدوین نشود و کتب مدارس جدید به سبک کتب کلاسی اروپا تألیف و تنظیم نگردد زبان فارسی در مقابل السنه بیگانه مقاومت نتواند کرد و اهمیت خود را از دست خواهد داد.

عبد العظیم خان (قریب)

چه بد است از لقب نداریم
 نهی تو بسان دهل پر از صدائیم
 همه شاه وارث چه باک اگر گدائیم

سپاس گذاری

به مناسبت شصتمین سال پرفسور ادوارد براون سر دوه است

بسال شصتم عمرت نوید جشن رسید	بیان که بعد صد و بیست سال خواهی دید
که روی علم و ادب همچو موی صورت تو	به پیش اهل هنر از تو گشته روی سفید
بگشت زار ادب تا بشصت سال دیگر	ز خرمن ثمرات تو خوشه باید چید
بلوح خاطر ایرانیان بنام براون	نوشته با خط برجسته کالسعید سعید
هر آنچه مانده ز عمر من است تقدیمت	نمودم از بتوان عمر را بکس بخشید
تو جاودان بجهان زنده باش و علم و ادب	چو خضر ز آب حیات تو زنده جاوید
کدام جان که بشعر و ادب نشد ز توشاد	کدام دل که سرمو ز دست تو رنجید
بقدر عارف کس نیست قدردان براون	مگر کسی که تواند بقدر او فهمید

۱ نقل از مجله ارمان صفحه ۴۰ شماره پنجم سال دوم.

آه که اگر آه بر بگیرد دامن هر خشاک و تر بگیرد
نی خیر آنرا خیر رساند ز شان بر ما خیر بگیرد

— ۲ —

به نزدیک فراق

ز دارالغنون بجز جنون نداریم
معارف به مالیه فی قشون نداریم
درفت حسن عالت آتچشان که کوئی
بتن جان بجان رک برک خون نداریم
بغیر عشق جنون نداریم
چه خون توان خوردی که خون نداریم
نداریم اگر هیچ هیچ نهم نداریم
ز اسباب بد بنامی هیچ کم نداریم
وجودیکه باشد به از عدم نداریم

۵

پند بند کبر بر بگیرد
دامن فضل و هنر بگیرد
ما ز بیاکان نشان چه نداریم
تا که ز ما آندکر بگیرد

— ۳ —

به ترتیب بند اول

بسنی کله ایک فوج فوج سردار
هر ده یراغ اسب بین سرو سالار
ز دربار دولت بی فروش هر روز
لقب با جوال می برند خرك وار
پسر اگر شام شب نداریم

با خود این چه نمر داشت (با خود این چه نمر داشت)

بغیر اشک و دود هر آنچه هست و بود

یا نبود بی اثر ماند - ز سودها ضرر ماند - برای آنچه باقیست - بین هزارها خطر ماند
(بین هزارها خطر ماند)

سه گال

در استانبول محله «ششلی» در خانه يك ارمنی که عارف منزل کرده بود
وقتی که صحبت استقلال ارمنستان را شنیده و جشن و شادی اهل خانه را
دیده ساخته است.

- ۱ -

بماندیم ما مستقل شد ارمنستان

(ارمنستان ارمنستان شد ارمنستان)

زبردست شد زبردست زبردستان

(دستان زبردستان زبردستان)

اگر ملک جم شد خراب گو بساقی

(گو بساقی تو باش باقی تو باش باقی)

صبوحی بده زان شراب شب بمستان

(بده بمستان بده بمستان)

بس است مارا هوای بستان

که گل دو روز است در گلستان

بده می که دنیا دو روز بیشتر نیست

مخور غم که ایران ز ما خراب تر نیست

بدان ملتی کز خرابیش خبر نیست

(جانم خبر نیست)

زبانان شد از میان بگوشه نهان
 سیاه پوش و خاموش ز ماتم سیاروش
 کمر از نژاد او بید نکرد باید این دو را فراموش
 (آورد باید این دو را فراموش)

- ۵ -

مکوه سران فروقه جمعی رفته مشتی حقه باز
 وکیل و شیخ و مفتی مدوس است و اهل آژ
 بدین سیاست آب رفته (بدین سیاست آب رفته)
 کمی شود بیروی باز (خدا بیروی باز)
 ز حربۀ تدین خراب مملکت ازین
 نشسته مجلس شورى پنجم مرگ نمدن
 (پنجم مرگ نمدن) (پنجم مرگ نمدن)
 چه زیب بشر ز بام و در به هر گذر
 گرفته سر بسر خربت ذمام اکثریت
 کمر این بود مساوت دوباره زنده باد بربریت
 (دو باره زنده باد بربریت)

- ۶ -

بغیر باده زاده حلال کس نشان نداد
 از این حرامزادگان بکی خوش امتحان نداد
 رسول زاده ری به ترك (رسول زاده ری به ترك)
 از چه رایگان نداد (رایگان نداد)
 گذاشت و بهره برداشت - هر آنچه هیزم تر داشت
 بجز زبان نمر ازین «اجاق ترك» چه برداشت

بگریه گفت کو سران ایران دلاوران ایران
چه شد که يك نفر مرد نماید از بهادران ایران
(نماید از بهادران ایران)

- ۳ -

کجاست کیتباد و جم خجسته اردشیر کو
شاه تاج بخش و خسروان باجگیر کو
کجاست گیو پهلوان (کجاست گیو پهلوان)
و رستم دلیر کو (رستم دلیر کو)
ز ترك این عجب نیست چه که اهل نام و نسب نیست
قدم بخانه کیخسرو این ز شرط ادب نیست
(این ز شرط ادب نیست) (این ز شرط ادب نیست)
ز آه و تف اگرچه کف زنی چو دف
بزن بسر که این چه بازی است که دور ترك بازی است
برای ترك سازی عجب زمینه سازی است
(عجب زمینه سازی است)

- ۴ -

زبان ترك از برای از قفا کشیدن است
صلاح پای این زبان ز مملکت بریدن است
دو اسبه با زبان فارس^۱ (دو اسبه با زبان فارس)
از ارس بریدن است (خدا چپیدن است)
نسیم صبحدم خیز بگو مردم تبریز
که نیست خلوت زردشت
(جای صحبت چنگیز جای صحبت چنگیز)

(شور)

در تشبیه معلوم شدن خیرات ترکها نسبت باذر بابجان ساخته (۱۳۳۶).

- ۱ -

چه شور و غوغا که این از شاهان می‌کنم
در شکایت از جهالت شاه می‌کنم
جهان پر از غم دل از (جهان پر از غم دل از)
زبان ساز می‌کنم (می‌کنم)

ز من میرس چونی دلی چو کاسه خونی
ز اشک پیرس که افتاد نمود راز درونی
(نمود راز درونی نمود راز درونی نمود راز درونی)
آگر چه جان ازین سفر بدین درد سر
آگر بدر برم من بشه خبر برم من
چه پرده های تیرنگ ز شان بهارگاه شه درم من
(ز شان بهارگاه شه درم من)

- ۲ -

حکومت موقتی چه کرد به که نشنوی
گشوده شد در سرای جم بر روی اجنبی
بیاد رفت خاک و کاخ (بیاد رفت خاک و کاخ) و
بازگاه خسروی (کاخ خسروی)
سکون ز بیستون شد چو قصر کن فیکون شد
صدای شیون شیرین یجرخ بوقلمون شد
(یجرخ بوقلمون شد یجرخ بوقلمون شد یجرخ بوقلمون شد)
شه زنان بسر زنان و موکنان

ما چه هستیم عجب بی پا و دستیم چه شد مخمور و مستیم
 همه عاجز کش و دشمن برستیم ز نادانی و غفلت زیر دستیم
 به رغم دوست با دشمن نشستیم

— ۳ —

فکر خود کنید ملت ضعیف که همه هیا هو سر شهاست

(وای سر شهاست)

هر که بهر خویش تیشه میزند ویلهلم و ژرژ با که نیکلاست

(خدا که نیکلاست)

مانده در کمند ملتی نژند حس درین نژاد

داستان سیمرغ و کیمیاست (خدا مرغ و کیمیاست مرغ و کیمیاست)

وقت جوش است چه شد دل پرده پوش است خمود است و خموش است

ناله ای چنگ هنگام خروش است به بیع قطع ایران در فروش است

ز دشمن پر سرای داریوش است

— ۴ —

کفر و دین بهم در مقابله است بیشرقت کفر در نفاق ماست

(خدا در نفاق ماست)

کعبه يك خدا يك کتاب يك این همه دوئیّت کجا رواست

(وای کجا رواست)

بگذر از عناد باید اینکه داد دست اتحاد کز لحد برون (خدا)

دست مصطفی است (خدا دست مصطفی است امان دست مصطفی است)

وقت کار است دل از غم بیقرار است غم دل بشمار است

مدد کن ناله دل اندر فشار است مرا زین زندگی ایمرگ عار است

غمش چون کوه و عارف بردبار است

حجاز

عارف در موقع اقامت استانبول بواسطه بیخبر بودن از مقاصد ترکها نسبت باذربایجان این تصنیف را ساخته (۱۳۳۶).

-۱-

ترك چشمش از فتنه كرد راست بین دو صدا ز این (خدا) فتنه فتنه خواست
(خدا فتنه خواست)

ای صبا زبردست را بگری دست دیگری (خدا) روی دستهاست
(جانم روی دستهاست)

حرص بین و آز پنجه کرده باز هر صعوه باز
بیخبر ز سر پنجه قضاست
(خدا پنجه قضاست امان پنجه قضاست)

ما خرابیم چو صفر اندر حسابیم چو صید اندر طنائیم
جهانرا آب برد و ما بخوابیم شد عالم غرق خون مست از شرابیم
همه بد خواه خود از شیخ و شایم

-۲-

در حقوق خویش نعره ها زدیم کس نگفت که این (خدا) ناله از چه جاست
(جانم ناله از چه جاست)

هان چه شد که فریاد میکنند پس حقوق بین الملل کجاست
(وای ملل کجاست)

سر بسر جهان برده رایگان تنگ دیدگان

بین طمع که باز چشمشان بماند
(خدا چشمشان بماند جانم چشمشان بماند)

يك رنگ ثابت زان میان کی یابی ای نقش هستی خیر خواست باز آ
 باز آ که شد باز با دزد دمساز بکده غماز
 کرسی نشین دور از بساط بارگاهت باز آ

- ۲ -

کابینه اشraf جز ننگی نیست این رنگها را غیر نیرنگی نیست
 داند بالای سیه رنگی نیست قربان آن رنگ سیاهت باز آ
 از گرک ایران یاره کن تا اشرار دمل تا یوسف فروش دربار
 از دزد تا یعقوب آل قاجار افتاده در زندان و چاهت باز آ
 کردی تو رسوا هر فرقه را شیخ و مولا
 عمامه شد سیلی خور طرف کلاهت باز آ

- ۳ -

این آن قوام السلطنه است ایمن شد زن بود در کابینه مرد افکن شد
 اسکندر اشraf بنیان کن شد ای آه دالها خضر راحت باز آ
 چون افمی زخمی رها شد بد شد گرک از تله یادر هوا شد بد شد
 روبه گریزان از بلا شد بد شد جز این دگر نبود گناهت باز آ
 ز اشraf بی حس ز اشرار مجلس ما با مدرس
 سازیمشاق قربانیان خاک راحت باز آ

- ۴ -

ایران سراسر یابمال از اشraf آسایش و جاء و جلال از اشraf
 دلالی نفت شمال از اشraf ای بیشرف گیری گواست باز آ
 کابینهات از آن سیه شد نامش هر روسیاهی را تو بودی دامش
 بر دم زدی دست بد آیامش منحل شد از چند اشتباهت باز آ
 بذری فشاندی تخمی نشاندی رقتی نهاندی
 باز آ که تاگل روید از خرّم گیاهت باز آ

هر سری که سَری ز عشق داشت می برنش
 کو بکوی و برزن به برزن همچو گو برنش
 ای سرم فدای همچو سر باد یا فدای تنی که سر داد
 سر دهد زبان سرخ بر باد
 مملکت دگر نخل بارور کاو دهد ثمر
 جز تو هیچ يك نفر ندارد چون تو با شرف پسر ندارد
 - ۴ -

ریشه خیانت ز جنگ مرو اندر ایران
 ریشه کرد زان دو نخل بارور نمایان
 يك وثوق دوات یکی قوام سلطنت زان
 این دو بدگهر چها نکردند در خطا بدان خطا نکردند
 آن چه بد که آن بما نکردند
 چرخ حیلہ گر زین دو بی پدر نا خلف پسر
 زیر قُبَّه قمر ندارد آن شجر جز این ثمر ندارد
 (شور)

این تصنیف را عارف در نتیجۀ مشاهده احساسات اهالی ایران نسبت
 باقدمات و عملیات سید ضیاءالدین طباطبائی که اشراف کابینه او را
 «کابینه سیاه» نام نهادند ساخته و در یکی از کنسرتها خوانده است یکی از
 بهترین و معروفترین تصانیف عارف است (۱۳۴۰).

ای دست حق پشت و پناہت باز آ چشم آرزومند نگاهت باز آ
 وی تودۀ ملت سپاہت باز آ قربان کابینه سپاہت باز آ
 سرخ و سفید و سبز و زرد و آبی . پشت گلی و قهوه عنابی

(دشتی)

این تصنیف یکی از مهیج ترین تصنیفات عارف است که در سال ۱۳۴۰
در مرگ مرحوم کلنل محمد تقی خان ساخته و با تأثر و هیجان فوق‌النصوّر
در کنسرتی (Concert) خوانده است.

— ۱ —

گریه کن که کر سیل خون گری، نمر ندارد
نالۀ که ناید ز نای دل، اثر ندارد
هر کس که نیست اهل دل ز دل خبر ندارد
دل ز دست غم مفر ندارد دیده غیر اشک تر ندارد
این محرم و صفر ندارد
کر ز نیم چاک جیب جان چه باک مرد جز هلاک
هیچ چاره دگر ندارد زندگی دگر نمر ندارد

— ۲ —

شاه دزد و شیخ دزد و میرو شجنه و عسس دزد
داد خواه و آنکه او رسد بداد و داد وس دزد
میر کاروان کاروانیان تا جرس دزد
خسته دزد بسکه داد ز دزد داد تا بهر کجا رسد دزد
کشوری بدون دست رد دزد
بشنو ای پسر زین وکیل خر روح کار گر
میخورم قسم، خبر ندارد کاین وکیل جز، ضرر ندارد

— ۳ —

دامنی که ناموس عشق داشت میدرتنش

(b)(7)(D), (b)(7)(F) of the Freedom of Information Act, 5 U.S.C. 552, which prohibit the release of information that is exempt from disclosure under these provisions.

$$r^2 = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{\sin^2 \theta} + \frac{1}{\cos^2 \theta} \right) = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{\sin^2 \theta} + \frac{1}{\cos^2 \theta} \right) = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{\sin^2 \theta} + \frac{1}{\cos^2 \theta} \right)$$

(Note) = 100 - 60 = 40

$\frac{d}{dt} \left(\frac{\partial L}{\partial \dot{x}} \right) = \frac{\partial L}{\partial x}$

سازمان امور اقتصادی و تأسیسات دولتی

[illegible][illegible]

(2: 2)

در خدمت و وفاداری و در راه حق و عدالت

وہی ہے جو ہمیں سب سے پہلے بتاتا ہے کہ ہم نے کیا کیا ہے۔

مجلس شورای ملی و دولت در ۱۳۰۲

کتابخانه عمومی هیئت مدیره

بہارِ ایلان شہزادہ کی گنجائش کے لئے تیار ہوئی۔

در کینه خویش، عارفی مانی، عارفی

در سادہ این شاخہ مرکبہ کی فروری

از ناله‌های شاه قنبر قدرت نکر دور این تاج با دست قنبر کردی نکر دی

ماہنامہ شریعت و قانون کو جزا بخشا
 فردا اگر کار دگر کردی نگردی

۱ این سخن حدیث است که ماری در زایش باغ ملی مشهد بر خوانده و حسن شاهزاده

امروز میرزا حلالی مالک را بهیج کرده و بکشتن دعا رف نامه، پرداخت (رجوع) شود

در یادونی صفحه ۱۱۱.

در فراق بخاری بکشد مستی ما (حبیب)
 ناله عارف ازین درد بکیوان برود (برود)
 بجسم مرده جانی - تو جان يك جهانی - تو گنج شایگانی - تو عمر جاودانی
 خدا کند بمانی - خدا کند بمانی

(افشار)^۱

این تصنیف نیز یکی از تصانیف خوب عارف است

از کفم رها شد مہار دل	نیست دست من اختیار دل
بیشرف تر از دل مجو کہ نیست	غیر ننگ و عار کار و بار دل
خجلتم کشد پیش چشم از آنک	بود بہر من در فشار دل
بسکہ ہر کجا رفت و برگشت	دبده شد سفید ز انتظار دل
عمر شد حرام باختم تمام	آبرو و نام در قمار دل
بعد ازین ضرر ابلہم مگر	خم کنم کمر زیر بار دل
ہر دو ناکسیم گر دگر رسیم	دل بکار من من بکار دل
افتخار مردم در درستی است	وز شکستگی است اعتبار دل
عارف این قدر لاف تا بکی	شیر عاجز است از شکار دل
مقتدر ترین خسروان شدند	مجو در کف اقتدار دل

(رہاب)

این تصنیف در سال ۱۳۳۸ موقع ریاست وزرائی وثوق الدولہ کہ گفته بود «آذر بائیجان عضو فلج ایرانست» ساخته .

جان برخی آذربائیجان باد - این مہد زودشت - مہد امان باد (مہد امان باد)

۱ این تصنیف با ترجمہ ترکی آن در اسلامبول در «مجموعۂ ادبیات» نمرہ ۱۲ سال ۱۹۲۰ م باضای دکتر شفق چاپ و منتشر شد .

مشت دزدی شده امروز درین مالک وزیر (حبیب)
 تو درین مملکت امروز خیبری و بصیر (حبیب)
 دست بر دامن آویخته يك مشت فقیر (حبیب)
 تو اگر رفتی ازین مملکت عنوان برود (برود)
 بیجم مرده جانی - نو جان يك جهانی - نو گنج شایگانی - نو عمر جاودانی
 خدا کند بمانی - خدا کند بمانی

شد لبالب دگر از حوصله بیانه ما (حبیب)
 دزد خواهد بزمختی برود خانه ما (حبیب)
 تنگ تاریخی عالم شود افسانه ما (حبیب)
 بگذاریم اگر شوستر از ایران برود (برود)
 بیجم مرده جانی - نو جان يك جهانی - نو گنج شایگانی - نو عمر جاودانی
 خدا کند بمانی - خدا کند بمانی

سک چوپان شده با کرگ چو لیلی معنون (حبیب)
 یاسبان کله امروز شبانست جنون (حبیب)
 شد بدست خودی این کعبه دل کن فیکون (حبیب)
 یار مگذار کز این خانه ویران برود (برود)
 بیجم مرده جانی - نو جان يك جهانی - نو گنج شایگانی - نو عمر جاودانی
 خدا کند بمانی - خدا کند بمانی

نو مرو گر برود جان و تن و هستی ما (حبیب)
 کور شد دیده بد خواه ز همدستی ما (حبیب)

(دشتی)

این تصنیف را عارف درسنه ۱۳۲۹ در موقع التبتانوم روس بایران و رفتن شوستر^۱ از این مملکت ساخته و مقارن با موقعی است که شاگردان مدرسه شوستر را بفریاد «یا مرگ یا استقلال» بدرقه میکردند در کنسرتی که عارف این تصنیف را خواند تمام جمعیت گریه کردند.

— ۱ —

تنگ آن خانه که مهمان ز سر خوان برود (حبیب)
جان نثارش کن و مگذار که مهمان برود (برود)
گر رود شوستر از ایران رود ایران بر باد (حبیب)
ایچوانان مگذارید که ایران برود (برود)
بحسب مرده جانی - تو جان يك جهانی - تو گنج شایگانی - تو عمر جاودانی
خدا کند بمانی - خدا کند بمانی

۲

شد مسلمان ما بین وزیران تقسیم (حبیب)
هر که تقسیم خود کرد بدشمن تقدیم (حبیب)
حزبی اندر طلبت بر سر این رأی مقیم (حبیب)
کافریم از بگذاریم که ایمان برود (برود)
بحسب مرده جانی - تو جان يك جهانی - تو گنج شایگانی - تو عمر جاودانی
خدا کند بمانی - خدا کند بمانی

^۱ (Mr. Morgan Shuster) با اقدامات دولت در سال ۱۳۲۸ برای اصلاح امور مالیه ایران از امریکا دعوت شده و اقدامات اساسی در مالیه ایران کرد که امیدواری میرفت ایران ترقی کند درین موقع دولت روس یادداشتی داده و در ضمن شرایط ظالمانه خروج فوری شوستر را درخواست کرد و او مجبور بخروج از ایران شد کتابی راجع بایران موسوم (باختاق ایران) نوشته ، این تصنیف را عارف در موقع اخراج او ساخته است.

مارا نگذارند به يك خانه ويران يارب بستان داد فقيران ز اميران
چه كج رفتاری ايچرخ، چه بد کرداری ايچرخ، سرکين داری ايچرخ
نه دين داری نه آئين داری (نه آئين داری) ايچرخ

- ۴ -

به ترتيب فوق

از اشك همه روى زمين زير و زير كن مشتي كرت از خاك وطن هست بسر كن
غيرت كن و اندیشه ايام بتر كن اندر جلو تير عدو سينه سپر كن
چه كج رفتاری ايچرخ، چه بد کرداری ايچرخ، سرکين داری ايچرخ
نه دين داری نه آئين داری (نه آئين داری) ايچرخ

- ۵ -

به ترتيب فوق

از دست عدو ناله من از سر درد است اندیشه هر آنكس كند از مرگ نه مرد است
جان بازی عشاق نه چون بازی نرد است مردی اگر هست كمون وقت نبرد است
چه كج رفتاری ايچرخ - چه بد کرداری ايچرخ - سرکين داری ايچرخ
نه دين داری نه آئين داری (نه آئين داری) ايچرخ

- ۶ -

به ترتيب فوق

عارف ز ازل تكيه بر ايام ندادست جز جام بكس دست چو خيام ندادست
دل جز بسر زلف دلارام ندادست صد زندگي تنگ بيك نام ندادست
چه كج رفتاری ايچرخ - چه بد کرداری ايچرخ - سرکين داری ايچرخ
نه دين داری نه آئين داری (نه آئين داری) ايچرخ

خرابه کشور ما را هر آنکه باعث شد کزین سپس شود آباد خانه اش آباد
بدست جمهور و هر کس رئیس جمهور است همیشه باد در انظار راد مردان راد

علیجان

این قصیده ایست که عارف در سال ۱۳۴۰ از همدان بعنوان خط بیکی
از دوستان خود «علی بیرنگ» نامی نوشته و در آن شکایت از ابنای وطن
نموده که بعضی از انگلیس ها مواجب میگیرند و عده جیره خوار روسها شده
در پی خرابی و بربادی وطن میباشند ما قسمتی از آن انتخاب و درج مینمائیم.

جان بلب آمد مرا ز بسکه رذالت	دیدم از ابنای روزگار علیجان
با که توان گفت درد خویش در این ملک	وز که توان بود امیدوار علیجان
شاه و وزیر وکیل و حاکم و محکوم	رشوه بگیرند و رشوه خوار علیجان
عالم و جاهل بیک ردیف در انظار	خادم و خائن بیک قطار علیجان
عصر تمدن بین و دور تجدّد	از فکلی های لاله زار علیجان
ملت وجدان کش و زیبون و ربا کار	بار بر غیر و بردبار علیجان
بار بر انگلیس و کارگر روس	مردم بی قدر و اعتبار علیجان
جمعی ماهانه ز انگلیس بگیرند	جرگشی از روس جیره خوار علیجان
جمع کثیری دوان براه سفارت	دولا دولا شتر سوار علیجان
شاه و گدا دزد میر و عس مست	مملکت از هر طرف دچار علیجان
آنچه بجا مانده برد شه بارو یا	به به ازین شاه و شاهکار علیجان
گنج جواهر ز شاه باز گرفتن	مهره گرفتن بود ز مار علیجان
مجلس ننگین وکیل خائن و قاتل	دولت و کابینه آنکه دار علیجان
هیز طبیعت محیط فاسد و مسموم	یشکند این چرخ کهنه کار علیجان
چشم سیاهی کند طپد دل من از	وحشت این قیرگون حصار علیجان

بقرن بیست زن مرد کش سپس، نباش
 برو زن آتش ننگ بدودمان گیرد
 قوام سلطنت این دور دور نست بکن
 که انتقام ازین دور آسمان گیرد
 پس از شهادت کلنل گمان مبر عارف
 سکون گرفته و در يك مقر مکان گیرد

جمهوری

این غزل را عارف بمناسبت جشن جمهوری سروده و در شب پنجم شعبان ۱۳۴۲ در طهران در کنسرت با ازدحامی در (ماهور) خوانده است.

بمردم این همه بیداد شد ز مرکز داد
 ازین اساس غلط این بنای پایه بر آب
 همیشه مالک این ملک ملت است که داد
 مگوی کشور جم، جم چکاره بود و چه کرد
 بزور بازوی جمهور بود کز ضحاک
 شکسته بود، گر امروز بود، از صد جای
 کمونکه میرسد از دور رایت جمهور
 پس از مصیبت قاجار عبد جمهوری
 خوشم که دست طبیعت گذاشت در دربار
 به يك نگاه اروپا بباخت خود را شاه
 تو نیز فاتحه سلطنت بخوان عارف

زدیم نیشه بر این ریشه هر چه بادا باد
 نتیجه نیست بنعمیر این خراب آباد
 سند بدست فریدون قبالة دست قباد
 مگوی ملک کبان کی گرفت و کی بکه داد
 گرفت داد دل خلق کاوه حداد
 چو بیستون سرخسرو ز نیشه فرهاد
 بزیر سایه آن زندگی مبارک باد
 یقین بدان بود امروز بهترین اعیاد
 چراغ سلطنت شاه بر دریچه باد
 درین قمار کلان تاج و تخت از کف داد
 خدای با همه بد فطرتی بیدامرزاد

۱ استعمال این لغت درین مورد بواسطه این است که قوام السلطنه بعد از شهادت کلنل که او را در مقبره نادر دفن کرده بودند امر داد جسد را بیرون آورده و بقبرستان غربا دفن کردند و فرخی یزدی درین مورد غزلی دارد و اشاره بقوام السلطنه کرده است که دو بیت آن اینست:

معنی دولت قانونی اگر این باشد
 نامی از دولت و قانون بجهان کاش نبود
 با چنین زندگی آری بخدا می رسیدیم
 اگر این جانی بیعاطفه نباش نبود.

خرابی آنچه بدل کرد والی حسنش باصفهان نتوان گفت ظلّ سلطان کرد
چو جغد بر سر ویرانه‌های شاه عباس
نشست عارف و لعنت بروح خاقان کرد

تصنیفات های عارف

(دشتی)

این تصنیف در دوره دوم مجلس شوری ایران ساخته شده و
فوق العاده مهیج احساسات ملی است

- ۱ -

هنگام می و فصل گل و گشت (جانم گشت و جانم گشت و) چمن شد
در بار بهاری نهی از زاغ و (جانم زاغ و) خدا زاغ و (زاغ شد
از ابر کرم خطه ری رشك ختن شد
دلتنک چو من مرغ (جانم مرغ) قفس بهر وطن شد
چه کجرفتماری ایچرخ، چه بد کرداری ایچرخ، سر کین داری ایچرخ،
نه دین داری، نه آئین داری (نه آئین داری) ایچرخ

- ۲ -

به ترتیب فوق

از خون جوانان وطن لاله دمیده از ماتم سرو قدشان سرو خمیده
در سابه گل بلبل از بن غصه خزیده گل نیز چومن در غمشان جامه دریده
چه کجرفتماری ایچرخ، چه بد کرداری ایچرخ، سر کین داری ایچرخ
نه دین داری، نه آئین داری (نه آئین داری) ایچرخ

- ۳ -

به ترتیب فوق

خواهند و کبلان و خرابند وزیران بردند بسرقت همه سیم و زر ایران

بر پدر شهر و شهریار علیجان	اعنت بر باره و دیارم و اعنت
بر پدر تاج و ناجدار علیجان	اعنت بر کشور جم و کی اعنت
مردم تنگین و شرمسار علیجان	نف بیه نف بر من و نفوتوای پست
جغد نشین و خرابه زار علیجان	اعنت بر روح آنکه مملکتی کرد
چهل و جهالت بیانکار علیجان	اعنت بر گور آن پدر که از او ماند
همچو پدر روزی افتخار علیجان	نفرین بر آن پسر که گر بکشد بر
بر پدر شیخ لاش خوار علیجان	امن بر اشراف و اعنت خور کن و اعنت
کفتم و گویم هزار بار علیجان	ملت محکوم مرگ و محو زوال است
فکر فکورم بود فکار علیجان	آفتد در اوردست غم شدم تصبانی
شاکیم از آفریدگار علیجان	کاش مرا نافریده بود که عمری
از فلک و چرخ دون دمار علیجان	گرفتم فرستی بدست بر آرم
بایدش آویختن بدار علیجان	گرفتو من متفق شویم عدل را
چون شتر مست بی مهار علیجان	از خودی خود خدا گواه بروم
طول سخن به ز اختصار علیجان	قطع کنم گرچه در مکالمه باشد

سپاه عشق

بنای هستی عمرم بخاک یکسان کرد	سپاه عشق نو ملک وجود ویران کرد
بدان که آنچه که ناید بگفتگو آن کرد	چگونه است که چه کرده است خواهی ار دانی
بمن که دوره شوم قیصر بایران کرد	چه کرد عشق تو عاجز ز گفتنم آن کرد
کسیکه مملکت و ملتی پریشان کرد	خدا چو طره زلفت کند پریشانی
هر آن کسیکه خیانت بملک سادان کرد	آلهی آنکه به تنگ ابد دچار شود
که خصم ملک ترا جزو انکاستان کرد	باردشیر غیور دراز دست بگو

باز یاد از کلنل محمد تقیخان

این غزل نیز بیاد مرحوم کلنل محمد تقیخان و بیاد دوره سید ضیاءالدین ساخته شده در شب ۲۲ شعبان ۱۳۴۱ در کمسرت پر از دحامی با تصنیف «ایست حق پشت و پناهت باز آ» خود عارف خوانده است روی سخن با آقای سید ضیاءالدین است.

برای اینکه مگر از تو دل نشان گیرد	ز هر کنار گریبان این و آن گیرد
اگرچه راه بسوی تو کاروان را نیست	دل از هوس چو جرس راه کاروان گیرد
کجاست چون تو کز اشراف شهر تا برسد	بشیخ و مرشد و جنگیور و روضه خوان گیرد ^۱
وکیل و لیدر و سر دسته دزد و یکرóz	گرفته داد ز دلهای نا توان گیرد
چو او فتاد بدست تو جان خصم امان	چه شد که دادی امان تا دوباره جان گیرد
چو ارتجاع آگد کوب و پایال تو شد	بدان که پای بگیرد اگر جهان گیرد
بفکر کهنه خیال کهن دوا می نیست	دوام ملک ز فکر نو و جوان گیرد
ضیاء دیده روشن دلان نوی و حسود	چو موش کور ز خود کی توان عنان گیرد
زمام ملک چرا گیرد آنکه می زبید	که میل و سرمه و سرخاب و سرمه دان گیرد ^۲
نه فاسق است بایران ریاست وزرا	که او به تجربه سر مشق از زنان گیرد

۱ این شعر و اشار بعد آن اشاره است با اقدامات فوری سید ضیاء الدین در حبس هوچی ها و اشرار و اشراف زیرا سید ضیاء الدین در وحله اول تمام شاهزادگان و اشراف و ولکرها را محبس انداخت از قبیل شاهزاده عین الدوله صدر اعظم مظفر الدین شاه و قوام السلطنه و نصرت الدوله و غیره و همچنین تشکیل اداره بلدیة بطرز بلدیة های دنیا و احداث چراغ برق در طهران و انحلال عدلیه و تاسیس عدلیه صحیح و مزاران اقدامات دیگر که اینجا موقع شرح آنها نیست در سه ماه ریاست و زرائی خود حقیقتاً بقدر يك قرن ایرانرا ترقی داد.

۲ این شعر و سه شعر بعد آن اشاره و تصریح است میرزا احمد خان قوام السلطنه.

چو گشت محرم بیگانه خانه، به درگور کفن بیار که نا مجرم است پیرهنم
 بگو بیار که اندر پی هلاکت من دگر مکوش که خود در هلاک خویشتم

گریه‌ها

مگر چسان نکنم گریه گریه کار من است کسیکه باعث این کار گشته یار من است
 متاع گریه ببازار عشق رایج و اشک برای آبرو و قدر و اعتبار من است
 چو کوه غم پس زانو بزیبر سابه اشک نشسته منظره اشک آبخار من است
 به تیره روزی و بد روزگاریم يك عمر گذشت و نگذر داین روز روزگار من است
 میان مردم تنگین آنقدر تنگین شدم که تنگ من اسباب افتخار من است
 تگرگ مرگ بگوسیل خون ببار و ببر تورنگ تنگ که آن فصل خوش بهار من است
 مدام خون دل خویشتن خورم زین راه معیشت من و از این ممر مدار من است
 بدان محرم ایرانی اول صفر است که قتل نادر ناکام نامدار من است
 بسر چه خاک بجز خاک تعزیت و بزم بکشور بکه مصیبت زمامدار من است
 فشار مرگ که گویند بهر تن پس مرگ بمن چه من چکنم؟ رویم در فشار من است
 تدارك سفر مرگ دید و عارف گفت درین سفر کلذل چشم انتظار من است

۱ در باره ابن غزل خود عارف چنین می‌نویسد:

«هشتم ماه محرم ۱۱۴۱ این غزل را در شهر سمنندج بیادگار شهادت خداوندگار عظمت و
 ابهت مجسمه شرافت و وطن پرستی دلیران نظیر دوره انقلاب مقتول محبط مسموم و مرد
 کش و قوام السلطنه پرور سر بریده عهد جهالت و نادانی بقیمت سه قران و ده شاهی
 بدست شمیرانی يك نفر قوچانی به امر تلگرافی حضرت اشرف قوام السلطنه و بدستور سردار
 مجنوردی نیکنام الی الابد سردار با افتخار ایران کلذل محمد تقیخان که نام مقدسش برنگ
 خون برجسته ترین کلمه ایست برای لوحه سینه های پاک و چاک چاک هر ایرانی وطن
 پرست بطهران فرستادم که روز دور سنوی اول یعنی غره صفر در روزنامه ها درج گردید»
 (دبوان عارف چاپ برلین صفحه ۲۱۶)

بیداری دشمن - غفلت دوست

این غزلی است که عارف در سال ۱۳۳۳ در یکی از کنسرت خوانده و بمناسبت شعری که به علامت ستاره ممتاز است محمد ولیخان سپهدار که همه وقت از وزرا بوده است تحریک کرد عارف را کتک زدند.

ز خواب غفلت هر آن دیده که بیدار است	بدین گناه اگر کور شد سزاوار است
زده است یکسره خود را براه بدمستی	قسم بچشم تو ما مست و خصم هشیار است
پلیس مخفی و نابود ' محتسب بقمار '	بخواب شجنه عسس مست و دزد درکار است
تو را از آن چه بساز کدام در رقصیم	مرا چه کار که انگشت کیست درکار است
تو صحت عمل از دزد و راهزن مطلب	از آنکه مملکت امروز دزد بازار است
گرفت وجهی و ما را به بیع قطع فروخت	به بین که در همه جا صرفه با خریدار است
بگو بعقل منه پا در آستانه عشق	که عشق در صف دیوانگان سپهدار است *
هر آن سری که ندارد سر وطن خواهی	آلهی آنکه شود سرنگون که سربار است
تو یابداری بین عارف اگر بدار رود	گمان مدار که از حرف دست بردار است

شکایت تلخ

این نیز یکی از غزلهای جانسوز عارف است در بدبختی خودش

محیط گریه و اندوه و غصه و محنم	کسی که يك نفس آسودگی ندید منم
منم که در وطن خویشتن غریبم و زین	غریبتر که هم از من غریبتر وطنم
بهر کجا که قدم می نهیم بکشور خویش	دچار دزد اداری اسیر راهزنم
طبیعت از پی آزار من کمر بسته	کنم چه چاره چو دشمن قویست دم نزنم
نهال عبر مرا میوه غیر تلخی نیست	بر آن سرم که من این بیخ را ز بن بکنم
چو شمع آب شدم بسکه سوختم فریاد	که دیگران نه نشستند پای سوختنم

بیار باده که تا راه نیستی گیرم
 گهی ز دیده ساقی خراب و که از می
 ز حد گذشت تعدی کسی نمی پرسد
 برای ریختن خون فاسد این خلق
 بگو به هیئت کابینه سر زلفش
 چه شد که مجلس شوری نمی کند معلوم
 خراب مملکت از دست دزد خانگی است
 اگر بحالت عدلیه پی برد شیطان
 به بین بنای محبت چه محکم است شکست
 اگر که پرده بیفتد ز کار می بینی

من آزه و دهم آخر بقای من بفسادست
 خرابی از پی هم در پی خرابی ماست
 حدود خانه بی خانان ما ز کجاست
 خبر دهید که چنگیزی خجسته کجاست
 که روزگار پیرشان ما ز دست شاست
 که خانه خانه غیر است یا که خانه ماست
 ز دست غیر چه نالیم هر چه هست از ماست
 کند مدال تقصیر ز آدم و هو است
 بطاقی کسری خورده است و بیستون برجاست
 بیچشم عارف و عامی درین میان رسواست

یاد وطن

این غزل را در اسلامبول ساخته و پس از مراجعت بایران در سال ۱۳۳۸ در يك كنسرت در (ابو عطاء) خوانده است و بسیار مؤثر افتاده.

هر وقت ز آشیانه خود باد میکنم
 یا در غم اسارت جان میدهم بباد
 شاد از فغان من دل صیاد و من بدین
 جان میکنم چو کوهکن از تیشه خیال
 من بی خبر ز خانه خود چون سرخری
 شاید رسد بگوش معارف صدای من

نفرین بخانواده صیاد می کنم
 یا جان خویش از قفس آزاد می کنم
 دل خوش که بکدلی بیچمان شاد می کنم
 بدبختی از برای خود ایجاد می کنم
 بر هر دری که مملکت آباد می کنم
 زان است عارف اینهمه فریاد می کنم

بقیه حاشیه صفحه قبل

چنان پای بند علائق دنیوی شده اند که نظیر آن کمتر دیده میشود ، چون از حالت محبت من نسبت باین دختر معبوق بودند غزل ذیل را ایشان برای من ساخته اند یا من بكمك ایشان در هر صورت این غزل از من است و از من نیست .

(دیوان عارف چاپ برلین صفحه ۱۵۵)

خمر دو طره^۱

خمر دو طره طرار یار بکندله بین
از آن کمند خمر اندر خمش نخواهد رست
نگر قیامت از سرو قد و قامت او
مکان خالی بدنبال چشم و ابروی یار
بغمزه چشمش زد راه دل سپرد بزلف
اگر اثر نکند آه دل میسر چرا
لب و دهان ترا تهمتی بهیچ زدند
اگر فروخته ام دین و دل بغمزه یار
براه بادیه عشق آی و عارف را
پیای دل زخمش صد هزار سلسله بین
دام زیدلی این صبر و تاب و حوصله بین
دو صد قیامت و آشوب و سوز و ولوله بین
مکین چو نقطه بائی بمد بسمله بین
شریک دزد نظر کن رفیق قافله بین
میان آه و اثر صد هزار فاصله بین
شکر شکن ز سخن مشکلی مسئله بین
هزار سود ز سودای این معامله بین
ضعیف و خسته و رنجور و پایر آبله بین

لباس مرگ

این غزل را عارف در شب ۲۸ ذی حجه ۱۳۳۳ در طهران در يك
کنسرت خوانده در این غزل از بدبختی مملکت و بی کفایتی دولت و بی حسی
ملت سخن میراند، در ابو عطا خوانده شده.

لباس مرگ بر اندام عالمی زیباست چه شد که کوتاه و زشت این قبا بقامت ماست

۱ خود عارف در خصوص این غزل چنین مینویسد: «این غزل، موشح باسم "خانم بالا" است که همان دختر فوق الذکر است. حاجی رفعت علیشاه که آن اوقات درویشی بود وارسته بر حسب دعوت من بتزوین آمد. همیشه اوقات مرا رهنمائی بترك علائق دنیوی میکرد در صورتیکه گمان میکنم من از مادر آزاد زائیده شده بودم و حالا هم بهیچ چیز دنیا جز محبت علاقه مند نیستم و ایشان چندین سال است در قزوین بقیه در صفحه بعد

میرستد و نسبت بسید ضیاء الدین طباطبائی^۱ نیز خوش بینی خود را ابراز میدارد.

دیوان عارف در سال ۱۳۳۲ هجری قمری در برلین بهمت رفقای او بطبع رسیده این کتاب شامل ۳۴۰ صفحه است ۵۶ صفحه آن مقدمه است بقلم آقای رضا زاده شفق^۲ تبریزی که با قلم ادبی جالب نوجهی نوشته شده و ۹۴ صفحه آن بقلم خود عارف است که حوادث دوره زندگانی خود را نوشته نظیر «اعتراف» روسو (Rousseau's confession) فرانسویست ۱۸۲ صفحه آن نیز متضمن غزلیات و نصایف عارفست با مقدمه‌ای که بهر غزل و تصنیف نوشته شده و ما منتخبات آنرا درج میکنیم:

بقیه حاشیه صفحه قبل

بعمیات سوق الجیشی (که شرح آن درین موقع بی موضوع است) مامور شده در سال ۱۳۳۵ بآلمان رفته و میکانیکی و هوا نوردی آموخته و در جنگ بین‌المللی نیز در خدمت دولت آلمان بوده و شجاعت و شرافت او مورد توجه آلمانهاست و حالا هم باحترام نام او را یاد میکنند در ۱۳۳۸ مجدداً بایران مراجعت و پس از مدتی برای تشکیلات زاندارمری خراسان بمشهد رفته در موقعی که سید ضیاء الدین طباطبائی بریاست وزرانی منصوب گردید کلنل مامور گرفتاری قوام السلطنه شد و او را بطهران اعزام داشت بعد از عزل سید ضیاء الدین و نصب قوام السلطنه بریاست وزرانی در نتیجه اعزام قشون بخراسان کلنل محمد تقی خان بشهادت رسیده شجاع تر و با شرافت تر از کلنل محمد تقی خان در قرون اخیر پیدا نشده او با نظری پاک در صدد اصلاح ایران بود و در موقع شهادتش بیش از هفده قزان از مال دنیا نداشت. مقام ادبی او نیز قابل توجه است از تألیفات او کتابیست در موسیقی بنام «سه سرود ملی و هفت آواز محلی ایران» که در آلمان طبع شده و همچنین ترجمه بعضی از کتب منیده که از آنجمله قسمتی از «ناریخچه یک کبیر» تصنیف لامارنیه که در روزنامه طبع شده. ایرج میرزا، بهمنیار و شعرا دیگر در باره او اشعاری دارند ولی عارف حقیقتاً دیوانه اوست.

۱ سید ضیاء الدین طباطبائی که در ۱۳۳۹ بریاست وزرانی ایران رسید و یکی از نویسندگان مقتدر و از اشخاص فوق العاده و مصالح مجسوب میشود.

۲ رضا زاده شفق از جوانهای فاضل ایران و فعلاً معلم دارالمعلمین عالی است.

عارف دارای احساسات شدیدۀ وطن پرستی است که مافوقی برای آن متصور نیست و اشعار و تصانیف او مملو است از احساسات لطیفه که هر شنونده را متأثر میسازد و بهیچان میآورد و هر رقیق القلبی را می گریزند و اگر چه شاید خالی از اغلاط ادبی نباشد ولی روح شعر بقدری زیاده است که این قسمت را محو میکند مانند موجی که خس و خاشاک دریا را از بین میبرد از نقطه نظر تصنیف سازی و سرودهای وطنی هم بادیات و هم با ایجاد روح وطن پرستی خدمت مهمتی بایران کرده است.

عارف قولاً و عملاً آزاد و آزادیخواه تمام معنی است برخلاف اکثر شعرا و ادبای همعصر خودش بمال و جاه دنیا کمترین توجهی نکرده و بدون هیچ علاقهای در دنیا روزگار میگذراند و قسمتی از عمر خود را در وادیهای دور از شهرها بسر برده است. عارف نسبت بتمام اعیان و زمامداران ایران چه قبل از مشروطه و چه بعد از آن بدین بوده و میباشد و مخصوصاً بمیرزا احمد خان قوام السلطنه^۱ و رفقای او از قبیل مدرس^۲ و غیره کمال خشم خود را اظهار میدارد و در مقابل مرخوم کلنل محمد تقی خان^۳ را

۱ میرزا احمد خان قوام السلطنه برادر میرزا حمید خان وثوق الدوله است که این دو برادر از سیاست منازان و رجال درجه اول ایران محسوب میشدند و همه وقت درین مملکت وزارت و صدارت داشته اند.

۲ آقا سید حسن مدرس یکی از علمای درجه اول است که چندین دور در مجلس شورای ملی وکیل شده و بناسبت مخالفتی که با اعلیحضرت یهلوی کرد بکلی از اهمیت و اعتبار افتاد.

۳ کلنل محمد تقی خان در ۱۳۰۹ هجری قمری در تبریز متولد شده و از سن ۱۳۱۷ تا ۱۳۲۳ در آن شهر تحصیلات مقدماتی و صرف نحو و منطق و زبان خارجی را آموخته و در ۱۳۲۴ برای تکمیل تحصیلات بتهران آمده و پنج سال در مدرسه عالی نظام تحصیل کرده و پس از دخول در خدمت بدرجه سلطانی نائل شده و بعد از مدتها خدمت در اداره ژاندارمری (Gendarmerie) مجدداً در مدرسه صاحب منصبان وارد شده و بعداً بقیه در صفحه بعد

عارف قزوینی

میرزا ابوالقاسم متخلص «عارف» پسر مرحوم ملاهادی وکیل قزوینی در حدود سال ۱۳۰۰ هجری قمری در قزوین متولد شده و ابتدای جوانی را به تحصیلات مقدماتی صرف و نحو عربی و فارسی و تعلیم فنّ موسیقی^۱ و تحصیل خط گذرانده است و سپس بامر پدر خود چندی بروضه خوانی مشغول شده است.

در ۱۷ سالگی عاشق دختری موسوم به «خانم بالا» شده و بدون رضایت پدر و مادر دختر او را بعقد خود در آورده و پس از چند سال در نتیجه آن عدم رضایت با محبت و عشقی که طرفین بیکدیگر داشته‌اند مجبوراً او را طلاق گفته و تا آخر عمر هم زن اختیار نکرده است.

عارف بعد از مسافرت یکساله‌ای که برشت کرده در ۱۳۱۶ هجری بتهران رفته و بمناسبت اینکه خیلی خوب میخوانده و در موسیقی نیز مهارت کاملی داشته بدو ندیم یکی از درباریان سلطان وقت مظفرالدین شاه قاجار موسوم به بموفق‌الدوله شده و بعداً در دربار صدر اعظم و شاه راه بافته ولی بمناسبت نفرتی که از آنها داشته نخواسته است که بروزگار درباری و نوکری ادامه دهد.

از ابتدای طلوع مشروطیت عارف یکی از پیشروان آزادی بوده و بمعیت مهاجرین مسافرتی نیز باسلامبول کرده و همچنین غالب بلاد مهمّه ایران را سیاحت نموده است.

۱ نزد حاجی صادق خرازی که در اعداد محترمین قزوین بوده تحصیل موسیقی کرده است.

عارف قزوینی

مرحوم آقای دینشاه ایرانی متیم بستی

ای تو دارای همه گیتی و دارای بخیر . . .
 وی تو، دادار همه عالم و دادار علیم
 سوی نادان ضریری بگشا چشم کرم
 تو که بینای بصیرستی و دانای حکیم
 بر خطاهای عظیم و به عقوبت منگر
 بنگر بر کرم خویش و عطاهای عمیم
 گر چه غرق گنهم هم ز تو نومید نیم
 نا امیدی ز تو خود نیز گناهی است عظیم
 گر کسی کرده خطائی من از من بهل است
 هم مرا بو که کند او بهل از قلب ضمیم
 زینکه بر من نبود وام ز مردم بدو جو
 دلم از هول حسابست چو گندم بدو نیم
 شور شوریگی و نطق فصیح الملکی
 هیچ اینجا نکند سود بجز عفو کریم
 سال فوتم بر ببع دوم این مصرع گشت
 شده شوریده بجاف جانب منان رحیم

۱۳۴۵

قطعه ایست که برای لوح مزارش چندی قبل از وفات خود
ساخته و بر آن منقوش است

چون بر این در سر و کار است بر حمن رحیم
نه امیدم به دشت است و نه بیم ز جحیم
گر بود رحمتی از حق ز دو صد حشر چه باک
وز بود رافتی از شه ز دو صد شکنجه چه بیم
بنده ایزدم و معتقد احمد و آل
مذهب و ملت از جعفر و از ابراهیم
من نه بدست سوی دوست شدم این عجب است
و این عجبت که ز من مانده چه درهای یتیم
نم از بار کینه چفته تر از قامت نوب
دام از وسعت غم تنگ تر از حلقه امیم
جای آن است که خیزد همه باران ندیم
بر سر خاک من از دیده باران ندیم
ای بسا روز که من خشم و بس صبح دمد
که همی بوی بهار آید از انفاس نسیم
حق آن را که منت همدم دیرین بودم
بر مکبر از سر خاکم قدم ای بار قدیم
گر بکی ژرف بمعنی، نگری میگری
که کنون سدی و من در چه مقامیم مقیم
تو ز اخلاص به ما فاتحه کر خوانی
ما فتوح تو بخوایم هم از رب رحیم

با از ستم «زبان آزاد»	دلخسته ای خجسته استاد
گفتا من ازین کسان نالم	زین جمله نیم بآه و فریاد
لیکن ز وزارت معارف	صد داد که داد بیداد
کو بر رقم جراید سوء	دستوری داد و بر خطا داد
هر غرچه بس جریده بنشست	خاک من و خویش داد بر باد
کرفی المثل از جریده ای خواند	شرخی که فلان رئیس را گاد
توقیف نکرد بل ز نشرش	در فکر معانت نیفتاد
صد بسته ز روز نامهها خواند	حکمش گرهی ز کار نگشاد
بگرفت دلم ازین معارف	حق داد مرا از او ستاناد
این شکوه من ازوست ورنه	کور پدر «زبان آزاد»

رباعی

خردمند بسیار دان بایدی	که کم جوید از چار بسیار کار
ز بسیار گوی و ز بسیار خند	ز بسیار خسب و ز بسیار خوار

ایضاً

اندرین دیرسینجی پیشه کن این چارچیز تا بماند رخت قدرت در جهان کمنه نو
 ناخواهندت مخواه و تانه نبخشندت مکیر تا نپرسندت مگوی و تا نخوانندت مرو

در تاریخ جلوس اعلیحضرت رضا شاه پهلوی فرماید

ای امیر لشکر ای محمود راد	ای شکوهت را ز شاه نو نوی
تعمیه تاریخ بس صعب است لیک	گفت شوریده فصیح منزوی
از رضا خان نام احمد یادشا	در عدد کم شد فزون شد پهلوی
	۱۳۴۴ هجری

گر کسی پرسد که کو کاووس کی کو و هو مات
 و ر کسی پرسد که چون شد سام بل گو قد هلك
 آه از ایرج میزای واد افریدون خصال
 آنکه از نظم خوشش نظم منوچهریست حاك
 پای بست اهل دل بد دستگیر خیل فقر
 هم ز نسل خسروان هم مردمانرا مردمك
 چون چل و چار از پس الف و سه صد شد باز چرخ
 بانگ زد بر ایرج ثانی که وقت نست نك
 گفت شوریده فصیح اندر غم و نارنج وی
 ایرج ما مرد آه از یکد این نور فلك

بدشهنان سعدی

روزنامه «زبان آزاد» وقتی از بعضی اشعار سعدی انتقاد کرده بود
 شوریده در جواب او گفته

دوشینه بخواب من در آمد	سعدی بخروش و داد و فریاد
گفتم که تو سعدیا بدین فضل	نالان ز چهای و از چه ناشاد
تو سعدی آخر الزمانی	آخر ز زمان چه میزنی داد
باز از بی قتل عام ایران	چنگیز مگر سپه فرستاد
یا باز بدجله رنگ خون یافت	از سفک هلاکو آب بغداد
یا اهل ختا و اهل خوارزم	کردند دوباره جنگ بنیاد
یا باز اتابك جوان مرد	داغی بدل تو پیر بنهاد
یا باز بكار گل بخندق	آمد ز طرابلس ترا یاد

اشاره یکی از حکایات گلستان سعدی است که میفرماید «در خندق طرابلس بكار کلم وا داشتند».

این کلبه ویرانه من باغچه گشت زان باغچه سروی شد وزان سرو بری زاد
 از گریه او شب همه شب دوش تحفتم پیدا است زشوریده که شوریده تری زاد
 آنان که بمن بر سر الطاف و وفاقت گویند ملک وش بچه از بشری زاد
 و آنان که بمن بر سر شوخی و مزاحند گویند که از نره خری کره خری زاد
 هر شیعه که دیدار من و هیکل او دید زد خنده که یاران علیگی از عمری زاد
 ای معشر احباب که تربیت آمد کز بهر شما همسر من درد سری زاد
 من زدن همگان بیشتر اندر بشگفتم کاینسان پسری از چه زچون من پدیری زاد
 این از در شوخی است که تا ظن نبرد زن کوگر پسری زاد درخشان گهری زاد
 ز اولاد خرد جوی توای خواجه و گرنه هر دد بجهان ماده آورد و نری زاد
 فی هر که بزیاید پسری در خور فخر است یعنی پسر او زاد که از وی هنری زاد

مرثیه

در تاریخ وفات ایرج میوزا سروده

جم بدان جام جهان بین آخر ایدل بین که چو شد
 رفت و گیتی را بیزدات هشت و گفت الملك لك
 کو سکندر آنکه بر شد صیتش از کیهان یخرخ
 کو سیامك آنکه فر شد تا سماکش از سمك
 خون همان است این سوار کج عنان کافکنده است
 پور بهمن را ز پویه رخس رستم را ز تك

بقیه حاشیه صفحه قبل

مولود را بقطعه جواب فرمودند که چند بیت آن نقل میشود:

مغوا به شوریده گرامی پسری زاد خورشید سرایش ز برایش قبری زاد
 شك نیست که از شاخ کلی شاخ کلی رست پیدا است که از ناموری ناموری زاد
 این برقی فضیلت ز مایون انتی جمت وین شعله روشن ز مبارک شجری زاد

همان بنای عدالت که بود نورش روان را
 اگر جواد عطا بخش و گر کریم عطا خو
 همه مطراً زوشان ازین دو چشمه روشن
 بدین دو گوهر آب مهان فزاید هر دم
 بفطرت این دو گوهر از کسی نهفته نماند
 یکی ازین دو گهر هر که داشت فخر مهان شد
 ملاذ مملکت و شهریار ملت بیضا
 بدست دانش بوذرجمهر رفت بیابان
 اگر حکیم خردمند و گر وزیر خرد ران
 همه درخشان و درخشان ازین دو گوهر رخشان
 بدین دو گوهر چتر شهان فروزد عزمان
 که مشک هر چه پیوشند می نماند پنهان
 بوئیره آنکه بهم دارد این دو گوهر شایان
 نظام مملکت پادشاه و دولت ایران

از یکی از قصاید خودش استخراج شده

گوهر اشک نیم گوهر بحر هنرم
 گر سلیمان کزدم بخت همان مور توام
 من نه شوریده اعمایم کاندز این عصر
 لیک چند بست که بی سیم وزرم گر چه مدام
 نیستم پسته که گر خندم خوشدل باشم
 راستی گوئی سروم که به بستان کمال
 ها مجرم شد و من سولک زده خواهم شد
 گر غلام سیهی داشتمی کشت میش
 جامه چون موی سیاهش بتن در پوشم
 در سیه جامه شوم تا که بدانند که من
 من بخوام شدن اندر سلب عباسی
 الله ای آصف دوران مفکن از نظرم
 ور بگردون بردم باد همان خاک درم
 بوالعلائی دگر و ابن عباد دگرم
 بچکد اشک چو سیماب بروی چو زرم
 غنچه ام غنچه که می خندم و خونین جگرم
 بجز از بار تهیدستی نبود ثمر
 زحلی کسوت نا آخر ماه صفرم
 پوستش کندمی و کردمی آنکه ببرم
 بسفیدی نزنم دست مگر زال زرم
 چشمه آب حیانم که بظلمات درم
 گرچه بیشک حسنی کیش و حسینی سیرم

قطعه

در سال ۱۳۴۰ راجع به تولد پسرش گفته^۱

همخواه من دوش برابم پسری زاد نور بصری بهر چو من بی بصری زاد

۱ وقتی این قطعه را برای دوستان خود بطهران فرستاد آقای ملک الشعراء بهار ورود
 بقیه در صفحه بعد

چون این شگرف در همه گیتی شنیده
چون این حال در همه کشمیر بوده هیچ
رضوان خلد کاش بدی تاش گفتمی
ماند رخش بقدر گل پر بار را بسرو
چون این نگار در همه فرخار دیده
حوری بدین ملاححت رخسار دیده
بر سروای عجب گل پر بار دیده
عاقل چنین ملامت شوریدگان مکن
چون این بهار در همه گلزار دیده
آن جلوه های روی یری وار دیده

در پند و اندرز فرماید

بود متاع بزرگی بدین دو چیز گروگان
بدین دو گوهر پیرایه بست شاهد هستی
اگر نبودى دانش هنر نداشتى آدم
شدند حاتم و لقمان و نوز خلق بهر جا
مدار ملك منوط است بر دو چیز جهانرا
عطا نهى عطا تا جزای صد رهه یابی
خرد فزای خرد تا بر آئى از همه سختی
عطای بر مکیان باعث ار نبودى چندین
چو جود گفتمی دیگر مخواه عز را حجت
ز آفتاب بیاموز رسم و راه عطا را
شرف برای ارسطو گرفت نام سکندر
عروس باغ بهاران بدین دو حلیه ببالد
کسان پس از تو چو خواهی ترا بچیز بخوانند
بعقل رایت سلجوقیان رسید بعیوق
شدند بوداف و معن اگر فسانه عالم
ملك نژاد که ملك پدر مسلم خواهد
اساس دین نبی را بر آن شدند گروهی
یکی بگوهر دانش یکی بگوهر احسان
بدین دو گوهر سرمایه یافت مخزن امکان
اگر نبودى احسان شرف نیافتى انسان
سخن ز همت حاتم کنند و حکمت لقمان
بدانش دل دستور و بخشش کف سلطان
که خوشه می نبرد دانه تا نپاشد دهقان
که مشکلات بحالاتی خرد شود آسان
بقای دوات عباسیان نبودى چندان
چو عقل گفتمی دیگر مجوشرف را برهان
که پوشد این همه اندام و خویش با تن عربان
بها یدانش آصف فزود ملك سلیمان
برای تربیت باغبان و همت باران
کسان بخوان و در خانه برگشاو بنه خوان
بجود دولت سامانیان رسید بسامان
همان بجود موقاست وز عطای فراوان
بگو بعقل بیفزا و زر ناب بیفشان
که شد ببذل منال خدیجه محکم بنیان

طافت جمع بدین هوی پریشیده ربائی	خاطر خلق بدین روی پر یوار ستانی
تو بدین روی خوش و خوی پسندیده ربائی	آنکه اورا نتوان دل بدو صد شیوه ربودن
گر بخندی تو دل از غنچه خندیده ربائی	همچنین لعل لبان پیش درخت گل سوری
نیست باقی که بدان کیسوی تابیده ربائی	دگر از چهره تابان او در دست دل من
دل شوریده روا نیست که دزدیده ربائی	تو که خود فاش توانی دل يك شهر ربودن

ایضاً

هرچه بری ببر مبر سنگدلی بکار من	هرچه کنی بکن مکن ترك من ای نگار من
هرچه خوری بخور مخور خون دل فگار من	هرچه کشی بکش مکش باده بیزم مدعی
هرچه نهی بنه منه دام برهگذار من	هرچه دهی بده مده زلف بباد ای صنم
هرچه کنی بکن مکن خانه اختیار من	هرچه بری ببر مبر رشته الفت مرا
هرچه دری بدر مدر پرده اعتبار من	هرچه هلی بپل مپل پرده ز روی چون بوی
هرچه زنی بزنی مزنی طعنه برو زگار من	هرچه روی برو مرو راه خلاف دوستی
هرچه شوی بشو مشو تشنه بخون زار من	هرچه کشی بکش مکش صید حرم که نیست خوش

ایضاً

چون زلف او دو طره طرار دیده	چون چشم او دو ترك که انداز دیده
در باغ هیچ سرو کله دار دیده	در چرخ هیچ دبدی ماه پرند پوش
شوخی بدین حالات گفتار دیده	ماهی بدین طراوت عارض شنیده
از شاخ سرو مشک نگو نثار دیده	جز زلف او که گشته ببالای او نگون
خنجر به دست مردم بیمار دیده	جز چشم او که خاطر ما را بعثره خست
در يك طبق بنفشه و گلزار دیده	کوئی خط و رخسار بچه ماند بدین جمال
در يك رسن هزار گرفتار دیده	در تار زلف او ست مقید هزار دل

بیش از آن کایام در بیچد بهم طومارِ عمرم	نامه از کوی یار دامنواز آید؟ نیاید!
بر سر من سایه آن آفتاب افتد؟ نیفتد!	در کف من دامن آن سرو ناز آید؟ نیاید!
هیچ از سودای آن گیسو نیاید بوی سودی!	بوی سودی هیچ از امید دراز آید؟ نیاید!
طفل اشکم گفت بر رخ راز عشقم را مردم	طفل هرگز در شمار اهل راز آید؟ نیاید!
تا نبیند آه من بر من دلش سوزد؟ نسوزد!	منگ تا آتش نبیند در گداز آید؟ نیاید!
عقل آن نیرو ندارد کو بگرد عشق یوید	صعوه هرگز در مصاف شاهباز آید؟ نیاید!
این همه سازم بناسازی دور چرخ و آخر	اختر ناساز من با من بساز آید؟ نیاید!
از هوای خطه ری و ز نهاد مردم وی	بوئی از شیراز علّیین طراز آید؟ نیاید!
عاشق شوریده را در دل نباشد غیر جانان	در دل محمود جز یاد ایاز آید؟ نیاید!

ایضاً

نومرا جای بجان داری و پیداست که داری	دردل و دیده مکان داری و پیداست که داری
لاله در غالیه پوشی و پدید است که پوشی	ماه بر سرو روان داری و پیداست که داری
تشکری سوی کس از نخوت این طرفه که هر سو	فرقه را نگران داری و پیداست که داری
کرده با خم ابروی قرین غمزه جادو	طرفه تیری بکمان داری و پیداست که داری
روی زیبا بدو صد پرده نهان داری ولیکن	بدو صد پرده نهان داری و پیداست که داری
دهنت هیچ نه پیداست ولی گاه تبسم	عقد لؤلؤ بدهان داری و پیداست که داری
از میانت اثری نیست عیان لبک بهر سو	ز وحیدشی بمیان داری و پیداست که داری
نکنی چشم شوریده و پوشیده چه گویم	چشم بر شاه جهان داری و پیداست که داری

ایضاً

روی بنمائی و دل از من شوریده ربائی	توجه شوخی که دل از مردم بی دیده ربائی
حسن گویند که چون دیده شود دل بر باید	تو بدین حسن دل از دیده و نادیده ربائی

رفتم بدر که شه و خواندم تنای شه احسنت شه شنیدم و چشمم ورا ندید
چون مصطفی که شد شب مراجع سوی عرش روی خدا ندید و ندای خدا شنید
و در سال ۱۳۱۴ شیراز مراجعت و در سال ۱۳۲۳ در شیراز متاهل گشته
و در آخر دارای فرزندان متعددی گردیده است.

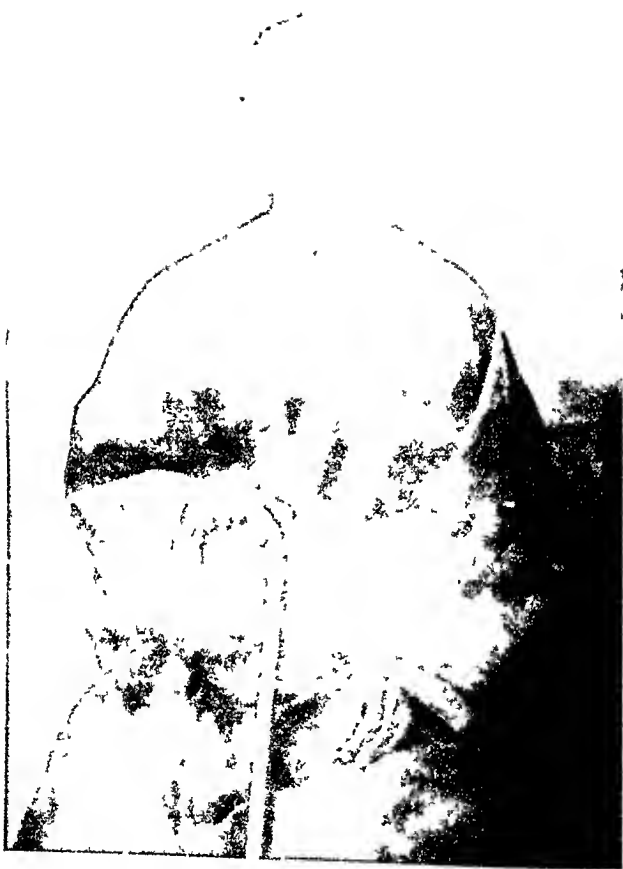
شوریده بهوش و ذکاوت و استعداد زیاد ممتاز بود و در اشعار او تشبیهاتی
وجود دارد که بهتر از بی‌مذکن آنرا بشمر در آورده و وصف فرموده و همچنین
خزبنه خالطش معانی از قصص و حکایات نوادر و اشعار عربی و فارسی و وقایع
تاریخی بوده از اشعار وی هویداست اشعارش از حیث سبک کلام مانند اساتید
فارس و خراسان و باصفلاح یکی از شعرای کلاسیک محسوب میشود و در قصیده و
غزل باین سبک کمال زبردستی و استادی را ظهور رسانده است ولی در اشعار
دوره جوانی او روح ابتکار و اختراع و معانی جدید و موضوعات بکر و تازه
از هجو و فکاهیات و غیره بطور وفور دیده میشود بالاخره باید گفت که شوریده
شیرازی یکی از نوادر طبیعت بوده و میتوان او را بعد از شعرای نابینای عالم
مانند 'همر بونانی' رودکی 'بنارائی' ابوالعلا المعری و میلنون انگلیسی ذکر کرد
و بدون تردیدی یکی از اساتید مآم شعر در قرن چهاردهم هجری است.

وفات او در شب پنجشنبه ششم ربیع الثانی ۱۳۴۵ هجری در شیراز
اتفاق افتاد و در جوار قبر شیخ بزرگوار سعدی علیه الرحمه مدفون گشت
و ما بعضی از اشعار او را بطور نمونه انتخاب و در اینجا درج مینمایم:

غزل

این غزل از مبتکرات اوست که در ایام توقف در طهران فرموده است
آن پیر روی از درم روزی فراز آید؟ نیاید من غمی خواهم که عمر رفته باز آید! نیاید!

۱. مواف در موقع مسافرت شیراز آقا حسین شیفته و آقا حسن احسان را که فرزندان
شوریده و هر دو جوان فاضل و صاحب طبعی روان هستند ملاقات نمود.

فیض الملک شوریده شیرازی

شوریده شیرازی

مرحوم حاجی محمد تقی فصیح‌الملک متخلص به «شوریده» در سال ۱۲۷۴ هجری قمری^۱ در شیراز متولد گردیده اسم پدرش عباس از اهل کسب و پیشه بوده و نسبش باهلی شیرازی صاحب مثنوی سحر حلال میرسد در سن هفت سالگی بواسطه مرض آبله هر دو چشم این شاعر روشن بین کور شده و مادام العمر فقدان باصره مبتلا گردید و در سن نه سالگی پدرش بدرود جهان گفت و در کنف تربیت خالص قرار گرفت و در همان حال نابینائی و یتیمی از علو همت و از برکت هوش و استعداد خود آنقدر کوشید که تا یکی از معاریف نامی گردید.

در سال ۱۲۸۸ با خال خود بکمه معظمه رفت و در سال ۱۳۰۹ هجری سفری به بنادر جنوب کرده و در ۱۳۱۱ هجری بمصاحبت مرحوم حسین قلی خان نظام‌السلطنه مسافرت بطهران کرده و در نزد مرحوم امین‌السلطان اتابک تقریبی تمام حاصل نموده و همچنین در مدح ناصرالدین شاه و مظفرالدین شاه قصایدی دارد که همه از شاهکارهای اوست و بواسطه يك رباعی که در حضور ناصرالدین شاه فی البدیعه ساخته ملقب بلقب فصیح‌الملک شده است و آن رباعی این است:

۱ در «فارستامه ناصری» تولد خود را در سال ۱۲۷۴ ذکر کرده ولی در عبارت ذیل «هفت سال و هفت روز» را تاریخ تولد خود قرار داده و اگر از این عبارت و او عاطفه را بیندازیم با سال ۱۲۷۴ مطابقت میکند و الا باید سال تولد او را ۱۲۸۰ هجری دانست. قطعه اینست:

از هزار و سیصد افزون بود سال بیست و هفت
کز رهی سال ولادت خواست ماهی دافروز
گفت کی زائید مامت؟ گفتش مامم چو زاد
رفته بود از سال هجرت «هفت سال و هفت روز»
اینک اعداد جمل را چون نداند ماه من
سال تاریخ مرا گفتن نی داند هنوز.

از کشفی در مهان نیروسته چون گذشت
 مهیل دارم بر نهاده - ب د ل ب
 کردم مفتون دل از سحر - ج ش م
 بویست گرموی مشکین بر زمشک آبدمشام
 ب و س - - خواهی من از آن - ل ب
 چ ن و ن - در مغز من از عشق نیست
 دود چشمان سیاحت بر تن افکار من
 همچنان دارد غمت در سینه - ک ذ ر
 اعل میگون ترا تا نگاه - س ح ر
 سحر هاروت است در چشم تو - م گ ر
 بوست لب پر شود کلام ز - ش ک ر
 جان شیرینم بده گرچه به نرخ - س و
 کی شود از سر مرا هیات - ب د ر
 ای بالای دل بسویم - ب ن ک ر

این شعرها در بر من نیست مشکل بیش ازین

از شتاب خویش خواهی دید - و ن ر

ایضاً

دانی اندر سر سودای تو چون شد دل من
طایری بود ز صیاد گریزان عجم
داد بدم همه جا هیچ کس داد نداد
من کجا بادیه بر خطر عشق کجا
مهر افزاست خط سبز تو چون مهر گیاه
خال چون نقطه نون تو بر خساره چو دید
حون شد از دست تو و از دیده برو شد دل من
که سر انجام گرفتار تو چون شد دل من
تا که در سینه ز بیداد تو خون شد دل من
یچنین راه مرا راه نمون شد دل من
مهر از آتش بتو هر لحظه فزون شد دل من
سبب آن گشت که چون حلقه نون شد دل من

کر شباب از تو جدا نیست دمی آرامش
حرم من نیست که بی صبر و سکون شد دل من

ایضاً

با دیده دلم میگفت اشک از تو و آه از من
جاء ار همه زاینسان است کورا ز نخدان است
تن سستی و دل سختی ای آفت جان و تن
حربا اگر اندر عشق خورشید برست آمد
گویند ز دل راهست در دل عجم ایدل
بر ملک وجود من چون پادشهی بنشین
آگاهی او شرط است خواه از تو و خواه از من
بایوسف مصری گوخت از تو و جاه از من
آموخته اند این دو کوه از تو و کاه از من
من ماه پرستم گو مهر از تو و ماه از من
کاندر دل سختش نیست راه از تو و راه از من
بر دیده من اینک یا از تو و گاه از من

در بازی عشق تو مغلوب شباب آمد
ز آثروی که میباید آس از تو و شاه از من

این غزل خطاب بدوست در صنعت مقطع سروده است

د ل ب ر - ایشوخ - پ س ر
بی منی تو روز و شب در عیش و عشرت با رقیب
بر تنم هر لحظه باری تیر - ن ظ ر
بیتوام من سال و مه با رنج و - خ ط ر

با خیال چشم دادامبت مرناضان همی قوت خود بادام را در ترک حیوانی کنند
شکر بن لعل آرشک نیست کز بدانی است کز کسان تشبیه با باقوت و معانی گفتند

ایضا

چنانکه ابر و کلی اندر بهار گریه و خندند دل من و ایت ای گلزار گریه و خندند
به بیخوامی فصل خزان و شادی گل شکفت نیست کز ابر بهار گریه و خندند
دام بسینه که از درد بار و که بامبسی کز تن نثار شود کامکار گریه و خندند
بروزگار من و وعده های وصل دروغی که بار میدادم روزگار گریه و خندند
ز هجر یار و به بد عهدی جهان پس مردن روان یاک من ادر هزار گریه و خندند
بدار اگر بکنندم بجزم عشق حبیبم بیایداری من یای دار گریه و خندند
کسی که غم چو منش با بری بود سر الفت بقیین شب که دیوانه وار گریه و خندند

ایضا

ایدل امشب انتظار وعده دادار دار کم تو نیز آخر سرشک از دیده خونبار بار
سینه سینا شود بزم من آن رشک پری تر فروزد کمر در او از چهر چون کلنار نار
ترکس بیمار وی با مار زلفش خود نمود کی شنیدیستی که گیرد انس با بیمار مار
میزند نیشم بدل از مژه آن غمخوار دل وای بردل میخلد بر وی چو از غمخوار خار
خاق گویندم چرا هوش تو از سر کرد رم برد عقل و هوش و دانش از من آن همشمار بار
ناری از زلفش صبا با خود بتانار او برد روز را سازد بچشم مردم تانار نار
بی گل رخسار آن گلزار خوبی دایما بافغان و ناله ام چون مرغ در گلزار زار
لعبتان ماه منظر کز چه در فرخار هست هست بیدش دلبر من لعبت فرخار خار
ماه من غمبر فروشانرا همی ماند شباب زانکه بردوشش بود از زلف غمبر بار بار

از نظر بازان تو دیگر کی آورد در نظر
 گر بود در سلك ارباب نظر خورشید و ماه
 لایق نسبت نباشد ار چه چشم دل ندید
 تا دهد نسبت بتو چیزی مگر خورشید و ماه
 دل بمعنی داد باید فی بصورت در جهان
 هست روی نیک تو معنی صور خورشید و ماه
 منع نتوان کردشان دیدند رخسارت اگر
 چو پری دیده شدند آسیمه سر خورشید و ماه
 آسپا شاید مرا خوانند تا تو با منی
 ز آنکه همچو آسپا دارم به بر خورشید و ماه
 چو مقابل با رخت آمد شباب از آب بود
 شد ردیف چامه نغزش اگر خورشید و ماه

ایضاً

عاشقان جان برخی جانان ناسانی کنند	خلق اگر در عید قربان بره قربانی کنند
کافرن در یار خواهد جان گرانجانی کنند	در بر عشاق جان باشد متاعی بس سبک
کاینده را از گریه و غم رو بوبرانی کنند	دیده و دل هر دو جای تست میسند از وفا
تا بریشان کم اظهار پربشانی کنند	بر رخ روشن پریشان تیره زلفت را مکن
همچو مجنون خویش را جمعی بیابانی کنند	گر تولیلی و ناز رخ برقع براندازی بقین
با رخت تشبیه اگر از روی نادانی کنند	بر سخندانان روا باشد ملامت مهر را
عاشقان کر گریه همچون پیر کنعانی کنند	یوسف مصر جهانی در فراق عیب نیست
دست اگر یابند دعوی سلیمانی کنند	خانی از لب ترا باشد که بر او خسروان
نرم آخر رخنه در دین مسلمانی کنند	هندوی آتش پرست خال و چشم کافرت

از بن بر آر ریشه آمال کاین درخت دحقان خویش را ثمر آخر ملال داد
مست از می غرور مشو زانکه زاین شراب هر کس چشید عاقبتش انفعال داد
کنج کفاف جوی و قناعت که هر که یافت او را نتیجه های نکو بالمآل داد

غزل

روی نیکت را نگویم ای پسر خورشید و ماه
زانکه زد بیغاره رخسار تو بر خورشید و ماه
روشن از نور رخ نو شام تار عاشقان
حاش الله کی بود این نور در خورشید و ماه
مردگانرا زنده جاوید سازد دیدات
ای مسیحا دم ندارند این اثر خورشید و ماه
ای سپهر حسن هر جا پای بگذاری بخاک
فخر را سبند بر آن خاک سر خورشید و ماه
بام تا شام ار بر افروزی رخ رنگین بیام
روی نمایند از مشرق دگر خورشید و ماه
سنبل و ریحان و عبهر باشدت بر رخ، که دید
سنبل و ریحان و عبهر هیچ در خورشید و ماه
لاف در میدات زند حسن نو گر با آسمان
تبع ابروی ترا آرد سپر خورشید و ماه
فرق بردار از میان زلف سیه بر رخ منه
تا نباشند آیت شام و سحر خورشید و ماه
تا دهند آوازه حسنت بگیتی انتشار
چون سفیرانند دایم در سفر خورشید و ماه

چه شد بحشمت فغفور و دولت چپیال	درفش کاوه کجا رفت و لشکر ضحاک
تو نیز همسفران را روانی از دنبال	همه ز خاک پدید آمدند و خاک شدند
که در فانی در پرسی از جواب و سؤال	بنفکر عاقبت کار باش و جهدی کن
بکار هیچ نیاید ترا مگر اعمال	مکانچه فردا در تنگنای گور کنی
رسد بداد تو آنجا نه حشمت و نه جلال	در آن مغانک نه سیمت بود بکار نه زر
نه زن انیس تو گردد همی نه عم و نه خال	نه مادر است بی غمگساریت نه پدر
مگر بهمت شاهنشاه ستوده خصال	بهیچ حیاه ره رستگاری آنجا نیست
هزبر بیشه ایمان خدیو دشمن مال	علی عالی صهر رسول زوج بتول
کلید مخزن اسرار ایزد متعال	در محیط امامت در مدینه علم
بلای هستی دشمن به تیغ مغز قتال ^۱	امیر بت شکن اسلام را چمن آرا

در نصیحت گوید

فرخنده نعمتی که نداده و زوال داد	هر بنده را که داور یکتا کمال داد
شاد آن کسی که زیب وجود از کمال داد	مال و منال زینت دنیا بود و لیک
ایزد گر این دو دان نکو تر خصال داد	عقل و کمال زینت مردند و هر که را
گو خود فریب نوع بشر را بمال داد	هشدار تا جهان نفریبد ترا بمال
عاقل چگونه دل بظلال و خیال داد	دنیا و نعمتش جو ظلالند با خیال
عشاق را فریب بحسن و جمال داد	فتهانه ایست دلبر دنیا که با فسوف
کودل بدین مجوز خوش خط و خال داد	بر پشت نفس بار ملامت نمود حمل
نپذیر وقتی ار بتو وعده وصال داد	زهار زاینه عروس که هر لحظه بایکیمست
کن رانه قرص نان و نه آبی زلال داد	بی خاطر مکدر و بیرنج جان و تن
هر گز نداده میوه اگر داد کمال داد	یالیزبان دهر ز جالیز خود بکس

بر فرد فرد خلق چو می بنگرد شباب
 زان فرد فرد فردی لایق بمدح نیست
 و ر جلد جلد نامه رنگین کند نگار
 زان جلد جلد جلدی ناید ورا بکار

این قصیده را در نصیحت و مدح حضرت علی کرم الله وجهه گوید

دلا بمال مکن نازش و ز فقر منال
 مشو چو مردم دینار جوی دنیا دوست
 بجوی کنج قناعت نه گنج باد آور
 قلندرانه یکی بند کوبمت زنهار
 درست تجربه کردیم و دیده ایم بود
 شه ار به بستر دیباج خفته راحت نیست
 گدای قانع بر بوریا اگر خسبد
 زنانه وار بآرایش و لباس میبچ
 به تن درستی اگر دلچ کهنه در پوشی
 زمال خلق مکن خوان خویشان رنگین
 هر آنچه میرسد از ایزد بدو خوش باش
 جهان چو کهنه ربطیست در ره عقبی
 تو مرغ گلشن قدسی زی آشیانه بیر
 علاقه گرد مکن چون تراست راه به پیش
 اگر ندیدی بشنیده یقین که بگور
 مکان بکشور نخرید گیر و ایمن باش
 بزیر پای حوادث چو خاک ساکن باش
 ترا ز خاک چه ایزد سرشت باکی نیست
 همه خدود و قدود است اینکه می بینی
 کجاست تخت سلیمان و جم کجا شد و جام
 که فقر راحت جانست و مال عین وبال
 ز تنگدستی غمگین و از غنا خوشحال
 که او بیاد رود این بری بود ز زوال
 مشو فریفته هرگز بعز و جاه و جلال
 گدای قانع بهتر ز شاه صاحب مال
 بر او دمی که هجوم آورند خیل خیال
 نگیرد آئینه خاطرش غبار مالال
 که مرد را بود آرایش وجود کمال
 نکوتر از تن بیمار و خرقة کیمال
 میسر ار شودت قرصه ز کسب حلال
 منخواه آنچه که بینی بچشم چون اطفال
 خرد و ران نگذارند اندر او آسال
 در این خرابه چرا چون مگس کنی آغال
 که کس نبرده ابا خود بگور مال و منال
 چه برد قارون با خود ز گنج مالا مال
 بحکم نفس مشو پای بند اهل و عیال
 مجو بلندی چون چرخ تا شوی سرهال
 گرت که پست شمارند یا شوی پامال
 شدند خاک و برد باد زی جنوب و شمال
 چه شد بنخوت کاووس زور رستم و زال

زان حلقه حلقه حلقه مرا بر بگوش کرد
 گر عضو عضو بیکر من بگسلد ز هم
 زان عضو عضو عضوی زان نگسلد امید
 گل دسته دسته بسته که این روی دلفروز
 زان دسته دسته دسته گل خار در نظر
 بر دلفروز چهره او دانه دانه خال
 زان دانه دانه دانه کند مرغ دل اسیر
 ای کوه کوه بار غم هشتمه بر بدوش
 زان کوه کوه کوه نهند ناف بر زمین
 تا خیره خیره جانب من میکنی نگاه
 زان خیره خیره خیره شود هوش من بسر
 کر نکته نکته شرح غمت را کنم بیان
 زان نکته نکته نکته آرد ترا بعجز
 چون دفعه دفعه سوی منت ارفقت گذر
 زان دفعه دفعه دفعه از من پیرس حال
 جانا به بیت بیت ز ابیات من به بین
 زان بیت بیت بیتی گنجی است شایگان
 دل لیک یاره یاره بود در برم ز درد
 زان یاره یاره یاره ار هست خون دل
 در قرن قرن بوده بسی شعر نغز کوی
 زان قرن قرن قرنی کیتی چنین نبود
 با گونه گونه فخر اگر عسجدی سرود
 زان گونه گونه گونه اوشد ز جود سرخ
 زان عقده عقده عقده مرا زد همی بکار
 بر جزء جزء هستی من گر زند شرار
 زان جزء جزء جزء جزئی ازو کی کند کنار
 مو توده توده کرده که این نافه تبار
 زان توده توده توده مشک است شرمسار
 در جانگداز عارض او شعله شعله نار
 زان شعله شعله شعله زند بر دل فگار
 وی رود رودم اشک روان کرده بر کنار
 زان رود رود رود برد آب مستعار
 تا تند تند از بر من میکنی گذار
 زان تند تند تند کند عقل من فرار
 و ر شمه شمه کنم اظهار حال زار
 زان شمه شمه شمه از تو برد قرار
 با وعده وعده آگرم از تو شاد خوار
 زان وعده وعده وعده آخر بیداد آرد
 بر لفظ لفظ گفته من گوش بر گمار
 زان لفظ لفظ لفظی درمی است شاهوار
 غم نیز بار بار مرا بر دل است بار
 زان بار بار بار بار غم و رنج روزگار
 در دور دور دور بوده بسی میر نامدار
 زان دور دور دور دوری چونین نهد مدار
 این چاهه شعر شعر و بشه برد روز بار
 زان شعر شعر شعری گنجش شد نثار

شباب کرمانشاهی

محمد جوان متخلص به 'شباب' در حدود سال ۱۲۷۰ هجری قمری در کرمانشاه متولد شده است.

وی در هنگام جوانی در عین اینکه در میدان فنون سواری و نیز اندازی گوی برتری از امثال و اقران ربوده از کسب کمال و ادب نیز غافل نمانده است و روزنامه 'فصاحت' کرمانشاه بمديریت وی انتشار می یابد و با اینکه هشتاد سال از عمرش میگذرد زنده دل و جوان فکر است اشعار شباب بالغ بر پنجاه هزار بیت است و منظومات او عبارتست از: نشاط شباب، چشمه نوش، دبستان معرفت، نیر شهاب، پریشان، اسان العاشقین، کیمیای سعادت، مجموعه قصاید، شکرستان و مخزن لآلی که از اینها فقط دو کتاب اخیر طبع و نشر شده است.

شباب در انواع شعر مخصوصاً در قصیده و تغزل مهارت تامی دارد برای نمونه قسمتی از اشعارش انتخاب و درج میشود:

قصید ۲

دل دجله دجله خون شده از هجر آن نگار وز دیده قطره قطره فرو ریخت بر عذار
زان دجله دجله دجله بغداد رشحه زان قطره قطره قطره آهوست در شمار
بنمود حلقه حلقه چو گیسوی پرشکن بگشود عقده عقده چو از زلف مشکبار

۱ و تیکه مؤان بکرمانشاه رفته بود روزنامه مذکور د چار توقیف بود.

۲ این قصیده بوزن و سبک قصیده معروف عسجدی شاعر غزنویانست باین مطلع:

باران قطره قطره همی بارم ابر وار هر روز خیره خیره ازین چشم سیل بار
زین قطره قطره قطره باران شده خجل زان خیره خیره دل و جان من فگار

آن شنیدستم حسین کرد با جنگ نبرد
شد روان از اصفهان هندوستان را فتح کرد
در فرانکستان کجا دارد چنین شیران مرد
رستم و گودرز یل با آن شجاعت مال ماست

خواب راحت استراحت ناز و نعمت مال ماست

گرچه در ظاهر مسلمانیم باطن کافریم
منکر حق خصم دین غافل ز روز محشریم
مال موقوفات را چون شیر مادر میخوریم
با وزیران گفته‌گوی رمز و خلوت مال ماست

باغ رضوان حور و غلمان ناز و نعمت مال ماست

تبریک بمناسبت شصتمین سال پرفسور ادوارد براون^۱ گفته

ای براون ای که توئی نجبه دوران بقلم زنده گردیده بتو ساحت عرفان بقلم
کمتر از ران ملخ تحفه نالایق ماست در معارف توئی امروز سلیمان بقلم
اهل ایران همگی قدر ترا میدانند چونکه امروز توئی حامی ایران بقلم
محض باد آوری ارسال شد این قطعه شعر تا ز الطاف کنی یاد ز طهران بقلم^۲

۱ Prof. Edward G. Browne مشرق انگلیسی (۱۸۶۲—۱۹۲۶ م.)

۲ نقل از مجله ارغوان شماره ۵ صفحه ۴۱ جلد دوم.

ور نمائی بهر خود از اطلس و مخمل احاف
سندس و استبرق اندر باغ جنت مال ماست
خواب راحت عیش و عشرت ناز و نعمت مال ماست

ایفرنگی کشتی جنگی دریائی ز تو
راه آهن علم طی الارض صحرائی ز تو
در هوا با زور زبلین عرش بیبائی ز تو
در زمین بیعاری و چهل و فلاکت مال ماست
استراحت خواب راحت عیش و عشرت مال ماست

اختراعات جدید و علم و صنعت زان تو
از زمین بر آسمان رفتن زهمت زان تو
مکتب و تشویق بر اطفال ملت زان تو
غوطه خوردن اندرین دریای ذات مال ماست
خواب راحت استراحت چهل و غفلت مال ماست

شیخ عبدالقادر از ما شافعی از ما بود
مالک از ما حنبلی از ما یافعی از ما بود
بوحنیفه بوحریره رافعی از ما بود
اختلاف اعتقادات جماعت مال ماست
خواب راحت استراحت ناز و نعمت مال ماست

شیخی از ما بابی از ما بطری و نابیلین ز تو
دهری از ما صوفی از ما مکتب و قانون ز تو
خرقه و عمامه از ما کشتی و بالون ز تو
کم شو ای احمق مجاز از تو حقیقت مال ماست
حور و غلمان باغ رضوان عیش و عشرت مال ماست

ای جنود علما پیشه‌وائید شما در چنین روز بما
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است
 کمکی ای کسبه فرقه منتخبه ظلم کرده غلبه
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است
 زارعین خون جگرند ضعفا رنج برند فقرا دیده تر اند
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است
 ای شهنشاه عجم وارث کشور جم هین بر افراز علم
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است

خطاب بفرنگیان

ایفرنگی ما مسلمانیم جنت مال ماست
 در قیامت حور و غلمان ناز و نعمت مال ماست
 ایفرنگی اتفاق و علم و صنعت مال تو
 عدل و قانون و مساوات و عدالت مال تو
 نقل عالمگیری و جنگ و جلادت مال تو
 حرص و بخل و کینه و بغض و عداوت مال ماست
 خواب راحت عیش و عشرت ناز و نعمت مال ماست
 ایفرنگی از شما باد آف عمارات قشنگ
 افتتاح کارخانه اختراعات قشنگ
 با ادب تحریر کردن آن عبارات قشنگ
 چهل بی جا شور و غوغا فحش و تهمت مال ماست
 خواب راحت عیش و عشرت ناز و نعمت مال ماست
 کر زنی بی سیم از دریا بساحل تلگراف
 کر کنی خلق غرامافزون و سیمانوکراف

آف عقربیکه بر وطن افتاده حاضر است
 آف خائن ستمگر جلاد حاضر است
 آف خط و مهر و دفتر و اسناد حاضر است
 کردند بر نو باخلفان ظامها وطن

بیکس وطن غریب وطن بینوا وطن

ترانه جوانان

ای جوانان وطن نو نهالان وطن میروود جان وطن
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است
 دشمن از چارطرف گرد ایران زده صف ای پسرهای خلف
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است
 وکلا ای وکلا می رسد سیل بلا شد وطن کرب و بلا
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است
 این وطن مادر ما است بلکه تاج سر ما است بالش و بستر ما است
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است
 وزرا ای وزرا تا بکی چون و چرا دشمن آمد بسرا
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است
 تاج سیروس چه شد تخت کاووس چه شد عار و ناموس چه شد
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است
 خیز ای تازه جوان شوسوی جنگ روان تا بکی این خفقان
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است
 بر جگرها نمک است دود دور محک است روز روز کھک است
 موقع داد رسی است روز فریاد رسی است

آنقدرت و شجاعت و جوش و خروش کو
شیران جنگ جوی پانگینه پوش کو
جمشید و کیقباد چه شد داریوش کو
ای جای ناز و نعمت و عز و علا وطن

بیکس وطن غریب وطن بینوا وطن
مادر بین عروس وطن بی جهاز شد
آخر بطعنه دست اجانب دراز شد
هر شقه ات نصیب پلنگ و کراز شد
ایناک تو جواهر و لعل و طلا وطن

بیکس وطن غریب وطن بینوا وطن
تبریزیان تمام دچار مصیبت اند
طهرانیان تمام بزلزال و وحشت اند
گیلانیان تمام گرفتار محنت اند
از مهر مرد و زن شده محنت سرا وطن

بیکس وطن غریب وطن بینوا وطن
اسلام رفت غیرت اسلامیان چه شد
ناموس رفت همت ایرانیان چه شد
دست بلند نادر گیتی ستان چه شد
ای تیره بخت دست ز پیکر جدا وطن

بیکس وطن غریب وطن بینوا وطن
در هیچکس حمیت و دین و ثبات نیست
جان کنندست زندگی ما حیات نیست
از هیچ سمت راه گریز و نجات نیست
ای مبتلا بدرد و غم و بی دوا وطن
ابداع دار مرقد شاه رضا وطن

در آتش جهالت بریافت شدی چرا
ای بی معین و مونس و بی اقربا وطن
بیکس وطن غریب وطن بینوا وطن
ای باغ پر شگوفه گل و یاسمن چه شد
آن نزهت و طراوت سرو سمن چه شد
بر عاشقان کشته مزار و کفن چه شد
گریافت بحال زار تو مرغ هوا وطن
بیکس وطن غریب وطن بینوا وطن

عربان ز چیست پیکرت ایماذر عزیز
کو لعل و گنج و گوهرت ایماذر عزیز
شد خاک تیره بستر ایماذر عزیز
نوباوگان تو ز غمت در عزا وطن

بیکس وطن غریب وطن بینوا وطن
ایدمه فریدون تاج کیان چه شد
کشمیر و بلخ و کابل و هندوستان چه شد
دریای نور و نخت جواهر نشان چه شد
ای نخت و بخت داده بیاد فنا وطن

بیکس وطن غریب وطن بینوا وطن
دردا رسید سیل قتن و محمد
نبود کسی بفکر وطن و محمد
در وحشت است روح ز تن و محمد
ای تابع شریعت خیرالورا وطن
بیکس وطن غریب وطن بینوا وطن

اخلاق عوض شد	در عالم و ترقی همه آفاق عوض شد
گوش شنوا کو	مارا بسوی علم و یقین راهنما کو
گردیده مخلف	عالم همه از خلعت نوراء مشعشع
گوش شنوا کو	در پیکر ما خلعت موزون رسا کو
به به باریک الله	در خانه همسایه عروسی است آملا
گوش شنوا کو	آن شایخ نبائی که شود قسمت ما کو
دیگی سربار است	هر گوشه بساطی ز شراب است و قمار است
گوش شنوا کو	ای مسجدیان امر بمعروف شما کو
گفتم بهوا رفت	پرسید یکی رحم و مروت بکجا رفت
گوش شنوا کو	مرغی که برد کاغذ ما را بهوا کو
در مدرسه خوردند	حلوای معارف که جوانان همه بردند
گوش شنوا کو	آلوطی حسن قسمت درویش کته پا کو
نیمی شل و کورند	یک نیمه ایران ز معارف همه دورند
گوش شنوا کو	اندر کف کوران ستمدیده عصا کو

بیکس وطن

ای غرقه در هزار غم و ابتلا وطن
 ای در دعای گریه اجل مبتلا وطن
 ای یوسف عزیز دیار بلا وطن
 قربانیان تو همه گلگون قبا وطن

بیکس وطن غریب وطن بیغوا وطن

ای جنت معارف ویران شدی چرا
 از رخت عالم یکسره عریان شدی چرا

ای وزیران یکدمی اوضاع ایران بنگرید
 شهرها را این زمان با حال ویران بنگرید
 این مریض محتضر را زار و نالان بنگرید
 گوشه بازارها بر این فقیران بنگرید

راحت و آسوده زین فریاد گردد غم مخور

میشود ایران ما آباد گردد غم مخور

گشته سرمای زمستان و فقیران سر بسر

لخت و گریان گوشه بازار و اندر رهگذر

از بصر اشکش روان و قوت او خون جگر

او ز سرما خشک و اعیان را نباشد زو خبر

ظلم ظالم سر بسر بر باد گردد غم مخور

میشود ایران ما آباد گردد غم مخور

هیچ کس از حال این ملت چرا آگاه نیست

دست دزدان تا بکی زین مملکت کوتاه نیست

ای وکیلان چیست چاره اینکه رسم و راه نیست

ای وزیران بینوایان را بدل جز آه نیست

لطف حق بر بینوا امداد گردد غم مخور

میشود ایران ما آباد گردد غم مخور

گوش شنوا کو

گوش شنوا کو

گوش شنوا کو

از دین شده بیزار

گوش شنوا کو

تا چند کشی نعره که قانون خدا کو

آنکس که دهد گوش بعرض فقرا کو

مردم همگی مست و ملنگند به بازار

انصاف و وفا و صفت و شرم و حیا کو

غم مخور

باز هم در بد بینی اوضاع

میشود ایران ما آباد گردد غم مخور

ملتش از قید غم آزاد گردد غم مخور

کشور سیروس و دارا و سکندر باشد این

مسکن افراسیاب و طوس و نوذر باشد این

مدفن خاقان و کیکاووس و قیصر باشد این

از چهره ویرانه اینسان زار و مضطر باشد این

صیدها آسوده از صیاد گردد غم مخور

میشود ایران ما آباد گردد غم مخور

ای وزیران يك نظر بر حالت ایران کنید

ای وکیلان يك نگه بر ملت نادان کنید

ای امیران رقتی بر جانب پیران کنید

اغنیا رحمی بهر بی چاره گریان کنید

تا ازین ذلت شود آزاد گردد غم مخور

میشود ایران ما آباد گردد غم مخور

اغنیا پای بخاری جمله در عیش و سرور

هر یکی از ثروت خود مست در کبر و غرور

از کجا دارد خبر از حال زار لخت و عور

گرسنه در شدت سرما و با چشمان کور

هر فقیری میشود دلشاد گردد غم مخور

میشود ایران ما آباد گردد غم مخور

مقدمه دبستان عزیز و غزال

هیچ نقلی برای رفع ملال	نیست شیرین تر از عزیز و غزال
قصه این دو عاشق دلخون	نیست کمتر ز لیلی و مجنون
نقل فرهاد و قصه شیرین	کهنه شد در کتابخانه چین
این کتاب قشنگ پاکیزه	بمثل دختر است دوشیزه
این مبارک کتاب اخلاقی	همچو باغی است محکم و باقی
این بنای مبارک نازه	نه دری دارد و نه دروازه
هر که آید بجان پذیرندش	هر که بیرون رود نگیرندش
اندرین باغ بر گل و ریحان	میزند نغمه مرغ خوش الحان
گاه از حسن کلر خان گوید	گاه از عشق عاشقان گوید
لیک ارباب معرفت دانند	که عجب نامه ایست میخوانند
دفتر عاشقان مسکین است	یادگاری ز اشرف الدین است

چه خوش بود

از اشعار سیاسی اشرف الدین در بد بینی از اوضاع

چه خوش بود مشروطه بر پا نمیشد	درین مملکت شور و غوغا نمیشد
چه خوش بود از خون پاک جوانان	چنین سرخ این کوه و صحرا نمیشد
چه خوش بود در پارلمان بهر ملت	وکیل طمع کار پیدا نمیشد
چه خوش بود از مجتهدهای نامی	بجز حرف حق آشکارا نمیشد
چه خوش بود از صاحبان مناصب	بجز حفظ و اصلاح پیدا نمیشد
چه خوش بود واعظ به بالای منبر	ز اوضاع امروزه گویا نمیشد
چه خوش بود در رشت و تبریز و قزوین	نفاق از رفیقان هویدا نمیشد
چه خوش بود در خانه های خرابه	سخن از فرنگ و اروپا نمیشد

از روی آتش جهل جستن کنید جستن

ایزد بما عطا کرد حریت و مساوات از اجنبی بترسید در وقت انتخابات
میگفت ملا باقر با یکنفر دیموکرات ایرانی و مساوات هیات ثم هیات

بر قول ملا باقر احسن کنید احسن

یکدسته رفت و قلاش دلدادۀ وکالت هر گوشه یهن کرده سجّاده وکالت
گردید با زر و زور آماده وکالت زد پهلوان پنبه کبادۀ وکالت
یک یادی از رحیم ... کنکن کنید کنکن

یکدسته چون شتر مرغ با نقش و با نگارا از قدرت اجانب گشته بخر سوارا
در حوزه وکالت گردیده آشکارا قربان شوم خدا را یکبام و دو هوارا
عطفی بیمارلمان لندن کنید لندن

تطهیر کی توان کرد چون آبها مضاف است ایرانیان بدانید این آخرین مضاف است
امروز دسته بندی از هر جهت خلاف است هر دسته که دیدید دارای اختلاف است
آن دسته را درون هاون کنید هاون

مطرب کنید دعوت امشب شب عروسیست آوازه خوان بیدارید هنگام دیده بوسی است
امروز قند شهری قائم مقام روسی است باشد عروس ما ترك داماد ما ک روسی است
در وقت صحبت امشب سن سن کنید سن سن

ناظر در این شب عیش ما را ز خود مرنجان مجموعه را ببارا از قیمة و فسّنجان
دیشب عروس ما زور آمد ز سمت زنجان مهمان ماست امشب آن یار بهتر از جان
قرمه چلوی او را روغن کنید روغن

یا هو خبر نداری از لذّت وکالت بسته کمر تمامی بر خدمت وکالت
غرقتند اهل معنی در صحبت وکالت آخوند اگر بمیرد در حسرت وکالت
در صحن پارلمانش مدفن کنید مدفن

مطالب نسیم را تمام تفسیر میکنم منکر غول و جن مشو و گر نه تکفیر میکنم
یقین بدان که شیر را ز ترس زنجیر میکنم برو بکنج مدرسه بخور تو نان و آشکنه
آهسته بیا آهسته برو که گربه ساخت نزنه

نسیم شال بگو ببینم هیچ خبر صحیح داری ز فتح روس و آلمان تلگرافی صریح داری
زنطقهای و بلهلام خطابه فصیح داری آمریکامیل جنگ داره صدق و صحتیه با که نه
یواش بیا یواش برو که گربه ساخت نزنه

راجع بوکلای دوره چهارم

آمد وکیل تازه دیدن کنید دیدن

از باغ عارض گل چیدن کنید چیدن

از شهرها بطهران شد منتخب روانه یکدسته آشکارا یکدسته محرمانه
آمد برای بعضی پیغامها شبانه گر کفتر نگارم آید بیام خانه
از صحن خانه تا بام ارزن کنید ارزن

آمد وکیل تازه مانند ماه تابان با کله سیاسی بر پارلمان شتابان
روشن شد از جمالش بس کوچه و خیابان مائیم همچو گندم او همچو آسیابان
گندم برای ارباب خرمن کنید خرمن

زین باغ تازه امروز هر يك گلی بچینید هر يك برای تفریح در گوشه ای نشینید
نطق وکیل ما را هرگز شما نه بینید تنگ است بس دهانش خواهدا گربه بینید
صد شمع ماه و خورشید روشن کنید روشن

تأثیر کرد آخر قریاد و شیون ما معلوم شد یکبارك شغل معین ما
این خلعت وکالت زیباست بر تن ما گر تیغ بر کشد یار از بهر کشتن ما
مجموع عضو ما را گردن کنید گردن

دور افکنید یکسر آن حرف مفت ها را آتش زنید یکجا این طاق و جفتها را
در پارلمان چو دیدید گفت و شنفت ها را بیرون کنید از آنجا گردن کلفت ها را

به پیش آفتاب و مه تو کمتر از ستاره آئی باریک الله مرحبا باین قیافه و تنه
آهسته بیا آهسته برو که گربه ساخت تزنه

نسیم شمال خود ته بیا اینجاره طه روشن میکنی اینجا که مانشته ایم دروازه شمروش میکنی
ز شهر رشت دم زن آنجاره گیلوش میکنی هیچ نمیترسی تو مگر ز دزد های گردنه

یواش بیا یواش برو که گربه ساخت تزنه

ز زار عین رنجبر بازم حمایت میکنی ز ظالمان مفتخور بازم شکایت میکنی
ز عهد شاه و زوزک بازم حکایت میکنی طعنه زنی ز شعر خود بصاحبان طنطنه

یواش بیا یواش برو که گربه ساخت تزنه

نسیم شمال ز شعر تو نه ام تعریف میکنم از زن و مرد مملکت ز ذوق توصیف میکنم
خیلی حرارت منما نسیمه نوفیف میکنم هر حرارت بخور آب انار و هندونه

آهسته بیا آهسته برو که گربه ساخت تزنه

گدای لات ولوته باش قال و مقالش را ببین تحفه ز رشت آمده نسیم شمش را ببین
حامی دختران شده فکر و خیالش را ببین مرده علم میدهد بر ورقات موقفه

آهسته بیا آهسته برو که گربه ساخت تزنه

مدرسه چه علوم چه مکتب دخترانه چه این کره زمین بود بشکل هندوانه چه
میان روزنامه این گفتگوی زنانه چه بر است روزنامهات ز قول خالو و ندنه

آهسته بیا آهسته برو که گربه ساخت تزنه

گاه ز قول گاو و خر نقل مقاله میکنی باین حواله میکنی باون قباله میکنی
حمایت از بیوه زنان به آه و ناله میکنی مگر که عاشق شده بازم بآن پیره زنه

آهسته بیا آهسته برو که گربه ساخت تزنه

نسیم شمال بهر وطن شصه مخور نموم میشی چون سبیلالات قسمه رسوای خاص و عموم میشی
کس نرسد بناد تو حبس بلا کلام میشی وای بحال زار تو از غم فقر و مسکنه

همچو بیا همچو برو که گربه ساخت تزنه

داشت عثمانی برای افتخار گوشه چشمی بتاج زرنگار
در حضور انبیای مرسلین تاج را برداشت عیسی از زمین

گفتگوی انبیا علیهم السلام راجع بصلح

لعل لب بگشود عیسای مسیح کرد عنوان این عبارات فصیح
گفت این تاج از شهی باشد که او زود در این جنگ گردد صلح جو
هست این تاج مشعشع تاج صلح آمده با رفوف از معراج صلح
هر که شد دارای این تاج طلا زود عالمگیر گردد بر ملا
هر که در این جنگ زود اصلاح کرد خدمتی بر عالم ارواح کرد
آشتی خوبست خوشخوئی خوش است این دو روز عمر نیکوئی خوش است
ایسلاطین جهان همدل شوید حامی حق رافع باطل شوید
یس ز جا برخاست شیخ الانبیا یعنی ابراهیم تاج اصفیا
گفت مطلب لازم ایضاح نیست مصلحت امروز جز اصلاح نیست
گفت موسی با رسول هاشمی ایکه بر اسرار عالم محرری
فاش بر گوچاره اینجنگ چیست رافع اینعزم و این آهنگ چیست
گفت پیغمبر به موسای کلیم ما تمامی یکر زبان و یکدلیم
در گلستان لاله چرا یکی است آفتاب امروز با فردا یکی است
هر چه میخواهی تو منهم آن کنم دعوت از اصلاح با قرآن کنم
زانیان برخاست خضر آن پیر دیر گفت ای آدم کشان الصلح خیر
کرد ابراهیم بر منبر صعود با تضرع رو بسوی حق نمود
گفت ای دانای اسرار نهان واقعی از شکل اوضاع جهان
نسل آدم رشته را بگسیختند بهر خونریزی بهم آویختند
در بیابانهای زیبای فراگ دامن صحرا ز خونشد سرخ رنگ
صفحه گیتی نگارستان شده آن فرنگستان مزارستان شده

منبر و دفتر

پس باذن آفتاب و ندان چو
 بود در دستش کذاب و دفتری
 گشت این دفتر که در این محضر است
 هر که میبرد برای جمع و خرچ
 هر که میبرد بعنوان محک
 ساق نگاشته فرمان اله
 تا از آرمیزی که دیوانه شد شروع
 بر کشودم از برای باز دود
 علقش را با دو صد رنج و مار
 چون چنین گفتم کرام الکاتبین
 گفت هیچ امسال مبدائی چه شد
 صد هزاران طفل کشته بی پدر
 صد هزاران زن که بی شوهر شده
 صد هزاران نوجوان کشته هلاک
 صد هزاران قریه شد زیر و زیر
 پادشاهان سر بسر در وحشتند
 در جهان راه تجارت بسته شد
 زار و بن رنجبر در زحمتند
 زد شرر بر خرمن بیچاره ها
 زمین سخنها انبیا بگریستند
 پس بیاوردند تاجی از طلا
 چونکه چشم افتاد بر آن تاج زر

نوجوانی کرد بر منبر صعود
 در تلمع آفتاب انوری
 نامهای خالق در این دفتر است
 میشود نامش در این اوراق درج
 میشود نامش از این اوراق حک
 از اسامی بود این دفتر سیاه
 یعنی اینجنگ اروپا شد شروع
 دیدم ایندفتر شده نصفش سفید
 از کرام الکاتبین کردم سوال
 اشک ریزان زد قلم را بر زمین
 در اروپا هیچ میخوانی چه شد
 صد هزاران عام کشته بی پدر
 صد هزاران دوده از خوف تر شده
 صد هزاران نفس افتاده بخاک
 شهرها بمباردمان شد بیخبر
 مطلقا نوع بشر در دشتند
 هر دکانی با خسارت بسته شد
 مرد و زن غرق بلا و محنتند
 نوپا طیاره ها خمپاره ها
 ساکنین کربلا بگریستند
 مهر (ژرژ) و (ویلهم) و (نیکلا)
 کرد (ژوزف) بر (بوانکاره) نظر

اعلیحضرت (نیکالا) امپراطور روسیه.
اعلیحضرت (فرانسوا ژوزف) پادشاه اتریش.
اعلیحضرت (سلطان محمد خامس) سلطان عثمانی.
اعلیحضرت (ویلهلم) امپراطور آلمان.

السلام ای اشرف الدین السلام
شهرهایت راحت روح است و بس
شاعر ملی درین طهران توئی
زارعین رنجبر شاد از تو اند
گرم شد در شاعری بازار تو
دیده خلق از نسیمت روشن است
هست شعر دلکشت در هر مکان
یکشبی در باغ پیش نهر آب
ساعت شش بود بی گفت و شنود
خواب دیدم هستم اندر کربلا
شد مطهر مغزم از بوی بهشت
دیدم آنجا منبری از قرص نور
در میان حجره های دلنشین
صف زده شاهان یونان پیش هم
با ادب بنشسته شاهان عجم
پادشاهان اروپا یکطرف
محضری از اولیاءالله بود
در حضور رحمة للعلمین
آدم و ادریس و یعقوب و خلیل
هود و داود و شعیب و ارمیا

افتخار رشت و قزوین السلام
مرهم دلهای میجروح است و بس
روح بخش ملت ایران توئی
مردم بازار دلشاد از تو اند
شاعران مستند از اشعار تو
ساحت دلهای ز شعرت گلشن است
راحت روح زنان و کودکان
خواندم اشعار ترا در وقت خواب
از سرور و از فرح خوابم ریود
در میان روضه صحن و سرا
رفتم از وجد و فرح سوی بهشت
نور حق کرده از آن منبر ظهور
مجمع گشته سلاطین زمین
مملکت گیران ایران پیش هم
داریوش و بهمن و جمشید جم
پطر و ناپلئون هویدا یکطرف
صاحب منبر رسول الله بود
صف کشیده انبیای مرسلین
یونس و موسی و عیسی جلیل
یوشع و نواکفل و نوح و اشعیا

کار ملت مظلوم غیر آه و زاری نیست

در جبین این کشتی نور رستگاری نیست

جای بلبل مسکین در چمن کلاغ آمد جای باده شیرین زهر در ایاغ آمد

بهر خوردن انگور خرس ز دماغ آمد باغبان بیا بنگر اجنبی بیاغ آمد

چشم و گوش را بگشا روز میگساری نیست

در جبین این کشتی نور رستگاری نیست

میرود ز چشم خلق اشک خون نشان رهی رفت از ارومیه بر فلك فغان رهی

نیست در خوی و سلماس طاقت و توان رهی رفت مملکت از دست ای برادران رهی

گوئیا درین کشور هیچ مرد کاری نیست

در جبین این کشتی نور رستگاری نیست

از خصومت اشخاص و ز نفاق دیرینه میشود بهر هفته پایمال کابینه

میزند از این تغییر خلق بر سر و سینه الحذر از این بحران الامان از این کینه

چاره بهر این ملت غیر بردباری نیست

در جبین این کشتی نور رستگاری نیست

مطلب و کیلان را بر جلا نمی شاید صحبت وزیران را بر ملا نمی شاید

کس چو ما بدرد و غم مبتلا نمی شاید ما سیه گلیمان را جز بلا نمی شاید

بهر رفع این بحران سعی در مجاری نیست

آه کاندزین مجلس هیچ حکم جاری نیست

عالم صالح

يك مكاشفه راجع بجهنگ بين المللی

حاضرین مكاشفه:

مسیو (دوانکاره) رئیس جمهور فرانسه.

اعلیحضرت (ژرژ) پادشاه انگلستان.

حیف آواره و تقّ و تقیم گردن هر يك از غم طنبانی

شاه باید که ملت نواز از تَلطف رعیت نواز

خلق را از عدالت نواز نه که خونها بریزد چو آبی

گوشه طاق کسری نوشته شاه عادل بود چون فرشته

خاکش از عدل و احسان سرشته مملکت را بود احتسابی

بار آلهای رسان پادشاهی شاه با قدرتی داد خواهی

حکمران عدالت پناهی مشرق ملک را آفتابی

سرزنش

در این اشعار هیئت کابینه وقت را مورد سرزنش و

تعرض قرار داده است

این درشکه بشکسته لایق سواری نیست این سگ گرمفلوک نازی شکاری نیست

این خر سیاه لنگ قابل مکاری نیست این حریف ترباکی پهلوان کاری نیست

در جبین این کشتی نور رستگاری نیست

مقصد وکیلان را عاقلانه سنجیدیم مشرب وزیران را عالمانه فهمیدیم

خاك پاك ايران را عارفانه گردیدیم هرچه را نباید دید ما بکان بکان دیدیم

این زمین بیحاصل جای آبیاری نیست

در جبین این کشتی نور رستگاری نیست

هست مدّت نه سال خلق پارلمان دارند هم باآسمان عدل بسته ریسمان دارند

اندوین بهارستان کعبه امان دارند باز هرچه می بینیم خلق الامان دارند

خطاب به محمد علی شاه فاجار

خسروا ایکنه مالک رفایی	ایکنه با ما بقهر و عتابی
کثر تو خائف ز یوم الحسابی	از چه داری بکشتن شقای
چند کوئی شها چو کف کف من	نهرها جاری از خون کف من
شهرها را چو خامون کف من	خسروا کن ز قتل اجتنابی
فعله بینوا کفک و کور است	زارع مبتلا اخت و عور است
مملکت را رعیت ضرور است	زلف معشوقه را بیج و تاب
ای شهنشاه با حشمت و فر	ای مهین پور سلطان مظفر
مسلمین را میبندار کافر	نام قمری منه بر غرابی
عزت اهل ایمان نکهدار	حرمت پیشوایان نکهدار
احترامات قرآن نکهدار	به ز قرآن نباشد کتابی
عدل و مشروطه ز احکام دین است	شاهد ما کتاب مهین است
ذات حق اسرع الحسابین است	نیست از عدل بهتر ثوابی
ای سبا عرضه ده پادشا را	قتلگه کرده ای باغ شا را
تنگ کردی بخود دلخارا	روز و شب غرقه در اضطرابی
رحم کن رحم بر حال ایران	مملکت را مفرمای ویران
باز هستند هر گوشه شیران	منتظر تا شود انقلابی
ما رعایا امانات حقیم	عدل و انصاف را مستحقیم

در ولایات انجمنها بسته شد
 سال غشکر^۱ (۱۳۲۷) انبساط روح شد
 باز در کیلان هویدا شد نسیم
 در هزار و سیصد و سی شاه روس
 سال غشلب (۱۳۳۲) جنگ عالمگیر شد
 منقلب گردید اوضاع فرانک
 آتش اندر جان بد بخت اوفتاد
 از هجوم بلشویک داد خواہ
 قحطی سختی که صبر از دل ربود
 در حساب ابجدی هم بیدروغ
 در هزار و سیصد و سی شفت باز
 لیک دنیا باز درهم برهم است
 صلح میخواهند لیکن صلح نیست
 شرح آن قحطی و آن رنج و عذاب
 در مجامع هم دهنها بسته شد
 باز دیگر بارلانت مفتوح شد
 مرد و زن را روح بخشا شد نسیم
 حمایه ور گردید سوی ارض طوس
 شهرها بمبارده و تسخیر شد
 غرق خون شد جمله اقطاع فرانک
 پادشاه روس از تخت اوفتاد^۲
 نیکالاه روسیه شد بی کلاه
 در هزار و سیصد و سی پنج بود
 ماده تاریخ قحطی شد شاووغ (۱۳۳۶)
 باب رحمت شد بروی خلق باز
 در فرنگستان بساط ماتم است
 کس نمیداند علاج کار چیست
 با اشاره درج شد در این کتاب

مستزاد

این مستزاد را در انقلاب مشروطیت ایران گفته است

دوش میگفت این سخن دیوانه‌ای بی باز خواست درد ایران بیدواست
 عاقلی گفتا که از دیوانه بشنو حرف راست درد ایران بیدواست
 مملکت از چار سو در حال بحران و خطر چون مریض مختصر

۱ مقصود از غشکر و غشلب و شاووغ ماده تاریخ است که بحساب ابجد استخراج کرده است.

۲ مرحوم ادیب پیشاوری تاریخ سقوط امپراطوری روسیه را چنین فرموده است :
 خروشی بر آمد ز بطار گراد که شاه اشک ریزان ز تخت اوفتاد.

شرح حال سید اشرف الدین

گوش کن شرحی ز احوال نسیم تا نمائی گریه بر حال نسیم
 بنده در قزوین بدنیا آمدم چندی از بهر نهاشا آمدم
 بد مرا يك پیر نورانی پدر مادرم از عترت خیرالبشر
 اشرف الدین کرد مادر نام من ریخت شهد معرفت در کام من
 رفت بایم سوی جنات التعمیم من شدم ششماهه در قزوین یتیم
 در یتیمی خانه‌ام را شیخ برد ملك و مالم را ز راه غصب خورد
 زاهدان بس خانه‌ها را خورده اند هستی بیچاره‌ها را برده اند
 من شدم دیوانه از غوغای فقر در بدر گشتم ز استیلا فقر
 در جوانی با هزاران ابتلا رفتم از قزوین بسوی کربلا
 مدتی در کربلا و در نجف معتکف بودم بصد وجد و شغف
 بر سرم زد باز شور ملك جم آمدم از کربلا سوی عجم
 باز از قزوین بچشم اشکبار جانب تبریز گشتم رهسپار
 بیش استا^۱ خواندم اندر مدرسه هیئت و جغرافیا و هندسه
 صرف و نحو و منطق و فقه و کلام جمله را بگذرد خواندم و السلام
 پس از آنجا سوی گیلان آمدم مست از صهای عرفان آمدم
 در هزار و سیصد و بیست و چهار چونکه شد مشروطه این شهر و دیار
 کردم ایجاد این نسیم^۲ نغز را عطر بخشیدم ز بویش مغز را
 چون بطهران پارلمان تأسیس شد جنگ جن با لشکر ابلیس شد
 بعد چندی از تقاضای زمان شد حیاط پارلمان^۳ بمباردمان^۴
 کشته گردیدند با خوف و خطر «صور اسرافیل»^۵ با جمعی دگر

۱ استا بضم اول مخفف استاد است. ۲ اشاره بروزنامه «نسیم شمال» است.

۳ Parliament مجلس شوری. ۴ Bombardement تیر باران.

۵ میرزا جهانگیر خان مدیر روزنامه «صور اسرافیل» که بامر محمد علی‌شاه در باغ شاه
 بقتل رسید.

معروفیت و اشتہار سید اشرف الدین تہذیب واسطہ روز نامہ « نسیم شمال » است و آثار و اشعار او کلیۃً از این روز نامہ استخراج شدہ است پس از ورود سید بطہران روز نامہ « نسیم شمال » اہمیت و اعتباری فوق العادہ یافت و اشعار سادہ و روان آن مورد توجہ خاص و عام شد ولی بعدہا از اعتبار و ارزش آن کاست و رفتہ رفتہ از بین رفت ہرچند روز نامہ ہائی بسبب « نسیم شمال » از قبیل « گل زرد »^۱ « نسیم صبا »^۲ « توفیق »^۳ وغیرہ در طہران انتشار یافت اما هیچیک اہمیت « نسیم شمال » را پیدا نکرد.

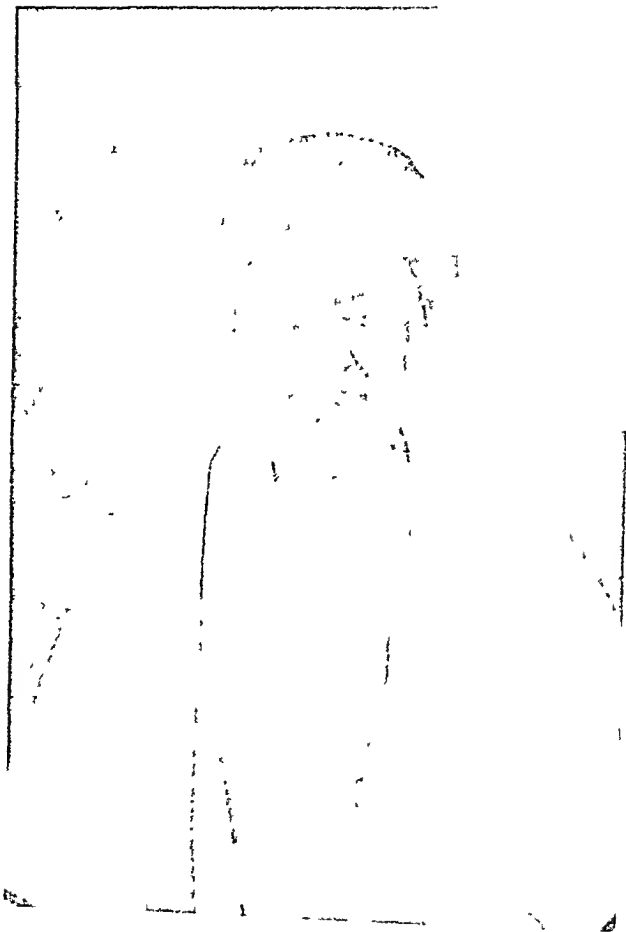
کلیہ اشعار سید اشرف الدین (بگفتہ خودش) بالغ بر بیست ہزار است کہ قسمتی از آن بنام کتاب «باغ بہشت» دو مرتبہ در طہران چاپ شدہ و قسمت دیگر بنام «جلد دوم نسیم شمال» در بمبئی طبع شدہ است دیگر از تالیفات او رمان کوچکی است بنظم و نثر موسوم بہ «عزیز و غزال» و آن نیز در طہران چاپ شدہ است.

در پایان کتاب «باغ بہشت» سید شرح حال خود را بنظم آورده و بوقایع زمان خویش نیز اشارہ کردہ است گرچہ مفاد این منظومہ با ترجمہ حالی کہ ما مستقیماً از وی گرفتہ و در اینجا نگاشتہ ایم اندک اختلافی دارد معہذا تکمیلًا المترجمہ قبلاً خلاصہ آن منظومہ و بعداً منتخبی از اشعار وی درج میشود:

۱ روز نامہ ادبی «گل زرد» بمدریت میرزا یحیی خان ریحان دو سال در طہران منتشر و بعد تعطیل شد.

۲ «نسیم صبا» بمدریت حسین کوهی چندگاہ بدون ترتیب منتشر گشت و فعلاً تعطیل است.

۳ روز نامہ «توفیق» چند سال است بمدریت حسین توفیق در طہران ہفتہ ای یکبار طبع و نشر میشود.

سید اشرف الدین (نیم شمال)

سید اشرف الدین

سید اشرف الدین الحسینی معروف به «نسیم شال» پسر مرحوم سید احمد قزوینی در سال ۱۲۸۸ هجری قمری در شهر رشت متولد شده است وی در اوایل امر مقدمات فارسی و عربی را در قزوین تحصیل کرد و در حدود سال ۱۳۰۰ هجری برای تکمیل تحصیلات به نجف اشرف رفته به تحصیل فقه و اصول پرداخت و پس از پنج سال توقف بایران مراجعت کرد و در شهر رشت اقامت گزید.

سید اشرف الدین در رشت بشغل کتابت گرائید و از این راه وسایل معیشت خانواده خود را (یکزن و یکدختر) تهیه میکرد و در ضمن روزنامه معروف «نسیم شال» را در هفته‌ای یکمرتبه اما غیر مرتب انتشار میداد بعد از استقرار مشروطیت ایران بمعیت فتح الله خان سپهدار اعظم رشتی که نسبت به سید مهر و محبتی نشان میداد از رشت بطهران آمد و در طهران روزنامه وی که مورد توجه عموم واقع شده بود مرتباً انتشار می یافت.

در حدود سال ۱۳۴۵ هجری سید اشرف الدین بمرض جنون مبتلا شد و پس از چند ماه معالجه مختصر بهبودی حاصل کرد ولی دوره زندگانی درخشان وی سپری و بفقیر و نیستی دست و گریبان شد و در این موقع چنانکه رسم اهل زمانه است نه تنها هموطنان بلکه دوستان و رفقای نیز ترك او كفته و از دستگیری و مساعدت با وی دریغ کردند و هم اکنون نیز در قسمت جنوب شرقی طهران در خانه‌ای محقر با سخت ترین وضعی زندگی میکند^۱.

۱ چنانکه در سفرنامه خود یاد کرده‌ام مخصوصاً برای تهیه شرح حال سید اشرف الدین از او در منزلش ملاقات کردم مشارالیه پیر مردیست قطور که موی سرو صورتش بکلی سفید شده و از اینکه یک نفر غیر ایرانی او را ملاقات و آوازش میکند بسیار ممنون و متشکر بنظر می‌آید.

گیرند که ز تن سر من صد هزار بار هرگز برون نمی کنم از سر خیال تو
آیا بود که فیض الهی بدل کند شام فراق من بصبح وصال تو

ایضاً

بوسه‌ای ز لعلم داد آن نگار روحانی دست امر من افتاد خانم سلیمانی
در شکنج گیسویش ما و دل شویم ارجمع موی و بیان سازم شرح این پریشانی
ترک چشم خونریزش غارت دل و دین کرد کفر زلف هندویش زد ره مسلمانی
دوش ذکری از زلفش شد بحلقه رندان تا سحر نشد کوتاه آن حدیث طولانی
بی تمیزی اعیان کرده روز ما چون شب ورنه بد چومه روشن روزگار ایرانی
دقتر کیان برخوان شوکت عجم میدان رفعت مکان بنگر بر بعهده ساسانی
مصر مملکت در چاه هم چو ماه کنعان است در غمش وطن خواهان همچو پیر کنعانی
اتحاد با آلمان بهر ما زیان دارد سود باشد از کردی دوست با بریطانی
خوان نعمت ما را دزد روسی و آلمان این با آشکارا برد و آندگر به پنهانی
ملک می‌رود از دست بذل سعی و جهدی کن وقت را غنیمت دان آنقدر که بتوانی
گفت این غزل سالار تا بوجد و شوق آید روح حافظ و سعدی انوری و خاقانی

رباعی

آن یار که به ز من هزارش یار است در گلشن نیکوئی گلی بی خار است
گفتم بنگویان همه سالار نوئی گفتا که همین بنده من سالار است

ایضاً

من موی تو را چو مشک و عنبر گفتم روی تو ز مهر و ماء انور گفتم
شهد لب تو که هست شیرین چو شکر گفتم که چو قند است مکرر گفتم

ساربان بار منه بر شتر و مردم را غرق سیلاب مکن بیم کن از چشم ترم
شادی از خاطر من گشت بصد مرحله دور بسفر رفته مگر باز مه نو سفرم

ایضاً

چون بمسجد خبری نیست کلیسا برویم بطلبگاری آن دلبر ترسا برویم
حرف حق راهمه منصور صفت باید گفت گرچه بر دار از آن گفته چو عیسی برویم
دوستانرا بجزاز دشمنی و حيله چو نیست به کز ایشان به پناه در اعدا برویم
لن ترانی شنوم گر به تمنّا صد بار باز سویس ارنی گوی چو موسی برویم
زن و فرزندی و اقارب نبود یار سفر من و دل هردو درین بادیه تنها برویم

ایضاً

بی سہی قد تو ای سرو خرامان چکنم بی مه چہر تو ای مہر درخشان چکنم
دیده گیرم کہ گرفتم ز تماشا گہ حسن عاقلان بادل دیوانہ نادان چکنم
ہمہ آفاق در اوصاف تو حیران مانند متحیر نشوم گر من حیران چکنم
قصہ کافر و مومن بنہ ایدوست کہ من بی رخ و زلف تو با کفر و بایمان چکنم
شعر من چون شکر و شور بسر چون فرہاد بی توشیرین سخن ای خسرو خوبان چکنم

ایضاً

فکری کن ای طیب بحال فگار من کز درد ورنج گشته دژم روزگار من
از این مرض کہ داغ الم بر دلم نہاد روید ہمارہ لالہ ز خاک مزار من
بر سنگ و شخ سوارہ گذشتیم پیش ازین زین بعد سنگ گور بگرد سوار من
فردا شکار گورم و آماج تیر مرگ امروز گر ز تیر شد آہو شکار من

ایضاً

ایدل دہان او شدہ حرف و خیال تو قربان حرف ہیچ و خیال محال تو

عیان کنند شبی گر هلال ابرو را ز شرم حلقه بگوش مه تمام کنند

ایضاً

زابر زلف مهم مهر رخ نمایان کرد ز شرم زود رخ آفتاب تابان کرد
چو دل ز زلف سیاه تو قصه کرد دراز هزار خاطر مجموع را پیریشان کرد
براستی که فرو ماند پای سرو بگل ز ناز تا که مهم سرو قد خرامان کرد

ایضاً

خوبان بتیر غمزه چو ننجیر میکنند با آهوئی شکار دو صد شیر میکنند
دل را بقید سلسله زلف میکنند دیوانه را مقید زنجیر میکنند
در هر خمی ز حلقه زلفت هزار دل شب تا صبح ناله شبگیر میکنند

ایضاً

گر آنما هم شبی آید در آغوش شود چرخم غلام حلقه در گوش
ز هجرش دوش آنسان گریه کردم که سیل اشک بگذشت از سر دوش
متاع هر دو عالم گر دهندت مخواه از عاقلی و دوست مفروش

ایضاً

کسی مباد چو من در پی خیال محال که عمر من همه بیموده صرف شد بخیال
بغیر وصل تو من را خیال نیست ولی خیال وصل تو و من بود خیال محال
زخامی است که با سوختن ز آتش هجر همی بدیگ هوس می یزم خیال وصال
پیام من نه رساند کسی بدلبز من مگر تو عرضه کنی حال ای نسیم شمال

ایضاً

دیر آمد بزم زود برفت از نظرم دیر نه زود ازین غصه نه بینی ارم

چو تکرده اند که سر بر دویان محروم هم نه که فرا نهند از حلقه نمکدانت
چو جانی دوست نه اشد من و منم اگر از نجات کندی جهان دهند قربانت
نه حال دامت بر بشت نه حرکتی من است یروش کرده ز هم ملرّه بر بشتانت

ایضاً

بر لعل مرغ دل تشنه از لایم نیست بقرین اهل بیت آب و دانه لازم نیست
چو هر چه دمت تراورد آید بر منم ز دیش و ز بشت فسانه لازم نیست
اهو و خانی چو در دست نه ای بشر است تا که خلقی اهل زمامه لازم نیست

ایضاً

افراست تا که فدا را نوبه سیر و قامت ز قامتش بپا شد اندر جهان قیامت
گر خویشت را بپشت است من - ایام و روش نش راجه حد که زین و زبر من کند ملامت
در مزوج محبت نه نشه مهر نشه زین نشه حاصلی نیست من را بجز ندامت
سالار عشق آراست به دین و حسن جان سار و سنگ بگرفت با آنهمه شهامت

ایضاً

دل من تازی از آن ملرّه ملرّه میخواست ز چنین عشقش ناله ناتار میخواست
الا ای خسرو شاهان مدام بوسه شبرین دل شوریده از آن اهل شکر بار میخواست
ز چشم نبرد محبت باده خورده فی زخخانه بر آنکس خویش دارد شدل و عشیار میخواست
بیا ساقی سبک دهل گران ده از می خلار که در شیر از مردل باده خلار میخواست

ایضاً

بتان پادسی اینگونه کر خرام کنند خرام سرو چمان در چمن حرام کنند
بماد چهره چو زاف سیه بر افشانند صباح دل شدگان را سیه چو شام کنند

چون فزون دید ز من لایه و هم زار را شد دل آزرده و کم کرد دل آزاری را
کل بی بازار در آید بدو صد جلوه و ناز چه غم از شیفته ام شاهد بازاری را
بامیدی که رخ خوب تو بینم در خواب در همه عمر نخواهم رخ بیداری را
نا کدائی در دوست نمودم ناصر یافتم زو بجهان منصب سالاری را

ایضاً

مرا عمر شد صرف اندر بطالت ز عمر تلف گشته دارم خجالت
ز جور زمانه همیشه ملولم رهائی ندارم ز بند ملالت
مه من نشیند هر آنکه بمحمل چو خورشید باشد یچرخ جالت
رسولی ندارم که گوید ز عشقش مگر اشک چشم نباید رسالت
مکن ظلم شاعرا بمشاق مسکین رعیت نوازیست شرط عدالت

ایضاً

چو سیمرغ بقاف قناعت نکردم بغیر از خدا را اطاعت
شنیدم مهبی در عرب گشت طالع چو خورشید رخشان یچرخ مناعت
نهادم بکف دین یزدان نیایم بخورشید رویش ازین بعد طاعت
دهم دین و دینار و جان در ره او چه سازم ندارم جز این استطاعت

ایضاً

ز ابر زلف مهم نا برخ نقاب گرفت کمان برند جهانی که آفتاب گرفت
بشوی دفتر تدریس و بحث کر دست ز صفحه رخ جانان بکف کتاب گرفت
بشک نافه زلفت نمیکنم تشبیه که بو ز عنبر زلف تو مشکنا بگرفت

ایضاً

چه ماه سر زده از مطلع کربانت که همچو حربا خورشید گشته حیانت

حق نمکی بالب شیرین توام هست
 برخلق ستم هست اگر روی بیوشی
 طاؤسی و بر تن چه کشی جلد غرابی
 باید که ز تازی برمی آغوی شیراز
 دینار و درم گر بودت بذل صنم کن
 نه تاج بیجا باشد و نه تخت ز جمشید
 از این نعمت که خدا داد سَلَاَر

ایضاً

کله نهاد بفرق و ز رخ نقاب گرفت
 گشود چهره علی رغم مدعی از خاق
 فکند چادر ذات بجلوه شد طاؤس
 نچید گیسوی همچون کند را بیجا
 نکرده سرخ لب از شازه بهر آرایش
 از آن بکرد بیاراید آفتاب جمال
 عرق نبود که از روی پاك پاك نمود
 نخواست شربت شیخ ربا بمجلس وعظ
 مرا که بود چو سیمرغ گوشه عزت
 کنونکه خطه طهران از آن بود آباد
 عجب مدار که همراه او رود سَلَاَر
 کسی که دید غزلهای شاعر شیراز

ایضاً

پاك برد از دل من چشم تو بیماری را

خادم که شناسد نمك از جنس خدم به
 برداشتن از خالق جهان رسم ستم به
 طاؤس کند جلوه ز سر تا بقدم به
 وی یارسی از شیخ عرب شوخ عجم به
 وصل صنم البته ز دینار و درم به
 بس جام معی پیش من از کشور جم به
 شد نعمت وصل تو ز انواع نعم به

حجاب ابر ز رخسار آفتاب گرفت
 خطا مکیر بر او کوره صواب گرفت
 تذرو من ز بدن هیئت غراب گرفت
 گلوی شیخ ربا را زغم طناب گرفت
 ولی ز خون دل ما بلب خضاب گرفت
 که چشم مردم بیند ز جلوه تاب گرفت
 زیرگ نازك گل قطره گلاب گرفت
 بسوی بزم شد و ساغر شراب گرفت
 چنان ربود که گنجشك را عقاب گرفت
 که گفت گنج روان جای درخرا ب گرفت
 در آرمیان اسیران بانتخاب گرفت
 هزار نکته باستاد فاریاب گرفت

کس ز بیمار ندیده است پرستاری را

حال دل را ز غم عشق تو خواهم نتو گفتم
 اگر از دست ستمهای تو حالی کردم
 هر کسی شیفته چیزی و من چون سالار
 خویش را شیفته حسن و جمالی کردم
 بکزمان بود به نخبجر شکارم همه شیر
 حالی از هر غری صید غزالی کردم

ایضاً

نرگس قبابی سبز ببر ایستاده است
 افکنده سر نیزر ز شرم رخت ولی
 سنبل صفت ننقشه ز بوئی ز موی تو
 از ژاله پر شده است ز نو کاسه لاله را
 آورده بیدمشک بشارت چو از بهار
 آب است یا بلور درخشان کنار سرو
 گلبن که مادر است گل سرخ باغ را
 سالار تاکه مات رخ نازنین تست
 در سیمگون طبق قدح زر نهاده است
 چشمان شوق پیش دو چشمش گشاده است
 گشته است بیقرار و بخود تاب داده است
 با بزم دوست را قدحی پر ز بادیه است
 بر پای بوس سبزه بیابش فتنه است
 با جو بهارها همه پر سیم ساده است
 هرگز گلی بخوبی رویت نزاده است
 بس شهسوار شعر که پیشش پیاده است

ایضاً

در کیش من از ذکر صمد فکر صنم به
 از سنبل و از سبزه و از سوسن و سوری
 شادند رقیبان ز جدائی من از دوست
 هر فی که در او ناله ای از عشق نباشد
 جز از لب لعلات هوس بوسه ندارم
 میخانه باکین من از دیر و حرم به
 ریحان خط او که بخوبی است رقم به
 هر دل که ازین غصه بود شاد بغم به
 هر بندی از او گر شود از تیغ قام به
 حاجت چو بری بر در ارباب کرم به

رنجه شوم کر ز خلق رنجه نکردم
چند به بینم بخانه وضع مکرر
سفله و سارق پرست گشته چو شیراز
شوق رفیقان ری ز مرز کیم برد
یست شود صوت غنْدلیب چو باشد
این همه گفتیم در طریق تجرّد
لاله رخی بایدم ز کلشن عالم
دلبر مه روی من که برنو حنّش
خسرو شیرین من که لیلی عصر است
خدمت لاحق کنم بآنکه زاملش
ملحق کردم براحتم همه عمر
عائق مانع مرا ز عزم نباشد
سحر نه شعر است این قصیده سالار

چون سروکار من است و خلق بخلاق
جای دگر بایدم فراشت سراق
به که گریم ز دست سفله و سارق
نک عراق است طبع مایل و شایق
هرزه درا از نهیق بیپده ناهق
لیک ز اغیارنی ز یار موافق
چند بدل داغ باشدم چو شقایق
جاوّه عذرا برد ز دیده وامق
مجنون وارم بروی و هویش عاشق
بود بکامم هماره نعمت سابق
کر به چنین رحمتی بکردم لاحق
کر ز موانع بره در است عوائق
چند ستائی رشید را بحدائق

غزل

هجر آزد مرا فکر وصالی کردم
شادمان خاطر خود را بخیلی کردم
در ره وصل تو پای طلب از سر سازم
اگر از دست فراق تو مجالی کردم
وصل تو گرچه دروغ است چو دل خواست ز من
وعدّه دادم از او دفع ماللی کردم
گریه این نیست بی شستن خون دل هست
اگر از دیده روان آب زلالی کردم

قادر و اغلب اشعار آبدارش در مجالآت مختلفه منتشر شده و ریاست انجمن ادبی شیراز هم با اوست ما قسمتی از اشعار این شاعر را انتخاب و بطور نمونه در ذیل درج میکنیم .

قصیده

قطع علائق سزد کنم ز خلابی
گفت پیمبر ز خلق خیر نیاید
تا که نه بینی کسی ز اهل زمانه
کنج صوامع گزیده به ز مجامع
خلق مریض جهالت اند و نباشد
تا که نفاق است پیشه این دغلانرا
نیست اقاویلشان بغیر اباطیل
در که لافند بیش جمله ز ابطال
ایمن از آنان مشو بهیچ طریقی
نیست بجز فکر فتنه صمت ز صامت
صادق در اصطلاح فی بلغت لیک
عادت این خلق جاری است بر انکار
بی بسراست جو موش کور نه بینند
سبقت جوید بخصمی تو هر آنکو
غفلت از آنانکه بک دقیقه نبودت
تشنه بخون تو آنکسانکه همه عمر
تلخ بخوانند دور کام روایت
یاده الفت بجماشان چو نباشد

چون ز خلابی سزاست قطع علائق
این خبر صدق داده مخبر صادق
آینه را هم منہ بخویش مطابق
گنج امیدت اگر بشد ز صواعق
این مرض جهل را طبیبی حاذق
از چه مصاحب شوم بقوم منافق
هست اکاذیبشان بجای حقایق
گاه مصافند کم ز طفل مراقب
کاین همه هستند قاطعان طرایق
هست همه ذکر یاوه نطق ز ناطق
کاذب در قول هر که نامش صادق
گرز تو بینند معجزات و خوارق
گر بفضائل چو شمس باشی شارق
با تو فزون باشدش ز خلق سوابق
بهر هلاک تو بشمرند دقایق
دست بخوانت برند تا بمراقب
هر که ز جامت چشیده باده رائق
نیست بغیر از شراب یار مراقب

سالار شیرازی

ناصرالدین خان متخاص به «سالار» پسر مرحوم میرزا علیخان در شب سه شنبه نهم ماه صفرالمظفر ۱۳۰۲ هجری قمری که مقارن با شب جشن ولادت ناصرالدین شاه قاجار بوده در شیراز تولد یافته و باین مناسبت نام او را ناصرالدین خان نهاده اند جدّ وی میرزا فرج الله خان سالها در یوشهر و کمکیلویه و بهبهان و بعضی نقاط دیگر فارس حکمرانی داشته و جدّ نهم وی امام قلیخان والی فارس در دستگاه شاه عباس بزرگ مصدر خدمات سترک بوده که «مدرسه خان» شیراز و «یل مرو دشت» از بناهای اوست.

سالار تحصیلات ادبی فارسی و عربی در مدارس قدیمه شیراز و زبان انگلیسی را در شیراز و هندوستان آموخته و در ایام صباوت رغبت زیادی باسپ تازی و تیراندازی پیدا نموده تا گوی سبقت را بیاوند نیاکان خود بچوگان جهد از همگنان ربوده و در اوایل حال بنویسندگی میرزا حبیب الله خان قوام الملك برقرار و در زمان ایالت او بمملکت کرمان و بلوچستان و برا پیشکار و صاحب اسرار آمد و در واقعه جنگ رضاقلیخان نظام السلطنه با قوام الملك سردار و سالار جیش جنگیان قوام الملكی بوده پس از شکست نظام السلطنه و فتح قوام بلقب سالار جنگ ملقب گشته و ریاست ایالات خمرسه فارس و داراب و نقاط دیگر همواره با وی بوده و اکنون مدّتیست از مداخله در امور کشوری برکنار و بزراعت و فلاحت در املاک شخصی خود مشغول و بیشتر در گوشه عزت بمطالعه کتب و خدمات ادبی میپردازد.

سالار شاعریست قادر و کامل و ادیبی است فاضل و خوش اخلاق و بسبک شعرای جدید و قدیم هر دو شعر میگوید و بهمه گونه سخن سرایی

سالار شیرازی

مشاغل مختلفه

نوکری

نوکری ای بندگانرا بندگی مرگ خوشتر باشد از این زندگی

کاسبی

کاسبی ای از زیان و از ضرر مایهات سرمایه شرمندگی

رعیتی

رعیتی ای از حمل تا برج حوت گاه خواهی باد و گاه بارندگی

گدائی

مه گدائی میکند از آفتاب ایگدا چون مه نما تابندگی

دزدی

گر کنی دزدی بدزد از مال وقف تا شوی چون شیخ در دارندگی

شغل آزاد

هیچ کاری نیست بهتر از لشی گر تو خواهی در دو عالم واکنشی

ایگاش

آرزو و ارمان يك زن

ایگاش که شوهرم گدا بود	با عاطفه بود و با وفا بود
ایگاش بجای خود پرستی	مشغول پرستش خدا بود
ایگاش بجای عیش و مستی	سر مست ریاضت و دعا بود
ایگاش میانه من و او	کتر جدل و سر و صدا بود
ایگاش که مادر حسودش	چندی سرش از تنش جدا بود
ایگاش که خواهر اجوجش	چون خواهر مشهدی رضا بود
ایگاش که همچو من در اینماه	مشغول مصیبت و عزا بود
ایگاش که وعظ شیخ و زاهد	با معنی و خالی از ریا بود
ایگاش که نوحه خوان دسته	بد لهجه نبود و خوش صدا بود
ایگاش که قلب آدمیزاد	با رحم و مروت آشنا بود
ایگاش برای رفع حاجت	سرمایه بانک مال ما بود
ایگاش که موجر خوش انصاف	مستاجر زار بینوا بود

بحرین

انگلیس جسور در دنیا	گفته بحرین مال ایران نیست
میکند دعوی سیادت لیک	بمسلمانی او مسلمان نیست
دشمن مال مفت میباشد	سیدی همچو او بدوران نیست
کر به بحرین هست مروارید	ارث بابای انگلستان نیست
وانکه کوید ز انگلستان است	صاحب علم و عقل و وجدان نیست

دوقرات قیمت یکمن روغن	فرخ نال بود سه شاهی یکمن
هر دلی خالی از آرایش بود	دوره راحت و آسایش بود
بود يك دزد درین ملك مقیم	می ندانی كه اگر عهد قدیم
دزد قانونی افزون ز شمار	حاليا هست بهر شهر و دیار
بدتر از دزد سرگرد نه اند	همه الدوله و السلطنه اند
اینخوشا دوره استبدادی	هست این دوره اگر آزادی

سر و عرعر

گر سر و عرعر پست تر زان قامت رعناستی
 با این بلندی یارم از يك فرسخی پیداستی
 هم غنچه و هم گل در او هم فرگس و سنبل در او
 رویش مگر گلخانه مسیو پروتیواستی
 تار يك و در هر حلقه اش جای هزاران مرغ دل
 گوئی که زلف یار من بازار مرغی هاستی
 گفتم که سنگی بر در چاه زنجانش نهد
 چون این چه اندر معبر دلهای نابیناستی
 از وصل او آباد شد هر خانه دل پس یقین
 آن دلبر نازك بدن شیخ اکبر بناستی
 هر شانه بر زلفش زند ریزد دو صد دل بر زمین
 بفدارد این دلدادگان دلهایشان شش پاستی
 هر کس که شد پا تا بسر از نار عشقش شعله ور
 فصل زمستان سر بسر محفوظ از سرماستی
 روحانیا در این زمن نو شد مضامین کهن
 فکر نوی کن در سخن کان شیوه نازیباستی

گفتمش از تو سهاور خواهم
پیر چون خواهش مارا بشنید
گفت چون نیست سهاور خجلم
دزد دیشب بسرایم خورده
داد ازین دزد که انصافش نیست
از چه در منزل اعیان نرود
در سرائی که توانگر باشد
همه اسباب تجمل آنجاست
گفتم ای پیر ستمدیده زار
دزد کی منزل اشراف رود
دزد هرگز نرود خانه دزد
این دو دزدند و بدزدی استاد
دزد این ملک جم و آن يك جام
علت دزدی بیکاری اوست
سالها حبس شود بادیه دزد
دزد این بادیه از استیصال
مملکت دزد شده صاحب گنج
مملکت دزد وکیل است و وزیر
بادیه دزد چرا در محن است
این چرا هست چنین خوار و ذلیل
سیر گردد شکم دزد فقیر
پیر چون این سخنان را بشنید
گفت از حرف توام آمد یاد
ایخوش آنعهد که ارزانی بود

قوری و جائی و شکر خواهم
آهی سرد از دل پر درد کشید
تازه شد از سخت داغ دام
قوری و جام و سهاور برده
راه در منزل اشرافش نیست
در پی مال فراوان نرود
لعل و سیم و زر و گوهر باشد
می و مطرب گل و بلبل آنجاست
ناله تا چند ز دزد طرار
یشه کی بر زیر قاف رود
نبرد مال ز کاشانه دزد
بینشان هست ولی فرق زیاد
جام دزد است به گیتی بد نام
همه از فقر و گرفتاری اوست
مملکت دزد همی گیرد مزد
ملک را آن پی افزودن مال
بادیه دزد گرفتار شکنج
بادیه دزد به نظمیه اسیر
شادمان بهر چه دزد وطن است
آن برای چه عزیز است و جلیل
مملکت دزد نمیگردد سیر
سر انکشت بدندان بگزید
دوره سلطنت استبداد
وسعتی بود و فراوانی بود

گر کسی را خوار سازی تا کنی خود را عزیز
عاقبت آن خوار خار رهگذارت میشود
پیرو زاهد مشو بر سر لجامت مینهد
گاه بارت میکند گاهی سوارت میشود
شمس را کی میتواند دیده بند جز در آب
باعث این فیض چشم اشکبارت میشود
غم مخور روحانیا از تیره بختی‌ها که باز
شاهد اقبال یار غم گسارت میشود

آفتاب‌دزد

دوش مهمان بشمیران بودم	پیش آن یار به از جان بودم
صبح رفتم سوی باغ فرهنگ	بایکی شیشه شراب گلرنگ
اندر آن باغ بدیدم پیری	پیر . روشندل بی تزویری
عمرش از یکصد و ده بود فزون	قدش از دور فلک گشته نگون
داشت صد گوشه به پیشانی چین	همچو پاجین نگار مایچین
بود از رعشه پیری چون بید	که ز هر باد بخود می لرزید
در تنش بود قبائی ز قدك	پنبه آن قدك از باغ فدك
يك كلاه نمدی داشت بر سر	بود روغن ز لبش تا بکمر
و هیه روغن که ز هر قطره آن	سرخ می گشت دو صد بادنجان
در کمر شال سفیدی بسته	دلش از گردش گردون خسته
گیوه پای وی از دوره گیو	همچو کاوروس لگد خورده ز دیو
تخت هایش ز کمر بشکسته	خامه هایش ز میاب بگسسته
با چنین حال که گفتم آن پیر	آمد اندر بر من با توقیر

دکتر هرگز نخواهم داد پول آمپول
 بهر دفع باد ازين پس بادبان خواهم گرفت
 گرفتد سرمايه ام در کف فلاحه ميکنم
 گاو نر خواهم خريد و مادبان خواهم گرفت
 تا سحر از خواب بيدارم کند خواهم خروس
 تا کند تخم از برايم ما کيان خواهم گرفت
 راجع بفوق العاده ساخته

ميدهد هر کس که فوق العاده زر	مدح او گویند فوق العاده تر
ديشب از فرياد فوق العاده	گوش من گرديد فوق العاده کر
ميشود هر روز فوق العاده چاپ	سکه در شهر است فوق العاده خر

رباعی

در انتقاد از ملا نايان و درويشان

ای کرده ز ریش و پشم خود را درویش وز این دو بیندوخته سرمایه خویش
 خرس از تو بسی زیاد تر دارد پشم بز از تو کمی زیاد تر دارد ریش

غزل

از تو دشمن چون محبت دید بارت ميشود
 دوستدار هر که گردی دوستدارت ميشود
 چون بد اندیش از تو بد بیند شود بد خواه تر
 ورنه کوئی از تو بیند شرمسارت ميشود
 ز آتش ظلم از بسوزانی دل مظلوم را
 تیره تر از دود آتش روزگارت ميشود

مرکب من نه شریر است و نه جفتك انداز
 پس سبب چیست که پایش شده زنجیر و بخو
 هست اسبی که نه اصطبل و نه آخور خواهد
 نه جل و تبره و نه سطل و نه شال و نه قشو
 نه یکی سورچی و شوfer شهریه بگیر
 نه امیر آخور و نه مهتر بردار و بدو
 چون بمنزل برمش گوشه انوان نه‌مش
 در اداره چو برم می نه‌مش کنج برد
 عیش اینست که چون باج نواقل ندم
 ب پلاک است و مفتش برد آنرا بگرو
 با چنین اسب چو واعظ دگر ای روحانی
 بخیر و گاو نیفتد سروکار من و تو

وطنیه

بعد ازین آجیده و کفش کتان خواهم گرفت
 گیوه و جوراب تخت اصفهان خواهم گرفت
 تا که می بافتند در این ملک کرباس و کتان
 جامه خود را ز کرباس و کتان خواهم گرفت
 زین سپس بر سر کلاه می از نمد خواهم نهاد
 باج از تاج سلاطین جهان خواهم گرفت
 فصل تابستان قلم کار و قدك خواهم خرید
 شال کرمان و برک فصل خزان خواهم گرفت
 چای مسکو مفت اگر باشد نمی خواهم ولی
 چای لاهیجان ولو باشد گران خواهم گرفت

امام شهر بمسجد کشش تیرود از پس
 فقط نعلق و دابستگی بود بمنارش
 امیدوار نباید شد بمجلس شورای
 چرا که دوره پنجم تیر بود ز چهارش
 کسیکه حق مرا قطع کرد در بلدیه
 خدا کند که بعدلیه اوفقد سر و کارش
 بود شکایت روی از کشاکش دوران
 که بنوا کشی و سفله پرور بست شعارش

دو چرخ

مرکبی دارم و این طرفه که باشد خود رو
 نه تلف خواهد و نه بونجه و نه کاه و نه جو
 چار شاخ است مرا و را دو ساله دو بزبر
 تا دانه نه نهیم دست نآورد ده رو
 هست قدر شب تاریک دو چشمش روشن
 ایک چشمی بعمق دارد و چشمی بجلو
 هست یک چشمش چون زهره و یک چون مریخ
 یای او ماه تپه است و دهش چون ماه نو
 استخوان بندیش از آهن و از فولاد است
 ایک چشمه و سر و شاخش همه هست از ورشو
 هین و چش نیست دگر در خور این گونه الاغ
 هم نه فریاد خبردار و خبردار و او و
 خود زند بانگ چو انکشت بگوشش بزخم
 بخود کند بهر خبردار چو سگها عوعو

حال من کرد دیگرگون و بهم زد دل را از کشتافت فکل گردن مرد دو زنه
بس بهر سوی زنانش کش و واکش دادند باره شد پیش و پس دامن مرد دو زنه
در قیامت هم از آسب زنان ایمن نیست در سقر باشد اگر مسکن مرد دو زنه

در انتقاد از کسالت و تنبلی گفته

اروپائی اگر از صفحه خاك رود با آسمان پیمای باغلاک
ازو کم نیست ایرانی که دائم کند سیر فلک با چرس و ترباک
ز حال کشور ایران چه گویم چه میپرسی ازین وضع اسفناک
ستم کش را بود خونابه در دل ستمگر را بود در شیشه کنیاک
زند مفلس بسر از دست منعم کند زارع فغان از ظام مآذک
نشانی از درفش کاویان نیست که گیرد داد مظلومان ز ضحاک
اثائی در سرای کشور جم نماید از غارت دزدان چالاک
ندانم از جبین شیخ و زاهد چه وقت این داغ رسوائی شود پاک
سخن از فضل و دانش چند کوئی بقومی بی خبر از عقل و ادراک
لب از گفتار روحانی فروزند دهانت را بزن مهر و بکن لاک

خر سوارى

فقیده شهر بگفت این سخن بکوش چهارش
که هر که خر شود الله میشود سوارش
نزد خلق مشو بردبار زانکه شتر را
چو بردبار ندیدند کرده اند مهارش
شکم تغار تر از شیخ نیست در همه عالم
که دیگهای جهان چچه ایست پیش تغارش
بفهم و دانش آن شیخ اعتماد شاید
که موی ریش رسیده است تا بنوی زهارش

از بهر چهار دخترانش	شد خانه خراب مرد زن دار
یا پول دهد برای تحصیل	یا بهر کتاب مرد زن دار
چون اول شب رود بختانه	دا چشم بر آب مرد زن دار
یکدست گرفته دیزی گوشت	بكدست كباب مرد زن دار
بشنیده هزار فحش از زن	با ناز و عتاب مرد زن دار
آسوده بخواب مرد بی زن	در رنج و عذاب مرد زن دار

سر مرد دو زن

سوزد از آتش جادو بر مرد دو زن	وای بر حال دل مادر مرد دو زن
بسر مرد دو زن خصم برادر باشد	دشمن خواهر خود دختر مرد دو زن
بك زنش كشتك و ابو خواسته و میخواند	شلمغ بخته زن دیگر مرد دو زن
لنگ كفش از طرفی آید و از سوی دیگر	میخورد مشت و لگد بر سر مرد دو زن
تا سحر بهر مداوا بستیزند زنان	گر شبی درد بگیرد سر مرد دو زن
بسکه جنجال در آن خانه بود و انشود	گر که بك عمر بکوی در مرد دو زن
نخورد جز كتك و نشنود الا دشنام	بینوائی که شود نوکر مرد دو زن
آبشاری که به پس قلعه بود هست خجل	در بر چشمه چشم تر مرد دو زن
با دو همسر هوس همسر دیگر دارد	نشود هیچ سگی همسر مرد دو زن

تن مرد دو زن

شب و روز است برحمت تن مرد دو زن	راحتش هست پس از مردن مرد دو زن
شرمش آید که شود لخت میان حمام	چون سیاهست ز نشگان تن مرد دو زن
سر مهریه و میراث كتك کاریهاست	چون رسد موقع جان کندن مرد دو زن
زن ندیدم که شود دشمن شو لیکن هست	زن مرد دو زن دشمن مرد دو زن
نشود شسته ز انجبا زیشان ماه بماه	زیر شاورنی و پیراهن مرد دو زن

اندکی بیند تہی از سیم و زر گر کیسہ شو
 غیر مرگ او امید از درگمہ ذوالمن ندارد
 گرچہ چون سوزن خلد در چشم آسایش و لیکن
 تا بر آرد خار پا خاصیت سوزن ندارد
 فتنہ میخواند خدا روحانیا فرزند و زن را
 دشمن جانند و عاقل مہر با دشمن ندارد

مرد بی زن

در مانده و زار مرد بی زن	مہیوت و فگار مرد بی زن
دل بسته بکار مرد زن دار	وارسته ز کار مرد بی زن
زن دار چو نو گل شگفتہ است	خشکیدہ چو خار مرد بی زن
بی بہرہ ز لذت جوانی است	پائیز و بہار مرد بی زن
فاقد ز اساس زندگانی است	ہر لیل و نہار مرد بی زن
یا دادہ زمی شرافت از دست	یا پای قہار مرد بی زن
سازد ہمہ دسترنج خود را	صرف قر یار مرد بی زن
از حسرت بی بری بسوزد	چون بید و چنار مرد بی زن
مقرون بعذاب بیشمار است	در روز شمار مرد بی زن
باشد گنہ زنان بی مرد	یابست ہزار مرد بی زن

مرد زن دار

در رنج و عذاب مرد زن دار	از غصہ کباب مرد زن دار
چون پیر ہزار سالہ کشتہ	در فصل شباب مرد زن دار
باشد ہمہ خون دل خوراکش	جای می ناب مرد زن دار
از آتش خجلت طلبکار	چون یخ شدہ آب مرد زن دار

بگیرم	گفته بودم که بگیرم زن تا کردم بپر
داد از دست زخم	گفتم این لقمه بزرگ است برای دهنم
نبود سیم و زخم	خواست جوراب فرونگی که برایش بخرم
داد از دست زخم	وطنی که بخرم دور کند از وطنم
جنگ و دعوا کردیم	سر جوراب کرم معرکه بر پا کردیم
داد از دست زخم	موی من کند و آف افکند بریش بهنم
داد و بیداد بلند	کشت از خانه ما شیون و فریاد بلند
داد از دست زخم	مشت زد بر دهنم آخ دهنم واضح دهنم

ابن منظوم را در مذمت زن گرفتن گفته

ایخوش آنمرد بکه آزاد است و اصلاً زن ندارد
 کند رنج و بند غم بر پای و بر گردن ندارد
 حاصل فرزند و زن جز ناله و شیون نباشد
 زن بغیر از ناله و فرزند جز شیون ندارد
 جنگ خواهر شوهران را دیده با زن برادر؟
 های و هوی فتنه داماد و مادر زن ندارد
 دختر هرکس که باشد در قنوت مشهور عالم
 خانه شو چو رود جز خود پرستی فن ندارد
 میخرد از بهر خود این هفته چون بیراهن مد
 هفته دیگر بفرم تازه بیراهن ندارد
 کی شود يك الحظه فارغ از خیالات تجمل
 گرچه می بیند قبائی شوهرش بر تن ندارد
 کام میخواهد لباس و کلاه میخواهد جواهر
 چادر اطلس چو میگیرد کت و دامن ندارد

در الغاء مالیات نواقل و دواب

گر کار بمجلس و کلام کم کردند در آخر کار کار حاتم کردند
 باج خر و اسب و گاو را بخشیدند آسایش نوع خود فراهم کردند
 مطایبه نقل از «اراجیف الاجنه»

شب عید است و گرفتار زن خویشتم	داد از دست زنم
اوست جفت من و من جفت ملال و محنم	داد از دست زنم
هم کرب ژرژه زنم خواهد و هم ژرسه و وال ^۱	مد ^۲ و فرم ^۳ امسال
خود نه شلوار پدایم نه قبائی به تنم	داد از دست زنم
گمومام یاره شده وین زن بدتر از دیو	کفش خواهد از گیو
من نه حاجی فرج آقا و نه حاجی حسنم	داد از دست زنم
یای من مانده چو خردر گل و دل گشته یریش	او بفکر قر خویش
گویدم عطر کتی خر که بزلفم بزمن	داد از دست زنم
مشهدی باقر هیزم شکن امروز زنتش	رخت نو کرده نشن
من نه کمتر ز زن باقر هیزم شکنم	داد از دست زنم
گفت بهر سر طاسم تو کله گیس بخر	مد یاریس بخر
گفتمش از همه کس لات تر امروز منم	داد از دست زنم
گفت اگر پول نداری ز چه هستی زننده	من شدم شرمنده
گفتمش زننده از انم که نباشد کفنم	داد از دست زنم
منکه از دست زنم حوصله ام تنگ شده	کله ام سنگ شده
میکنم یاره ز دستش یخه بیرهنم	داد از دست زنم

۱ Crêpe 'Georgette' Jersey و Voile انواع و اقسام پارچه جات.

۲ Mode وضع و اسلوب.

۳ Forme شکل و ترکیب.

سگ بی تحقیق ازو نام و نشان خانه خواست
 گفت نامم موش و منزل دگه دیزی فروش
 گفت شغل چیست؟ موش از شرم سر افکند زیر
 چونکه دزدی بود کارش شد ز اظهارش خموش
 پس ز شغل کربه پرسش کرد گفتا دزدی است
 گوشت را آرد برون از دیزی پر آب جوش
 سگ بدو گفتا که دیزی یز مرا داد استخوان
 تا نفس باقیست بار منتش دارم بدوش
 بارها دیدم که آن بیچاره از دگن خویش
 که ز دست گربه مینالید و گه از دست موش
 گوشت را گر کربه بد فطرت از دیزی ربود
 تو نخود دزدیده ای موشك بی عقل و هوش
 میکنی تا کی حکایت از گناه دیگران
 عیب خود را بین و در رفع خطای خود بکوش
 موش گفتا در جهان يك تن نباشد بی گناه
 خواه رند جرعه نوش و خواه شیخ خرقة پوش
 حق خود را هر کسی از دیگری خواهد ولیك
 بین این حق ناشناسان نیست گوش حق نیوش
 موش مینالد ز کربه گربه مینالد ز سگ
 در جهان هر ظالمی از ظالمی دارد خروش
 لك هر کس میرسد بر کفر اعمال خویش
 این سخن نقش است روحانی بقصر داریوش

کفگیر خورده بر ته دیگر فلک فلک
 بیچاره و فلک زده هشتم دلی دلی
 با جام و چنگ عهد به بستم بالام بالام
 از نام و ننگ دست هشتم دلی دلی
 در خاکریز خندق عشقت جانم جانم
 چون سگ بانتظار نشستم دلی دلی
 در حجله با خیال وصال اوخیش اوخیش
 دادند دوش دست بدستم دلی دلی

سه پلشك

سه پلشك آید و زن زاید و مهبان برسد
 عمه از قم برسد خاله ز کاشان برسد
 تلگراف خبر مرگ عمو از تبریز
 کاغذ مردن دائی ز خراسان برسد
 صاحب خانه و بقال گذر از دو طرف
 این یکی رد نشده پشت سرش آن برسد
 طشت همسایه گرو رفته و پولش شده خرج
 بسراغش زن همسایه هراسان برسد
 هر بلائی زمین میرسد از دور سپهر
 بهر مانم زده بی سرو سامان برسد
 اکبر از مدرسه با دیده گریان آید
 عقبش فاطمه با ناله و افغان برسد
 این کند گریه که من کفش ندارم دریای
 آن کند ناله که کی چادر و تنبان برسد
 گاه از عدلیه آید پی جلیم مامور
 گاه از نظمیہ آژان^۱ پی آژان برسد
 من در این کشمکش افتاده که ناکه میراب
 وسط معرکه چون غول بیابان برسد
 پول خواهد زمن و منکه ندارم يك غاز
 هر که خواهد برسد این برسد آن برسد

دیوان عدالت

دوش دیوان عدالت یافت تشکیل از وحوش
 از جفای گریه بیش سگ تظلم کرد موش
 گفت بستان داد ما زین گریه حق ناشناس
 ای بهر و حق شناسی شهره در بین وحوش
 گریه دایم بر در سوراخ ما دارد کمین
 تا یکی آید برون از لانه میافتد بروش

ای منعمی که داری در خانه چرس و افیون
 روزی تنقیدی کن درویش بینوا را
 افیونیان برنا بخشنندگان عمر اند
 ساقی بشارتی ده پیران پارسا را
 چون شد بشیره معتاد لاغر شود چو موئی
 دلبر که در کف او موم است سنگ خارا
 دوشینه با حسن لات رفتم در خرابات
 باشد که باز بینم دیدار آشنا را
 رندی بآه و زاری میخواند در خماری
 هات الصبح و حیوا یا ایها السکارا
 در موقع خماری کیفیت نگاری
 اشیی انما و احلی من قبله العذارا
 رندی بیمار گندم پنهان نمود تریاک
 دردا که راز پنهان خواهد شد آشکارا
 آن بار را مقش بو برد و کرد توقیف
 چون بهر کشف قاچاق می گشت بارها را
 تریاک و شیرۀ مفت صد بار هست خوشتر
 از هستی دو عالم تریاکی گدا را

دلی دلی

من رند و لا ابالی و مستم دلی دلی پیمانه نوش و باده پرستم دلی دلی
 دیشب ز باده توبه نمودم خدا خدا امشب دوباره توبه شکستم دلی دلی
 تا در قمار پای نهادم امان امان هر چیزی بود رفته ز دستم دلی دلی

گفتا که دین برفت ز کف و اشریعتا بدین نشسته بادۀ انگور میزند
با اینکه حفظ بیضه اسلام لازم است ملعون به پشت مدرسه طنپور میزند

توریاکی و شیرۀ

تضمین بر غزل حافظ

مردیم از خهاری همشیرگان خدا را
از يك دو بست شیره سازید نشۀ مارا
ده روزه مهر گردون افسانه ایست افسون
مرفین^۱ بجای افیون تزریق ساز یارا
آسایش دو گیتی تفسیر این دو حرف است
با شیرۀ مروت با الکلی مدارا
فلیان چرس برکش آنکه سکندری خور
تا بر تو عرضه دارد احوال ملك دارا
من مست بودم از می کردم بدامننت قی
ای شیخ ياك دامن! معذور دار مارا
از دوغ وحدت ما گر جرعه بنوشند
در وجد و حالت آرد رندان با صفا را
چون بست گمنده بستی فوری بزن دو دستی
کین کیعیاي هستی قارون کند کدا را
مارا قضا کشانید پای چراغ شیره
گر تو نمی پسندی تغییر ده قضا را

بسکه فریاد و فغان آنجا بگوشت میرسد
 چو برون آئی ترا عارض شود سرسامها
 هست حمامی به پشت منزل ما بس کثیف
 دود و بوی نفرتش بر ما رسد از بامها
 داشت چندی پیش بوقی بر مثال نفخ صور
 گوش ما کر بود از آن هم صبحها هم شامها
 تا که روحانی در آن حمام يك شب پا نهاد
 میدهد بر بانی حمامها دشنامها

قالیچه حضرت سلیمان

قالیچه حضرت سلیمان	بود است بمثل آیروبالان
نه چرخ و نه ترمز و موتور داشت	نه بال و هلیس و آویاتور داشت
میرفت بدون قوه برق	از غرب بیکدقیقه تا شرق
فرقی که میان این و آن بود	چون فرق زمین و آسمان بود
هر کس که نشست روی آن فرش	میرفت بیکدقیقه تا عرش
بودند چهار دیو عیار	هر گوشه بدیش يك از آن چار
هر وقت تنوره می کشیدند	بی بال بعرش میپیریدند
دیوی که بدش دوشاخ و يك دم	میرفت اگر بچرخ جارم
در دوره ما فقیر مولا	با چرس رود بچرخ اعلا
این غول هم از نتاج دیواست	چون کیوه که یادگار گیواست

حفظ بیضه

شیخی ز بام مدرسه در خانه بدید
 شخصی شراب خورده و سمنتور میزند
 گاهی باصفهان رود از برده عراق
 که در ره حجاز دلش شور میزند

تا که بانستیتو ^۱ پاستور دهم	چونکه شد تجزیه دستور دهم
مضحک اینجاست که آن کهنه حکیم	تلفونش نه قوا داشت نه سیم
بود مقصود وی از این بازی	حیلت اندیشی و ظاهر سازی
چونکه دکتر سخنش گشت تمام	بنمود از تلفون قطع کلام
روی خود چنان آن مرد نمود	که در آن محکمه وارد شده بود
گفت برگوی چه باشد درد	که چنین مضطر و نالان کرد
تا دهم بهر علاجت يك گرد	که چو برقت برهاند از درد
گفت ای دکتر والا منشم	بنده بیمار نیم سیم کشم
آدم بهر تو با لطف و خوشی	تلفن را بکنم سیم کشی
دکتر از کرده خود گشت خجل	که چرا شد به تظاهر مایل
آدم حيله کر ظاهر ساز	زود گردد همه جا مشتش باز

حمامها

داد ازین حمامها بیداد ازین حمامها
 در میان آب جوشش پنجه گردد حمامها
 پوست از تن بر کند خر پوست کن دلاک آن
 اوستادش گیرد از انعامها انعامها
 در میان آب آن از بسکه موی است و لجن
 هر کجا پا می نهی افتی میان دامها
 گرچه آتش نیست غیر از چرکها و بولها
 شینخ نوشد مشتها بر ریش ربزد حمامها

۱ لویی پاستور (۱۸۲۲—۱۸۹۵ م.) ماهر شیمی فرانسوی در پاریس
 مؤسسه ای بنام پاستور انستیتو (Pasteur Institut) برای امتحان کردن جراثیم امراض
 مختلفه خصوصاً مرض هاری و وبا و غیره بنا کرده است که در همه عالم رواج یافته و بسیار
 مفید واقع شده.

ظاهر سازی

تازه برگشته مدوشيك^۱ اوقشنك
 بزده تاباوی^۲ بر سر آن
 از اینورسیت^۳ دارم دیپلم
 که کنم هر سومی^۴ را تزریق
 اولین دیپلمه^۵ در تجزیه ام
 که چو وارد بمطلب شد رنجور
 بعد در محکمه خواند او را
 ابدأ وقت ندارد دکتر
 هی نشستند و نیامد بیمار
 دل دکتر ز شعف شیدا شد
 وعده دیدن دکتر را داد
 تا که در محکمه اش داخل کرد
 گوش بر گوش و حرفش اینست
 بخورد يك^۶ دو نخود اسپرین^۷
 بگذارید که سرما بخورد
 داخل شیشه کنید ادراش

دکتری رفته دو سالی بفرنگ
 باز کرده در بیمارستان
 که من اینجا و فلاطون در خم
 داده فاکولته^۴ لندن تصدیق
 متخصص بعلاج ریه ام
 در خفا داد بنوکر دستور
 چند ساعت بنشانند او را
 تا بگویند بود محکمه پر
 منتظر نوکر و دکتر بیکار
 بعد ده روز یکی پیدا شد
 نوکر او را باطاقی جا داد
 ساعتی گشت معطل آن مرد
 دید دکتر تلفونش در دست
 که پس از خوردن کبسول^۷ کنین
 گر عرق ریزد و گرما بخورد
 گر شکم خوب نباشد کارش

-
- ۱ Chic و Mode زیبا و آراسته .
 ۲ Tableau لوحه .
 ۳ Université دارالعلوم .
 ۴ Faculté هیئت علمیه .
 ۵ Sérum آب لطیفی که از خون یا شیر
 کشیده برای تزریق (Injection) بکار برند .
 ۶ Diplôme سند یافته .
 ۷ Capsule ظریف بسیار کوچکی که از سریشم
 برای خوردن ادویات تلخ درست میکنند .
 ۸ Aspirin دوايست برای علاج درد سر
 و زکام .

بفقر و ذلت شده مملکتی مبتلا مردم دیگر غنی ملت ایران گدا

نه نزد خود آبرو نه پیش کس اعتبار

در سر زنها بود هوای اشیاء لوکس نمیخرند این گروه سوای اشیاء لوکس

مردان جا را کمند فدای اشیاء لوکس شده فقیر و غنی گدای اشیاء لوکس

رسد ز اشیاء لوکس خسارت بدشمار

مردم ایران اگر، ترك تجمل کنند ز اقتصاد وطن رفع تزلزل کنند

ذات و خواری دگر کجا تحمل کنند جمله ترقی کنند ورنه تزلزل کنند

شوند یکسر فقیر همه سبه روزگار

اگر متاع وطن از تو بگیرد رواج ترا بجنس فرنگ نیست دگر احتیاج

درد تو گردد دوا رنج تو باید علاج گیرد ایران زمین زهفت اقلیم باج

در همه گیتی شود نامور و نامدار

بجانب اقتصاد اگر گذاری قدم متاع ایران شود در همه جا محترم

کند به پیش دول دوات ما قد علم ملت ما رو سفید شود میان امم

شوکت ما مستدام قدرت ما برقرار

در اوضاع صحی و آب های شهر گفنه

کیست درین شهر که مسلول نیست لاغر و باریک چو مقتول نیست

در سر هر جوی بود کهنه شوی قاتل این مردم و مسئول نیست

دکتر ما تجزیه کرد آب را دید بیجز فضله محاول نیست

گفت کس این که نخورد در جهان گرچه بیجز آکل و ماکول نیست

خواست کفیل بلدی بهر آب لوله کشد دید فقط پول نیست

جز به کشفیات بیجز دیگر عادت این ملت مجهول نیست

خوب بود پاکی و پاکیزگی حیف که این قاعده معلول نیست

یسه‌یکی خالص و ساقی ساده که هم مطبوع طبع عامه است و هم در نزد ارباب ادب مطلوب و نایبند. از آنجمله گشتی موسوم به «اداره نامه» در موسوع خرفانی اوسماع ادوات دولتی و مؤسسات ادبی و حریص و طمع رؤسای حاکم و بعد از یافت احتیاج و آرزای عموم و ملایم و تعدای زیردستان شریکستان ملایم قانون و عدم رضایت ملایمات مردم از مأمورین دولتی سروده شده که هنوز مجسم به آن طبع نرسیده است و یک قسمت از «اداره نامه» بیس منفصلین صریح است که هنوز اپرا (Opera) تنظیم یافته قسمت سوپرا فکاهیات مطابق قیام عامه با شریک و ساقی خالص مخلوط با سلاطین حاکمی و زبان شکسته دارای ده مجسمه آن موسوم است به «راجیف لاجنه» و در صفحات چوبد و فکاهی شهران از قبیل چوبد فکاهی «امید» و فکلی رود و مجسمه ملایم است قسمت چهارم: تراشه‌ها که اغلب در صفحات کمرافون صلب است و فکاهی دیگر که برای اپرا (Opérette) ساخته شده و در تراشه‌ها نمایش گذاشته است و ما از هر کدامی قسمتی انتخاب نموده درج می‌نماییم.

در ترك اشياء تجملی

مردم ایران شدند تا به تجمل دچار
 کمون بود اقتصاد بهای احتیاج
 مکر شفائی دهد رحمت پروردگار
 خالق شمس و قمر سابع ایل و نهار
 این همه اشياء اوکی که میرسد از فرنگ
 عروسک جورچور جقه‌رنگ رنگ رنگ
 پس آنکه اندر عوش زمعلکت بیدرنگ
 قران رود مشت مشت لیبرود چنگ چنگ
 نقره رود کوه کوه طلا رود بار بار
 تمام سرمایه‌ها رفته بیاد فنا
 دو دست نجات ما بمانده اندر حنا

روحانی

میرزا غلامرضا خان متخلص به «روحانی» یسر میرزا شکرالله خان متخلص به «آزادی» در دهم ذیحجه ۱۳۱۴ هجری قمری در طهران متولد شده و تحصیلات مقدماتی ابتدائی و قسمتی از متوسطه را در طهران بیابان رسانده است.

روحانی قبل از اینکه موفق شود تحصیلات خود را خاتمه دهد داخل در خدمات دولتی شده و مدتی در وزارت مالیه و بعد در اداره بلدیة بخدمت مشغول شده و فعلاً هم در همان دوایر بسمت و رتبه منشی گری و بشغل محاسبائی و دفتری مشغول است.

روحانی اگرچه بواسطه عدم انتظام امور معاشیه موفق بورود در مدارس عالیہ و ادامه تحصیلات خود نگردیده ولی بیشتر اوقات بمطالعه کتب علمی و ادبی و تاریخی خود را مصروف ساخته و بتحقیق و تدقیق در دواوین و اشعار شعرا و اسانید بزرگ میپرداخته و با ارباب فضل و ادب معاشر و از محضر آنان و حضور در مجامع ادبی در ککالات و کسب فضایل مینموده و نزد اقران خود بصفات حمیده و اخلاق پسندیده و حسن نیت و پاکی فطرت و طینت و علو همت معروف و مشهور میباشد هیچوقت زبان به تملق احدی نگشوده است و در گفتن اشعار هیچویه احتراز جسته طبع بلندش فوق العاده حساس و در اشعار خود از ضعف و بیچارگان غمخواری و طرفداری کرده و افکار عامه را به بیانات شیرین و دلپسند خود متوجه ساخته کلیات اشعارش بچهار قسمت منقسم و تاکنون بالغ بر نه هزار بیت است. قسمت اول: غزلیات عشقی و قطعات اخلاقی قصاید اجتماعی بطور جدی و فکاهی که در مجله «ارمغان» اغلب درج گردیده قسمت دوم: فکاهیات

ز آفرینش اگر این زلّه نمی بست زمین در ادیمش ز خوشی تابابد مائده بود
خاک ذلت بسراز گردش خود بیخت دریغ خاکسار آری سرگشته حیرت زده بود

دولت ناپایدار

داشتم خوش روزگاری با سر زلف نگاری
خوش بود با زلف یاری داشتن خوش روزگاری
بس همایون یادگاریها بدل دارم ز عشقش
خرّما عشقی کنزو ماند همایون یادگاری
شکوه از بیدولتی نتوان که ما را نیز روزی
دولتی رو کرد اما دولت ناپایداری
شکرها دارم که با آشفته‌گی افتاده کارم
تا مرا با طره آشفته‌اش افتاد کاری
در دل شب راز دل با ماه میگویم که در شب
ماه باشد همدم هر بیدل شب زنده داری
یکجهان صید است و ما در قید تو زیرا که ضیغم
پنجه قدرت نیالاید بخوف هر شکاری
ریزش اشکم شب هجر ترا سازد چراغان
روشنی یابد بلی صداها چراغ از آبشاری
کامیابان را تزئید طعنه بر ناکام زیرا
رنجبر را رنجه دارد طعنه سرمایه داری
برق غم تا هستی رعدی نسوزد لب ندوزد
تا نمیرد از تکاپو بر نیاساید شررای

غزل

نیست در شهر مرا غیر تو دل‌بند دگر
چیده‌ای زلف از آن‌روی که با جذبه حسن
رگ جان بگسل و پیوند میر تا نقتد
حسن و شرمی که هنرمندیت آمیخت بهم
تو اگر مادر فرزندی چون خود نشوی
انحصار شکر و قند شکست از لب تو
تو که با نیم شکر خند شکستی قانون
خردم گفت که بیماری دل تا کی و چند
یمند استاد جنون بس بود ای عقل مرا
دو همانند بود روی وی و ماه تمام
بندگان را نبود جز تو خداوند دگر
نیست شایسته پای دل ما بند دگر
سروکار دل بشکسته به پیوند دگر
شاعکار بست که ناید ز هنرمند دگر
مادر دهر نزاید چو تو فرزند دگر
گرچه آن قند دگر باشد و این قند دگر
تا چه‌ها بشکنی ای بت بشکر خند دگر
گفتم از نرگس او پرس که تا چند دگر
حاجتی نیست به بند دگر و پند دگر
قد رعدی و مه او دو همانند دگر

آفرینش جهان

اصل هستی همه بر خیره و بر بیهده بود
دم مزن دم‌بدم از قاعده حکمت و عقل
ایزد از کرده بتحقیق بشیمان شد لیک
زمی آبخشور این خیل ستمگر نشدی
نطع گیتی نبدی غم‌کده بل چون خورشید
نه ریا بود و نه نیرنگ و نه رشک و نه دروغ
نه دلی از ستمی یا سخنی آزرده
نه یکی موی همی‌کنندی در مویۀ مرک
تر ستمکاره چو کرکان کله اندر کله بود
جرم سوزان و فروزان را از خاکی و خاک
آفرینش را فی پایه و فی شالده بود
کار گیتی نه بهنجار و نه بر قاعده بود
نیری از شست بدر رفته و کاری شده بود
تا ابد گر همه دود و دم و آتشکده بود
همه افروخته بد گفتمی جشن سده بود
نه یکی دلبر بود و نه یکی دلشده بود
نه گلی را بچمن دست جفائی چده بود
نه یکی روی ز اندوه یچین آزرده بود
نر ستم‌بده چو گوران رده اندر رده بود
جامه پوشیدن بیهوده و بی‌فایده بود

نگشوده بآفاق چمن بال و یری من بیرون شده ز آنجا و نمودم سفری من
از لشکر خود هیچ ندیدم اثری من آلا همه افسرده و پژمرده و بیمار

مرغاب بهاری همه افسرده و خسته بی خانه و بی برگ و پر و بال شکسته
بلبل یکی شاخه بی برگ نشسته گریخته و نالنده بر آن روز خجسته
وز نغمه و آهنگ دهان باز به بسته بایک دل پژمرده و دو دیده خونبار

برخیز شها شیر دل و شیر فکن باش بنیان کن ظلم و ستم و بندشکن باش
آراسته پیکر شو و پیراسته تن باش اندر پی آبادی ویرانه وطن باش
واندر سر آزادی گلزار و چمن باش وارسته ز تشویش و رها گشته ز افکار

امروز یکی روز خوش و خرم و عالیست سراوحه فخر و شرف و فرو و معالی است
ایرانی و ایران بترقی و تعالی است خوش بختی و فیروزی مشمول اهالی است
به به چه مهین جشنی کز آنده خالی است بر مسعدش سعد و شرافت کند اقرار

خندان شده تا صبح سعادت پس دیجور دی جور و ستم بود درین کشور معمور
تا ملک بشد زنده ز یک مرد سلحشور تا امن بخود دید همیں ملک شاپور
وقت است که ملت بسرایند بجمهور جمهوری ایران بشود زنده و پادار

مردی که رها کرد وطن را ز ضلالت سردار سپه باشد آن کان جلالت
بازوی توانا و نرازوی عدالت تا کار وطن گشت به نیروش حوالت
بر سوی تعالی بنموده است دلالت ایرانی و ایران را بالمره بیکبار

گر نه شب بود ز آهنگ خروشان بلبل
در دل گلشن و گل ولوله انداخته بود
گرچه شب منظر گلزار نکو بود چو روز
گوش کو کو زن کو کو زدن فاخته بود
پرو ماه درون حقه گل ینداری
جام زربنه پر از نقره بگداخته بود
در چنان شب بعروسی که طبیعت نام است
همه ذرات جهان عاشق دلباخته بود
بضمان دل و جان بادل و جان بود گواه
هر کسی قاعده صنعت بشناخته بود
که بجز کلك کمال الملك اندر عالم
دست نقاش چنان نقش نپرداخته بود
داده نور مه و زیبائی گل دست بهر
اندر آن شب زمی و چرخ به پیوست بهر

مستط

در توصیف بهار

تا خود به بهار اندر نوروز بر آمد
ایام دل افسردگی و سوز سر آمد
از خاک گل و سوسن و سنبل بدر آمد
بر پیکر مرغاب چمن بال و پر آمد
آنگاه دگر بود و زمان دگر آمد
نگذشت ز سر بهمن و آمد ببر آذار

وانگاه پیرسید که چون است گلستان
گلبن بچه سان است و چه کار است به بستان
چونند و چگون طایفه لاله پرستان
و آن سبزه نو کودک بگرفته ز پستان
آیا بکند مشکین گلزار و شبستان
با خاک بیاراید چون شاهد فرخار

روزی که گذر کردم از گلشن و هامون
بازاری و درماندگی و خواری افزون
درخیم خزان کرده بگلزار شبیخون
تا خویش بر آوردم از آن مهلکه بیرون
بگذاشتم آن حشمت و آن فر فریدون
بگذشتم و بگریختم از خانه بناچار

افسوس نیرسیدم از گل خبری من
بر گلبن و گلشن ننمودم نظری من

وز همه کوشش همی بریدن پیوند
روز و شب اندر جهان غمودن باید
تر خوشی روزگار کشتن خرم
تر کژیش عارضین شخودن باید
یا چو گروهی دگر جهان جهان را
کش و نگو دیدن و ستودن باید
گفتن کاین عرصه جای کوشش و کاراست
کار درین کارگاه فرودن باید
یا دم برداشته بسنده نکردن
تارک خواهش پیرخ سودن باید
وز پی نام و نوا به پهنه هستی
گوی هنر در سبق ربودن باید
زین دو کدامین طریق باید رفتن
زین دو کدامین سخن سرودن باید
می بندانم بکنج عزالت ماندن
یا بد بیضای خود نمودن باید

نیمه شب خرداد

نیمه شب بود بخرداد مهبی نیمه ماه
لرزش پرتو مه بر سر خاک آسمان بود
شهب ناقبه پنداری کوران بودند
همچنان گوهر رخشان که زند غوطه بموج
چرخ از روشنی زعره بخود می بالید
بود چون خنجر رخشنده درون سینه دیو
بخیز از برگ درختان که بجنباندی باد
چون بر چلچلگان بود برنگ و حرکت
بهت شب بود بر آفاق چنان مستولی

ماه در هاله چو در آئینه یار از پس آه
که ببوسد رخ عفریت پری خواه نخواه
که بلغزند و سراسیمه در افتند بچاه
اختران غوطه ور چرخ شدندی ناگاه
همچو شاهی که زند گوهر تابان بکلاه
پرتو مه ز شکاف که در غار سیاه
در همه کوه و در و دشت نمجنبیدی کاه
سایه سرو که در آب همیکرد شناه
که در اعصار کهن در دل و جان سطوت شاه

کیتی از دهشت و بهجت بهم آمیخته بود

پرده شک ز رواق فلک آویخته بود

مه گل بود و گل از حبله برون تاخته بود
لاله با پیرهن سرخ و کمر بند سیاه
رایت حسن سمن در چمن افراخته بود
خویش را قائد شورش طلبان ساخته بود
هر کجا ابر سیه تیغ سمید آخته بود
رسته بد غنچه شاداب بکپسار و بدشت

غلام علی خان آذر خشی (رعدی)

رعدي

میرزا غلامعلی خان متخلص به رعدي در سال ۱۳۶۸ هجری قمری در تبریز متولد شده است پدر وی میرزا محمد علیخان آذرخشی از خانواده مستوفیان آشتیانی^۱ است که در زمان سلطنت ناصرالدین شاه قاجار از آشتیان مهاجرت کرده و در تبریز اقامت گزیده اند.

رعدي تحصیلات ابتدائی و متوسطه را در تبریز و دوره مدرسه عالی حقوق و سیاسی را نیز در طهران بیابان رسانده و فعلاً بسمت معلمی ادبیات فارسی در دوره دوم مدارس متوسطه و دارالمعلمین آذربائیجان اشتغال دارد یکی از آثار دوره صباوت او موسوم به "مسمط نوروزیه" که از طرف اداره معارف آذربائیجان در سال ۱۳۴۲ هجری قمری بطبع رسیده است.

این شاعر طبعی روان و ذوقی سرشار دارد و با اینکه جوانست اشعارش در کمال پختگی است و هرگاه بهمین نسبت پیشرفت کند مسلماً از شعرای عالی‌مقام خواهد گشت نمونه از اشعار او را می نگاریم.

تجیر

بسیک شعرای ترکستانی

می بندانم چگونه بودن باید بند تجیر چسان گشودن باید
بودن بهتر و یا نبودن بهتر بودن باید و یا نبودن باید
نخل امیدی بباغ دهر نشاندن یا همه گشت امل درودن باید
قوی گویند عمر خواب و خیال است گفته ایشان مگر شنودن باید

۱ آشتیان یکی از شهرهای کوچک ایالت عراق عجم است و مردم این شهر بحسن ذوق و انب و خط معروف هستند.

چو راه دور مرا زین طواف دارد باز بدین قصیده فرستم ترا درود و سلام
 به پیری اندر طبیعت جوان و نیرومند دل تو خرم و جان باد مہبط الہام
 دل رشید ز آثار فکر روشن تو
 بسان طبع نوشادان و خرم و بدنام^۱

۱. مؤلف این اشعار را از آقای دکتر کالیداس ناگ (Dr. Kaldas Nag)، پروفیسر
 اونیورسٹیہ کلکتہ حاصل کردہ است.

گزیده شعرا مفخر ادب تا گور
 یگانه مهر درخشان شرق کز نورش
 چو آفتاب ز آفاق شرق تابان شد
 نماند گوشه اندر همه بسیط زمین
 ز گفته های دلاویز و نکته های لطیف
 کند پدید ز لفظ بدیع و معنی و نغز
 معانی اندر لفظش چو عالم ملکوت
 ترانه های دل انگیز او بهر روزی
 همروزی که ز سحر کلام چیره شده است
 ز رای روشن او بهره میبرد یکسان
 ایا خلاصه ذوق و کمال و دانش شرق
 بهیچ جای چنان قدر نو نبشنامند
 نه چون دگر شعرا شعرهای دلکش نو
 که هر چه گوئی پند است و حکمت و اخلاق
 ز داروی سخنت جان دردمند بشر
 را ز جایزه های نوبل^۱ که بگرفتی
 نثار شعر ترا شاید از سپهر بلند
 بخشن هفتاد از عمر تو بیایستی
 که کشور سخن از وی گرفت نظم و قوام
 زدوده گشت جهان سخن ز زنگ ظلام
 وز او گرفت همه غرب روشنائی وام
 که صیت فضلش نهاده اندر آنجا کام
 همی رساند جان را از آسمان پیغام
 بخاطر اندر آثار روح در اجسام
 که نیست آنجا اندیشه از فشار و زحام
 هزار خاطر آشفته را کند آرام
 بشرق و غرب زمین بر قلوب و بر افهام
 زدوده فکر خواص و خموده طبع عوام
 که چون تو پور تراید ز مادر آیام
 که در قلمرو سعدی و کشور ختیا
 شکایت شب هجر است و وصف جام مدام
 ز بهر صلح و صفا و ز بهر امن و سلام
 نجات یابد از آسیب محنت و آلام
 اگر هزار بگیری هنوز نیست تمام
 بیفکنده و خورشید و زهره و بهرام
 که سوی هند از ایران بیستمی احرام

۱ دکتر الفرید برن هارد نوبل (Dr. Alfred Bernhard Nobel ۱۸۳۳-۱۸۹۶ م) مهندس و ماهر شیمی معروف سوئدی که موجد دینامیت (Dynamite) بوده تا بر وصیتی که کرده بزرگترین قسمت ثروت خود را برای جایزه سالانه که موسوم به جایزه نوبل باشد (Nobel Prize) مقرر نموده است و هر جایزه ای عبارت از (۸۰۰۰) لیره انگلیسی میباشد که برای پنج شعبه داده میشود (۱) طبیعیات (۲) شیمی (۳) علم معرفت الانسان یا طب (۴) ادبیات (۵) ترویج صلح عمومی که هر سال بهر پنج شعبه داده میشود.

چيست ازین خوبتر زبر کهن آسمان
که باشد اندر برت چو کودك توأمان
بيك نظاره دو بار شوی خوش و شادمان

بيك پيمانه شوی دو گونه مست و خراب

مهر دو توأم فزون ز مهر دو کودك است
زانکه بعين دوئي نيک چو بيني يك است
و آن دو طفل جدا ز يكدگر منفك است

هيچ تو ديدی که دو يکی شود در حساب

چه خوش بود ديدگن بدیده شان دوختن
وز آتش عشق ياک خرمن غم سوختن
چو کردند اين مشعله گرم بر افروختن

عيان جانهای ما بدن نماند حجاب

مرد که عشقی نباخت چگونه مردم شود
عشق چو پيدا شود هر چه جز او کم شود
چنانکه هر بامداد لشکر انجم شود

نهفته رخ چو بتاخت مشعله آفتاب^۱

بيادگار جشن هفتادمين سال رابندرانات تاگور^۲ در ماه نومبر

۱۹۳۱ ميلادی ساخته است

دروود باد بر آن شاعر بلند مقام کزو ببالد فخر و بدو بنازد نام

نقل از مجله «ایران» نشریه کلوپ بين المللی شماره ماه اکتوبر سنه ۱۹۳۰ م.

۲ Rabindranath Tagore شاعر و مصنف معروف ایالت بنگال که در سال ۱۸۶۰ م نولد

یافته و در سنه ۱۹۳۱ م جایزه نوبل (Nobel Prize) برده است.

يکي سياوش باسم يکي سيامک بنام
يکسان در خالق و خالق يکسان در شکل و قام
کسی نداند درست که اين کدام آن کدام

چه در سوال و جواب چه در درنگ و شتاب

چو دابه نزديك خود بيند از آن دو يکي
بحيرت افتد که اين سيا بود يا مکي
شگفتي دابه شاف فروز شود اندکي

چو نام آرد از بين و آن يك گويد جواب

چو اين يك از خرّمي خنده خوش سر کند
آن دگري در زمان خنده مکرّر کند
چو ناگه اين از عمی ديده چو گل تر کند

فشانند آند بگري سرشکها چو ن سحاب

بخانه اندر انيس بياري اندر شفيق
نخواهش اندر شريك ببازي اندر رفيق
هر دو بظاهر جميل هر دو بباطن خايق

شبيه هم در کلاه نظير هم در ثياب

موي چو زرينه تار ريخته تا دوششان
حلقه زرّين زده گرد بناگوششان
لختي آشفته وار ز خفتن دوششان

حلقه بر از پيچ و خم تار پر از جين و تاب

روي بشويند و موي بدست شانه دهند
ز شانه ترسان شده دست بسر بر نهند
بناکه از زير دست چو آهوان بر جهند

شانه فتد بر زمين ريزد آب و کلاب

❖

❖ ❖

پیابوست خمیده عکس کهسار بسر اندر تو برده ریشه اشجار
نسیمت کرد دامن پاک کرده سپهرت رنگ خود بخشیده هموار

❖

❖ ❖

خوشا برکی که بر سطح تو پیوید خوش آنماهی که اعماق تو جوید
خنک سنگی که لبهای تو بوسد خنک بادی که گیسوی تو بوید

ابن اشعار را در توصیف دو پسرش که توأم بد نیا

آمده اند گفته است

صبح چو مرغاف باغ نغمه سرائی کنند
ز خواب خوش کودکان دیده گشائی کنند
از آشیانهای شب عزم جدائی کنند
کرده ز تأثیر خواب دیده برنگ شراب

هر یکی اندر دو لب نهفته خمیازه
چو غنچه سرخ گل بسته بلب غازه
و آف دو لب نیم باز همچو گل تازه
تبسمی بر ز ناز نهفته زیر نقاب

مرا دو توأم بود بخانه چو ماه و مهر
نه چو ماه و مهرشان فرقی در شکل و چهر
آیت لطفند و حسن لایق عشقند و مهر
آفت مرد اند و زلف فتنه شیخند و شاب

بجنبید بید را در آب سایه جو طفلی خفته در آغوش دایه
بود این سایه را آن لطف و آن حال که در گفتار شیرینان کنایه

☆

☆ ☆

جو ناگه بر جهد در آب ماهی ز حیرت بیخود از جا جست خواهی
گمانت عکس مهتاب از دم باد روان بگرفت و شد در آب راهی

☆

☆ ☆

نه بینی آن خردشان غوک سرمست دو دیده دوخته برماه پیوست
جو ناگه افکند خود را در امواج تو پنداری که چیزی افتد از دست

☆

☆ ☆

بهنگام شناور پایش از پس از او گوئی جدا گردد جو دوحس
دو چشمش همچو مروارید غلطان همی لغزند بر این سطح املس

☆

☆ ☆

گاهی گسترده تن گاهی فشرده زمانی زنده گاهی همچو مرده
دمی بر موجها یویان و یران دمی خود را بهر موجی سپرده

☆

☆ ☆

نسباً نو پیام آسمانی و یا پرورده این آبدانی
به تنهائی نباشی هیچ بك را که ترکیبی ز روح این و آئی

☆

☆ ☆

الا ای صفحه پاک بهشتی نوئی غماز هر خوبی و زشتی
ز عنصرها چنین بیکر نیاید مگر از گوهر جانها سرشتی

آئینه سیال

چه خوش باشد بروی آب دیدن بر او رقصیدن مهتاب دیدن
به بیداری چنان خاطر فریبد که شام وصل یاران خوابدیدن

❀ ❀

نسیم آید از و بر چین شود آب بلرزد قرص مه چون لوح سیاب
دژم گردد جو روی مه جبینی که ناگاهش بر انگیزند از خواب

❀ ❀

سپهری بر زمین گسترده بینی ز بادش چهره بر چین کرده بینی
جبال لعبتات آساف را گهی بی پرده که در پرده بینی

❀ ❀

درخت و کوه و ابر و ماه و انجم درین آئینه گه پیدا گهی گم
تو کوئی رنگ ریزان طبیعت جهانی را همی شویند در خم

❀ ❀

صدای لطمه امواج آرام که بر ساحل رسد از صبح تا شام
بود چون سیای یاران طناز بروی چهره عشاق ناکام

❀ ❀

شتابان تیغه موج از پی هم چو وقت جفتجوئی مار ارقم
خط ساحل تناور اژدهائی که این ماران در آرد جمله در دم

❀ ❀

قمر یکان قصه سرا بوده اند	بلبلکان خوش سخنی کرده اند
چون ملک بحری ^۱ فوارگان	شب همه شب آب تنی کرده اند
برگ درختان ز نسیم سحر	بر سر گل باد زنی کرده اند
در شکن دایره کردار موج	یچه بطاف صف شکنی کرده اند
یدش هجوم سپه تند باد	نار و نان - پیلنتی کرده اند
گلبن سینا و پرو بلبلان	دعوت رب ارنی کرده اند
نیم شب از تابش با اختراش	شگوفه ها ما و منی کرده اند
ز ژنده کرباس چناران باغ	پارچه پیرهنی کرده اند
گفتی در رهگذر باد صبح	توده مشک ختنی کرده اند
بیدبنام در بر ورزنده باد	ورزش و مشق بدنی کرده اند

مکن مارا فراموش^۲

یکی دلداده با دلدار طناز	بدست اندر همی شد دوش بادوش
براه اندر یکی شط خروشان	پدید آمد همه موج و همه جوش
پلنگ از بانگ رعدش خسته درکوه	نهنگ از تاب موجش رفته از هوش
کلی زیبا پدید آمد برآب آب	فشرده دیو امواجش در آغوش
بگفت آن شوخ: «کاش این گل مرا بود	که زینت دادمی از وی بر و دوش!»
در آب افکند عاشق خویشتن را	همان ناگشته بار از گفته خاموش
چو آن گل را پس از رنج فراوان	پنجنگ آورد از او شد طاقت و هوش
سوی یارش فکند و گفت و جان داد:	«بگیر این گل مکن مارا فراموش!»

۱ فرشته دریائی.

۲ مضمون این قطعه را یکی از جراید طهران بمسأله گذاشت و غالب ادنا در این مسأله شرکت کردند از آنجمله ایرج میرزا جلال‌الملك را قطعه ایست که معروف و بدین مطلع است:

عاشقی زحمت بسیار کشید تا لب دجانه بمشوره رسید

بس شکفتی کرد و خندان و غمین شد چونکه یافت
 راست مانند کدائی پاك روی شوی خوبش
 گاهی از حیرت سر انگشتان گزیدی خشمناك
 گاهی از خنده گرفتنی دست بر پهاوی خوبش
 گفت دانا کی شوی از ربش و سبات سوختن
 گاوریشی را بیايد سوختن از خوی خوبش

استواری

بینی آن کشتن و استوار درخت با شکیب و قرار و طاقت و سنگ
 در بهاران چو از بر کهسار سیل سوبش همی کند آهنگ
 همچنان اژدهای سر به نشیب برکند پیش راه سنگ یچنگ
 چون کان کرد او بگیرد سیل او بیايد بسا تیر خدنگ
 سیل ازین خیرگی و ستواری خشم گیرد بسا شرزه پلنگ
 همچو دیوانگان بر آرد کف از فزونی غریو بانگ و غرنگ
 آخر الامر ره بگرداند سر بیزیر افکند ز عار و زنگ
 آدمی زاده نیست کم ز درخت غم کیتی فزون ز سیل یچنگ
 گر بیاموخت غم ز سیل شتاب من بیاموزم از درخت درنگ
 من نهنگم اگر که غم موج است نگرزند ز پیش موج نهنگ

اخبار باغ

صبحدمی گفت مرا باغبان ز آنچه بتان چنی کرده اند
 گفت هرا آن خوک که نهان داشتند دوش بخلوت علنی کرده اند

کیست ابله در جهان و چیست ابله را نشان
 چو نتواند کرد ابله داروی آهوی خویش
 زب بخندید و بگفت ابله کسی باشد که ریش
 از بدستی بیش دارد بر رخ نیکوی خویش
 از قضا آن پس که زب گفت این سخن بهر مزاح
 شد بی کاری برون از ساحت مشکوی خویش
 مرد ریش خویش بگرفت و چو دید از يك بدست
 هست افزون شد غمی در هم کشید ابروی خویش
 ساعتی پیچید ازین غم کو چرا ابله شده است
 پس بر آن شد تا که جوید در زمان داروی خویش
 ریش در دست و پریشان کرد هر سوئی نظر
 تا یکی شمع فروزان دید در یکسوی خویش
 بر زبانه شمع سوزان سود و لختی باز داشت
 آنچه از يك قبضه افزون دیده بود از موی خویش
 آنچنان از تاب شعله موی او پیچید و سوخت
 کز حیا بگرفت هر دو دست پیش روی خویش
 سر برانو ماند از غم چونکه در آئینه دید
 روی پر مو را برهنه چو سر زانوی خویش
 ریش رفت و بهر ابله یادگاری دو گذاشت
 بر رخس خاکستر و اندر و ناقش بوی خویش
 زب شنید آن بوی شد آسیمه سر نزدیک شوی
 هر طرف جو یا بدانت چشمان چون آهوی خویش

ستارگان که بمقیاس ما بزرگ‌اند اگر چه نیک عظیم اند سخت حیرانند
عظیم و تند و شتابان و روشنند و بلند ولی چو در نگری پست تر ز انسانند
بصورت آدمیان گرچه کوچکند و حقیر بمانی اند ز اختر فزونی که میدانند
خوش آنکسان که چو اختر حسیض جوی نیند

همیشه جانب اوج کمال یوبانند

دلی که هیچ در او آرزوی بالا نیست اگر چه گوهر تابنده زاد والا نیست
کیاه بین که چو از خاکدان بر آرد سر همیشه میل دلش جز بسوی بالا نیست
جهان بر است ز کالای حسی و عقلی ولی چه سود کسی را که وجه کالا نیست
ز جاه و رتبه انسان چگونه فخر کند

کسی کز آدمیش هیچ جز هیولا نیست

چو عجز چرخ بدانستم اندر آن نشویش نشاط بافتم از عجز و ناتوانی خویش
سری که سوی فلک داشتم بر آورده چو عجز چرخ بدیدم فکندم اندر پیش
بآسمان درون روی دل فرا کردم که اخترش ز نجوم سیهر باشد بیش
سحاب او ز خیال و شهاب او از عشق

مهمش اراده و خورشید رای دور اندیش

چه آسمانی فارغ ز تنگنای مکلف چه آسمانی ایمن ز انقلاب زمان
بجای بیم درو امن و جای وحشت انس بجای جنک درو صالح و جای عجز توان
چه سایه از شب دیرنده شد بدین منوال خدای داند و شب داند و محاسب دان

چو آفتاب بر آمد بر آمد ز آن حال

چو آفتاب قوی طبع و کرم و شاد و جوان

چاره ابله‌ی

ابله‌ی پرسید هنگام شب از بانوی خویش
کای بلای جادوان از چشم چوین جادوی خویش

فروچکیدى بر روى چرخ و بر رخ من هزار لؤلؤ رخسندده از سرشك و شهاب
دقایقى كه شتابان همى روند ز عمر بره نوشتن گفتنى نداشتند شتاب

چنان خوش هوا و زمین كه از ره دور

نواى مور بگوش آمدی و بانگ ذباب

چو شب دراز بود دیده باز و دل پرسوز خیال رنج فرايست و سینه رنج اندوز

دو چشم باز خیال محال داند خواب شب دراز دروغ و فسانه داند روز

هر آنچه شادی بخشد بشب شود جانگه هر آنچه روشن باشد بشب شود مرموز

يكى ز جمله اوهام نند سیر حروف

ز پیش دل نگریزد چو مرغ دست آموز

جهان خموش ولى خاطر آتش افشان بود دل از سكوت شب آزرده و پریشان بود

هر آنچه موجب جمعیت است حاضر داشت ولى چه سود كه در اصل خود پریشان بود

شگفت بین كه بجز آه سرد دودش نیست دلى كز آتش اندوه ديگ جوشان بود

چو در بسط زمین غمگسار خویش نیافت

دو چشم دوخته بر اختران رخشان بود

بشب سپهر يكى دلفریب فتافى است كه هر ستاره او چشمك درخشانى است

روى صفحه ناریك آسمان كوكب چو آشكارى خندان بروى پنهانى است

خره كه راهمى است در مهالك خاك چو بر فلك نكرد مستمند حیرانى است

ولى ز حیرت خود راحتى همى بیند

كه دردهای نهان را بزرگ درمانى است

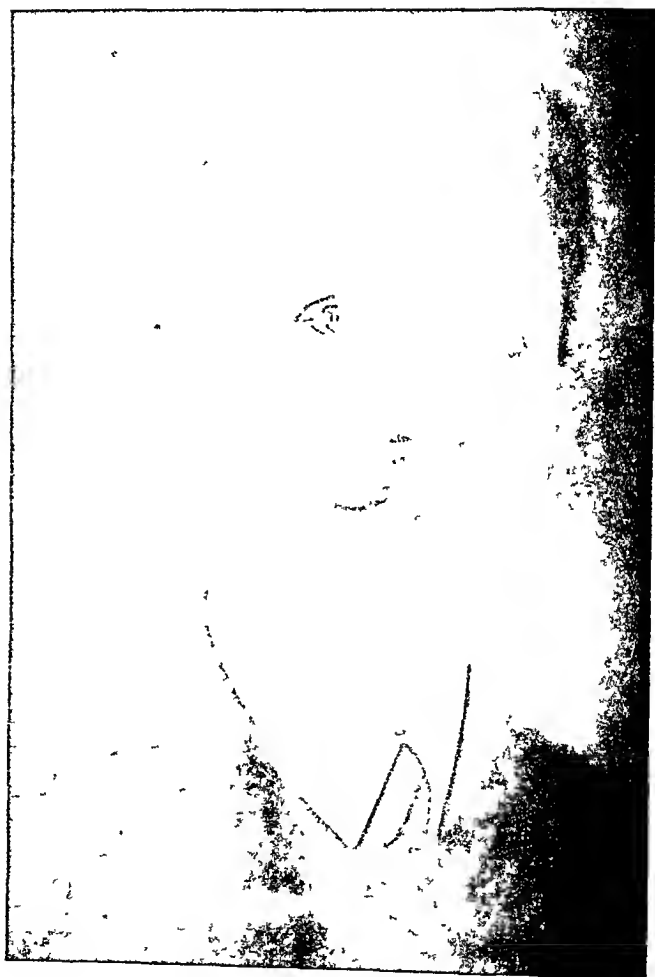
فلك چو دریا اختر چو تیغه امواج كز آفتاب بسر بر نهند زرین تاج

بسان صفحه قیرین كه دست زنگی شب بر او فشانده بود صد هزار مهره عاج

مجره همچو يكى قوس ناپدید سهام شهاب همچو يكى تیر ناپدید آماج

بدآن توانگرى و دستگاه و فر و شكوه

سپهر نیز چو ما بود عاجز و محتاج

رشیدیاسی

رشید یاسمی

غلامرضا خان رشید یاسمی پسر محمد ولیخان میر پنج در سال ۱۳۱۴ هجری قمری در کرمانشاه^۱ متولد شده و در همین شهر تحصیلات مقدماتی را پایان رسانده است در سال ۱۳۳۳ هجری برای تکمیل زبان فرانسه و تحصیلات ادبی طهران آمده و دوره مدرسه سنلویی (Saint Louis) تمام کرد و از آن پس مدتی در وزارتین معارف و ممالیه بخدمات دولتی اشتغال داشته و فعلاً هم در کابینه سلطنتی بخدمت مشغول است.

یاسمی گذشته از مقالات ادبی که در جراید و مجلات مختلفه و تقاریر و تالیفات ادبی نوشته است تألیفاتی نیز دارد که عمده آنها عبارت است از شرح حال ابن یمن، شرح حال سلمان ساوجی، منتخبات فردوسی در نصاب، اندرز نامه اسدی، (کلیه این کتب بطبع رسیده) و یکدوره تاریخ مختصر ایران (وزارت معارف بطبع رسانده است) ترجمه دیسپل شاگرد، (در پاورقی مجله نو بهار طبع شده) و تاریخ مفصل قرن ۱۸ (از طرف کمیسیون معارف) کتابی در منطق، ترجمه ادبیات برون (E. G. Browne) و غیره که بطبع رسیده. یاسمی بسبب قدا و ولی با مضامین جدید شعر میگوید و انواع شعر را از عهده بر میآید و مخصوصاً در افسانه سازی مهارتی تمام دارد. منتخبات اشعارش ازین قرار است:

یادگار

این قطعه متضمن مضمونی بدیع و تازه است

نر تن تازه نهالی کننده شد یادگاری از سر يك نینگ نیز

۱ یکی از ولایات غربی ایران است که در آنجا آثار سلاطین ساسانیان دیده میشود و مؤلف این آثار را ملاحظه نموده است.

— ۴ —

ای همره تبه پور عمران	بگذشت چو این سنین معدود
و آن شاهد نغز بزم عرفان	بنمود چو وعد خویش مشهود
وز مذبح زر چو شد بکیوان	هر صبح شمیم عنبر و عود
زانکو بگناه قوم نادان	در حسرت روی ارض موعود

در بادیه جان سپرده باد آر

— ۵ —

چون گشت ز نو زمانه آباد	ای کوزك دوره طلائی
وز طاعت بندگان خود شاد	بگرفت ز سر خدا خدائی
نه رسم ارم نه اسم شداد	گل بست دهان راژ خائی
زانکس که ز نوک تیغ جلاد	ماخوذ بجرم حق ستائی

پیمانه وصل خورده باد آر

پیر زال از خانان دور

هنوزم بگردد ازین هول حال	چو یاد آیدم حال آن پیر زال
که میرفت و میگفت سیر از جهان	ریوده ز کف ظالمش خانان:
پیشم تواین خانه سنگ است و خشت	مرا قصر فردوس و باغ بهشت
چه ارزد به پیش تو یکمشت سیم	مرا خویش و پیوند و یار و ندیم
بهر خشت ازان باشدم صد هزار	بدل از زمان پدر یادگار
نه بینم که اندر نظر ناورم	بهر گوشه صد رأفت مادرم
کشم رخت ازان چون من تیره بخت؟	که بایم در این خانه بگذاشت رخت
در این خانه ام بود ساز و سرور	ز دیگر سرا چو کتم ساز گو

دل مکن بد پاکی دامان عفت را چه باک
گر بشنعت ناسزائی گفت ناشایسته‌ای
گوهر غم نیست جز در بحر طوفان‌ترای عشق
کیست از ما ای حریفان دست از جان شسته‌ای

يك قطعه وطنی بسبك جديد

- ۱ -

ایمرغ سحر چو این شب تار بگذاشت ز سر شیاه کاری
وز نفخه روح بخش اسحار رفت از سر خفته‌گان خهاری
بگشود گره ز زلف زر تار محبوبه نیلگون عهاری
یزدان بکمال شد نمودار و اهریمن زشتخو حصاری
یاد آر ز شمع مرده یاد آر

- ۲ -

ای هونس یوسف اندرین بند تعبیر عیان چه شد ترا خواب
دل پر ز شعف لب از شکر خند محسود عدو بکام اصحاب
رفتی بر یار و خویش و پیوند آزاد تر از نسیم و مهتاب
زانکو همه شام با تو یکچند در آرزوی وصال احباب
اختر بسحر شمرده یاد آر

- ۳ -

چون باغ شود دوباره خرم ای بلبل مستمند مسکین
وز سنبل و سوری و سپرغم آفاق نگارخانه چین
گل سرخ و برخ عرق ز شبنم تو داده ز کف قرار و تمکین
ز آن نوکل بیش رس که درغم نا داده بنور شوق نسکین
از سردی دی فسرده یاد آر

کنون نامه من سراسر بخوان گر انگشته‌ها چرب داری بخوان
 سخن‌ها نگهدار و پاسخ نویس همه خوبی اندیش و فرخ نویس . فردوسی
 بزودی بمن رس چنان ناگهان که از خوان رسد دست سوی دهان .
 اگر هیچ سر خاری از آمدن سپهد همی زود خواهد شدن .

غزل فلسفی

این نمونه‌ای از اشعار حکمتی و فلسفی دهخدا است

در سلوکم گفت پنهان عارفی وارسته‌ای
 نقد سالك نیست جز تیار قلب خسته‌ای
 در گلستان جهان گفتم چه باشد سوت گفت:
 در بهار عمر ز ازهار حقایق دسته‌ای
 از یریشان گوهران آسمان پرسیدمش
 گفت: عقدی از گلوی مهوشان بگسته‌ای
 گفتم این کیوان بپام چرخ هر شب چیست؟ گفت:
 دیده‌بانی بر رصدگاه عمل بنشسته‌ای
 گفتم اندر سینه‌ها این توده دل نام چیست؟
 گفت: اسرار نهانی قسمت بر جسته‌ای
 روشنی در کار بیننی گفتمش فرمود: فی
 غیر برقی ز اصطکات فکر دانا جسته‌ای
 جبهه بگشا کز گشاد و بست عالم بس مرا
 جبهه بگشاده‌ای بر ابروی پیوسته‌ای

دانشمند معارف وقت در تحت طبع است و جلد اوّل آن از طبع خارج شده و تا کنون در ایران کتانی از نقطه نظر ظرافت و سلیقه چون آن دیده نشده. دیگر فرهنگ فرانسه نفارسی و فرهنگ کامل لغات فارسی و لغات معمولی که منتهای دقت در آن بعمل آمده و دو ترجمه هم از کتب منتسکیو یکی «عظمت و انحطاط رومیان» (Considérations sur les causes de la grandeur et de la décadence de Romains) و دیگری «روح الفوائین» (L'Esprit des Lois) که هیچکدام تاکنون چاپ نشده است.

اینک نمونه‌ای از کتاب امثال و حکم فارسی و مختصری از آثار نظامی او که نتیجه ذوق سلیم و طبع وقاد دهخدا باشد انتخاب میشود:

از کتاب امثال و حکم فارسی

آب در دست داری مخور- بسیار شتاب کن. مثال:

چو پر خون شد آن طش زنگی چه کرد بخوردش چو آبی و آبی نخورد. نظامی.
 نظیر: گل در دست داری مجوی. گل بر سر داری مشوی. خفته‌ای برخیز. بیای
 میای. حنا بیا داری مشوی. آفتاب را تا سایه مگذار. بلند بیا از مغاک مدان.
 اگر انگشتان بخوان جرب داری درنگ مکن - بآن زودی که دست از خوان
 بدهان رسد بمن رس. سر مخار

اگر دسته داری بدست مجوی	یکی تیز کن مغز و بنمای روی. فردرسی
که بکتن سر از گل مشوئید یا	ندانید باز از بلندی مغاک. "
که گر گل بر داری اکمون مشوی	یکی تیز کن مغز و بنمای روی. "
اگر خفته زود برجه ز جای	وگر خود بیایی زمانی میای. دقیقی

«صُور اسرافیل» بنویسد (چون بعضی از آزادیخواهان معتقد بودند که با ملائمت میتوان با محمد علی میرزا کنار رفت) در اثر این درخواست روزنامه «سروش» را منتشر کرد فقط ۱۴ نمره آن از طبع خارج شد.

بعد از فتح طهران و سقوط محمد علی شاه نیز دهخدا بطهران رفت بالاخره آزادیخواهان معاضدالسلطنه را باسلامبول فرستادند که او را بطهران عودت دهد، پس از مراجعت بطهران از کرمان بنیابندگی مات در مجلس شورای ملی انتخاب شد و در دوره دوم مجلس وکالت فرمود. در جنگ بینالمللی نیز قریب ۲۸ ماه در دهکدهای از چهار محال اصفهان بسر برد و این مدت نیز یکی از ادوار پر مشقت عمر دهخدا بشمار میروند.

ازین تاریخ به بعد حیات سیاسی او خانمه مییابد چه در این تاریخ بریاست مدرسه عالی سیاسی و حقوق بر قرار شد و بتألیف کتب مهمه پرداخت و فعلاً هم بهمان سمت برقرار و همان کار را ادامه میدهد.

دهخدا یکی از آزادیخواهان واقعی است و اقدامات او در راه مشروطیت مخصوصاً اشعار و مقالات مؤثر او در روزنامه «صُور اسرافیل» مورد وجه و تحسین است. دهخدا در حدود هفت هزار بیت دارد که جمع آوری نکرده. تالیفات او اگرچه از حیث کمیت کم است ولی از نفعه نظر کیفیت زیاد و از آنجمله این است. «کتاب حکم و امثال فارسی» این کتاب ۲۴ هزار از امثال سائره را متضمن است با دلایل و شواهد از حکما و شعرای ایران در چهار جلد که بدستور حضرت اشرف آقای میرزا یحیی خان اعتمادالدوله^۱ وزیر

۱. میرزا یحیی خان قره‌کُرو اعتمادالدوله همدانی از نزدیکان اصرارالملك همدانی است که وقتی نایب السلطنه ایران بوده. این وزیر دانشمند خدمات مهمی در دوره وزارت خود بمعارف ایران فرموده که کوچکترین آنها تهیه و طبع یکدوره کتب درسی برای مدارس ابتدائی و متوسطه است که در هیچ مملکتی بدین ظرافت کتاب درسی چاپ نشده و همچنین کتب مختلفه ادبی دیگر نظیر «کتاب امثال و حکم فارسی» و غیره و غیره.

در این موقع بود که مدیریت روزنامه مهم «صور اسرافیل» را بعهده گرفت این روزنامه مرکب بود از دو قسمت رسمی و فکاهی که هر دو قسمت را دهخدا مینوشت مخصوصاً قسمت فکاهی که بامضای «دخو» و مقالات «چرند و پرند» که در روزنامه درج است توجه عامه را جلب مینمود این روزنامه تأثیر عجیبی در مردم داشت و بطوری مردم در خرید آن عجله میکردند که میتوان گفت بتاراج میرفت

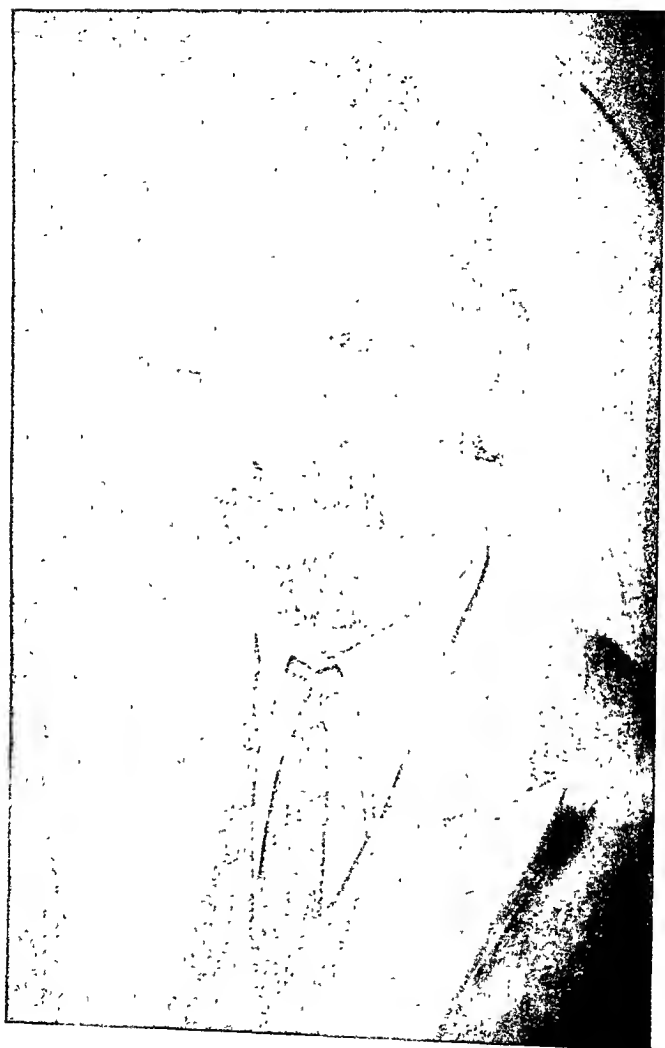
در همین موقع محمد علیشاه مخلوع مجلس را بمباردمان کرده و شش نفر را که از جمله یکی دهخدا بود تبعید کرد و او مجدداً باروبا رفت و در پاریس اقامت کرد و در این مسافرت بیش از پیش باباشان سخت گذشته و از حیث منزل و معیشت سختیها برده و چندین ماه با میرزا محمد خان قزوینی در يك منزل بسر برده است باین معنی که قزوینی اطاق منحصراً بخود را با او قسمت کرده است^۱. در اینموقع جمعی از ایرانیان در سویس جمعیت انقلابی تشکیل داده بودند و دهخدا فرصت را مغتنم شمرده مجدداً «صور اسرافیل» را انتشار داد. چون عمر آن جمعیت کوتاه بود دهخدا ناچار باسلامبول رفت و ایرانیان مقیم آنجا فوقالعاده مقدم او را گرمی شمرند در آنجا کمیتهای بنام «سعادت» تشکیل شده بود او را بریاست آن کمیته برقرار و در خواست کردند روزنامه‌ای ملائمتر از

۱ میرزا محمد خان قزوینی در این موضوع میفرماید: «در این مدت توقف خود در پاریس با آقای آقا میرزا علی آکر خان دهخدا نویسنده مشهور که در آن اوقات در اوایل «استبداد صغیر» در جزو مهاجرین ملی پاریس آمده بودند تجدید عهد مطول مفصلی نمود در تمام مدت اقامت معظم له در پاریس من اغلب اوقات را در خدمت ایشان بسر میبرد و از مواست با آن طبع الطاف از ماء زلال و ارق از نسیم صا و شمال بنایت درجه محظوظ میشدم و فی الواقع نتمی که من از عمر در جهان بردم یکی همان ایام بود و آرزو میکنم که باز قبل از مرگ یکبار دیگر این سعادت نصیب من گردد».

ایشان در اغلب اوقات فرانت با آن مرحوم بوده و افکار آن مرحوم که هم متضمن
 قسمتهای روحانی و هم شامل قسمتهای مادی بوده در دین خدا تأثیری عظیم بخشیده
 است خلاصه در موقعیکه مدرسه سیاسی در طهران تاسیس شد دین خدا
 وارد آن مدرسه شد و چند ماه قبل از آنکه دوره مدرسه تمام شود به همراهی
 معاون الدوله که به سفارت ایران در بالکان مأمور شده بود برویا رفت و قریب
 دو سال در اروپا بسربرد و قسمت عمده این مدت را در ویننه (VILNNA) گذراند.
 او آخر این مدت مصانف با اقدامات آزادی طلبان ایران کردید
 و مسلم است در این موقع شخصی مانند دین خدا با آن معلومات عمیق
 قدیمه و جدیده معاشرت با مرحوم حاجی شیخ عادی آرا کامل کرده بود
 و اثراتی که از مظلومیت دوره جوانی دیده بود در جمعیت آزاد بخوان
 داخل میشوند و در رأس آنها قرار میگيرد.

بقیه حاشیه صفحه قبل

فدس سره است ، قریب دو سه سال هر روز مقارن غروب آفتاب تا یکی دو ار
 شب رفته با یکی از رفقا به مجالس مجامعه مخصوص ایشان که در بیرون منازل
 حسن آباد در روی یک و زمین فرش مدهند میشد حاضر میشدم و از مفوضات
 کثیرا البرکات آن وجود مقدس و اجله اصحاب و تلامذه ایشان مستفص میکردیم
 بسادگی اظهار و حرکات و سکنت آن بزرگوار و آزادی خیالشان بتمام مسمی کله
 و خدمتی که در بیداری اذهان خرق حجب موعومات و باز کردن چشمها و
 گوشهای ملتهبات «نور افکر» عناصر مستعد ایران در آندوره کرده اند و غرابت
 اوضاع مجالس ایشان و حضور اغلب ارباب مدعاب مختلفه و مالی متوجه از
 مسلمان و یهود و بانی وغیره هم در آن مجالس و میاجنات آنها در انواع
 مسائل مذهبی وغیره در حضور ایشان در کمال آزادی ، جنبه طنز و استهزا
 نسبت بموعومات که بر وجنات بیان و فلنات لسان ایشان و عموم اصحاب و
 تلامذه ایشان لایح بود و اطاعت و احترام فوق الاماده که اصحاب آن بزرگوار
 نسبت بایشان اظهار مینمودند چنانکه تقریباً حرکتی و تبسمی در حضور ایشان از
 آنها صادر نمی شد عمه این امور از غراب وقایع عصر اخیر و مشهور
 بین الجمهور است برای شرح حالات آن مرحوم يك کتاب میتوان نوشت . (نقل
 از صفحه ۶ «بست مقاله»)

میرزا علی اکبر خان دہخدا

دهخدا

میرزا علی اکبر خان دهخدا در حدود سال ۱۲۹۷ هجری در طهران متولد شده پدرش یکی از ملاکهای متوسط قزوین بوده که چند سال پیش از تولد دهخدا طهران آمده و سکونت گزیده است.

قبل از اینکه بده سالگی برسد پدرش مرحوم شد و او که ارشد اولاد پدر بوده با برادران و خواهران خرد سالش در تحت حمایت مادر قرار گرفته است و این مادر با همت فوق‌التصوری او و سایر اولاد خود را بطوری بحسن ادب و اخلاق تربیت کرده که محل غبطه سایرین بوده است.

چون بواسطه هرج و مرج اوضاع عدالتی آن دوره پس از مرگ پدر تمام اموالشان را غارتگران و متنفذین تصرف کرده بودند با کمال سختی و صعوبت زندگانی میکردند است، با این سختی معیشت مادرش در تحصیل او همت گماشت و چون در آن موقع بیش از يك مدرسه دارالفنون در طهران نبود و آن مدرسه هم در نظر اغلب خانوادهای با دیانت موهون مینمود لذا یکی از فضلا و ادبای مهم آن دوره مرحوم شیخ غلام حسین بروجردی به تعلیم و تربیت او مشغول شد و چون فطانت و هوش و استعداد فوق‌العاده در وی بدید با توجهی بدراجه در حدود ۱۴ سال متوالی علوم مختلفه صرف 'نحو' 'معانی' 'بیان' 'فقه' اصول' حکمت' فلسفه قدیم و غیره و غیره را بوی آموخت و چون منزلش در جوار منزل مرحوم حاجی شیخ هادی نجم آبادی بود با قلت سن معاشرت

۱ آقا میرزا محمد خان قزوینی در «بیست مقاله» خود راجع بمرحوم حاجی شیخ هادی مینویسد: از جمله بزرگوارانی که از افلاس قدسیه ایشان بدون تدریس و تدریس کتب رسمی بقدر استعداد خود کتب فیوضات مومن مرحوم حاجی شیخ هادی نجم آبادی

چنان فرخنده شب را کر به بینی همانا میشوی دیوانه چون من
بباید دیدن آن شب را که، گویند شنیدن کی بود مانند دیدن،

✱

✱ ✱

مرا بیرون ز ری در پای البرز کنار چشمه ساری بود مسکن
گزیدم بر ستیغ کوهساری چو کبکی بر سر سنگی نشیمن
ندانم کوه را امشب چه حالت که اشک از دیده اش ریزد بدامن
خروشان است و گریان است و خندان گهی شادی نماید گاه شیون
برقص آمد در آنجا كلك بی جان مرا زاینده شد طبع سترون^۱
در آن مهتاب شب بر یاد ایران شدم بر صفحه کاغذ قلمزن

✱

✱ ✱

نگاهی کردم از بالا بیابین وطن را دیدم اندر چه چو بیژن^۲
شدم نومید و در نومیدی خویش مرا آمد بدل یاد «تهمتن»
گذشته درس امیدی بمن داد بدیدم در کران آینده روشن
شدم گوئی بنجواب اندر که دیدم کشیده سر بسر خطهای آهن
ز دریای خزر تا بحر عمان ز مرز هند تا سرحد ارمن
ز يك سو بسته دیدم سد کارون ز دیگر سوی بس کاویده معدن

✱

✱ ✱

چو از اندیشه لختی باز گشتم نگاهی دیگر افکندم بمیهن^۳
بطهران اندرون کردم نگاهی بدیدم گلخنی بر جای گلشن^۴

۱ سترون عقیم و نازا را گویند.

۲ پهلوان ایرانی که او را افراسیاب بجاه انداخته بود و رستم ویرا نجات داد

۳ میهن در اینجا بمعنی وطن آورده است.

۴ نقل از مجله آینده سال اول صفحه ۸۰.

غازه^۱ بر روی مکن و سسه بر ابروی مکش
 بذله بسیار مگو با دهن کوچک خویش
 رقص با هر کس و هر جای مکن، میترسم
 همه جا پای منه، رام مشو، باده منوش
 کمتر از خانه برون پای بنه بی مادر
 بتمشای زر و زیور یا سست مکن
 پس نگه دار نظر را و نگه دار هوس
 چونکه از بهر زر و زیور باید زر و سیم
 بهترین زینت دختر نه مگر عفت اوست
 که تو خوبی، نتوان ساخت ازین خوبتر
 ترسم ارزان بشود گفته همچون شکر
 نقص حسنت شود و عیب بجای هنر
 رای از آن لحظه که از خویش نباشد خبر
 بخیمایان و بیزار اگر افتد گذرت
 که هوسها بدل افتد ز نگه و نظرت
 که همین بوالهوسی افکند اندر خطرت
 بیم آن است که عصمت رود از بهر زرت
 خود تودا، چه بگیم من ازین بیشتر^۲

شب مهتاب

در کوهسار البرز^۳

شبی از نور مه چون روز روشن
 تو گفستی آسمان طاقی بلند است
 و یا مانند اقیانوس آرام
 همه سیارگان بر گرد آنها
 نژد و لاغر و پژمان و بیرنگ
 ثوابت چون هزاران شمع کم نور
 نیارم وصف آن شب کرد زین بیش
 منوچهری اگر میبود میگفت؛
 فروزنده مهی گسترده خرمن
 چراغ مه بران طاق است آون^۴
 مه تابان بساف «پرتو افکن»
 درخشنده ولی چون نوك سوزن
 چراغی را مثل کش نیست روغن
 که عمداً بر فروزی روز روشن
 فصاحت را بود حدی معین
 زبان^۵ من بود در وصفش الکن

۱ غازه - سرخاب.

۲ نقل از مجله آینده سال اول صفحه ۴۵.

۳ باستقبال قصیده معروف و زیبای منوچهری دامغانی است باین مطلع:

شبی کبوتر فروشته دلمان
 آون معنی آویزان.

۵ ضمیر «من» را میگردد بگوینده اشعار.

دکتر محمود خان افشار

دکتر محمود خان افشار در سال ۱۳۱۳ هجری قمری در یزد متولد شده و در سن ۱۳ سالگی به هندوستان مسافرت کرده و تحصیلات ابتدائی خود را سه سال در بمبئی نموده است، پس از مراجعت از هندوستان چند سال در مدرسه علوم سیاسی طهران به تحصیل مشغول و در ۱۹ سالگی برای تکمیل تحصیلات بااروپا رهسپار گردیده و مدت ۸ سال در آلمان، انگلستان، سوئیس، فرانسه بسر برده و در غالب ممالک دیگر هم سیاحت نموده است و در اوئیورسیته لوزان سوئیس بدرجه دکتری در علوم سیاسی نائل شد، کتاب سیاست اروپا (La Politique Européene en Perse) ^۱ در ایران را بعد از خاتمه تحصیلات بعنوان رساله دکتری (Thesis) در ۲۷۶ صفحه بزبان فرانسه نوشته که در برلین چاپ شده است راجع بر رقابت انگلیس و آلمان در ایران نیز در سنه ۱۷۹۱ م. در ژنو کنفرانسی داده که بطور رساله جداگانه بطبع رسیده است و گذشته از اینها مقالات متعدده ای بزبانهای اروپائی در مجلات شرق نزدیک (Near East) منطبعه لندن و مجله سوئیس (Bibliothèque Universelle) منطبعه لوزان و غیره و غیره و در جراید ایران از قبیل ایران، شفق سرخ، کوشش، ستاره و در جبل المتین کلکنه و غیره نوشته که اگر جمع آوری شود کتابی جداگانه خواهد گشت ^۲.

در حدود سنه ۱۳۴۰ هجری قمری بطهران مراجعت کرد بدو تدریس تاریخ دیپلوماسی و جغرافیای اقتصادی و غیره را در مدرسه سیاسی و نظام عهده دار شده و بعداً ریاست مدرسه عالی تجارت را که در زمان او تأسیس شده داشته است

۱ این کتاب از سیاست رقابتی روس و انگلیس و سیاستهای سایر دول ذی علاقه در ایران بحث میکند.

۲ عنوان یکی از مقالات مزبور (La Probleme Persan et la Paix) یعنی «مسئله ایران و صلح» است در مجله سوئیس.

دکتر محمود خان انصار

دختر غرب بمنزلگه مقصود رسید
 عرق شرم ز رویت نچکیده است هنوز
 یچمن سنبل بخت تو ز بدبختی ما است
 که نروئیده هنوز و ندمیده است هنوز
 خیزو این چادر شومت ز سر افکن بکنار
 گهر عمر ز دست نرهمیده است هنوز

غزل

من همان مرغک دلخسته بشکسته پرم
 میکنم قصه بمرغان چمن از غم هجر
 نوک خار مژه گل بنشسته است بدل
 گرچه هستم یچمن تازه نهالی لیکن
 من ز روز ازل ایدوست ز عشق رخ دوست
 گل من بلبل تو عشق وطن دارد و بس
 بهر آزادی خود چند نشینم بقفس
 که درین کمنج قفس نیست ز دنیا خبرم
 اگر افتاد دمی جانب صحرا گذرم
 آنچنان کز اثرش تا بلحد خون جگرم
 بشکسته است ز جور فلک دون کرم
 بر کف دست نهادم بزه عشق سرم
 جز همین ره چکنم درس نداده پدرم
 تا بکی در قفس اندر ره حسرت نگرم

سرود کودکان

—بند اول—

ما کودکان — بهر ایران — باید کوشیم از دل و جان
 علم و هنر — موجب فخر ما گردد در دو جهان
 سعی و عمل رهبر ما باشد ای فرزندان
 فخر و شرف — مشعل ما — در این راه نیره عیان
 ما — نو — باو — گان دبستان از بهر ایران

آهنگ بند اول کلام رنت از حسام زاده بازارگان کودکان

کلام رنت از حسام زاده بازارگان

مهد و وطن خوبان، جا کرده در او دیوان
آن شوکت و فروجاه، آوخ که برفت از یاد

خطاب بدختران مشرق راجع بحجاب

چشم من از گس مست تو ندیده است هنوز
گلی از گلشن وصل تو نچیده است هنوز
بوالهوس نیست دل ما و چو دل‌های دیگر
گهر عشق تو ارزان نخریده است هنوز
عشق سنگین گهری هست گران قیمت و کیست
زیر بارش قد او کو نه خمیده است هنوز
دل دیوانه من از همه جا بی خبر است
جز بیک بستر خونین نه طپیده است هنوز
بجز از عشق کتاب و وطن و دوست دگر
مزه عشق دل من نچشیده است هنوز
چون پذیرد دل تنگ من بیدل عشقی
که بجز خانه خون فام ندیده است هنوز
سرو بالای من امروز یچشم خوار است
چون بگلزار سعادت نچمیده است هنوز
غرق در لجه بدبختی و ایدر بمشامش
بوئی از گلشن دافن نرسیده است هنوز
مگر از جیب سحر مهر رخس سر نکشید
که بسر چادر ظلمت ندیده است هنوز

بس لاله خون فام است، کز مقبره اش رسته^۱
 از خون دل سیروس، بس رنگ بخود بسته
 اورنگ غم و اندوه، بگزیده و بنشسته
 چشم از همه پوشیده، دل از همه بگسسته
 ژاله نبود اشک است، بر لاله دلخسته
 از رخ چکدش بر قبر، وز قبر رود برباد
 با چشم خرد بنگر، بر مقبره و ایوان
 بس قطره اشکی چند، از دیده خود بفشان
 از خون دل و از اشک، بشخوده^۲ رخ و گریان
 داد دل خود برگیر، کام دل خود بستان
 بین با نظر عبرت، از جور زمان چونان
 در گردش روز و شام، بگذشته بازارگاد
 این خاک مهین روزی، خود جای مهان بوده است
 آرامگه شاهان، هم جای مغان بوده است
 اسرار جهانی ژرف، اندرش نهان بوده است
 وین «خاک نشین شه» خود «شه خاک نشان» بوده است
 آن رشک جنائی بود، وین رشک جهان بوده است
 آوخ که سبب بشکست، و آن طشت ز یام افتاد
 این خاک که بد مهد، شاهنشهی ایران
 میسود سر شوکت، روزی بسر کیهان
 آتشکده زردشت، آرامگه یزدان
 امروز شده یکسر، جولانگه خداسان

۱ چون بر مقبره گل شقایق بسیاری روئیده و غالباً دیده میشود.

۲ بشخوده یعنی خراشیده.

دستش بسا افراز^۱ روحش زندی فریاد
 گوید که بمن از چرخ^۲ رفته است بسا بیداد
 عز و شرف و شأنم دادند همه برباد
 صد داد ازین بیداد^۳ و از جور زمان صد داد
 گوید چه گذر کردی بر تبره مغاک ما
 رو چشم حسد بریند^۴ بگذر تو ز خاک ما
 آم است برون آید^۵ از سینه چاک ما
 اشک است برون ریزد^۶ از دیده پاک ما
 خون جگر و اشک است^۷ همواره خوراک ما
 بگذار که تا باشد^۸ این روح و جسد آزاد^۹
 جاری شده از مرغاب^{۱۰} سیلاب سرشک او
 سیلاب سرشک او^{۱۱} جاری شده بین جو جو
 پی بر به بسا اسرار^{۱۲} زان دخمه تو بر تو .
 بر مقبره اش بوم است بنشسته زند کو کو
 زان نوحه سرائی^{۱۳} ها^{۱۴} بس بند شنو نو نو
 گوید که کجا شد کو^{۱۵} آن بارگه و بنیاد

۱ تناسب مجتبه سبوس در یارارگاد که دستش بآسمان بلند و در حالت پرواز است (بال دارد) و بالای آن این جمله نقر شده است «اوم کوروش خشایثا هخامنشیاء» یعنی منم کوروش پادشاه هخامنشی .

۲ راجع است بگفته سبوس که بر روی سنگ تابوت خودش در مقبره نقر شده ترجمه این است «ای مرد منم کوروش پسر کامبیز مؤسس شاهنشاهی پارس و پادشاه آسیا باین بنای من و بر من از داشتن این بنا رشک مبرد و جای دیگر نقر شده «ای انسان هر که باشی و از هر کجا که بیائی بدان که من کوروش بریا دارنده سلطنت ایران هستم و ازین يك مشت خاک که حسد مرا یوشیده مرا محروم مکن و بدان حسد مبرد»

آف قدرت و عزتش کجا شد
و آن سطوت و شوکتش کجا شد

چشم همه خیره خیره بر تو است برخیز کمون نه وقت خواب است
آن گوهر شاهوار در تو است دیگر که نه طاقت و نه تاب است

در پوست چه چنین؟ برون آی
و آن گوهر و اصل خویش بنمای

ز نهار بجان نگاهدارش کاین مرز به نزد من عزیز است
از جان و ز قلب پاسدارش کاین مرز کیان و مرد خیز است

دل پاک نگاهدار و زی پاک
تا نام تو بر شود ز افلاک

آنگه که شگفت غنچه گل و آنگاه که مهر شد پدیدار
خندید چمن بابر و بلبل زد نغمه و گشت حق نمودار

یاد آر مرا بخاطر خویش
یاد آر ز باغبان دلریش

پازارگاد^۱

چند قطره اشک بروی آثار مخروبه بازارگاد

يك مرتبه هم ایدل، بگذر تو بیازرگاد
ماتم زده بین سپروس، بگرفته دل و ناشاد

۱ بمناسبت اینکه باین بحر و وزن آنچه در تسدیس قصیده خاقانی که مطلعش اینست
(هان ای دل عبرت بین از دیده نگه کن هان ایوات مداین را آئینه عبرت دات)
گفته شده همه راجع بمداین بوده است.

بگداخته در تنور دل جان

از حسرت خلق گول نادان

در راهبری قوم گمراه داد سخن و مقال دادم

از شعله ناله‌ای جانکاه بگداخت و سوخت پس نهادم

فریاد من از سپهر بر شد

عقل از سروجان ز تن بدر شد

جز سخره و طعنه و نکوهش ز این خلق دگر نبرده سودی

احساس بسوختم در آتش اما کس از آن ندیده دودی

زین مردم کینه ورز بدخواه

در محنت و رنج گاه و بیگاه

نا برده ز عمر حاصل اما در راه تو جان فدا نمودم

نا جیده ز گلستان گل اما بر روی تو باغ را گشودم

هشدار خسان رهی نجویند

زان نو گل بوستان نبویند

چیندی بگذشت زان خموشی کاین نوسن عشق سرکشی کرد

بکبار دگر ر برده یوشی بگذشته و ترک خامشی کرد

این مرتبه هریه بود بگذاشت

همت بترقی نو بگماشت

هشدار و کسل ز یکدگر دام در رهگذر تو دامها هست

در دفتر روزگار و ایام از نیک و بد تو نامها هست

هشدار که دیو ره نبندد

بدخواه بروی نو نخندد

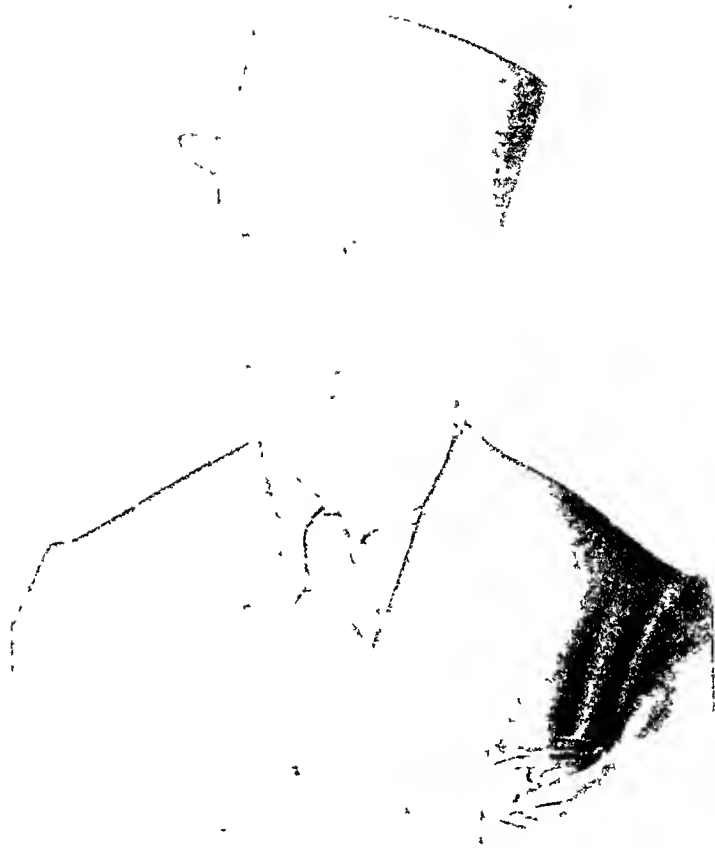
این کشور و مرز باستانی عیبود نو گوئیا سیه بخت

شد عظامر عجز و ناتوانی تا بست ز راه معرفت رخت

حسام زاده تالیفات و ترجمه‌های متعدده علمی نیز دارد از آن جمله کتاب «میکروسکوپ و میکروسکوپی» و «تحلیل ماده و قوه» و رساله سرودهای مخصوص محصلین مدارس و پیش‌آهنگان است که بطبع رسیده و تالیفات دیگر هم دارد که تا کنون چاپ نشده است غالب اشعارش وطنی و جنبه احساساتی آن بیشتر است و مخصوصاً بعضی اشعاریکه بسبك اروپائی ساخته بکنوع تجدد لطیفی بکار برده است که بسیار مطبوع است با مختصری از اشعارش و نمونه ای از سرودهایی که برای محصلین مدارس گفته است در اینجا درج مینمائیم.

چند کلمه به پسران امروز ایران بسبك اروپائی

ای غنچه نا شگفته در باغ	ای نو گل زیب بستانی
ای جلوه باغ و رونق راغ	و ای همدم روح آسمانی
و ای قلب تو پاک تر ز کوهر	
و از عطر صفای دل معطر	
امروز مراست شکوه چند	روی سخنم بتو است امروز
خواهم که گشایم از دهان بند	بس پند ز گفته ام بیاموز
راز دل خویش با تو گویم	
ارمان دل از کسی نجویم	
بنمیش که این سخن ز دل خاست	در ناله دل بسی اثرهاست
برخاست ز جان و پس ز تن کاست	در گفته من بسی خبرهاست
بشنو که بر آمده است پندم	
از سینه ریش دردمندم	
يك چند بدوره جوانی	تا خدمت خلق پیشه کردم
گر بود مرا تن و توانی	بر ریشه جان چو تیشه کردم

حسام زاده بازارگاد

حسام زاده

میرزا بهاءالدین خان یازارگاد^۱ معروف بحسام زاده پسر مرحوم دکتر حسام‌الاحبا از اطباء معروف فارس در ماه رمضان ۱۳۱۷ هجری قمری در شیراز متولد شده و نسب وی بفاصله سه پشت بمرحوم حاجی میرزا احمد نقیب‌الممالک شیرازی^۲ میرسد پس از اتمام تحصیلات ابتدائی و متوسطه مدت مدیدی به تکمیل تحصیلات مختلفه پرداخته و پس از آن مدت‌ها عمر خود را بمطالعه گذرانیده است و چند سالی نیز در مدرسه نظامی تحت معلمین خارجی به تحصیل فنون نظامی اشتغال داشته و فعلاً در دو مدرسه متوسطه بتدریس علوم طبیعی و ریاضی مشغول است و مدیریت یکباب مدرسه ابتدائی و متوسطه فارس هم با اوست و عضویت هیئت مدیره جامعه معارف و در انجمن ادبی فارسی نیز سمت منشی‌گری را دارد.

حسام زاده یکی از علمداران تجدد در ایران میباشد و تأسیس غالب آثار جدید در فارس از قبیل مؤسسه ورزش و کلوپ فوتبال (Foot-ball Club) و بیش‌آهنکی (Scouting) از اوست مشارالیه از علم موسیقی و نوت اروپائی بهره‌ای وافیه دارد و سرودهای وطنی بسیاری نیز که بعضی آهنگش از خود مشارالیه و بعضی مطابق نغمات اروپائیست و بسیار مهیج میباشد برای محصلین ساخته که غالب اشعار و سرودهای وطنی او در مجله "یازارگاد" که مدت یکسال در تحت مدیریت او منتشر میشد بطبع رسیده است.

۱ PAZARGAD جایست نزدیک شیراز که مقبره کوروش (Cyrus) بزرگ نخستین شاهنشاه هخامنشی (وفاتش ۵۲۹ ق. م.) در آنجاست

۲ یکی از شعرای فارس که کتاب منظوم "باده یخمار" از تالیفات اوست و بطبع رسیده است.

ندیدند صید افکنانش نشان رفتند و بردند با خود سگان
 بنا کرد بر خوردن شاخ و برگ مران تانك را چون رها شد ز مرگ
 صدایش بیامد سگانرا بگوش دگر باره رفتند در جستجوش
 بدیدند و بستندش راه فرار دریدند ویرا در انجام کار
 ✱ ✱ ✱

چنین است یاداش حق ناشناس کسی کاو بمنعم بود اسپاس

غزل

ز یاران هر که یارش مهربان تر از او نبود بگیتی کامران تر
 همه مه طلعتان نا مهربانند ور آنها ماه من نا مهربان تر
 تمام دلبران شیرین زبانند ولی دلداری من شریں زبان تر
 بهای بوسه دادم جان و شادم که جان از بوسه اش نبود گران تر
 گر انسانی، بخور می، زانکه گفتند کند می آنچنان را آنچنان تر
 جوانی خوش بود گر بگذرانی بوصل دلبری از خود جوان تر
 اگر از کار دانی بهره بردی بکوش از جان که گردی کاردان تر
 وگر گشتی توانا تر مکن جور مباش ایمن ز خشم ناتوان تر
 باستادی حبیب می شناسد ازین اشعار اگر گفتی روان تر

در مذهب من بد نام بهتر بود از گناه
 جبریل امین از نیست شیطان لعین باشد
 در بحر بقا باید چون خس تگ و یوگی داشت
 در قعر قند ناچار آن در که وزین باشد
 زین زندگی يك شكل افسرده دلم ایگاش
 یا بهتر ازین گردد یا بد تر ازین باشد
 شاید که ضعیفان را اوصاع شود بهتر
 در گیتی اگر مجری دستور لنین^۱ باشد
 وضع غنی و درویش آن به که شود تبدیل
 يك چند چنان میبود يك چند چنین باشد
 اشعار حبیب از نیست مطلوب بود معذور
 کی شعر تر انگیزد خاطر که حزین باشد^۲

گوزن و تالك

این قطعه ترجمه یکی از فابل های «لافونتین»^۳ است

گوزنی بصد افکنان شد دچار ره‌ی در رهائی نبد جز فرار
 در آمد یحبابك ترین حس و خیز بدانسان که از مرگ یابد گریز
 گریزان گوزن و سگان در پیش روان این و آنان دیوان در پیش
 در آن دم که میرفت بیم هلاک در آمد به نیکو پناهی ز تالك
 ز اوراق تالكش چنان بد پناه که کس را نیفتاد بر وی نگاه

۱ Vladimir Ilyich Ulyanov Lenin (۱۸۷۰-۱۹۲۴ م)

۲ مصرع اخیر از خواجہ حافظ شیرازی است.

۳ Jean de la Fontaine (۱۶۲۱-۱۶۹۵ م) نویسنده حکایات اخلاقی

FABLE) و شاعر معروف فرانسوی.

منزل جمعی بریشان مسکن قومی ضعیف
 قصرهای عالی اشراف دون بایست کرد
 هر که پارازیت^۱ و تنبل میشود بایست کشت
 آری از تن خون فاسد را برون بایست کرد

— ۲ —

ز این سپس باید که در راه عمل زد گامها
 و اندر آن ره کرد اندر هر قدم اقدامها
 شام جمعی همچو صبح و صبح قومی همچو شام
 وای اگر ماند بجا این صبح ها این شامها
 کامرانی نیست مخصوص گروهی خود پرست
 کام خود ز آنان گرفتن باید ای ناکامها
 آنکه خون رنجبر را همچو می در شیشه کرد
 کرد خونس را بپاید همچو می در جامها
 اختیار حبس و اعدام کسان در کف نگر
 ناکسانی را که باید حبسها اعدامها
 مالک و دهقان غنی و بینوا شاه و گدا
 محو باید گردد از روی زمین این نامها
 بکطرف تسبیح بنکر بکطرف تحت الحزنک
 شیخ را باشد برای صید احمق دامها
 تا بکی تقلید سبک دیگران بایست رنج
 طرحی از نو همچو طرح خواجهها خیامها
 بلند همتی

در مرتبه باید مرد چون چرخ برین باشد
 و در دست نداد اینقدر در زیر زمین باشد

شکو

نه کردم جوانی تا کنم خوش زندگانی را
 چه سود از زندگانی چون نه کردم جوانی را
 بود خوشبختی اندر سعی و دانش در جهان اما
 در ایران پیروی باید قضای آسمانی را
 بقطع رشته جان عهد بستم بارها با دل
 بمن آموخت گیتی سست عهدی سخت جانی را
 کی آگه میشود از روزگار تلخ ناکامان
 کسی کار گسترده هر شب بساط کامرانی را
 بدامان خون دل افشاندن از دیده کجا داند
 بساغر آنکه میریزد شراب ارغوانی را
 نجوید عمر جاویدان هر آنکو همچو من بیند
 بیک شام فراق اندوه عمر جاودانی را
 این دو غزل را در لزوم انقلاب ایران گفته است

- ۱ -

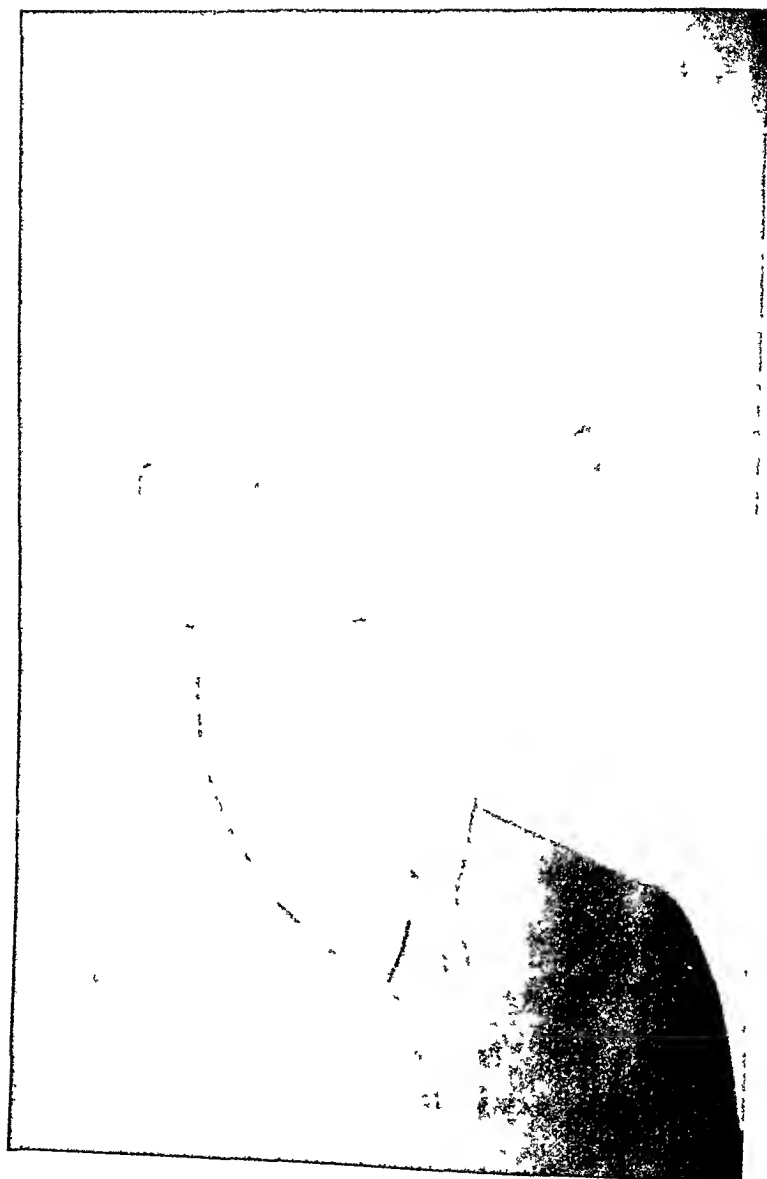
ز انقلابی سخت جاری سیل خون بایست کرد
 وین بنای سست بی را سرنگون بایست کرد
 از برای نشر آزادی زبان باید گشاد
 از تجمیعون عالم را زیون بایست کرد
 تا که در نوع بشر گردد تساوی برقرار
 سعی در القاء القاب و شئون بایست کرد
 ثروت آنکسی که میباشد فزون باید گرفت
 و آنکه کم از دیگران دارد فزون بایست کرد

به دامغان و شرح حال منوچهری دامغانی و مقامات حبیبی مرتّب از حکایات اخلاقی نظم و نثر و تاریخ ادبیات ایران قبل از اسلام تا زمان حاضر و رساله‌ای راجع بزبان سمنانی است که از آنها فقط شرح حال یغما بطبع رسیده است و ما اینک برای نمونه چندی از اشعارش انتخاب کرده در اینجا درج مینمائیم.

وطن

این قطعه مخصوصاً بزبان ساده برای اطفال مدارس گفته شده است

کشور ایران که زید جاودان	هست وطن بر همه ایرانیان
رشت و قم و ساوه و طهران بکیست	مشهد و تبریز و صفاهان یکیست
اهل وطن زاده این مادرند	باور و غم خوار بیکدیگرند
ای بسر با ادب هوشیار	از دل و جان خاک وطن دوستدار
حب وطن مهر و وفا آورد	حب وطن صدق و صفا آورد
حب وطن شیوه نیکان بود	حب وطن دین بود ایمان بود
هرکه بود صاحب ادراک پاک	مهر بدل دارد از این خاک پاک
محترم این ملک چو مادر بدار	هموطن خویش برادر شمار
چشم ز همراهی بیگانه پوش	خویش بآبادی این خانه کوش
در ره حفظ وطن خویشتن	دل بکن از جان و تن خویشتن
تا نبود نام بدت یادگار	یار باغیار مشو زینهار ^۱

حبیب یغمائی

حبیب یغمائی

حبیب یغمائی^۱ یسر حاج میرزا اسدالله در سال ۱۳۲۰ هجری قمری در قریه خور از بلوک جندق و بیابانک^۲ متولد شده و تحصیلات مقدماتی و ادبی دوره دارالمعلمین طهران را بپایان رسانده بریاست معارف و اوقاف سمعان منصوب گشت بعد از دو سال برای معمولی ادبیات فارسی در مدرسه دارالفنون بطهران منتقل گردید و فعلاً آن سمت را داراست. در مقدمه رساله «شرح حال یغما و جغرافیای جندق و بیابانک» که بقلم حبیب نگارش یافته میرزا عباس خان اقبال آشتیانی راجع بمشار الیه چنین اظهار عقیده میکند:

«نگارنده این رساله که خود اهل جندق و از دودمان مرحوم یغما هستند با وجود قلت سن هم امروز از گویندگان صاحب ذوق و از شعرای لطیف طبعند و با داشتن استحکام واسطقص کلام قدما باقتضای طبع دنیای جدید فکر میکنند و مضامین تازه ابتکار مینمایند، درین هرج و مرج ادبی که هر بافنده خود را شاعر و هر ابجد خوانی خویش را نویسنده میدانند متصف بودن بصفات فوق برای شخص از مزایای انکار نکردنی و جزء فضایل قابل ستایش است و تصور میکنم کمتر کسی بانار آقای یغمائی آشنائی پیدا کند و با نویسنده این سطور هم عقیده نشود»^۳

اشعار حبیب بالغ بر دو هزار بیت از قصیده و غزل و قطعه و غیره است که غالب آنها در کتب کلاسیکی مدارس و مجارید و مجلات مختلفه بطبع رسیده، قطعات ادبی که بسبب گلستان سعدی و همچنین مقالاتی که در جراید و مجلات نوشته قابل توجه است، از تالیفات او شرح حال یغما و کتابی راجع

۱. منسوب میرزا ابوالحسن یغما شاعر معروف عصر قاجاریه. ۲. یکی از بلوک

مرکزی ایران. ۳. نقل از شرح حال یغما صفحه ۳ چاپ طهران.

ای خفتگان ای خفتگان مدهوش و از خود رفتگان
 شد خاکتان از ناکساف ایرانیان ایرانیان
 آن شوم خرس زشت خود داند ز خود بی گفتگو
 کیلان و آذربایگان ایرانیان ایرانیان
 شد موسم رزم و ستیز برزد نفیر رسته خیز
 شورید از یبر و جوان ایرانیان ایرانیان
 شمشیر باید آختن سوی عدو بر ناختن
 راند از وطن بیگانگان ایرانیان ایرانیان

بیاد مام و باب

اندر سوگواری

چرخ را رسم مهر و وفا نیست	تکیه بر زندگانی روا نیست
اعتمادی بدور فنا نیست	چون حبایی نشسته بر آبیم
نک نشانی از آن در سرا نیست	کاروانی ز ما رفته از پیش
جز دریغی از آنان بجا نیست	بس عزیزان ز ما در گذشتند
اندر آن خانه زیب و نوا نیست	خانمانی که شد خالی از مام
کلبه دان که در آن صفا نیست	دودمان کو نهی ماند از باب
مرک از زندگانی جدا نیست	کس نهانده است و ما هم نهانیم
جز بهائم دلش آشنا نیست	بور را حزن یکتا رفیقی است

جمشید و سام و زاب کو طهمورث و داراب کو
 کو ابرج از پیشینیان ایرانیان ایرانیان
 کورش چه شد کمبوج کو کو اردشیر و فر او
 کیخسرو آن شاه کیان ایرانیان ایرانیان
 از پهلوانان زمان چون شد بلاش و اردوان
 شیر افکنان اشکانیان ایرانیان ایرانیان
 شاپور کو بهرام کو آن شوکت و آن نام کو
 کو اردشیر بابکان ایرانیان ایرانیان
 کو فرسی و پرویز ما شاه طرب انگیز ما
 کو دادگر نوشیروان ایرانیان ایرانیان
 فرخنده بی فیروز کو آن سال و ماه و روز کو
 پور اندخت مهربان ایرانیان ایرانیان
 کو آنکه از کین کشته شد در خاک و خون آغشته شد
 کو یزدگرد نوجوان ایرانیان ایرانیان
 از دور چرخ کجمدار نه شهر ماند و شهریار
 رفتند این ساسانیان ایرانیان ایرانیان
 ایران ما زین رفتگان شد یادگاری شایگان
 مدמיד از کف رایگان ایرانیان ایرانیان
 نخت کی و جمشید را هم پرچم خورشید را
 دارید تا دارید جان ایرانیان ایرانیان
 ما خواب و دشمن در کین چشمان و دل پر آرزو کین
 زینهار ازین اهریمنان ایرانیان ایرانیان
 اهریمنان بد کشت دیو و ددان بد منش
 بگرفته از ما خائنان ایرانیان ایرانیان

جنگ است و از آن یند دهد غلغله توپ این یند گرانایه شمارید شمارید
 رزم آمد و خوش آمد و شد موسم کيفر شمشیر شرر بار بر آرید بر آرید
 چالاک و دژم سوی هم آورد شتابید دل را بخداوند سپارید سپارید
 نك زندگی خرس سیه کام سر آمد تابوت و کفن زود بیارید بیارید
 تا کالبد خرس بگوری مسپارید از لاشه وی دست مدارید مدارید

ایرانیان ایرانیان

سالی شد از جنگ جهان ایرانیان ایرانیان
 تا برده ما سودی از آن ایرانیان ایرانیان
 مهر وطن افسانه شد گلزار ما ویرانه شد
 شد خوار خاک باستان ایرانیان ایرانیان
 از چه چنین پژمردگی بیچارگی افسردگی
 در کالبد تان نیست جان ایرانیان ایرانیان
 مستی و سستی تا بکی خواری و پستی تا بکی
 تا کی روا آه و فغان ایرانیان ایرانیان
 تنگ است تنگ این زندگی فریاد زین شرمندگی
 از دست داده فرو شاف ایرانیان ایرانیان
 آخر خدا را همتی ای قوم ایران غیرتی
 خواری بود بار گران ایرانیان ایرانیان
 این خاک اندر باستان آزاد بوده است و جوان
 از زور بازوی یلان ایرانیان ایرانیان
 آرید یاد آنروز را آن لشگر پیروز را
 یادی هم از شاهنشهان ایرانیان ایرانیان

یللی

بیاد کار جنگ بین المللی

ای گروه عشقبازان یللی	ای هوا داران ایران یللی
شد گرفتار ستم مام وطن	رحم بروی ایجوانان یللی
خرمن امید از بیداد سوخت	آری از نو دانه افشان یللی
نگسلان ای مرد بند بندگی	یا بکش از چاه زندان یللی
نیست مرد کار را در گیسو دار	بیم از این ترس از آن یللی
هر که را در سر هوای دلبراست	دارد اندر کف سر و جان یللی
گر بدو بارید تیر از چپ و راست	رو نگرداند ز میدان یللی
ای خوش آن مردی که ر بالای دار	جان سپرد ایران گویان یللی
توپ از هر سو همی غرد چو رعد	تیر از هر گوشه پیران یللی
غلطد اندر رزمگه در خون خویش	نوجوانان صد هزاران یللی
بیش ازین میسند تنگ خویشان	زنده کن نام نیاکان یللی
یاد آر از داربوش و اردشیر	زان همایون روزگاران یللی
الحذر زین روز و ازین تنگ و عار	مرگ به زین روزگاران یللی
خانه ما گشته آن دیو زشت	عرض ما از آن غولان یللی
گر شود امروز دشمن کامیاب	روز ما آید بپایان یللی
بور طهمورث بدر زنجیر را	بند با آن خیل دیوان یللی
شیر شو از کله روبه مترس	گر نوی از پشت گردان یللی

اندرز

جام می و دانداز گذارید گذارید
ناید سخن صلح و سلامت ز کس امروز
بوشید سلح تیر ببارید ببارید
از توپ سخن گوش بدارید بدارید

خورشید کیان گرداند چو رو شد شب بزه سان دشمن شب جو
بر بازی چرخ نفرین و توف کاگیخت بها بیدادگری
هو حق مددی مولا نظری

در ماتم و در زاری تا کی اشک از دو بصر جاری تا کی
شرمندگی و خواری تا کی ناچند روا این خون جگری
هو حق مددی مولا نظری

ما را باید شمشیر و تنگ زور و دل شیرو نیروی نهنگ
بازوی یلان اندر که جنگ نه گوه زرد و نه چشم نری
هو حق مددی مولا نظری

آوخ آوخ کوئی مستیم افیون زده و خواب و سستیم
از خود غافل زینرو پستیم نبود مارا از خود خبری
هو حق مددی مولا نظری

ملت غافل دشمن در کار این يك در خواب آن يك بیدار
این يك مدهوش آن يك هشیار زین سان گردد قومی سپری
هو حق مددی مولا نظری

بگرفته عدو کاشانه ما از خود داند این خانه ما
بر کرده شکم از دانه ما در خرمن ما در زد شرری
هو حق مددی مولا نظری

بیداد عدو اندر تبریز یاد آورد از ظلم چنگیز
اله اله از این خوف ریز بر سوخت بهم هر خشک و نری
هو حق مددی مولا نظری

از بهر وطن از جان کوشیم وز دست اجل خلعت پوشیم
وز جام فنا زهری نوشیم تا کام وطن گردد شکری
هو حق مددی مولا نظری

امید چنان است که فردا هم ازین شور
 از شیخ فسونگر بدرد خرقة و دستار
 گیرد ز نو ایران کهن زور جوانی در کالبدش در دمدا تازه روانی
 سر بر زند از کاخ دلش رخس نهانی ز آنسان که بیاد آورد از فرّ کیانی
 هم باک شود دامنش از گرد زمانی
 کالوده و تنگین شده از دوده قاجار

درویش شورشی

هو حق مددی مولا نظری
 از چیست چنین بیچاره شدیم
 کوته دست و غمخواره شدیم
 از خانه خود آواره شدیم
 نا دیده چو ما کس در بدری
 هو حق مددی مولا نظری
 ایران بنگر ویرانه شده
 بین مهر وطن افسانه شده
 قومش گونی دیوانه شده
 نابود شود اینسان بشری
 هو حق مددی مولا نظری
 این خاک به از کیوان بودی
 آرامگه کردان بودی
 رشک همه شاهان بودی
 شد دستخوش غول تبری
 هو حق مددی مولا نظری
 ای قبله ما ایران ایران
 ای خاک نیاگان و گردان
 پر کرده کنون مهرت دل و جان
 تو روح دل و نور بصری
 هو حق مددی مولا نظری
 هو هو هو کو کو دارا
 کو داد رسی کو غم خور ما
 کو شایور آن لشگر آرا
 رفتند و نماند ز ایشان اثری
 هو حق مددی مولا نظری

افسرده و پژمرده و پژمان و پریشان

آری قجر آورد چنین روز ببازار

از خسرو بیگانه جز این بار نیاید از کثردم و از مار جز آزار نیاید

از راهزن و دزد دگر کار نیاید زور و هنر شیر ز کفتار نیاید

داد و فر پرویز ز قاجار نیاید

از شاخه گل گل بری و خار دعد خار

زین سلسله سست آمد کاشانه هستی زین بار گران کاخ در افتاد به پستی

بگرفت فرا یاره و بیکاری و مستی در یوزگی و هرزگی و زشتی و سستی

درویشی و تن پروری و خویش پرستی

دزدی و دروغ و دغل و کینه و کشتار

زین سلسله يك پادشه دادگری کو نام آور و فرزانه و مرد هنری کو

در کشور غارت زدگان سیم و زری کو توپ و سپه و جوشن و خود و سپری کو

خشکیده و تفتیده زمین ، برگ و بری کو

کو کشته و کو خرمن و کو گندم و انبار

نابود شد آنچه از زمین پیش بجا بود افتاده تبه آنچه در آن خاک بپا بود

بی چاره شد آنکس که ورا برگ و نوا بود بیگانه زبردست و زبون آنکه زما بود

ننگین شد و بدنام کرا شرم و حیا بود

از آل قجر مسخره مانده است و لقب دار

سردار سپه خانه ز بیگانه پیرداخت این پور مادر ماتم زده بنواخت

مردانه بکوشید و بهر سوی همی تاخت شاه قجر از کرسی طاوس بر انداخت

آئین نو آورد و ره و رسم دگر ساخت

بادش بجهان هرمز دادار نگهبان

ایدون که بپا گشت ازو برچم دستور از پیک رسد مژده آزادگی از دور

هم لانه ارگ آمد آسوده ز زنبور وارسته شد از نیش ستم کشور رنجور

عشق چو رو تابد از میانه بگردد دشمنی و کین و خدعه ظلمت افکن
 تا که تو در خانه تخم کینه فشانی سازی از خدعه و خیانت مخزن
 ماند اوضاع ملک درهم و برهم ماند بس کار و کوشش از تو سترون
 خانه چو از عشق و مهر خالی و عاریست خانه چه باشد سرای حيله و شیون

در موقع انتقال سلطنت ایران از قاجاریه بسلسلهٔ پهلوی فرماید
 از بیک نوید آمد هان گوش فرا دار کاحمد شه ایران شد از تخت نگونسار
 ورنگ شهبی پاک شد از دیو تبه کار وز راهزن و ترکن و دوده قاجار
 زین مژده بدرگاه خداوند سپاس آر
 کز خجالت آن ننگ بجستیم دگر بار
 بودیم به ننگ اندر سالی صد و پنجاه پیوسته باندوه و برنج و به تب و آه
 بیچاره و در مانده و دست از همه کوتاه بد بسته بهر سوی که رفتیم بماراه
 بیگانه بها چیر شد و گشت شهنشاه
 بنشست به تخت جم غارت گر ناتار
 این دودهٔ مردوده از آق قوینلو از یورت مغول آمده چون غول دژمخو
 چندی ز چپاول بفکندند هیاهو وز دستهٔ دزدان دغل ساخته اردو
 در کشور شاپور نمودند تکاپو
 خورشید درخشنده زند آمد زآن تار
 سر دستهٔ این طایفهٔ دزد ستمگر بد گوهر و بدخواه و بداندیش و بد اختر
 از خون کسان کرد چو دریا همه کشور خود نیز پر از آرز در آن بحر شناور
 تا آنکه بنزدیک ری افکندش لنگر
 بیچید سیه چادر و بنشست بدربار

زین طایفه و ز هفت شه ترك نژادان ایران کهن گشت یکی تودهٔ ویران
 بر چرخ رسد ناله از آن خاك ز جفندان مردانش همه بدخود و وارفته و بیجان

بزرگترین گناه

این قصیده را در انتقاد از تعدد زوجات فرموده است که
قسمتی از آن انتخاب میشود

هان ای پسر پاك زاد بشنو از من
آنك دو زن را ز بهر خویش روا دید
بیش از يك زن ز بهر مرد درین روز
ایكه نمودی دو زن اسیر و گرفتار
ظلم روا داری و ز جهل سرائی
حكم اگر از خداست از چه نگفتند
ساحت حق را ز سنگ فتنه خبر نیست
وای بر آن مرد کز گناه نهراسد
بیش از يك دوست در ضمیر نگنجد
شهوت زشت و دوزن گرفتن جرم است
وای بر آن سر زمین تیره که آنجا
شرمت باد از زمان و عصر تمدن
تنگین آید بچشم اهل زمانه
چشم مبادت بسوی پرتو یزدان
ایكه زنی را رفیق عمر گزیدی
مهر و وفا در جهان و دیعه حق است
خانه دل از گناه شهوت کن پاك
وی دو زن بینی و زیانش نه بینی
لا جرم از برگزیدن زن دوم

عزت خود را و ملك میدان از زن
تربیت قرن راست قاتل و دشمن
روح وطن راست رنج و درد و زلیفن
و ایكه دات سخت تر ز سنگ و ر آهن
هست روا این بدین و سنت متقن
موسی و عیسی و زرتشت و برهن
شهوت در دست غیب داده فلاخن
نیکو داند هر آنچه زشت و فزاکن
ار نبود دل سرای شهوت و ریم
پاك کن از این گناه دیده و دامن
کتر ارزد زنی زدائۀ ارزن
تربیت روزگار خرم و روشن
کز نو رسد مر بچشم دانش سوزن
ار تزدائی ز خویش خوی هریم
رسم وفا دان و عهد و پیمان مشکن
سر زند از آن سپرغم و گل و لادن
جهد کن این خار را ز بنیان برکن
پرده تیره ز پیش چشم بیفکن
عشق زن پیش را بسوزی خرمن

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

از بهر وطن بجان بکوشیم در رزم بسان پیل جوشیم

چون شیر دژم بهم خروشیم گو دشمن اژدر و پلنگ است

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

گر دور شود ز جسم ما سر افتد در خاک تیره پیکر

ندهیم ز چنگ تخت و افسر تا در ترکش یکی خدنگ است

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

آلآن ز پی ستیزه برخاست دریا دریا سپاه آراست

از زور حریف زشتخو کاست زو بیم و هراس در فرنگ است

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

شد تیره چو خاک چرخ مینا از دوده نوپ کوه فرسا

لشکر بگرفت دشت و دریا از برف و ز خون زمین خلنگ است

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

شمشیر بالان درین تکاپو آمد چو گان و کله ها گو

لرزد دل شیر از هیا هو همدار که روز فر و هنگ است

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

ز سته خیز

یادگار جنگ جهانگیر در پاریس و برلن ۱۳۳۳ -

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

هل شیشه می، بگیر شمشیر از گیسوی یار بند میذیر

بشتاب که رسمت رسی دیر ای سست نه موسم درنگ است

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

تا چند زبان ز ظلم بسته ز آزادی خویش دست شسته

نومید بگوشه ای نشسته گر چشم نه کور و پای لنگ است

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

تا چند خروش و آه و زاری زین پس نه سزاست بردباری

زین بیش نه درخور است خواری فرمان بردن ز روس تنگ است

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

تا روس بملك جا گزیند تا جغد بگلستان نشیند

تا دشمن کیفرش نه بیند خود شهد بکام ما شرنگ است

برخیز ز خواب وقت تنگ است

بشتاب که روز رزم و جنگ است

خوش آن باشد که تیغ آزیمن اندر پیکار سر فرازیم

شمشیر ز خون سرخ سازیم چندپست که تیغ زیر زنگ است

و تألیف جلد دوم یشتها بانجام رسانیده و اینک در همانجا مقیم و مشغول تفسیر خورده اوستا میباشد.

آقای میرزا محمد خان قزوینی راجع باخلاق و اشعار این شاعر جوان فکر میفرماید:

«و دیگر از فضایل مقیم بر لین در آن ایام دوست قدیمی من آقای میرزا ابراهیم پور داود از شعرای مستعد عصر حاضر با طرزی بدیع و اسلوبی غریب متمایل بفارسی خالص که تعصب مخصوصی بر ضد نژاد عرب و زبان عرب و هرچه راجع بعرب است دارند مثلاً این بیت خواجه را

اگرچه عرض هنر پیش یار بی ادبیست

زبان خموش و لبکن دهان پر از عربیست

سخت انتقاد میکنند که چرا عربی را جزو هنر شمرده است و این ضعیف با وجود اینکه در این تعصب بر ضد زبان عربی با ایشان توافق عقیده ندارم معذالک خلوص نیت و حرارت و شور ایشانرا درین خصوص از جان و دل تحسین میکنم.^۱

دیوان اشعارش موسوم به «یوراندخت نامه» در بمبئی با ترجمه انگلیسی آن بطبع رسیده و علاوه بر این تالیفات دیگر نیز دارد از آن جمله اینست تفاسیر یشتها که عبارت از ادبیات یسنا باشد و کاتها (سرودهای زرتشت) ایرانشاه، خرمشاه و غیره و ماچندی از اشعار او را منتخب و در اینجا درج مینمائیم.

پور داود

میرزا ابراهیم خان پور داود پور باقر که از خانواده ملاک و تجار رشت میباشد در ۲۸ جمادی الاولی ۱۳۰۳ هجری قمری در رشت متولد شده و پس از يك دوره تحصیلات ابتدائی فارسی و عربی در رشت بطهران رفت و طب قدیم را در آنجا تحصیل نمود و در سال ۱۳۲۴ هجری از طریق بغداد بطرف سوریه رفته در بیروت در مدرسه لائیک (Laique) بادیات فرانسه آشنا شد و در سال ۱۳۲۸ بفرائس رفته پس از یکسال و نیم تحصیل مقدمات در اونیورسته پاریس در شعبه حقوق داخل شد و در اوقات جنگ بین‌المللی از فرائس خارج شده در سال ۱۳۳۳ هجری به برلین رفت.

از برلین روانه بغداد شده در آنجا و بعد در کرمانشاه روز نامه «رستمخیز» را انتشار داد و در سال ۱۳۳۴ هجری مجدداً به برلین مراجعت کرد و يك دو سالی در اونیورسته حقوق برلین بوده و سالهای بعد را بمطالعه کتب راجع بایران قدیم گذراند و در سنه ۱۳۴۲ هجری قمری با عیال و دختر بیچه اش رهسپار ایران و وارد وطن عزیز خود رشت شده، بعد از دو سال توقف در سال ۱۳۴۴ روانه هندوستان شد.

مدتی در بمبئی متوقف و قسمتی از تفسیر اوستا را در آنجا انجام داده و در سال ۱۳۴۷ هجری به برلین مراجعت کرد و در آنجا تفسیر

میرزا ابراہیم خان پور داود

دیوانگی است قصه تقدیر و بخت نیست
 از بام سرفگون شدن و گفتن این قضا است
 آن سفلۀ که مفتی و قاضی است نام او
 تا بود و تار جامه اش از رشوه و ریاست
 گر درهمی دهند بهشتی طمع کنند
 کو آنچنان عبادت و زهدی که ریاست
 جانرا هر آنکه معرفت آموخت مردم است
 دلرا هر آنکه نیک داشت پادشاست

مرد و زن

وظیفه زن و مردای حکیم دانی چیست
 یکی است کشتی و آندیکریست کشتیبان
 چو ناخداست خردمند و کشتیش محکم
 دگر چه باک ز امواج و ورطه و طوفان
 بروز حادثه اندر یم حوادث دهر
 امید سعی و عمل هاست هم ازین هم از آن
 همیشه دختر امروز مادر فرداست
 ز مادر است میسر بزرگی پسران

اعمی است کر بدیده معنیش بنگری
 آن کو خطا نمود و ندانست کان خطاست
 سر بی چراغ عقل گرفتار تیرگی است
 نن بی وجود روح پراکنده چون هبست
 هم نیروی چنار نگشته است شاخکی
 کز هر نسیم بید صفت قامتش دوانست
 گر پند تلخ میدهمت ترش رو مباحش
 تلخی بیاد آر که خاصیت دواست
 در پیش پای بنگر و آنکه گذار پای
 در راه چاه و چشم تو همواره در قفاست
 گندم نکاشتیم که کشت و زآن سبب
 ما را بجای آرد در انبار لویاست
 میدجوی گرچه عزم تو ز اندیشه برتر است
 میدوی گرچه راه تو در کام ازدهاست
 قصر رفیع معرفت و کاخ مردمی
 در خاکدان پست جهان برترین بناست
 عاقل کسی که رنج بر دست آرزوست
 خرم کسیکه در ره امید روستاست
 بازارگان شدستی و کالات هیچ نیست
 در حیرتم که نام تو بازارگان چراست
 با دانش است فخر نه با ثروت و عقار
 تنها هنر تفاوت انسان و چارباست
 ز آشوب های سیل و ز فریاد های موج
 تندیشد ای فقیه هر آنکس که ناخداست

سالک نخواست است ز گم گشته رهبری
 عاقل نکرده است ز دیوانه باز خواست
 چون معدن است علم و در آن روح کار گر
 پیوند علم و جان سخت گاه و کهریاست
 گر لاغری تو جرم شبان تو هیچ نیست
 زیرا که وقت خواب تو در موسم چراست
 دانی ملخ چه گفت چو سرما و برف دید
 تا گرم جست و خیز شدم موسم شتاست
 جان را بلند دار که این است بر تری
 پستی نه از زمین و بلندی نه از سماست
 اندر سموم طینت باد بهار نیست
 آب نکبت خوش از نفس خرم صباست
 آرا که دیبه هنر و علم در بر است
 فرش سرای او چه غم از زانکه بوریاست
 آزاده کس نگفت ترا تا که خاطرت
 گاهی اسیر آرز و گهی بسته هواست
 بیگانه دزد را بکمین میتوان گرفت
 نتوان رهید ز آفت دزدی که آشناست
 بشناس فرق دوست ز دشمن بچشم عقل
 مفتون مشو که در پس هر چهره چهره است
 ز کارهاست در دل آلودگان دهر
 هر پاك جامه را نتوان گفت پارساست
 ای شاخ تازه رس که بگلشن دمیده
 آب گلبنی که گل ندهد کمتر از گیاست

مور هرگز بدر قصر سلیمان نرود
 تا که در خانه خود برگ و نوائی دارد
 زهد با نیت پاک است نه با جامعه پاک
 ای بس آلوده گه پاکیزه ردائی دارد
 شمع خندید بهر بزم از آن معنی سوخت
 خنده بی چاره ندانست که جائی دارد
 همزم سوخته شمع ره منزل نشود
 باید افروخت چراغی که ضیائی دارد
 کرک نزدیک چراگاه و شبان رفته بخواب
 بزه دور از ربه و عزم چرائی دارد
 فرخ آن شاخک نو رسته که در باغ وجود
 وقت رستن هوس نشو و نهائی دارد

اندرزهای من

گویند عارفان هنر و علم کیمیاست
 وان مس که کشت همسر این کیمیا طلست
 فرخنده طالعی که بدین بال و پر پرد
 همدوش مرغ دولت و همعرصه هماغست
 گر زنده و مرده نه کار جان گرفتن
 تن پروری چه سود چو جان تو نا شناست
 تو مردمی و دولت مردم فضیلت است
 تنها وظیفه تو همی نیست خواب و خاست
 خوشتر شوی بفضل ز لعلی که در زمیست
 بر تر پری یعلم ز مرغی که بر هواست

اشك یتیم

روزی گذشت پادشهی از گذر گهی
فریاد شوق بر سر هرکوی و بام خاست

پرسید از آن مبانہ یکی کودک یتیم
کین تابناک چیست که بر تاج پادشاست

آن يك جواب داد چه دانیم ما که چیست
پیداست این قدر که متاعی گران بهاست

تزدیک رفت پیر زنی کوژ پشت و گفت
کین اشك دیدہ من و خون دل شہاست

ما را برخت و چو شبانی فریفته است
این گرگ سالہاست که با گلہ آشناست

آن پارسا کہ دہ خرد و اسب رهن است
و آن پادشاه کہ مال رعیت خورد گداست

بر قطرہ سرشك یتیمان نظارہ کن
تا بنگری کہ روشنی گوہر از کجاست

پروین بکجروان سخن از راستی چه سود
کو آنچنان کسی کہ نرنجد ز حرف راست

انتخاب از غزلی کہ بسبک قدما سرودہ

سوی بتخانہ مرو بند برہمن مشغول
بت پرستی مکن این ملک خدائی دارد

کھر وقت بدین خیرکی از دست مدہ
آخر این در گرانایہ بہائی دارد

هرچه را میپزند ، خواهد بخت
 چه تفاوت که ماش یا عدسی است
 همه را يك ره است اندر پیش
 گِرم اندر میانه پیش و پسی است
 جز تو در دیگ هرچه ریخته اند
 تو گمان میکنی که خار و خسی است
 زحمت من برای مقصود است
 جست و خیز تو بهر ملتسمی است
 کارگر هر که هست محترم است
 هر کسی در محیط خویش کسی است
 فرصت از دست میرود هشدار
 عمر چون کاروان بی جرسی است
 هر پری را هوای پرواز است
 گر پر باز و گر پر مگسی است
 جز حقیقت هر آنچه میگوئیم
 های و هوئی و بازی و هوسی است
 چه توان کرد اندرین دریا
 دست و پا میزنیم تا نفسی است
 نه ترا بر فرار نیروئی است
 نه مرا بر خلاص دسترسی است
 همه را بار بر نهند به پشت
 کس نپرسد که قاره یا فرسی است
 گر که طاوس یا که گنجشکی
 عاقبت رنر دای و قفسی است

با آنکه ما جفای بتان بیشتر بریم
 مشتاق روی تو است هر آنکس که خوبروست
 گفتا هر آنکه عیب کسی در قفا شمرد
 هر چند دلفریبد و رو خوش کند عدوست
 در پیش روی خلق با جا دهند از آنک
 ما را هر آنچه از بد و نیک است رو بروست
 خاری بطعنه گفت چه حاصل ز بو و رنگ
 خندید گل که هر چه مرا هست رنگ و بوست
 چون شانه عیب خلق مکن مو بمو عیان
 در پشت سر نهند کسی را که عیب جوست
 زانکس که نام خلق بگفتار زشت گفت
 دوری گزین که از همه بد نام تر هم اوست
 ز انگشت آزار دامن تقوی سیه مکن
 این جامه چون درید نه شایسته رفوست
 از مهر دوستان ربا کار خوشتر است
 دشنام دشمنی که چو آئینه راستگوست
 پروین نخست زیور یاران صداقت است
 باری نیازموده کسی را مدار دوست

مطایبہ فلسفی

عدسی وقت بختن از ماشی
 روی بیچید و گفت این چه کسی است
 ماش خندید و گفت غره مشو
 زانکه چون من زیاد و چون تو بسی است

[illegible]

بچشم عقل بین یز تو حقیقت را
 مگوی نور تجلی فسوف و طرّار است
 اگر که در دل شب خون نمی کند گردون
 بگاه صبح چرا کوه و دشت گلنار است
 بچابکی نتوان رستن از کمند قضا
 یلنگ گرسنه مشتاق گاو پروار است
 بدار دست ز کشتی که حاصلش تلخی است
 بپوش روی ز آئینه‌ای که زنگار است
 سپرده دل مقتوف خود به معشوقی
 که هرچه در دل او از تو هست بیزار است
 بنخیره بار کران زمانه چند کشی
 ترا چه مزد بیاداش این گرانبار است
 فرشته زان سبب از کید دیو بی خبر است
 که اقتضای دل پاک پاک انگار است
 بلند شاخه این بوستان روح افزا
 اگر ز میوه تهی شد ز پست دیوار است
 تو خسرو تن خویشی چراستی محکوم
 تحمل ستم ناکسان ز ناچار است
 در آن دیار که داروئی و پزشکی هست
 اگر مریض بمیرد ز بی پرستار است
 بز که فکرت این سود گر معامله نیست
 متاع او همه از بهر گرم بازار است
 ز زهر شهد ز کج راستی طلب کردن
 حدیث دیدن خورشید در شب تار است

از زندگانی پدر خود می‌پرس از آنک
چیزی بغیر تیشه و بیل و تبر نداشت
این بوریای کهنه بصد خون دل خرید
رختش گه آستین و گهی آستر نداشت
بس رنج برد و کس نشمردش بهیچ کس
گنهام زیست زانکه ده و سیم و زر نداشت
طفل فقیر را هوس و آرزو خطاست
شاخی که از تگرگ نگون گشت بر نداشت
نساج روزگار دریں پهن کارگاه -
از بهر ما قماش ازین خوبتر نداشت

قطعه

چه خواب میکنی ایدوست وقت بیداریست
بهوش باش که کار جهان سیه کاریست
پیات رشته فکندست روزگار و هنوز
نه آگهی تو که این رشته گرفتاریست
بگرگ مردمی آموزی و نمیدانی
که گرگ را ز ازل پیشه مردم آزاریست
نهفته در پس این لاجورد گون خیمه
هزار شعبده بازی هزار عیاریست
سلام دیو مگیر و متاع دزد مخواه
چرا که دوستی دشمنان ز مکاریست
هر آن مریض که بنمد طبیب نپذیرد
سزاش تاب و تب روزگار بیماریست

قلب مجروح

دی کودکی بدامن مادر گریست زار
 کز کودکان کوی بمن کس نظر نداشت
 طفلی مرا ز پهلوی خود بیگناه راند
 آن نیر طعنه زخم کم از نیشتر نداشت
 اطفال را بصحبت من از چه میل نیست
 کودک مگر نبود کسی کو پدر نداشت
 دیروز درمیانه بازی ز کودکان
 آن شاه شد که جامه خلقان ببر نداشت
 من در خیال موزه بسی اشک ریختم
 این اشک و آرزو ز چه هرگز اثر نداشت
 جز من میان این گل و باران کسی نبود
 کو موزه‌ای بیای و کلاهی بسر نداشت
 آخر تفاوت من و طفلان شهر چیست
 آئین کودکی ره و رسم دگر نداشت
 هرگز درون مطبخ ما هیزهی نسوخت
 وین شمع روشنائی ازین بیشتر نداشت
 همسایگان ما ره و مرغ میخورند
 کس جز من و تو قوت ز خون جگر نداشت
 بر وصله‌های پیرهنم خنده میکنند
 دینار و درهمی پدر من مگر نداشت
 خندید و گفت آنکه بفقر تو طعنه زد
 از دانه‌های گوهر اشکت خبر نداشت

پروین اعتصامی

چنانکه از تاریخ ادبیات ایران معلوم میشود این مملکت همانطور که در هر قرن شاعرهای خوب پرورده است دارای خانمها و بانوانی که اشعار دلکش و نغز سروده اند هم بوده است.

درین عصر نیز که ما ادبیات آرا جمع آوری میکنیم بانوان شاعرهای وجود دارند که اگر بخواهیم اسامی تمام آنها را ذکر کنیم تذکره جداگانه خواهد شد این است که در اینجا بطور اجمال فقط بشرح حال و انتخاب اشعار پروین خانم اعتصامی میپردازیم.

پروین خانم اعتصامی دختر آقای اعتصام الملک میرزا یوسف خان اعتصامی در سال ۱۳۲۸ هجری قمری در طهران تولد یافته و در موقع

۱ از بانوان شاعره این دوره یکی ایران الدوله متخلص به «جنت» است که اشعارش در مجله ارمغان اکثر بطبع رسیده و یکی بیتاج خانم ساماسی است که برای نمونه يك قسمت اشعار او را که در موقع قتل و غارت ارومی و سلماس و رشت و قتل پدر و کسانش بدست اکراد سروده است بطور حاشیه در اینجا درج میکنیم، این قسمت اشعار است که احساسات یک دختر عقیقه مظلومه را بخوبی بیان میکند:

پیام زنان بردان

باید نجست کاره خود جستجو کنند
تا حل مشکلات بنیروی او کنند
در قادیسه چونکه بخونها وضو کنند
صد بار اگر بظاهر وی رنگ و بو کنند
اینک بیاورید که زنها رفو کنند
تشریح عیب های شما موبو کنند
دیروزگی به برزن و بازار و کو کنند
خون برادران همه سرخاب رو کنند

ایرانیان که فرکیان آرزو کنند
مرد بزرگ باید و عزم بزرگتر
در اندلس نیاز جماعت شود پا
ایوان بی شکست مرمت نمیشود
شد یاره برده عجم از غیرت شما
نسون رشت موی پربشان کشیده صف
دوشیزگان شهر ارومی گشاده روی
بس خواهران بخته سلماس خون چکر

با آنهمه برگ و نوا که هست بس مرد فقیرا که بینواست
 بنشسته بزدان چرا غمین آنرا که چناب باغ دلگشاست
 ما راست یکی روز خوش ولیک در کام یکی نره ازدهاست
 خیزید که با آن کشیده تیغ کز تابش او تافته هواست
 همواره بود خصم زندگی پیوسته ابا مرگ آشناست
 برنده رنج است و رنج ده کاهنده جان است و جافزاست
 آریم بر آن بامداد خوش کز خاطر ما تیرگی زداست
 باید که بآینده ما و تو این کثری کشور کنیم راست^۱

کوشش

که خواهد بگیتی شود سر فراز سوی بر شده چرخ نارد نواز
 به بیم اندر از پهنه جنگ نیست چو پیش آیدش کار دلنگ نیست
 بچشم اندرون مرگ خوار آیدش بجان و بدل خواستار آیدش
 اگر آیدش سنگ خارا به بیش که بر تابش رخ ز ارمان خویش
 بدرد دل آهنین سنگ را نسازد دگر گونه آهنگ را
 جهانرا بشادی نگوید سپاس ز بخت بدش نیست در دل هراس
 به پیش بلا کس چنو سخت نه ز خود یآوری خواهد از بخت نه
 بود مرد داننده بخت آفرین نه با کس جهان مهر دارد نه کین
 بکوشش کرانه‌ایه را برتر است جهانرا بنزدیک او چاکر بست
 چو لختی بکشید هنگام کار بسا خوار مردا که شد شهریار
 همان کش ز گیتی بر آورده کرد نیاز آورد بیش کوشنده مرد
 چو کوشش کند مرد سنجیده رای بروزی دو بینیش گردون گرای
 ز گیتی بر آید بساده سپهر فروزان شود نامش مانند مهر
 بخورشید نشکفت اگر یافت دست بکوشش توان یافتن هرچه هست^۲

ویرنه که پذیرفت دین حق
 آن پاک بیمبر که روی او
 آن پرتو گفتار احمدی
 ماند بجهان تا فروغ دین
 زودا که همان نبغ آتشین
 دیری نه که آن کاویان درفش
 نو باوه ایران بود بزرگ
 در کهنه جهان ای شگفت نیست
 این ملت آزاده را هنوز
 آن طاق نگردون کشیده سر
 و آن کار که نغز بیستون
 ویرانه استخر بین که نور
 بر نیمه گیتی شده است چیر
 ای تازه جوانان پاک دل
 شاعیست یکی آسیا که خون
 کوشید و نو آئین کنید مالک
 مرعی که نکوشد بسال سر
 دارید زبان راست همچو دل
 یسای نیاگان کنید نو
 مدهید بگفتار دیو هوش
 کردارش همانند گفت نیست
 آن دیو بد آموز چربگو
 ما ساده دل و دیو بد گهر
 کانه است بخاک اندرون فرو
 زانکس که بدو فخر انبیاست
 آئینه رخسار کبریاست
 زی دین خداوند رهنماست
 بدوسته مر این ملک را بقاست
 در کشتی این ملک ناخداست
 در نیم جهان بر شده لواست
 گر پیش تو بی مایه کم بهاست
 مرزی که نه در وی نشان ماست
 آثار بزرگیش پا بجاست
 در بارگه تیسفون پهاست
 بر مردی و کند آوری گواست
 بالای فلک پیش او دواتست
 ابنمایه اثر در جهان گواست
 کوشید که هان نوبت شماست
 راننده آن نغز آسیاست
 کوشش ز شما و از ملک دعاست
 دریوزه گر مور در شتاست
 کاین رسم و ره مرد پارساست
 زشت آنکه نه بر سیرت نیاست
 گر عزت ایرانیان هواست
 ایراست که گفتار او هباست
 آگنده سر از دیو و کیمیاست
 بگریختن از دیوتان رواست
 در مالک چرا يك جهان گداست

ایران دیروز — ایران فردا

از چیست که این ابر تیره خاست؟ و این تیرگی مهر از کجاست؟
 این ابر فشاننده دود و دم آرخ بندانم که از چه خاست؟
 بارد همه بر خاک نطف و قیر این بارش آن ابر دیو ساست
 بهنای جهان داشت روشنی آن پهنه روشن سیه چراست؟
 میتافت از او فر ایزدی آن فره یزدان چرا بکاست؟
 افتاده شبانان شکسته دل در گله سیه گرگ در چراست
 بی مایه بصد خرمی قرین آزاد به صد رنج مبتلاست
 گوئی که بیزدان شده است چیر و این تیرگی از دیو تیره زاست
 ایرا که بدو یافته ظفر شاد است و بازی در این فضاست
 خواهد که ز گیتی برد فروغ کز دیو همه تیرگی سزاست
 یازیده چرا دیو زشت دست یزدان اگر امروز یادشاست
 پذیرفته چرا پیش دیو نیست فرمانش اگر بر جهان رواست
 یزدان اگرش نیستی امیر اهریمن اگر بر جهان کیاست
 تابنده اروپا ز روی چیست؟ تاریک چرا قطر آسیاست؟
 گویند نماند بجای ملک و این گفته بنزدیک من خطاست
 گر چرخ بر آورد بازئی بشکیب که گیتی نه دیرباست
 هر نقش که کرد این نگارگر نا یای تر از نقش سینماست
 فرداست که سر تا پیا خوش است ایران که نشستنگه بلاست
 پاشیده بهر ملک خاک و خون بگرفته ز هر شاه باژ و ساست
 و آرا که ز فرمان بتافت سر درویده بشمشیر چون گیاست
 شوید ز جهان باز نقش کفر این ملک برآمدگه ستاست
 زانکه که فرو تافت نور مهر این مرز پرستنده خداست

نوینداری چو گردد جنب جنبان
که در جنبش بود سد سکندر
همی خیزدش آواز از مفاصل
چو در ناورد چاکا چاک خنجر
بود مانند جرّه^۱ باز پرآب
بپرد باز اگر بی بال و بی پر
ز آهن پایها دیدمش بر تن
بسان بر شده چرخ مدور
نه در جنبش بود گیتیش همتا
نه در گردش بود گردونش همسر
بود بر جای چو ن روز نخستین
نه فربه گردد و فی نیز لاغر
بزیر او شود سائیده ستخوان
اگر ییلش آید در برابر
دهانها دیدمش بگشاده چو غار
و یا چون بر گشاده کام اژدر
بدانسان جستم اندر کام او من
بفرید و فرو جنبید از جای
چو لختی در نوشتی از بیابان
خروشی کوه سنب و باره انداز
بر آوردی دمی مانده قیر
دمان آن باد پای کوه کردار
بساف آذرخش^۲ اندر گذر بود
مسخر شد سلیمان را اگر باد
ز هنگام سواری نیم ساعت
اگران کرده شکم ناگه سبک ساخت
کجا مادر بیک ساعت بزاید
کنون در مغرب آهن کار فرماست
بهم پیوسته دارد آهنین راه
سفر گیرند بر افراز آهن
نه چون ما بر فراز اسب و استر^۳

۱ جرّه: یعنی قوی است. ۲ زمین پشته پشته. ۳ برقی.

۴ نقل از مجله آینده صفحه ۲۶ سال اول.

بدیع الزمان در خطابه و نطق نیز مقام مهمی را حائز است
اشعار او بسبک ترکستانی و دارای مضامین دانشین میباشد اینک ما قدری از
اشعار او را انتخاب نموده در اینجا ثبت میکنیم.

انتخاب از يك قصیده غرائی که در توصیف راه آهن باین مطلع ساخته

«چو بر زد مهر نابان سر ز خاور بیامد آن نگار ماه منظر^۱»

بدیدم دو خط از آهن کشیده	ز دو سوراخ چون خطهای مسطر
کشیده بر زمین خطی ز آهن	چو خط کهکشان بر چرخ اخضر
و با چونان که دو خط موازی	ز سبزه خیزد از دو سوی فرغر
وز آنسو باد پائی ابستاده	بسان کشتی افکنده لنگر
برش چون بر بوقلمون ملون	تنش چون بال طاووسان مصور
نو گشتی تنش خود ارنک مانی است	که هر فرشیمش ^۲ را رنگی است دیگر
به پیشا پیش آن توسن بدیدم	بر آورده نغوری بس تناور
که هر دم بر شدی زو تیره دودی	بروشن جایگاه مهر انور
چنان چون خیزد از آذر فشان کوه	بخار تیره چون بفشاند آذر
بزر آلوده کرده آهنین روی	ز اخگر آکنیده سینه و سر
شنیدستم که نیرو گیرد از آب	رونده جانور در بحر و در بر
نه بشنیدم بجز او باد پائی	که او را زندگی خیزد ز اخگر
توانائیش افزونی پذیرد	چو اخگر اندر او ریزی فروتر

۱ این قصیده بر وزن و سبک قصیده معروف منوچهری است باین مطلع:

شبی کیسوفرو هشته بدامن پلاش معجر و قیریش کرزن.

۲ فرشم تعنی جز است.

بدیع الزمان خراسانی

بدیع الزمان

آقای بدیع الزمان خراسانی پسر آقا شیخ علی بشرویه در حدود سنه ۱۳۱۸ هجری قمری در بشرویه متولد شده و تحصیلات خود را در صرف و نحو، معانی، بیان، منطق، حکمت و فلسفه در مشهد و طهران در خدمت اساتید بزرگواری مانند ادیب نیشاپوری، شیخ حسین نجم آبادی، میرزا طاهر تنگابنی، آقا سید کاظم عصار و غیرهم پیاپی رسانده است. در سنه ۱۳۴۲ هجری از مشهد بطهران آمده و در خدمت وزارت معارف داخل گشت و اینک در مدرسه دارالمعلمین عالی سمت معلمی ادبیات را داراست.

بدیع الزمان استعداد و هوشی نیز بسزا دارد و مخصوصاً قوه حافظه وی فوق العاده است، از تألیفات مهمه او کتاب «سخن و سخنوران» است در چهار جلد که يك جلد آن از طبع خارج و منتشر شده و دیگر منتخبات اشعار فردوسی است که بطبع رسیده، دیگر کتابی است در منطق فارسی بطرز جدید، کتابی در علم بیان زبان فارسی، کتابی در نهضت های ایران بعد از اسلام بر ضد عرب. دیگر تاریخ ادبیات ایران بطور تفصیل از ابتدای حمله عرب تا عصر غزنوی شامل احوال شعراء و نویسندگان و فلاسفه و اطباء و عربی نویسان ایران و مقایسه سبک و روش آنها با یکدیگر و انتقاد سبکهای شعری و فلسفی آنها، و رساله راجع بتحقیق شرح حال و فلسفه و کتب محمد ذکریا رازی نوشته که تا کنون هیچ يك از آنها بطبع نرسیده است.

در خانه شکوائیه و اعتراض بمناق

گفت آن چاه کن اندر نه چاه کی خدا^۱ تا نکی این چاه سیاه
 نه ازین دلم شود باره رسن نه مرا جان بدر آید ز بدن
 کاش چرخ از حرکت خسته شود در ف بربك^۲ خدا بسته شود
 مونور^۳ ناعیه از کار افتد ترین^۴ رشد ز رفتار افتد
 زمین زلزل که درین فرش افتد کاش بك زازاه در عرش افتد
 آگاه بر دارد دست از سر نای تر این خانت فی اصل و اساس
 کر بود زندگم این مردن چیست؟ این همه مردن و آوردن چیست؟

این قطعه را برای اوج مناراش ساخته و بر آن منقوش است^۵

ای نکوین که در این دنیا آید با ازین بعد دنیا آید
 اینکه خفته است در این خاک من ابرجم ایرج شیرین سخنم
 مدفن عشق جهان است اینجا بك جهان عشق نهان است اینجا
 عاشقی بودم دنیا فن من مدفن عشق بود مدفن من^۶
 آنچه از مال جهان هستی بود سرف عیش و طرب و مستی بود^۷
 هر کرا روی خوش و موی نکرست مرده و زنده من عاشق اوست
 من عمام که در ایام حیات بی شما صرف نکردم اوقات
 بعد چون رخت ز دنیا بستم باز در راه شما بنشستم
 گر چه امروز بخاک ماواست چشم من باز بدنبال شعلست
 بنشینید بر این خاک دمی بگذارید بخاک قدی
 گاهی از من بسخن یاد کنید در دل خاک دلم شاد کنید

۱ Fabrique کارخانه. ۲ Moteur محرك، مہیج. ۳ Train در فارسی مصطلح

است. ۴ قبر ایرج میرزا در شیران در شمال تجریش واقع است مؤلف مخصوصاً برای زیارت
 آن رفتم اشعار فوق باخط جلی بر آن منقوش است. ۵ و ۶ این دو شعر بر اوج نیست.

در این ابیات خود را مقید کرده است که کلمات فرانسوی
در شعر استعمال کند

بسکه در لیور^۱ و هنگام^۲ لته^۲ دوسیه^۳ کردم و کارتن^۴ ترته^۵
بسکه نت^۶ دادم و انکت^۷ کردم اشتباه بروت^۸ و نت^۹ کردم
سوزن آوردم و سنجاق زدم یوتر^۹ و پنس^{۱۰} باوراق زدم
هی نشستم بمناعت پس میز هی تپاندم دوسیه^{۱۱} لای شمیز^{۱۲}
هی پاراف^{۱۳} هشتم و امضا کردم خاطر مدعی ارضا کردم
گاه با رنگ و زمانی با هو پیشخدمت طلبیدم به بورو^{۱۴}
تو بگیری ز آمو^{۱۵} افتادم از شر و شور و شعور افتادم
چکنم زانهمه شیفر^{۱۶} و نومرو^{۱۷} نیست در دست مرا غیر زرو^{۱۸}
هی بده کارتن و بستان دوسیه هی بیار از در دکان نسیه

۱ L'hiver زمستان. ۲ L'été تابستان. ۳ Dossier در فارسی هم دوسیه
مصطلح است، مراد جلدی است که در آن کاغذ های اداری را میگذارند که در
انگلیسی File میگویند.

۴ Carton در فارسی هم کارتن مصطلح است، مراد جلد بزرگی است که در آن چند
دوسیه میگذارند.

۵ Traité معانی مختلفه دارد در اینجا معنای حاجبا کردن و مرتب کردن است.

۶ Note یادداشت. ۷ Enquête تفتیش، رسیدگی. ۸ Brut خام، نارس.

۹ Nel پاکیزه، تمیز. ۱۰ Punaise میخ خیلی نازک کوچک سربهن که برای ملصق
کردن اوراق دفتری استعمال کنند و در فارسی همین لث متداول است.

۱۱ Pince کبره کوچک که بانگلیسی Clip میگویند.

۱۲ Chemise اصلاً بمعنی پیراهن و در اصطلاح دفتری بمعنی لافاف و در فارسی
مصطلح است.

۱۳ Paraphie در فارسی مصطلح و بمعنی امضای کوچک است که در انگلیسی
Initial میگویند.

۱۴ Bureau دفتر، اطاق کار، اداره است که در انگلیسی Office میگویند.

۱۵ Amour عشق. ۱۶ Chiffre عدد. ۱۷ Numéro نمره. ۱۸ Zéro صفر.

شکر ائیی

ابن مثنوی را که بکشد و پنجاه بیت است ایرج در شرح حال خود
و شکایت از روزگار فرموده است

بکطرف خونی رفتار خودم	بکطرف زحمت همکار بدم
بکطرف بیماری و ضعف بصرم	بکطرف خرج فرنک بصرم
دایم افکنده بکمی خوان دارم	زائر و شاعر و مهمان دارم
هر چه آمد بگفتم کم کردم	سرف آسایش مردم کردم
بعد سی سال قلم فرسایی	توکاری، کیسه ری، ملائی
گاه حاکم شدن و گاه دبیر	که ندبم شه و گاه یار وزیر
با سفرهای بیابی کردن	ناقه راحت خود بی کردن
کرد سرداری سلطان رفتن	بله قربان، بله قربان گفتن
گفتن اینکه ملک ظل خداست	سینه اش آئینه غیب نماست
مذنی خلوتی خاص شدن	همسر لوطی و رقاص شدن
مرغ نا بخته ز دوری بردن	روی نان هشتن و فوری خوردن
ساختن با کمک و غیر کمک	از برای رفقا دوز و کلک
باز هم کیسه ام از زر خالیست	کیسه ام خالی و همت عالیست
نه سری دارم و نه سامانی	نه دهی، مزرعه، دکانی
نه سر و کار بیک بانک مراست	نه بیک بانک بکی دانگ مراست
همه گویند که من استادم	در سخن داد تجدد دادم
هر ادیبی بجلالت نرسد	هر خری هم بوکالت نرسد

جمله بنشینند با هم خوب و برخیزند خوش
 چون به پیش در رسند از یکدگر رم میکنند
 همچنان در موقع وارد شدن بر مجلسی
 که ز پیش رو، گهی از پشت سر رم میکنند
 بر زبان آرند بسم الله بسم الله را
 گوئیا جن دیده یا از جانور رم میکنند
 اینکه وقت رفت و آمد بود اما این گروه
 در نشستن نیز يك نوع دگر رم میکنند
 آن یکی چون می نشیند آن یکی ورم می جهد
 تا دو نوبت گاه کم گاه بیشتر رم میکنند
 فرضاً اندر مجلسی گرده نفر بنشسته اند
 چون یکی وارد شود هر ده نفر رم میکنند
 کوئی اندر صفحه مجلس فقر بنشانده اند
 چون یکی پیاپی دهد روی فقر رم میکنند
 نام این رم را نادانان ادب ینهاده اند
 بیشتر از صاحبان سیم و زر رم میکنند
 از برای رنجبر رم مطلقاً معمول نیست
 تا توانند از برای گنجور رم میکنند

در ذم احمد میرزا قاجار شاه مخلوع ایران فرموده است

فکر شاه فطنی بایست کرد شاه ما کننده و گول و خرف است
 تخت و تاج و همه را ول کرده در هوش های اروپ معتکف است
 نشود منصرف از سیر اروپ این همان احمد لا ینصرف است

خواجه چو آن مرغ کشته دود را بر اشك تحشر ز هر دو دیده بپاشد
گفت بطیر از چه شیر شربه نگشتی تا تواند گشت بنون کند و خورد
مرک برای ضعیف امر لطیفی است هر قوی اول ضعیف گشت و سپس مرد

کار گر - کار فرما

کدنگوی کار گر و کار فرما

شنیده کار فرمائی نظر کرد ز روی عجب و نخوت کار گر را
روان کارگر از وی بیسانزد که بس کوتاه دانست آن نظر را
بگفت ای کنجور این نخوت از چیست چو مزد رنج بخشی رنجبر را
من از آن رنجبر گشتم که دیگر نه بینم روی کبر کنجور را
تو از من زور خواهی من ز تو زر چه منت داشت باید یکدگر را
تو صرف من نهائی بدیده سیم منت تاب روان نور بصر را
ز من زور و ز تو زر این بآن در کجا باقیست جا عجب و بطر را
نه باقی دارد این دفتر نه فاضل کبر دادی و پس دادم کبر را
بکس چون رایگان چیزی نه بخشند چه کبر است این خداوندان زر را
چرا بر یکدگر منت گذارد چو محتاجند مردم یکدگر را

تعارف

در ایران تعارف و احترام ظاهری نسبت باشخاص خیلی معمول است
ایرج این قطعه را در انتقاد ازین تعارفهای بی موضوع
فرموده است که چند بیت از آن نقل میشود

یا رب این عادت چه میباشد که اهل ملک ما
گاه بیرون رفتن از مجلس زدر رم میکنند

قطعه

در مذمت شراب فرماید

ابلیس شبی رفت بیالین جوانی
 آراسته با وضع مهیبی سر و بر را
 گفتا که منم مرگ اگر خواهی زنهار
 باید بگزینی تو یکی زین سه خطر را
 یا آن پدر پیر خودت را بکشی زار
 یا بشنکی از خواهر خود سینه و سر را
 یا خود ز می ناب بنوشی دو سه ساغر
 تا آنکه بیوشم ز هلاک تو نظر را
 لرزید ازین بیم جوان بر خود و جا داشت
 کز مرگ فقد لرزه بتن ضیغم تر را
 گفتا نکند با پدر و خواهرم این کار
 لیکن بمی از خویش کنم دفع ضرر را
 جامی دو سه می خورد و چه شد خیره ز مستی
 هم خواهر خود را زد و هم کشت پدر را
 ای کاش شود خشک بن تارک و خداوند
 زین مایه شر حفظ کند نوع بشر را

ضعیف همیشه محکوم قوی است

قصه شنیدم که بو العلاء^۱ بهمه عمر لحم نخورد و ذوات لحم نیسازد
 در مرض مرگ با اجازه دستور خادمکی جوجه با^۲ بمحضر او برد

۱ شاعر معروف عرب. ۲ با - در زبان فارسی بهمنی آش است مثل شوربا و ماست با و غیره.

از در خانه مرا طرد کند
مادر سنگدات تا زنده است
نشوم یکدل و یکرنک ترا
کو تو خواهی بوصالم برسی
روی و سینه تنکش بدوی
گرم و خونین بمنش باز آری
عاشق بی خرد تا هنجار
حرمت مادری از یاد ببرد
رفت و مادرش بیفکند بخت
قصد سر منزل معشوق نمود
از قضا خورد دم در بزمین
آن دل گرم که جان داشت هنوز
از زمین باز چو برخاست نمود
دید کز آن دل آغشته بخون
آه دست بستم یافت خراش

مادر

این قطعه را از بهترین و دلچسپ ترین اشعار ایرج میتوان شمرد

گویند مرا چو زاد مادر
بستان بدهن گرفتن آموخت
شب ها بر کاهواره من
بیدار نشست و خفتن آموخت
لب خند نهاد بر لب من
بر غنچه گل شکفتن آموخت
یک حرف و دو حرف بر دهانم
الفاظ نهاد و گفتن آموخت
دستم بگیرفت و پا پیا برد
تا شیوه راه رفتن آموخت
پس هستی من ز هستی اوست
تا هستم و هست دارمش دوست

پاسخ منوچهر بنهره

گفت که ای نسخه بدل از پری جلد سوم از قمر و مشتری
عطف بیان از گل و سرو و سمن جمله تاکید ز باغ و چمن
دانت از جنس بشر برتری لیک ندانم بشری یا پری
عشوه از این بیش بکارم مکن صرف مسامعی بشکارم مکن
ر لبم آنقدر تلنگر مزین جاش بهاند بلبم یر مزین
گر اثری ماند از انگشت تو باز شود هشت من و هشت تو
عذر چه آرد بکسان روی من يك منم و چشم همه سوی من
خلق چه داند که این داغ چیست بر رخ من داغ تو یا داغ کیست
کیست که این ظلم بمن کرده است مرد برد تهمت و زن کرده است
گر چه جوایم من و صاحب جمال مهر بتان را نکنم احتمال
زن نکند در دل خنگی مقام عشق زنان است اجنگی حرام
عاشقی و مرد سپاهی کیجا؟ دادن دل دست مناهی کیجا؟
جمایگه من شده قلب سپاه قلب زنان را نکنم جایگاه
قلب سپاه است چو ماوای من قلب فلان زن نشود جای من
بیند اگر حضرت اشرف^۱ مرا آید و بیرون کند از صف مرا
گر شود شاه^۲ غضب میکند بی ادبان را شه ادب میکند

قلب مادر

داد معشوقه به عاشق پیغام که کند مادر تو با من جنگ
هر کجا بیندم از دور کند چهره پر چین و جبین پر آرنج
بسانگاه غضب آلوده زند بر دل نازک من تیر خدنگ

۱ اشاره بعلی حضرت بهلوی است که در آزمان سردار سپه و فرمانده قوای ایران بوده.

۲ اشاره بساطان احمد شاه قاجار است.

مغتنم است این چمن دلفریب ای شه من پای در آر از رکیب
شاخ گلی پا بسیر سبزه نه شاخ گل اندر وسط سبزه به

در این ابیات شاعر زهره را به بهترین طرزی توصیف کرده است

گفت ز من رخ ز چه بر تافتی؟ بلکه ز من خوتری یافتی؟
دل بهوای دگری داشتی؟ یا لب من بی نمک انگاشتی؟
بر رخم ار آخته بودی تو تیغ به که ز من بوسه نمائی دروغ
جز تو کس از بوسه من سر نخورد هیچکس این طور بمن بر نخورد
از چه کنی اخم مگر من بدم؟ بلکه ملولی که چرا آمدم؟
من که باین خوبی و رعنائی ام دخترکی عشقی و شیدائی ام
گیر تو افتاده ام ای تازه کار بهتر از این گیر نیاید شکار
خوب به بین بد بسرا پام هست؟ بك سر مو عیب در اعضام هست؟
هیچ خدا نقص بمن داده است؟ هیچ کسی مثل من افتاده است؟
این سرو سیمای فرح زای من این فرح افزا سرو سیمای من
این لب و این گونه و این بینیم بینی همچون قلم چیسیم؟
این سرو این سینه و این ساق من این کف نرم این کفل چاق من
این گلو این گردن و این ناف من این شکم بی شکن صاف من
راز درون دل پاچین میسر از صفت ناف بیائین میسر
هست درین پرده بس آواز ها نغمه دیگر زند این ساز ها
چون بنهم پای طرب بر بساط از در و دیوار ببارد نشاط
بر سر این سبزه برقص چنان کز اثر پیام نماند نشان
زیر پی من نشود سبزه له نرم نرم من به به از کرک به
چون ز طرب بر سر گل پا نهم در سبکی تالی پروانه ام
گر بجهم بر سر این گل بر آن هیچ بگل ها نرسانم زبان

بافته بر کردن جانها کمند نام کمندش شده واکسیل بند
کرده منوچهر پدر نام او تازه تر از برگ گل اندام او

توصیف زهره (ناهید)

وز طرفی نیز در آن صبح گاه زهره مهین دختر خالوی ماه
آلهه عشق و خداوند ناز آدمیان را بمحبت گداز
پیشه وی عاشقی آموختن خرمن ابنای بشر سوختن
خسته و عاجز شده در کار خود واله و آشفته چو افکار خود
خواست که بر خستگی آرد شکست یکدوسه ساعت کشد از کار دست
سیر گل و گردش باغی کند تازه ز گل گشت دیباغی کند
کند ز بر کسوت فلاکیان کرد بسر مقنعه خاکیان
خوبستن آراست بشکل بشر سوی زمین کرد ز کیهان گذر
آمد از آرامگه خود فرود زفت بدآنسو که منوچهر بود

اظهار عشق زهره بمنوچهر

گفت سلام ای پسر ماه و هور چشم بد از روی نکوی تو دور
ای ز بشر بهتر و بگزیده تر بلکه ز من نیز پسندیده تر
ای که پس از خلق تو خلاق تو همچو خلایق شده مشتاق تو
ای تو بهین میوه باغ بهی غنچه سرخ چمن قرهی
چین سر زلف عروس حیات خال دلآرای رخ کائنات
در چمن حسن گل و فاخته سرخ و سفیدی برخت تاخته
بسکه شده خلقت تو شوخ و شنگ گشته بخلقت کن تو عرصه تنگ
کز پس تو باز چه رنگ آورد حسن جهانرا بچه قالب برد
بی تو جهان هیچ صفائی نداشت باغ امید آب و هوایی نداشت

بحور با یجه خوشگله‌ها عرق را بشوی از حرف بی معنی ورق را
اگر داری بتی شیربن و شنکول که تریاکت دهد با دست مقبول
بکش تریاک و بر زلفش بده دود تماشا کن بضع حی مودود
خدا روزی کند عیشی چنین را عموم مؤمنات و مؤمنین را

زهره و منوچهر

زهره و منوچهر در حدود ۵۲۵ بیت است که ایرج در اواخر
عمر خود ساخته و موفق بانجام آن نشده این داستان متضمن عشق‌بازی
زهره رب‌النوع حسن و صنایع مستظرفه با منوچهر نایب اول قشون
است درین افسانه زهره منتهای عشق و شیفتگی و منوچهر منتهای عفت
را از خود ظاهر میسازند.

ابتدای داستان - رفتن منوچهر برای شکار

صبح تابیدنه هنوز آفتاب وا نشده دیده زرگی ز خواب
نازه گل آتشی مشکبوی شسته ز شبنم یچمن دست و روی
منتظر حوله باد سحر تا که کند خشک بدان روی تر
ماه رخی چشم و چراغ سپاه نایب اول بوجاهت چو ماه
صاحب شمشیر و نشان در جمال بنده مهمیز ظریفش هلال
نجم فلک عاشق سر دوشیش^۱ زهره طلبگار هم آغوشیش
نیر و رخشان چو شبه چکمه اش خفته یکی شیر بهر نکهه اش^۲
دوخته بر دور کلاش لبه و آن لبه ر شکل مه یک شبه

۱. سر دوشی. علامت درجه صاحب منصبی که در قشون ایران از نایب دوم تا درجه سلطانی
ستاره می‌گذارند، نایب دوم یک ستاره، نایب اول دو ستاره، سلطان سه ستاره.
۲. علامت شیر و خورشید روی نکهه را اشاره می‌کند.

من و تو زود در شرش بنائیم
 تو خود گفتی که هر کس بود بیدار
 چرا پس میخری بر خود خطر را
 بیا عارف نکن کاریکه گویم
 اگر خواهی که کارت کار باشد
 دوزعی مولوی را گنده تر کن
 چو ذوق خوب و آواز ستودست
 عموم روضه خوانها فی سوادند
 مسائل کن بر از زادالمعادا^۱
 بدان از بر بحار^۲ و جوهری^۳ را
 بزن بالای منبر زیر آواز
 چو اشعار نکو بسیار دانی
 سر منبر وزیران را دعا کن
 بگو از همت این هیئت ماست
 ز سعی و فکر آن دانا وزیر است
 از آن باکله در کار اداره
 زبس داناست آن يك در وزارت
 وکیلان را بگو روح الامینند
 مقدس زاده اند از مادر خویش
 بزرگان هم چو بینند این عجب را
 کنند آجیل و ماجیل تو را کوك

که هم بی دست و هم بی دوستانیم
 در ایران میرود آخر سردار
 گذاری زیر پای خویش سر را
 تو با من دوستی خیر تو جویم
 همیشه دیگ بخت بار باشد
 خودت را روضه خوانی معتبر کن
 سوادت هم اگر کم بود بودست
 ترا این موهبت تنها ندادند
 فراهم کن برای خویش زادا
 نژاد جن و فاعیل^۴ پری را
 بیفکن شور در مجلس ز شهناز^۵
 بگیرد مجلس هر جا که خوانی
 بصدق ار نیست ممکن با ریا کن
 که در این فصل پیدا میشود ماست
 که سالم تر غذا نان و پنیر است
 فرنگیها نمایند استشاره
 برند اسم شریفش با طهارت
 ز عرش افتاده یابند زمینند
 گناهست ار کنی بر مرغان کیش
 که عارف بسته از تعیب لب را
 نه مستأصل شوی دیگر نه مفلوک

۱ کتابت متضمن ادعیه وارده سالیانه.
 ۲ از تالیفات ملا محمد باقر مجلسی در اخبار.
 ۳ کتابت در مصیبت امام حسین که در اواخر دوره صفویه نوشته شده.
 ۴ Famille خانواده.
 ۵ شوزو شهناز اسم دو آفتک است در موسیقی ایران.

کمالی صاحب اخلاق باشد کمالی در فنوت طاق باشد
 کمالی را صفات اواییست کمالی در کمال بی ربائیست
 کمالی در سخن سنجی وحیدست^۱ و او خود دستجردی هم ندیدست
 کمالی در فن حکمت سرائی بود همچون ملك^۲ در بیوفائی
 ز من عرض ارادت کن ملك را بهر سلك شریفی منسلك را
 ملك آن طعنه بر مهر و وفا زن بآئین محبت پشت پا زن
 ملك دارای آن مغز سیاسی که می خندد بقانون اساسی
 ملك دارای آن حد فضایل که تعدادش بمن هم گشته مشکل
 بگو شهزاده هاشم میرزا^۳ را نمبیرسی چرا احوال ما را
 وکالت گر دهد تغییر حالت عجب چیز بدی باشد وکالت

این قسمت ابیات آخر عارفنامه است که در خطاب بعارف و احوال

و عقیده سیاست پیشگان ایران و غیره فرموده است

بیا عارف دوباره دوست گردیم دو مغز اندر دل يك پوست گردیم
 بیا تا کویعت رندانه پندی که تا لذت بزی از عمر چندی
 مکن اصلاً سخن از نظم و یاسا ز شرّ معدلات خواهی یاسا
 سیاست پیشه مردم حیلہ سازند نه مانند من و تو پاك سازند
 تماماً حقّه باز و شارلانانند^۴ بهر جا هر چه پاش افتاد آزند
 بهر تغییر شکلی مستعدند گهی مشروطه گاهی مستبدند
 سیاست پیشگان در هر لباسند بخوبی همدگر را می شناسند
 همه دانند زین فن سودشان چیست بیاطن مقصد و مقصودشان چیست
 ازینرو یکدگر را پاس دارند یکیشان گر بچاه افتد در آوند

۲ ملك الشعرا بهار.

۴ Charlatan حقّه باز.

۱ وحید دستگردی مدیر مجله ارمغان.

۳ شاهزاده هاشم میرزا متخلص بافسر.

کهی بر در خورم گاهی بدیوار بهم بیچد دو پایم لام الف وار
چو آن نو کوزه های آب دیده عرق اندر مسامم دویده
اگر کبریت خواهم بر فروزم همی ترسم که چون الکل^۱ بسوزم
من ابرج بیستم دیگر شرابم مرا جامد میندازد آبم

در تمجید و تحسین مطالعه فرماید

کتاب ار هست که تر خور غم دوست که از هر دوستی غمخوار تراوست
نه غمازی نه نمایی شناسد نه کسی از او نه او از کس هراسد
چو یاران دیر جوش وزود رو نیست رفیق پول و در بند یلو نیست
نشیند با تو تا هر وقت خواهی ندارد از تو خواهشهای واهی
بگوید از برایت داستانها حکایت ها کند از- باستانها
نه از خوی بدش دلگیر گردی نه چون از عارف از وی سیر گردی

در یاد آوری از رفقای ادبی طهران گوید

نگو عارف بمن ز احباب طهران که می بینم همه شب خواب طهران
بگو آن کاظم بد آشتیانی اواخر با تو الفت داشت یا فی
کمال السلطنه حالش چطور است دخو^۲ با اعتصام^۳ اندر چه شور است
چه میفرمود آقای کمالی^۴ دمکرات^۵، انقلابی، اعتدالی
بدیدم اصفهان را زیر و هم روی ندیدم اصفهانی من بدین خوی
اگر يك همچو او در اصفهان بود یقیناً اصفهان نصف جهان بود
کمالی نيك خوی و مهربان است کمالی در تن احباب جان است
کمالی صاحب فضل و کمال است کمالی مقتدای اهل حال است

۱ Alcohol شراب خالص.

۲ میرزا علی اکبر خان دمه‌خدا ادیب معروف.

۳ اعتصام‌الملک مدیر مجله بهار.

۴ میرزا حیدر علی کمالی اصفهانی.

۵ Démocrate طرفدار جمهوریت.

زن رو بسته را ادراك و هشی نیست	تآنرا ^۱ و رستران ^۲ ناموس کش نیست
اگر زن را بود آهنگ همیزی	بود یکسان تآنر و پای دبزی
اگر زن را بیاموزند ناموس	زند بی پرده بر بام فلك کوس
بمستوری اگر بی پرده باشد	همان بهتر که خود بی پرده باشد
چو زن تعلیم دید و دانش آموخت	رواق جان بنور بینش افروخت
بهیچ افسون ز عصمت بر نگرود	بدریا گر بیفتد تر نگرود
رو ای مرد فکر زندگی کن	نئی خر، ترك این خر بندگی کن
برون کن از سر نحت خرافات	بجنب از جا که فی التأخیر آفات
گرفتم من که این دنیا بهشت است	بهشت حور در لقا فیه زشت است
اگر زن نیست عشق اندر جهان نیست	جهان بی عشق زن باشد جهان نیست

هم در این معنی در انتقاد طریقه زناشویی و ازدواج فرماید

خدایا کی شوند این خلق خسته	از بن عقد و نکاح چشم بسته
بود نزد خرد احلی و احسن	زنا کردن از بنسان زن گرفتن
بگیری زن ندیده روی او را	بری نا آزموده خوی او را
چو عصمت باشد از دیدار مانع	دگر بسته است با اقبال و طالع
بدانصورت که از تعریف بقال	خریداری کنی خبر بوزه کال
و یا در خانه آری هندوانه	ندانسته که شیرین است یا نه
در ایران تا بود ملا و مفتی	بروز بد تر از این هم بیفتی

راجع باعتیاد بمشروب و گوید

من امشب ای برادر مست مستم	چه باید کرد مخلص می پرستم
ز فرط مستی از دستم قد کلك	چكد می گر بیفشارم بهم پلك
کنار سفره از مستی چنانم	که دستم گم کند راه دهانم

بنوکرها سپردم تا بدانند که گر عارف رسد از در نراند
 نگویند این جذاب مواری کیست فلانی باچنین شخص آشنا نیست
 نهادم در اطاقش تخت خوابی چراغی، حوله، صابونی، آبی
 عرقهائی که با دقت کشیدم بدست خود درون کنبه چیدم
 مهیا کردم قرطاس و خامه برای رفتن حمام جامه
 فراوان جوجه و تیدو خریدم دو نائی احتیاطاً سر بریدم
 نشستم منتظر کز در در آید ز دیدارش مرا شادان نماید

در گله و شکایت از ضعف و پیری فرماید

دلم زین عمر بی حاصل سر آمد که ریش عمر هم کم کم در آمد
 نه دوسر عشق و نه در دل هوس ماند نه اندر سینه یارای نفس ماند
 گهی دندان بدرد آید گهی چشم زمانی معده می آید سر خشم
 فزاید چین عارض هر دقیقه نخواهد موئی صد غم بر شقیقه
 در اتمام جوانی بد دلم ریش که میروید چرا بر عارض ریش
 کنون پیوسته دلریش و بیرشم که میریزد چرا هر لحظه ریشم
 الا موت بسباع فاشتریه فهدا العیش ما لا خیر فیه

در این اشعار ایرج حجاب زنهارا با بهترین بیانی

مورد انتقاد قرار داده

خدایا تا کی این مردم بخوانند زنان تا کی گرفتار حجابند
 چرا در یوده باید طلعت یار خدایا زین معما پرده بردار
 مگر زن در میان ما بشر نیست؟ مگر در زن تمیز خیر و شر نیست؟
 زنان را عصمت و عفت ضرور است نه چادر لازم و نه چاقچور است
 چو زن خواهد که گیرد با تو پیوند نه چادر مانعش گردد نه رو بند

شده قبل از اینکه بطبع برسد^۱ در تمام ایران انتشار پیدا کرد و گزشته از اینکه موجب تحريك ملا نمایان در تكفير ابرج گردید جماعتی از نویسندگان و شعرا^۲ برضد او نظماً و ثراً اشعار و مقالاتی انتشار دادند و برخی از خود ابرج جواب شنیدند^۳.

ابتدای عارفنامه

شنیدم من که عارف جانم آمد رفیق سابق طهرانم آمد
شدم خوشحال و جانی تازه کردم نشاط و وجد بی اندازه کردم

۱ با اینکه تا کون چند مرتبه عارفنامه بطبع رسیده هنوز بعضی از اشعار آن دسترس عموم نیست و بطبع نرسانده اند.

۲ از جمله این شعرا یکی امیرالشعرا نادری خراسانی و یکی طلعت تبریزی و غیره و از ثر نویسان یکی م. سیاسی است که مقاله در شفق سرخ انتشار داده و جمعی دیگر.

۳ جوانی که ابرج میرزا از شوخی و طعنه به م. سیاسی داده اینست :

مبیم سیاسی کجاست تا که نگویند	عارف بیچاره داد خواه ندارد
مبیم سیاسی اگر قدم ننهد بیش	جیم اساسی دگر پناه ندارد
هر که نگوید که عارف آدم خویشست	عامی محض است و اشتباه ندارد
روز قیامت شود بصورت خرچنگ	هر که ز عارف ادب نگاه ندارد
آینه باشد وجود حضرت عارف	غصه چرا میخوری که آه ندارد
آنهمه کو را بود علاقه با ایران	هیچ حبشی بخاقاه ندارد
تا که روان دیده اشك مام وطن را	بجنده شربن فاه فاه ندارد
تهمت محض است بچه بازی عارف	بنده قسم میخورم که باه ندارد
گاه بگاه ارکند بروی نگو میل	کیست که این میل گاه گاه ندارد
عارف ما هر چه هست و نیست همین است	هیچ در او مکر و سوسه راه ندارد
با همه تندى و زود رنجی و تلخی	ربط نان آب زیر کاه ندارد
آه که من ره نیاختم بدل او	من چکنم این خرابه راه ندارد
بنده اگر ضد شعر هزل سرودم	این همه التوت و یا اله ندارد
ور دوسه جا نام عارف آمده در شعر	وا اسفا وا مصیبتاه ندارد
مردم اگر شعر خواه و شعر شناسند	ربط باین عبد روسیاه ندارد
مبیم سیاسی قسم بحضرت عباس	بنده درین ماجرا گناه ندارد

افسانه «زهره و منوچهر» عارفنامه، قطعهٔ راجع بنقاب زنها، قلب مادر،
و غیره و غیره از شاهکارهای این شاعر بزرگ محسوب میشود که ما
هر يك از آنها قسمتی انتخاب کرده در اینجا درج مینمائیم :

عارف نامه.

عارفنامه رساله ایست مشتمل بر ۷۰۰ بیت که در هجو عارف
سروده است زیرا عارف در باغ ملی مشهد نهایی داده و در آن نهایش غزل
و تصنیفی که برخلاف سلطنت قاجاریه^۱ و در هجو خاقان مغفور^۲
ساخته بود در حضور جمع کثیری خوانده، این بدگویی حس شاهزاده
جلال الممالک را نهیج کرده گفتن عارفنامه پرداخت^۳.

کلیه اشعار این رساله متضمن هجو و شوخیست و ابیات اخلاقی
کمتر در آن یافت میشود با تمام آنها چون زبان ساده شیرین گفته

۱ بیت تصنیف این است :

رحم ایخدای دادگر کردی نکردی ایقا با عقاب قجر کردی نکردی

۲ از سلاطین قاجار فتح علیشاه را (خاقان مغفور) و ناصرالدین شاه را (شاه شهید)
میکویند و شمریکه عارف در هجو خاقان مغفور ساخته و خوانده بود اینست :

چو جغد برب ویرانه های شاه عباس نشست عارف و نفرین روح خاقان کرد

۳ خود ابرج میرزا در همین موضوع در عارفنامه میگوید :

شنیدم در تآثر باغ ملی	برون انداختی حمق جبلی
نمود اندر تماشا خانهٔ عام	ز اندامت خربت عرض اندام
بجائی بد کشایدی سخن را	سی بی ربط خواندی آن دهن را
نمیگویم چه گفتی شرم آید	ز بی آرمیت آزرهم آید
چنین گفتند که آن چیز عادی	همی خوردی ولی قدری زیادی
الهی بمزد آواز ترا سن	که دیگر کس تمیدیت سر سن
ترا گفتند تا تصنیف سازی	نه از شیشه اماله قیف سازی
کنتی باشعربد عرض کیاست	غزل سازی و آنهم درسبیاست!
نو آهویی مکن حانا کرازی	نو شاعر نیستی تصنیف سازی
عجب اشعار زشتی ساز کردی	عجب مشت خودت را ناز کردی

ایرج میرزا

شاهزاده ایرج میرزا جلال‌المالک بن غلام حسین میرزا بن ملک ایرج بن فتحعلی شاه قاجار در ماه رمضان ۱۲۹۱ هجری قمری در تبریز متولد شده، بعد از تحصیلات ابتدائی و مقدماتی در ۱۶ سالگی متاهل و پس از سه سال بمرک پدر و اداره کردن امور خانوادگی کرفقار گردید، ایرج میرزا در سنه ۱۳۰۹ هجری قمری در دربار ولیعهد وقت (مظفر الدین شاه قاجار) راه یافته و پس از جاوس او بتخت سلطنت خدمات مختلفه دولتی منوولاشده است.

بعد از طلوع مشروطیت ایرج میرزا در وزارتخانه‌های معارف، داخله، مالیه، عهده دار خدمات دولتی بوده که آخرین آنها شغل تفتیش مالیه ایالت خراسان است.

در سنه ۱۳۴۱ جزو منتظرین خدمت قرار گرفته و از مشهد بطهران آمده و پس از یکسال و نیم توقف در طهران یکساعت بغروب مانده روز دوشنبه ۲۸ شعبان ۱۳۴۳ در اثر سکنه قلبی وفات یافت.

اشعار ایرج مرزا را تقریباً میتوان بهترین نمونه ادبیات جدید ایران شمرد زیرا علاوه بر اینکه روان و دلچسپ و شامل مضامین بدیع و شیواست دارای استحکام و متانت کلام قدماست نه چون بیروان متقدمین نکته چین کلمات عرب است و نه چون متجددین دشمن علم و ادب است

۱ چنانچه خودش اظهار رای کرده است.

این جوانان که تجدد طلبند	راستی دشمن علم و ادبند
شعر را در نظر اهل ادب	صبر باشد و تند و عشق سبب
شاعری طبع روان میخواهد	نه معانی نه بیان میخواهد
آنکه بیش تو خدای ادبند	نکه چین کلمات عربند
هرچه گویند از آنجا گویند	هرچه جویند از آنجا جویند

ایرج میرزا جلال الممالک

اگر برهان پیدا اشعری راست مزاج اعتدالی را سبب چیست؟
 اگر صوفی خدا را يك شناسد وصول و خلسه و جذب و طلب چیست؟
 اگر هر سو کنی رو رو سوی اوست نهاد کعبه را فرض ادب چیست؟
 اگر بیمار خود را خود طیب است شما را دور از او این تاب و تب چیست؟
 اگر داند که حز کویش ندانی دلش برمانی سوزد سبب چیست؟
 گر از حسن ازل این جلوه‌ها خاست گناه لعبتان نوش لب چیست؟
 دگرها نیز گفتند این سخن‌ها نه تنها من همی گویم غضب چیست؟
 چه خوش فرمود هر کس بود و فرمود ازین به برتن برهان سلب چیست؟
 «شمال از جانب بغداد خیزد گناه مردم شطالعرب چیست؟»^۱
 ادباً با چنین خوئی که او راست عجب نبود که خون ریزد عجب چیست؟

این يك بيت عارفانه يكعالم شعر است

نیست امید برون آمدن دست خدای ز آستینى که بدو دست فقیری نرسد

این رباعی دارای مضمونی بدیع است

گویند جهان خوبتر خواهی دید و آنجا گروهی يك گهر خواهی دید
 از من سخن راست شنو کانچا هم در هر گامی هزار خر خواهی دید

۱ این بیت از دیگری است.

ادیب نیشاپوری

میرزا عبدالجواد ادیب نیشاپوری در سال ۱۲۸۱ هجری قمری در نیشاپور متولد گردیده اسم پدرش ملاحسن و شغل او دهقانی و زراعت بوده در چهار سالگی بواسطه مرض آبله يك چشمش نابینا و چشم دیگرش بکلی کور گردیده در هفت سالگی با اینکه پدر و مادرش میل نداشتند او را بمکتب بگذارند بمکتب رفت و تا سن شانزده سالگی در نیشاپور صرف، نحو و منطق و غیره را بنحوی تحصیل کرد و در سال ۱۲۹۷ بهشهادت رفته تمام عمر را در مدارس خیرات خان، فاضل خان و نواب بتدریس علوم و فنون عربی و ادبیات از صرف و نحو و علوم بلاغت و مقامات حریری و معانی سبعه و غیره و کفرایند. عواید ادیب منحصر بود بوظیفه‌ای که از مدرسه باو میدادند و حق التدریس و مختصری از عواید علاقه ارثی نیشاپور که باو میرسید (تقریباً چهار سالیانه دویست تومان) و در تمام عمر عیال و مسکن برای خود اختیار نکرد و مایل بتصوف و دارای مسلک عرفانی بود، و غالباً غمگین و تنها میزیست.

ادیب نیشاپوری دارای شرافت ذاتی و علو طبع و شجاعت ادبی بوده راستگو و صریح‌اللمحه بود و بر تربیت و تعلیم مردم اصرار داشت محفوظات ادبی و عربی او خیلی قابل توجه و استفاده بوده است.

ادیب نیشاپوری در شاعری بدو آیینی^۱ بوده و بعداً شیوه ترکستانی را تعقیب نموده و در این حال خود دارای سبك مخصوصی است و حقیقتاً در

۱ میرزا حبیب الله قانانی یکی از شعرای خوش قریحه و استاد عصر قاجاریه است، ادیب نیشاپوری در این قصیده بتضمین اشعار وی پرداخته :

در زمستان بهستان خوش زی باستان ، دادستان را از عارض ساقی بستان
(تا آنجا که میگوید)

جدی آمد کرم می را ده از ران حمل	ای ترا چهره بهاران و دو کیو میزان
کر همی خواهمی خورد بدستور حکیم	آنچنان باش که قانانی فرمود چنان
از سحر کم کم و دم خور می تا بهشا	و ز عشا من من و دن دن خور تا وقت اذان

بقیه در صفحه بعد

میرزا عابد الجواد ادیب نیشاپوری

سخن چشم و گوینده چشم آفرین سرایای گیتی بدین چشم بین
 سخن از سخنگوی دانا بهست سخنهای نادان ستوهی دهست
 کسی کو ز دانش برد نوشته جهان نیست بنشسته در گوشه
 نگو کار اندر جهان مقابست که بدکار پیوسته لرزان دل است
 یکی دفتر است این جهان ای پسر نبسته در آن نامه ها سر بسر
 به نیکی نویس اندر آن نام خویش که تا بهره یابی ز ایام خویش

سوی لاله بنگر و از می پرستی توبه کن
 کوسیه دل مانده جز از بهر بادافراه نیست
 عشوه این زال رعنا با دلم کاری نکرد
 رستمی کو کو فریبیده چنین دلخواه نیست
 نیستی آسوده خاطر تا که از شاخ رطب
 دست تو کوتاه و دست آرزو کوتاه نیست
 این دهان چاشنی گیرنده وین رنگین سماط
 با مگس جز داستان خانه جولاه نیست
 کرت دادی مومیائی کی شکستیت آسمان
 عاقل بشکسته زو زو مومیائی خواه نیست
 چالش فرزین و بیدق جنگ پیل و رخ بهم
 جز برای پاس شاه و بهر مات شاه نیست
 ساکنان این کهن خرگاه عالی کیستند
 هیچکس آگه ز راز این کهن خرگاه نیست
 این قطعه را در انتشار مجلهٔ «آینده» فرموده است^۱

زمانه هر نفسی بازئی نماید نو مکن بروز گذشته قیاس آینده
 نبد هر آنچه گذشت از زمانه درخور حمد مگر کنیم ازین پس سپاس آینده
 ز دور کاس نخستینه ام فزود خمار مگر نشاط بیابم ز کاس آینده
 گذشت عمر تو چون نوسن کسسته عنان بهوش باش و نگهدار پاس آینده

دفتر جهان^۲

بگوینده کیتی برازنده است که کیتی بگویندگان زنده است
 ز آغاز کیهان و انجام وی سخنگوی بنمایدت راه و بی

۱ مراجعه شود بصفحه ۲ شمارهٔ اول سال اول مجلهٔ آینده.

۲ نقل از مجلهٔ آینده سال اول شمارهٔ ۲ صفحه ۷۹.

ازیراست کاندَر صف قدسیان درخشان یکی پرچم افراشتم

در اوضاع روزگار فرماید

گرفتم که بگذشت سالی دویت که بودت بدلخواه پیوسته زیست
چو بگذشت این جمله ناز و خرام چنان دان که امروز زادی زمام
زمانه عرض وار می بگذرد چو بگذشته شد باز پس ننکرد
غنیمت شمردم که پابنده نیست چو بگذشته شد باز آینده نیست

جهان گو همه آتش و دود باش

تو در آتش صندل وعود باش

غزل

گر تماشاگاه تو جز کاخ و باغ و گاه نیست

بیدلانرا جز بکوی دوست نزهتگاه نیست

دی زمن پرسید کس کز عشق خوشتر زندگی

در زمانه هست؟ گفتم نیست لا والله نیست

در مزاج نا شکیمان گر فزاینده غم است

در مزاج مردم آزاده جز غم کاه نیست

سینه مالا مال خون و دم بسان گرد باد

در گلو کردان و اندر لب مجال آه نیست

بر سماع بلبلان گل جامه میدرد بشوق

تا نپنداری ز شور بلبلان آگاه نیست

خواستم بوسیدن دوشینه اندر خوابگاه

باز گفتم به ز زلف تو نهانی راه نیست

چون شدم نزدیک ز آن ره روی تو رسوا کرد

قوت سر پنجه کردن دزد را با ماه نیست

چو رخش تهمتن گسته مہار چو شبدیز کش بر سرافسار نیست
 ازین پرده بیرون سرا پرده ایست مرا و ترا اندر آن بار نیست
 رونده برفت و من ایدر بجای کہ راہش دراز است و هموار نیست
 چہ بیدار چشم و چہ خوابیدہ چشم کسی کش دل از علم ہشیار نیست
 درین شہرہ بازار پر مشتری متاع مرا کس خریدار نیست

از کتاب «قیصر نامہ» خطاب ایران بفرزندانش

تو ای پروریدہ بخون دلم چگونہ زمہر تو دل بگلم؟
 نداری ز بن ہیچ یاس مرا فراموش کردی سپاس مرا
 در آغوش نازت پیورودہ ام چو شمع طرازت بر آوردہ ام
 بہنگام یوزش بگاہ سجود بیمبر مرا قبلہ تو نمود
 کہ چون پیش یزدان نیایش کنی سوی من بیاید گرایش کنی
 روان را بدوزخ از آن سوختی کہ این رمزها را نیاموختی
 سخن بشنو و بر میاور غریو کہ نبود گنہگار تراز تو دیو
 کجا دیو آن مام کش پرورید ز پستان او شہد شیرین مکید
 چو یک مرد بیگانہ یازید دست برید آن سر مام بنشستہ پست
 کجا دیو آن زشت کاری کتد کہ بر مرد بیگانہ یاری کند
 منم پور ایران و بر مام خویش مرا غیرت آید ز اندازہ بیش
 اشعار ذیل حقیقت اخلاق او را نشان میدہد بدون اینکه راہ اغراق

و مبالغہ را پیمودہ باشد

خرد چیرہ بر آرزو داشتم جہان را بکم مایہ بگذاشتم
 چو ہر داشتہ کرد باید یلہ من ایدون گمانم مہ داشتم
 چو تخم امل بار رنج آورد نہ ورزیدم این تخم و نہ کاشتم
 سپردم چو فرزند مریم جہان نہ شامم مہیا و نہ چاشتم

اگر مرا بهمین شور بسپرند بخاک
درون خاک ز شور درون کفن بدرم
بدان صفت که موج اندرون رود کشتی
همی رود تن زارم در آب چشم ترم
چنان نهفتم در سینه داغ لاله رخت
که شد چو غنچه لبالب ز خون دل جگرم

این قصیده را در نکوهش روزگار فرموده است^۱

یکی گل درین نغز کاژار نیست	که چیننده رازان دو صد خار نیست
منه دل بر آوای نرم جهان	جهان را چو گفتار کردار نیست
مشو غم بر عهد و زهار وی	که نزدیک وی عهد و زهار نیست
ز بیکان این بسته زه بر کمان	ندیدم یکی دل که افکار نیست
کدامین رده ده دل از غم کزو	سر انجام بر دلش زنگار نیست
فرو بند جنبنده لب از گله	که این بد کنش را ز کس عار نیست
کسی کو کله آرد از بد گهر	هم از بد گهر کم بمقدار نیست
گهی قبر گون که چو روشن چراغ	جز این دو جهانرا دگر کار نیست
ستوهی فزاید مکرر همی	چرا دات رنجه ز تکرار نیست
دراز است طومار گردون ولیک	نگارش بجز درد و تیمار نیست
قلمزن نزد خامه در آشتی	طرازش بجز جنگ و بیکار نیست
چو دیوانه آشفته نازد همی	مگر بر سرش میر و سالار نیست

۱ نگارنده روزی در خدمت آقای ملک الشعرا بهار بودم حضرت ملک الشعرا چکامه
که استقبال از ادیب مرحوم کرده بودند در حضور جمعی از دوستان که در باغچه جلوه‌عزت
نشسته بودند سرودند که مطلع آن این بود.

جهان جز که نقش جهاندار نیست جهان را نکوهش سزاوار نیست

رجوع شود به شرح حال آقای ملک الشعرا و در شماره ۷ سال ۱۱ مجله شریقه ارمنان تحت
عنوان «جمال طبیعت» بطبع رسیده است پس از آن حضرت آقای وحید دستگردی مدیر محترم
مجاهد ارمنان سابقه ادبی در موضوع «نکوهش و ستایش جهان» قراردادند که بسیار از شعرای
معاصر استقبال کرده‌اند که در مجله ارمنان شماره‌های سال ۱۱ — ۱۲ انتشار یافته است.

و اشعار لغات و هم چنین در مشرب فلسفه و زهد در دنیا و گوشه نشینی و سایر حالات و اطوار من همیشه ایشانرا در پیش خود بابوالعلاء معری تشبیه میکنم باین فرق که ابوالعلاء فقط در ادبیات عرب نادره دهر بود و ایشان ذواللسانین و در عربی و فارسی هر دو نابغه عصر اند؛ دیوان اشعار ایشانرا دو سه سال قبل در پاریس پیش شاهزاده نصرهالدوله فیروز میرزا دیدم صد افسوس که چاپ نشده است.

تصنیفات ادیب در حکمت الهی و طبیعیات و ریاضیات و حواشی بر غالب کتب فلسفی است و تا کنون هیچ يك بطبع نرسیده تاریخ بیهقی را تصحیح و تحشیه نموده و بطبع رسیده است اشعارش متضمن نکات اخلاقی و سیاسی و بالغ بر بیست هزار بیت از فارسی و عربی و مماو از مضامین بدیع و شیواست و اگرچه بواسطه استعمال لغات غیر متداوله و اصطلاحات فارسی قدیم که امروز تقریباً مهجور مانده است از فهم عامه دور است ولی در میان طبقه خاصه قیمتی بسزا دارد غزلیات و قصاید غرا و مثنوی بحر متقارب ادیب موسوم به «قیصر نامه» راجع بجنبگ بینالمللی متضمن کراحت شدید نسبت بکلیه دول استعمار طلب مخصوصاً انگلستان مورد توجه است ما قدری از اشار او را منتخب نموده در اینجا درج مینمائیم:

غزل

سحر ببوی نسیمت بمژده جان سپرم	اگر امان دهد امشب فراق تا سحرم
چو بگذری قدمی بر دو چشم من بگذار	قیاس کن که منت در شمار خاک درم
گرفت عرصه عالم جمال طلعت دوست	بهر کجا که روم آن جمال می نگرم
برغم فلسفیان بشنو این دقیقه ز من	که غایبی تو و هرگز نرفتی از نظرم
اگر تو دعوی معجز عیان بخواهی کرد	یکی ز تربت من بر گذر چو در گذرم
که سر ز خاک برآرم چو شمع دیگر بار	به پیش روی تو پروانه وار جان سپرم

میرزا محمد خان قزوینی دانشمند معروف ایرانی را جمع بوسعت اطلاعات و اخلاق این استاد بزرگوار شرحی در صفحه ۷ بیست مقاله منطبعه بمبئی بیان کرده اند که عین آن در اینجا نقل میشود:

«دیگر از اسانیدی که از افادات ایشان بی نهایت مستفید شده ام بقیه الفضلاء خاتمة الادباء آقای آقا سید احمد ادیب پیشاوری مد الله فی عمره است چندین سال همه ساله در تاستان در موقع بیلاق که ایشان عادت داشتند همه روزه بصحن امام زاده صالح تجریش تشریف می آوردند و يك دو سه ساعتی آنجا در گوشه می نشستند من بواسطه نرسی که از تنگی حوصله ایشان داشتم حیاها انگیزخته و بهانهها اختراع کرده بمحض شریفشان حاضر میشدم و بسته بسته با نرس و ارزگاه گاه سؤالی از ایشان میکردم و جوابی شافی و کافی می شنیدم و فوراً آن را در خزانه دماغ و دفتر بغل ثبت میکردم بجر ایشان در ادبیات عربی و فارسی و حافظه عجیب فوق العاده که از ایشان در حفظ اشعار عرب مخصوصاً مشاهده کردم فی الواقع باصطلاح تازه محیر العقول بود هر وقت و در هر مجلسی که از يك شعر عربی مثلاً صحبت میشد و هیچکس از اهل مجلس نمیدانست آن شعر از کیست و در چه عصر گفته شده ایشانرا میدادم جمیع اشعار سابق و لاحق آن را با تمام قصیده و اسم شاعر و شرح حال او و تاریخ او و معنی شعر و غیره و غیره همه را بلا تأمل بیان میکردند هر وقت من ایشانرا میدادم یاد حکایت معروفی که در کتب ادبیه عرب بحمد راویه نسبت میدهند (که وی فقط از شعراء قبل از اسلام بعدد هریک از حروف معجم صد قصیده بزرگ سوای مقطعات از حفظ داشت تا چه رسد بشعرا بعد از اسلام و ولید از خلفای بنی امیه که این ادعا را باور نمیکرد شخصی را بر او مژگی گماشت تا دو هزار و نه صد قصیده بتفصیل فوق از او تحویل گرفت^۱) میافندم داری در کثرت حفظ و وسعت اطلاع از ادبیات

ادیب پیشاوری

سید احمد ادیب پیشاوری یکی از حکما و شعرا و جلیل‌القدر و در زبان و ادبیات و علوم فارسی، عربی، منطق، معانی، کلام، حکمت‌الهی، تاریخ، لغت و ریاضیات یکی از اساتید مسلم بشار می‌بود.

این دانشمند در میان سال ۱۲۵۰ و ۱۲۶۰ هجری قمری در اراضی سرحدی بین پیشاور و افغانستان متولد و اوایل عمر را در غزنین به تحصیل مشغول شده، در سن سی سالگی بخراسان (مشهد) و از آنجا در سنه ۱۲۸۷ هجری بسبزوار آمده در مدرسه و محضر آخوند ملا محمد پسر مرحوم حاج ملا هادی سبزواری طی مراتب عالیه را در فلسفه نموده و بعد از فوت آن مرحوم بمشهد و از آنجا در سنه ۱۳۰۰ هجری بطهران رفته است.

در طهران تمام اوقات خود را بمطالعه کتب ادبی و فلسفی و سرودن اشعار رسانده و گاهی برسبیل تفتن برای بعضی درس می‌فرموده و در تمام عمر خود بهیچ یک از علایق دنیا از زن و خانه و غیره مقید نگشته و انس و الفتش با کتاب بوده است و بس، وفاتش در سیم شهر صفر ۱۳۴۹ هجری در طهران اتفاق افتاد محل دفن آن مرحوم در امام زاده عبدالله نزدیک حضرت عبدالعظیم میباشد.

صراحت لهجه بی اعتنائی بدنیا، مبرا بودن از تملق و چاپاوسی و مداهنه، عزت و مناعت روح، عاری بودن از کینه و طمع و حرص، آبان بمبادی دینی و اخلاقی، وطن پرستی صادق بدون مظاهر از ملکات اخلاقی اوست.

۱ اتفاقاً در آن موقع مؤلف در طهران بود و در مجلس ترجم آن مرحوم که در وزارت معارف منعقد شده بود حضور یافت.

سید احمد رازیب پشاورى

فروینی قطعات چند درج است که بهترین نمونه این قسمت از ادبیات میباشد.

راعی در انتخاب اشعار نهایت دقت بعمل آمده و بجزئیّت میتوان گفت که این کتاب شامل بهترین اشعار و آثار ادبی عصر حاضر ایران است.

در پایان بمقام محترم اسانید بزرگوار خودم آقایان دهخدا، فروغی، بهار، اقبال، نفیسی، باسمی، دکتر افشار، فلسفی و سایر آقایان محترم که از محبت و مهربانیهای نجیبانه هریک خاطره‌های فراموش نشدنی دارم تشکرات بی پایان خود را تقدیم میدارم و مخصوصاً لازم میدانم از دوست عزیزم آقای حبیب یغمائی که مساعدتهای برادرانه در حق بنده مبذول فرموده‌اند جداگانه تشکر نمایم.

محمد اسحاق

غره شوال ۱۳۵۱ هجری قمری

ماند که از این بوستان مر دوستانرا نخته آورده و به وطنان و کسانیکه بزبان ملیح فارسی آشنائی دارند ارمغانی دهم.

اینک برای آشنا ساختن خاطر خوانندگان محترم باوضع کنونی ادبیات در ایران بطور اجمال به توضیحات ذیل میپردازد:

باید دانست اولاً چنانکه قبلاً ذکر شد تاریخ ادبیات ایران بعد از انقلاب مشروطیت تجدید شده و شعرائی را که در طی این کتاب از آنها نام برده ایم بهمین دوره تعلق دارند نه بادوار گذشته.

ثانیاً شعرای امروز ایران را میتوان سه دسته تقسیم کرد: طبقه اول آنهاست که بسبک و طرز قدما شعر میگویند و تقریباً مضامین گذشتگان را تکرار میکنند. طبقه دوم مضامین و افکار تازه را با همان اوزانی که اسانید زبان فارسی از متقدمین بدان شعر سروده اند بکار میبرند که نمونه کامل این طبقه استاد بزرگوار ملک الشعرا بهار است. طبقه سوم آنهاست که در تجدید خواهی افراط کرده و باوزان جدیدی قائل گردیده و بدان اشعاری سروده اند.

بدیهی است هر يك از این طبقات رویه و سبک دیگرانرا انتقاد میکنند و بنده بدون هیچگونه ملاحظه و نظری از هر طبقه قسمتی از اشعار انتخاب کردم که خوانندگان محترم را وسیله آشنائی بکلیه اسلوبهای معموله امروزی ایران فراهم باشد (از طبقه اخیر کمتر اشعار انتخاب شده است).

ثالثاً نگارش افسانه «رومان» و موضوع نمایشات اخلاقی و اجتماعی (تئاتر) و ساختن تصانیف و سرودها امروزه در ایران رواجی یافته و تا حدی ادبیات ایران را بشکل ادبیات اروپا در آورده است. در این مجموعه مخصوصاً از تصانیفی که آقای ملک الشعرا بهار اخیراً فرموده اند و از تصانیف آقای عارف

بکار نبرد و راقم این سطور هرگاه از نزدیک بدین قسمت توجه نمیکردم
بیانات علامه فاضل میرزا محمد خان قزوینی مد ظله را که در اینموضوع
هموطنان خود را بشدت مورد اعتراض قرار داده اند^۱ باور نکرده و
نمی توانستم تصور کنم که ادبای ایران بدست خویش تیشه بر ریشه زبان خود
میزنند و در فنا و اضمحلال این زبان شیرین ادبی میکوشند. در زبان فارسی
ضرب المثلی است که طرفدار دلسوز و با حرارت تر از صاحب کار «کاسه گر» تر
از آتش میگویند. اینک دلسوزی من هم نسبت زبان فارسی این مصداق را
پیدا کرده و حتی ممکن است موجب رنجش بعضی از ادبای ایران را فراهم
سازد. پس بهتر است بدین مختصر قناعت نموده و از اینموضوع بگذریم.

باری مقصود نگارنده در اینجا شرح تاریخ ادبی ایران و تغییرات و
انقلابات زبان فارسی نیست و این خود موضوع مفصلی است که مأسوف
علیه پروفیسور ادوارد براون (E. G. Browne) در آن باب تألیفات ذقیمتی دارند
و نگارنده نیز تاریخ ادبی دوره غزنویه را تهیه نمودم که انشاء الله بعداً بطبع
خواهد رسید و در اینجا فعلاً منظور مطلبی است که ذیلاً بشرح آن
میسر دازم.

در تابستان ۱۳۰۹ هجری شمسی (۱۳۴۹ هجری قمری) برای مطالعه
زبان و ادبیات فارسی از نزدیک، از هندوستان بایران رفتم و مدت شش ماه
در طهران و نقاط دیگر اقامت جسته روزگاری خوش بمصاحبت دانشمندان
و نویسندگان و ادبای طراز اول سر زمین سعدی و فردوسی گذراندم از
خرمن علم و ادب خوشها چیدم و توشها گرفتم. با اینکه در کشور گل و
بلبل «بوی کلم چنان مست کرده بود که دامنم از دست رفته بود» در خاطر

^۱ رجوع شود به «نیست مقاله قزوینی» مطبوعه بیبی صفحه ۶۶ الی ۷۳.

که از ابتدای ربع دوم قرن چهاردهم هجری شروع گردید تا حدی ادبیات این مملکت را منقلب نمود. قصاید بلندبالا که متضمن مدایح سلاطین و امراء و مملو از چاپلوسیهای بیمورد بود از بین رفت و افکار آزادیخواهی و اصلاح طلبی جاگزین آن شد. غزلهای عاشقانه که بمعنیه بعضی تا حدی موجب فساد اخلاق اجتماعی میگردد به تعلات اجتماعی و اخلاقی مبدل شد. از اعمیت صنایع لفظی که بحد ابتذال رسیده بود کاسته گردید و توجه بمعانی و مضامین دلنشین بیشتر شد. نویسندگان نیز بسهم خود از رویه سابق دست کشیده و در نگارش و تحریر اسلوب سادهتری را اختیار کردند و بیشتر در طریق تحقیق و انتقاد قدم گذاشتند. ولی این انقلاب ادبی معایبی نیز در بر داشت که شاید اگر بدقت سنجیده شود باید گفت ادبیات ایران در این معامله چندان سود نبرده است.

امروز اصطلاحات و الفاظ اروپائی مخصوصاً لغات فرانسه بشدت هرچه تهاوتر در ادبیات و زبان 'برن' داخل شده و روز بروز بر دامنه آن الفاظ افزوده میشود ادبا و نویسندگان ایران هم که حقاً تا کنون نگاهبان و حافظ زبان فارسی بوده اند این الفاظ را در اشعار و نگارشات خود بدون کمترین ملاحظه ای بکار میبرند و حتی بعضی حقیقه تعمّد میکنند.

کتاب و مقالات مختلفه ای که در ایران بطبع میرسد عموماً از السنه بیگانه ترجمه میشود و گذشته از اینکه الفاظ خارجی در خلال هر سطر نمایانست چه بسا ترکیب جملات و عبارات نیز اروپائی است و کمتر نویسندگانی دیده میشود که از این طرز نگارش اجتناب جوید.

این رویه و سلیقه طبقه ادبا در سایر طبقات مختلفه نیز اثر خود را بخشیده و کمتر شخصی دیده میشود که در گفتگوی روزانه کلمات اروپائی

اول دوره حکمرانی سامانیان (۲۷۹-۳۸۹ هـ) که شعرائی مانند شهید بلخی، رودکی سمرقندی، دقیقی بلخی و غیره در این دوره میزیسته‌اند.

دوم دوره غزنویان مخصوصاً سلطان محمود غزنوی که درخشان‌ترین اعصار ادبی ایران با زمان اسانید بزرگ مانند فردوسی طوسی، عنصری بلخی، منوچهری دامغانی، فرخی سیستانی، اسدی طوسی و غیره می‌باشد.

سوم دوره حکمرانی سلجوقیان و خوارزمشاهیان (از ابتدای قرن پنجم تا ابتدای قرن هفتم هجری) که شعرا و اسانید این عصر با گویندگان معتبر عصر محمود غزنوی برابری می‌کنند و مهمترین آنها عبارتند از: انوری ابیوردی، خیام، سنائی غزنوی، مسعود سعد سلمان، خاقانی، نظامی گنجوی، ناصر خسرو و غیره و غیره.

چهارم عصر تسلط مغولها بایران (قرن هفتم و هشتم هجری) که با وجود هرج و مرج اوضاع سیاسی ایران شعرا و دانشمندان جلیل‌القدری از قبیل: مولوی، سعدی، حافظ، شیخ فریدالدین عطار و غیره ظهور کرده‌اند.

پنجم دوره قاجاریه (قرن سیزدهم هجری) که شعرا و نویسندگانی مهم چون میرزا ابوالقاسم قائم‌مقام فراهانی، فتحعلی خان صبائی کاشانی، رضاقلی خان هدایت، یغمای جندقی، قآنی شیرازی، سروش اصفهانی، نشاط اصفهانی و غیره طلوع نموده‌اند.

گذشته از این ادوار که در چهار عصر آن (غیر از دوره مغولها) سلاطین و امراء عموماً شعرا و نویسندگان را بصلات گرانایه تشویق کرده‌اند تاریخ ادبیات ایران چندان درخشان نیست.

انقلاب سیاسی ایران در تبدیل سلطنت استبدادی بحکومت مشروطه

بسمه تعالی

مقدمه

کشور باستانی ایران یکی از مه‌آمی است که از احاطه شعر و ادب با مه‌آک موعظه امروزه جهان برابری میکنند و تاریخ ادبیات این مملکت که متضمن اسامی مبرزترین نویسندگان و شعراء دنیاست درخشان‌ترین آثار مدنی این ملت چند هزار ساله است.

نقد می‌کنیم کمتر کسی در دنیا نام Homer (هومر) یونانی، Dante (دانته) ایتالیایی، Shakespeare (شکسپیر) انگلیسی، و یکتور هوگو (Victor Hugo) فرانسوی، Goethe (گوته) آلمانی، تولستوی (Tolstoi) روسی، امراء القیس عرب و سایر بزرگان ادبی جهان را شنیده و یا آثار ادبی آنها را دیده و از فردوسی، سعدی، خیام، بیخبر باشد. چه حتماً بخیر ایران در دنیا بهمین وجودهای مقدس میباشد و این مملکت کهن در بر تو نام آنها زنده است و الا باید باین حقیقت تلخ اعتراف نمود که از جهات دیگر بیابانها و فرسنگها از کاروان تمدن جهان امروز دور است.

تاریخ ادبیات این مملکت بزبان و خط امروزی از نیمه قرن سوم هجری که مطابق با تشکیل سلسله‌های کوچک امراء و سلاطین ایرانی در نتیجه ضعف خلفای عباسی است شروع میشود و در این بازده قرن گذشته خداوندان نظم و نثر بسیاری در آسمان ادبیات ایران طلوع نموده و افق معنی را فروغ بخشیده‌اند که هر کدام در تاریخ ادبیات ایران دارای مقام بلند و درجه ارجندی میباشد. ادوار ادبیات ایران را میتوان به پنج دوره اصلی تقسیم نمود بطریق ذیل:

مرغوب و مطلوب اهل خیر است بطبع رسانیده‌اند و بدین ترتیب میدان مقایسه و قضاوت را برای کلیه خوانندگان محترم و قاطبه ناس که حکم او در واقع حکم تاریخ خواهد بود بالمره آزاد گذارده‌اند. لهذا بنده نگارنده با اجازه ضمنی از جانب کایه هموطنان و ادبا و فضایی ایران و اشخاص بیگانه که با ادبیات فارسی تملق خاطر و دلبستگی دارند و رواج آفر خواستار و مشوق میباشند از مؤلف محترم صمیمانه تشکر نموده و بر همت عالی ایشان آفرین میخوانم.

ژنو آذرماه ۱۳۱۱ هجری شمسی

سید محمد علی جمال زاده.

آن ادبیات امروزی ما را تشکیل میدهد و متأسفانه از لحاظ کمیت و بعقیده بعضی حتی از حیث کیفیت نیز از ادبیات ممالک متمدنه دیگر خیلی عقب است.

از ادیب المالك فراهانی و ایرج میرزا جلال الممالك و ادیب پیشاوری که گرچه از رفتگان صدای آنها هنوز در گوش دل و جان ما باقی است گرفته تا ملك الشعراء بهار و رشید یاسمی و عارف قزوینی در تصنیف سازی و اساتید بزرگوار دیگر که اسامی آنها زیور کتাব «سخنوران ایران در عصر حاضر» میباشد هر کدام بشکلی و تا حدی آینه احوال و افکار و احساسات هموطنان خود میباشند و با آنکه آثار هر يك از آنها مخصوصیات ممتازه دارد که آنها را از یکدیگر متفاوت میسازد چنانکه ساخته یکی چون لب تیغ برده و پرداخته دیگری مانند چهره گل نابنده است یکی مظهر جذالت است و دیگری نمونه لطافت معینا همگان از صناعات و تکلفات واقعی مبرا هستند یعنی هیچکدام عالماً عامداً در صدد نبوده اند که خارج از دایره اصول سخن پردازی معمولی امروزی ایران که مقبول خاطر و مطبوع مذاق اکثریت مردم مملکت است شعر بسازند و چون ذاتاً نیز دارای استعداد و طبع عالی و سرشار بوده اند سخنان آنها مورد توجه و رغبت عامه ناس واقع گردیده و بدون چون و چرا نایندۀ ادبیات نظمی عهد حاضر ایران شناخته شده و در تاریخ ادبیات ما نام آنها باقی خواهد ماند و هکذا در نشر نام نامی حاج شیخ احمد روحی کرمانی مترجم زبردست «سرگذشت حاجی بابای اسفهبانی» و میرزا ملکم خان و طالب اوف و میرزا محمد علیخان فروغی و حاج میرزا نجیبی دوات آبادی و بعقیده قاصر راقم این سطور میر محمد حجازی و محمد مسعود (م. دهانی) که این دو بتازگی در ادبیات معثور فارسی طالع نموده اند در ردیف اساتید محترم دیگر که عمر

چنان شیفته و مجذوب آثار اسانید کوچک و بزرگ آن سر زمین شده‌اند که میتوان گفت دامن تعقل و تدبیرشان از دست رفته و بدون تأمل و تعمق در اینکه در بعضی امور تقلید بچه صورت و با کدام شرایطی و تا چه درجه امکان پذیر و مستحسن است کاسه صبر و عشق و اشتیاقشان یکباره لبریز گردیده دست جنبان و پای کوبان در پای عروس نو ظهور نرسائی نمیدانند سر و دستار کدام اندازند و با کمال بیحوصلگی و بیطاعتی يك شبه میخواستند در صد ساله رفته فلک را سقف بشکافند و طرح نو در انداخته ادبیات ما را روحاً و جسماً فرنگی مآب سازند. این دسته نیز که بقول خودشان طرفدار «مکتب جدید» و از گروه «متجددین» هستند از فرط ذوق و شوق هنوز فراغت برای سعی در کشف طرق حصول بمقصود پیدا ننموده و تا کنون عموماً بذم و طعن و قدح ادبیات کنونی و حتی گذشته دلخوش داشته و بزعم خود اولین شرط را در انجام منظور کوس رسوائی ادبیات کنونی را در سر بازار زدن دانسته‌اند و بهمین جهت تا بحال جز معدودی مقالات انتقادی پراکنده و يك یا دو فقره رسالجات سست و مختصر آثاری که مبشر طلوع عهد نورانی جدیدی باشد از آنها دیده نشده است تا بتوان از روی حقیقت و انصاف در باره قدرت و استعداد آنها داوری نمود.

دسته سوم ادبای حقیقی و بارآور ما هستند یعنی آنهایی که از حیث نظم و نثر امروز نماینده ادبیات ایران میباشند. ایندسته عموماً در عین رعایت مبانی و اصولی که اساس ادبیات ما از قدیم الایام بر روی آن نهاده شده است و چنانکه گذشت معلول و نتیجه يك سلسله علل و اسباب طبیعی و اجتماعی است هر کدام بفرخور تسلط و قریحه خود ادوار گذشته را با ازمنه کنونی دست بدست داده آثاری را بوجود آورده‌اند که مجموع

و انفعال کیفیات طبیعی سرزمینی است که خود او و اجداد و اسلاف او در آن
 بنحاک افتاده و بنحاک رفته‌اند ادبیات نیز که انعکاسات روح هر ملت است
 مستقیماً با آب و خاک و چگونگی طبیعت و مناظر مرز و بوم مناسبات عمیق دارد
 و لهذا تبدیل و تغییر عنفی در اساس آن فوق‌النهاییه مشکل و شاید اصلاً
 غیر ممکن و محال باشد و فقط با تبدلات و تحولات اجتماعی و اقتصادی اساسی
 و غیر سطحی ممکن است تغییراتی در آن عارض گردد گرچه همین تغییرات
 و تبدلات نیز بیشتر در وجنات و ظواهر خواهد بود نه در کیفیات باطنی و در
 آنچه در واقع حکم جوهر و حقیقت ادبیات را دارد. نگارنده با آنکه نا بحال قسمتی
 بیش از جلد اول سخنوران ایران در عصر حاضر را زیارت ننموده ولی یقین
 دارد که مؤلف و جمع آورنده فاضل آن آقای محمد اسحاق با معرفت و اطلاع
 بحقایق و مطالب مسطور در فوق با میزان و معیاری که در دست داشته‌اند
 بسمونت توانسته‌اند شعرا و نویسندگان حقیقی ما را از مدعیان هرزه گوی
 تشخیص بدهند و بلاشک در طبقه بندی ارباب قلم بالرأی والعیان ملاحظه
 فرموده‌اند که به سه دسته اصلی منقسم میشوند. یکدسته آنهایی هستند که در
 مقام تعظیم و تمجید متقدمین عالیهقام و استادان بزرگوار ما در قرون سالفه بکلی
 چشم و دل گذشتگان دوخته و چنان از خود بی خبر شده‌اند که بمصداق
 «من کیم لیلی و لیلی کیست من» با مرور دهور و اعصار صدای شعرای ترکستان و
 سخن سرا بان قرون ماضیه از گلوئی قلم و نای گلوئی آنها بیرون میآید و بدیهی
 است که چون در عالم ادبیات نیز بمصداق الفضل للمتقدم قدر و قیمت واقعی
 بالاستحقاق نصب کسانی است که در کار و صنعت و فن خود پیشقدم و مبتکر
 بوده‌اند مقلدین آنها هر قدر هم مقتدر و بزرگ باشند آثاری که از لحاظ
 ادبیات وزن بسیار و بهای سرشاری داشته باشد از آنها باقی نخواهد ماند.

دسته دوم بر خلاف دسته اول از اثر آشنائی با ادبیات ترکستان

آورده که در عالم بی عمتا است و از این لحاظ نقاشان ایرانی بحقیقت دست
نقاشان هلند را از پشت بسته اند. عین این خرده کاریها و شاخ و برگ پرستی
در ادبیات فارسی نیز دیده میشود و در واقع میتوان گفت که یکی از منظورهایی
اساسی در ادبیات و معماری و نقاشی ایران از تزئینات و خرده کاریهای دلربایی
است که صفت ممتاز صنعت ایرانی است. در زمینه ادبیات خداوندان نظم و نثر
ایرانی عموماً بدون آنکه یابست بمواضع تازه و نو ظهوری باشند برخلاف رغبت
مخصوصی دارند که بهمان مباحث و قصص و حکایت قدیمی و معروف و مشهور
پرداخته و بدون آنکه در کلیات این مواضع از دایره تقلید قدم بیرون
نهاده تصرفات عمده بنمایند برعکس در جزئیات انضطی و فوت و فنیهای علم
بدیع و مته بخششاض مضامین گذاردن و شمشیر بازی با مو و چوگان باختن
با نقطه عبور از سوراخ سوزن تعبیرات و تشبیهات و ترصیعات سعی وافر
دارند که حتی المقدور بهیچوجه بیرامون تقلید نگردیده و متقدمین را
تحت الشعاع بگذارند و از این لحاظ رو بهمرفته در خصوص اغلب شاعرکارهای ادبی
فارسی میتوان گفت «هر لحظه بشکلی بت عیار در آمد دل برد و نهانشد» خلاصه
آنکه ادبیات عالی فارسی که اینک بیشتر از هزار سال از عمر آن میگذرد مظاهر
مناظر طبیعی و آب و خاک ایران است و همانطور که چشم مسافر و کاروان در طی
منازل و شد مراحل این مملکت پهناور التفات و اعتنائی بکلیات یعنی صحرا و کوه
و افق ندارد و مدام در پی کشف جزئیات از قبیل چند درخت سبزی و آب نازک
روانی و سایه دلکشی است ادبای ایران نیز بکلیات که در واقع روح و جان
مواضع است کمتر پرداخته و رغبت ذاتی آنها بيشر متوجه همان جزئیات
و خرده کاریهایی است که در فوق ذکر آن رفت.

نظیر همین کیفیات باشکال دیگر در ادبیات سایر ملل نیز مشاهده
میشود و لهذا شاید بتوان گفت همانطور که روح و غریزه هر ملتی نتیجه انعکاس

مینماید. آنوقت است که هرکس در روی فرش بوریائی دراز کشیده دماغ و سینه را از عطر و رایحه گل و ریحان و یاسمن و ضیمران آگنده و مالا مال داشته و بهمشای کوته زرد سیب و عارض زرین زردالو و استماع الحان مرغان و زمزمه جویبار در عین لذت و احتراز از خود بیخبر میگردد. صنعت ایرانی نیز کاملاً زائیده خواص طبیعی همان سرزمین و سرتاپا مظهر آب و خاک ایران میباشد و از یکطرف میتوان گفت که ادبیات ایران نیز مانند مناظر آن بکنواخت و فاقد بعضی تنوعات اساسی است و از طرف دیگر همانطور که در جلگه پهنای ایران نظر بیشتر متوجه جزئیات طبیعی است در صنعت هم نظر صنعتکار ایرانی بیشتر متوجه خرده کاریهای کوناگون است بطوریکه اگر صنعت ایران را بعد از اسلام چه از حیث معماری و نقاشی و یا ادبیات بدرخت کهنی تشبیه نمایم ناندازه شاخ و برگ آن زیاده و زر و زبور بر آن بسته شده که تنه نیرومند درخت از نظر غایب گردیده است. در صنعت معماری در ایران امروز تنها ابنیّه قابل توجه مساجد میباشد که از حیث ظاهر میتوان گفت همه نسخه بدل یکدیگر میباشند و تنها تفاوتی که بین آنها موجود است در واقع در بزرگی و کوچکی آنها است و آلا گوئی با کعبه و مناره و شبستان و صحن و باب و محراب همه از يك قالب ریخته شده ولی بالعکس در خرده کاریها و تزئینات و کاشی کاری و سیم کشی و گچ بری و آجر نشانی و منبت کاری و رنگ آمیزی هر مسجدی از مساجد دیگر متفاوت است و در اینگونه شاهکارها صنعتگران ایران بالا دست ندارند. در نقاشی نیز شبیه همین حال مشهور است. در پرده های نقاشی روغنی و آب و رنگی بینظیر ایران آنچه واقماً انسانرا مات و مبهور میسازد بالاخص خرده کاریها و تذهیبات محیر العقول است که از در و دیوار گرفته تا اطلس جامه ها و زربفت پرده ها و اوراق درختان همه را زینت بخشیده و شاهکارهایی بوجود

نفر از مستشرقین فاضل فرانگی که بکمال ذوق مشهور است استشهد
مینمائیم :

اوگوست بریکتو در دیباچه که از روی عین تحقیق بر ترجمه فرانسی
کتاب «سلامان و ابدال» از منظومات مولانا عبدالرحمن جامی نوشته
شرحی آورده که ترجمه تقریبی آن از اینقرار است ^۱ :

«در صحراهای پهناور و بی آب و علف و در جلگه‌های وسیع ایران تنها
منظره که ساعات متعددی و روزهای بلند از مقابل نظر شخص سیاح میگذرد
همانا زمین خاکی رنگ و عریانی است که بدون هیچگونه تغییر و تبدیلی
در زیر سقف لاجوردی آسمان بی انتها گسترده شده است. تا جائیکه چشم
کار میکند اندک حایل و حاجبی که فضای لایتناهی افق شفاف را محدود و
محصور سازد دیده نمیشود. در زمین و بسار گاهی از دور کوهی نمودار میگردد
که نیقه آنرا گوئی دست معمار فلک با مسطر و شاقول هموار نموده و در
دامنه آن رودخانه پهنی دیده میشود که فقط ایامی چند سیل شتابان بهاری
آنرا آبستن نموده و دوباره با پیدش آمدن تموز خشک و عطشان تسلیم
اشعه سوزان آفتاب جهانتاب میگردد. در سر تا سر این منظره
یکنواخت چیزیکه توجه را بخود معطوف ساخته خاطر را مشغول داشته و رشته
مراقبات و افکار را لحظه بگسلد وجود ندارد. آشکار است که در این حال
وقتی دیده کاروانیان از دور بدهکده سبز و خرمی افتد چه وجد و نشاطی بآنها
دست میدهد و چگونه «روضه ماء نهرها سلسال دوحه سجع طیرها موزون»
در مقابل نظر کوچک و بزرگ جلوه گر میگردد. حبذا المیدن و آرمیدن
در سابه روح افزای درختان کهنی که سر بهم آورده و نعمات بهشتی را از حلقوم
پرندگان و چرندگان از فراز خیمه سبزگون اوراق و ریاحین بر سر انسان نثار

است و زبان آلمان با مفردات دراز و جمله‌نمندیهای پیچ در پیچ کاملاً
 نمونه روح عمیق و عرفان پرست ملت آلمان است و زبان انگلیسی که ادغام
 معانی و ابجاز و اختصار از خصایص مبرزه آنست بالتّمام آینه ضمیرهای
 جهات عملی و فعالی است که ساعات و دقائق برای افراد آن بهای زر
 مسکوک دارد^۱.

اگر از زبانهای اروپائی که با بیگانه است صرف نظر نموده و
 زبانهای فارسی و عربی و ترکی و هندی که با نزدیک تر است از روی
 تأمل و فراست توجه نمائیم خواهیم دید که فی الواقع خصوصیات صرفی
 و نحوی و کیفیت تعبیرات و اصطلاحات و ضرب‌المثلاً و چگونگی الفاظ
 و مفردات هر یک از این السنه بزبانی حکایت از محسنات و ذمائم مضمرة
 و باطنی یا علنی و ظاهری قوم و ملتی مینماید که بدان متکلم است و
 باید دانست که از روی همین کیفیات و خصوصیات لسانی است که
 علماء و محققین به بسیاری از رموز تاریخی و اجتماعی اقوام قدیمه پی
 برده‌اند و در واقع میتوان گفت که قسمتی از تاریخ تمدنات اعصار سالفه
 از طریق تحقیق و تأمل در آثاری که از لغت و زبان آنها بدست آمده
 کشف شده است.

اینک میتوانیم اندکی قدم فراتر نهاده و کلام سابق الذکر شاعر عالی‌مقام
 آلمانی را ذکر گونه تعبیر و تفسیر نموده بگوئیم اصلاً ادبیات هر مملکتی
 و مخصوصاً قسمت منظوم آن با اوضاع طبیعی آب و خاک و مناظر و
 چشم‌اندازهای آن نیز مناسبت و شباهت کامل دارد. از ذکر کلیات در این
 مقوله صرف نظر کرده و در آنچه راجع بایران خودمان است بقول یک

مشارالیه در پایان فصلی که از روی کمال تحقیق در باب «نشو و
نمای السنه» در کتاب مزبور نوشته میگوید:

«هر ملت و قومی مدام در کار تغییر و تبدیل دادن زبان خود
میباشد و علت این امر همانا متابعت کردن السنه است از ترقیات
معنوی ملل و افرادی که بدان السنه تکلم مینمایند. هر قدر افکار و
خیالات جماعتی جلو برود زبان او نیز بهمان نسبت مجهّز تر و
بلوغ تر میشود. مفهومات تازه مستلزم کلمات تازه است و با ظهور
و بروز خرده‌کاربهای عوالم حسی و ذوقی تعبیرات دقیقه و لطیفه بالمال
بوجود میآید. اگر صفت بارزه قومی حدّت و شدّت در قوه تصوّریه باشد
بالطبع اصطلاحات شاعرانه و استعارات و تشبیهات در زبان او وفور حاصل
مینماید و برعکس اگر تمایل او بعلوم مثبته و اختیار و استدلال زیاد باشد
مصطلحات فنی بالاخص در نزد او زیاد میشود و هکذا قومی که باصطلاح
مادی است و دارای اخلاق و افکار عملی میباشد قهراً سخن او موجز و کلامش
مختصر و مفید میشود و برخلاف اگر جنبه عرفانی و عادت بمراقبات و
مکاشفات داشته و از سیر در عوالم عرشی و فرشی ملذذ باشد در کیفیت
سخن راندن و بیان مقصود او نیز نوعی رخوت و ابهام پیدا شده و عموماً
الفاظ جمل در لفافه اطناب و اشباع جلوه‌گر خواهد گردید. بر سبیل
مثال باید نظری بزبان فرانسه انداخت که با صراحت و رشاق و
اعتدالی که از صفات ممتازة آنست بدرستی مظهر روح ملت فرانسه

بقیه حاشیه صفحه قبل

- (بفرانسوی): A. Meillet. Linguistique historique et linguistique générale.
(بانگلیسی): O. Jespersen: Language—1922 London, George Allen & Unwin.
(آلمانی): R. Meisinger: Aus dem Leben der Sprache—1908, Berlin.
(بفرانسوی): A. Dauzat: La philosophie du langage, Paris, Flammarion.

آقای محمد اسحاق در جمع‌آوری و طبع این کتاب بدستور فیلسوفانه
 اشهر شعرای آلمان گفته عمل نموده‌اند که فرموده است :

Wer den Dichter will verstehen
 Muss in Dichters Lande gehen

یعنی «کسی که بخواهد شاعری را درست بجا آورد باید رهسپار وطن
 او بشود» و برای اینکه کما هو حقّه از کیفیت ادبیات فارسی این عهد و
 چگونگی احوال نویسندگان ایران امروزی وقوف و معرفت حاصل نموده
 باشند شخصاً از راه دور و دراز بمملکت ما آمده و پس از چندین ماه
 اقامت و سیاحت در نقاط مختلفه با چننه آگنده و توشه برازنده بوطن خود
 برگشته اینک نتیجه سیاحت علمی و ادبی خود را در سرزمین ما بشکل
 کتاب بسیار جامعی بعنوان یاد بود عرضه پیشگاه ارباب معرفت مینمایند.

مقدمه فاضلانّه که بقلم خود ایشان بر جلد اول کتاب تحریر یافته
 متضمن نظریات و ملاحظات دقیقه در باب ادبیات کنونی ایران میباشد که
 دالّ بر درجه خبرت و بصیرت ایشان است و ما را از اظهار هرگونه
 نظریاتی بی نیاز میسارد ولی همینقدر است که این موقع را مغتنم شمرده
 تذکراً بعرض میرسانم که کلام بلند پایه حکیم آلمانی که در فوق بدان اشاره
 شد متضمن حقیقتی بس عالی است چه اگر بدقت بنگریم معلوم خواهد شد
 که زبان هر ماتی با کیفیات روحی و معنوی او مناسبات و روابط محکمه
 دارد و در واقع آینه باطن نمای اوست. چون در این باب تألیفات بسیار
 است^۱ فقط بذکر چند جمله از کتاب «تمدنات اولیه» تألیف حکیم فرانسوی
 کوستار لوبون قناعت میرود :

۱ در اینجا چند نقره از این تألیفات را نام میبریم که علاقمندان باین مبحث بسیار دلکش
 بهسوت بدانها دست یابند :

تقریظ و تشکر

جمع آورنده کتاب مستطاب «سخنوران ایران در عصر حاضر» آقای محمد اسحاق از فضایی هندوستان و معلم در دارالعلوم کلکته سابقه علاقه‌مندی بایران و ادبیات فارسی چندی قبل بایران آمده و مدت مدیدی در اطراف و اکناف مملکت ما سیر و سیاحت نموده در ضمن نیز هر کجا اتفاق باری کرده با بزرگان نظم و نشر ایران آشنائی و نشست و برخاست نموده و بدین وسیله گلچین گلچین عبارت‌ها را که خود ایشان در مقدمه کتاب با عباراتی شیرین و مضامینی دامنشین اشاره فرموده‌اند از کلمات ادبیات مرز و بوم فردوسی و سعدی و حافظ هموطنان خویش و مشتاقان علم و ادب را دامنش پر از گل و ریحان و معنی و عرفان از ایران ارمغان آورده‌اند. بر ما ایرانیان فرض است که ز علو همت ایشان و دلبستگی که بادیات ما دارند سپاسگزاری نموده و مسنلت نثاریم که توفیقات یزدانی شامل حال ایشان باشد.

اگرچه هنوز از کتاب «سخنوران ایران در عصر حاضر» که در سه جلد دو در نظم و سوزی در نثر خواهد بود فقط قسمتی از جلد اول زبانت گردیده معینا بدون تأمل و تردید میتوان گفت که جمع آوری و طبع این مجموعه نفیس خدمت بزرگی بادیات فارسی میباشد و بلاشک خدمات و زحمات مصنف محترم در نزد کلیه دوستداران ادبیات ایران منظور و مشکور خواهد بود و جای آنست که با لسان الغیب شیراز همگان همصدا و هم آواز شده بگوئیم :

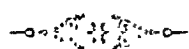
شکر شکن شوند همه طوطیان هند

ز این قند پارسی که به بشکاله میرود

۱۹۱	عارف قزوینی
۲۱۹	عبدالعظیم خان گرگانی
۲۲۵	عشقی
۲۵۷	عطا
۲۷۸	غلام
۲۸۶	فرات
۲۹۲	فرخ خراسانی
۳۱۱	فرخی یزدی
۳۲۵	فروغی
۳۳۴	فرهنگ
۳۴۱	کمالی اصفهانی
۳۵۰	محمد کسائی
۳۵۸	ملک الشعرا بهار
۴۰۴	نادری
۴۱۴	ناصرالله فلسفی
۴۱۹	یاسائی
۴۲۱	فهرست هجائی
۴۲۳	اسماء رجال
۴۳۷	اسماء اماکن
۴۴۵	اسماء ملل و قبایل و فرق
۴۴۷	اسماء کتب و جراید
۴۵۲	غلامنامه

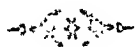
فهرست مندرجات

صفحه

الف	(بقلم آقای جهل زاده)	تقریظ و تشکر
یج	...	مقدمه
۱	...	ادیب پشاور
۹	...	ادیب نیشابوری
۱۳	...	ایرج میرزا
۳۲	...	بدیع الزمان
۳۸	...	بروبن اعتصامی
۵۱	...	پور داود
۶۴	...	حبیب یغمائی
۷۰	...	حسام زاده
۷۹	...	دکتر محمود خان افشار
۸۴	...	دهخدا
۹۲	...	رشید یاسمی
۱۰۶	...	رعدی
۱۱۲	...	روحانی
۱۳۵	...	سالار شیرازی
۱۴۶	...	سید اشرف الدین
۱۷۱	...	شباب کرمانشاهی
۱۸۰	...	شوریده شیرازی

فہرست مندرجات

نویسنده: (نظام آقای جمال وادو)

۱۱۱

ایب پشاورى

ڈاک بنگلہ پوری

المعروف

بسم الرحمن

برين اعصاب

22

حبيب يغاني

عبد السلام

دکتر محمود خان افشار ...

وَمِنْهَا

زنبند یا بوسی

اعظمیٰ

از حانی

مالدار شیرازی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

میلان کو مانٹاشامی

شیرازی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُجُوْدُ رَاكُّ ابْنِ رَاكُّ

عصر حاضر

جلد اول

—o—

نگارش و تألیف

محمد اسحاق

معلم زبان و تاریخ ادبیات فارسی در دارالعلوم کلکته

—o:—

چاپ اول

حق طبع و تحریف محفوظ

چاپخانه جاوید

دہلی

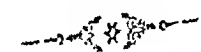
۱۳۵۱ هجری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سخنوران ابر

در
عصر حاضر

جلد اول

نگارش و تألیف

محمد اسحاق

معلم زبان و تاریخ ادبیات فارسی در دارا

—:۵:—

چاپ اول

حق طبع و تحریف محفوظ

چاپخانه جامعه

دهلی

۱۳۵۱ هجری